

Johanna Lindsey

Người Thừa Kế

Nguyễn Thị Linh dịch

Người thừa kế

Johanna Lindsey

Người Thừa Kế

Nguyễn Thị Linh dịch

Tác giả: Johanna Lindsey

Địch giả: Nguyễn Thị Linh

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun.free/>

Sách: Phương Anh

Typers: Vũ Hương – Aki Nguyễn – Giang Nguyen – Moon Tran – Hang Hanhan – Phạm Thanh Vân

Beta: Linh Diệu – Phạm Hải Hà – Vũ Ngân – Lý Miên Ny – Dung Chiyo - Thu Thủy NT

Fixed lỗi Beta lần 2: Aki Nguyễn

Làm ebook: Mây

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết **Người thừa kế** do **Bách Việt** phát hành.

CHÚ Ý

Ebook **Người thừa kế** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#) [Chương 5](#)

[Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#) [Chương 13](#) [Chương 14](#)

[Chương 15](#) [Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)

[Chương 19](#) [Chương 20](#) [Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#)

[Chương 24](#) [Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#)

[Chương 28](#) [Chương 29](#) [Chương 30](#) [Chương 31](#) [Chương 32](#)

[Chương 33](#) [Chương 34](#) [Chương 35](#) [Chương 36](#)

[Chương 37](#) [Chương 38](#) [Chương 39](#) [Chương 40](#) [Chương 41](#)

[Chương 42](#) [Chương 43](#) [Chương 44](#) [Chương 45](#)

[Chương 46](#) [Chương 47](#) [Chương 48](#) [Chương 49](#) [Chương 50](#)

[Chương 51](#) [Chương 52](#) [Chương 53](#) [Chương 54](#)

[Chương 55](#) [Chương 56](#)

Giới thiệu tác giả

Johanna Lindsey, tên thật là Johanna Helen Howard, sinh ngày 10 tháng 3 năm 1952 tại Đức, nhưng lại là một trong những nhà văn nổi tiếng ở Mỹ. Bà được mệnh danh là một trong những tác giả thành công nhất trên thế giới về tiểu thuyết lịch sử lãng mạn. Các tác phẩm của bà thường xuyên lọt vào danh sách bán chạy nhất do *New York Times* bình chọn.

Lindsey xuất bản cuốn sách đầu tay vào năm 1977, với tựa đề *Captive Bride*, và ngay lập tức đưa tên tuổi của bà đến với các độc giả yêu văn học. Đó chính là động lực để bà tiếp tục cho ra đời rất nhiều cuốn tiểu thuyết ăn khách khác.

Tính đến năm 2006, những tác phẩm của bà đã bán được trên năm mươi tám triệu ấn bản và dịch ra mười hai ngôn ngữ trên toàn thế giới.

Bằng lối kể chuyện hài hước song cũng không kém phần lãng mạn và bất ngờ, Johanna đã không hề khiến người đọc thất vọng với những câu chuyện của mình. Bà đã gắn kết những con người với hoàn cảnh và số phận hoàn toàn khác biệt, tưởng chừng như không bao giờ có thể ở bên nhau, và cho họ một kết thúc viên mãn.

Không chỉ có vậy, giọng văn tinh tế và vô cùng đặc trưng của Johanna cũng là điều luôn hấp dẫn độc giả. Mỗi nhân vật của bà luôn được khắc họa với cá tính nổi bật. Ngoài ra, chính sự kiên cường của họ trong tình yêu cũng góp phần tạo ra nét đặc sắc cho ngòi bút của bà.

Mời độc giả đọc các tác phẩm của Johanna Lindsey đã và sẽ được Bách Việt xuất bản:
Ma lực tình yêu (2012), Nàng công chúa lưu lạc (2012), Gã cướp biển quý tộc (2012), Em là của anh (2012), Hãy nói yêu em (2013), Người thừa kế (2015), The devil who tamed her, A rogue of my own, Let love find you.

BachvietBooks

Chương 1

Họ nhìn chăm chăm vào khu vườn ảm đạm trong không khí mùa đông lạnh lẽo bên ngoài cửa sổ, nơi cô gái đang dạo bước. Khu vườn khá nhỏ bé so với diện tích rộng lớn của ngôi nhà, bởi đơn giản là trong khu thượng lưu của London thì người ta không sẵn lòng dành đất đai cho một không gian mang tính thôn dã như thế này.

Phu nhân Mary Reid, chủ nhân ngôi nhà đã cải thiện mảnh vườn rất tốt trong khi hầu hết láng giềng xung quanh bỏ mặc cho cỏ dại mọc. Và chắc chắn cô cháu gái Sabrina của họ - người luôn yêu thích được ở ngoài trời bất kể mùa nào trong năm, đã tìm thấy chút hơi hướng quen thuộc.

Hai người phụ nữ tiếp tục trầm tư, quan sát Sabrina. Alice Lambert cau mày. Chị gái bà, Hilary, lớn hơn bà một tuổi, tỏ ra chán nản.

“Hilary, em chưa từng nghĩ mình sẽ phải lo lắng thế này”, Alice thì thầm với chị gái.

“Chị cũng thế, nếu em muốn biết”, Hilary thở dài.

Nếu xét về ngoại hình thì thật khó tưởng tượng họ là hai chị em ruột. Hilary trông giống hệt bố, cao, mảnh khảnh với mái tóc nâu xỉn và cặp mắt xanh dương lấp lánh. Còn Alice lại là bản sao của người mẹ, thấp lùn, đầy đặn, mái tóc đen bóng ánh nâu và cặp mắt xanh sẫm đôi khi lại lấp lánh sắc tím.

Tuy là chị em gái nhưng họ không hòa thuận lắm. Cãi nhau là chuyện thường tình. Nhưng điều cả hai đều quan tâm là cô cháu gái mà họ gần như một tay nuôi nấng sẽ có buổi ra mắt xã hội thượng lưu London tối nay và đang rất lo lắng. Đáng buồn là họ có lý do để phiền lòng.

Nguyên nhân không phải vì Sabrina không nổi bật hay khó gây ấn tượng. Tuy cô không xinh đẹp mỹ miều như Ophelia, con gái của Mary vốn cũng sẽ ra mắt Mùa vũ hội này, nhưng Sabrina thực sự có nhiều lợi thế. Song chúng cũng mang đến nhiều hệ lụy. Ông nội Sabrina là một bá tước, cụ nội là công tước. Tước hiệu của bản thân cô chỉ đơn thuần là Honorable(*), nhưng họ không hy vọng tóm được một anh chàng có tước hiệu cao quý hay cực kỳ giàu có cho cô. Bất kỳ người nào có địa vị tốt đều không nằm trong tầm ngắm của chị em nhà Lambert.

() Là tước hiệu dành cho con của Tử tước, Nam tước và con thứ của Bá tước, những người không được thừa kế tước hiệu trong bảng tước hiệu của Anh.*

Không, mới lo lắng khi một cô tiểu thư vùng nông thôn bị trói buộc vào cuộc hôn nhân với tầng lớp thượng lưu thành phố hoàn toàn không thể coi là nỗi lo lắng thông thường. Nó còn vượt qua tính cá nhân rất, rất nhiều và lý giải tại sao cả hai chị em lại quyết định không lấy chồng. Họ sợ vụ bê bối đã ám ảnh gia đình mình suốt ba thế hệ sẽ xuất hiện trở lại sau chùng đó năm im hơi lặng tiếng.

Nhưng chẳng ai trong số hai người phụ nữ dám đề cập đến lo ngại thực sự của mình. Họ đã thống nhất sẽ không bao giờ nhắc lại bi kịch xa xưa.

“Chị nghĩ cái áo khoác len đó đủ ấm cho con bé không?”, Alice hỏi, vẫn đang cau mày.

“Em cho là nó để ý à?”

“Nhưng hai má đã bắt đầu nứt nẻ rồi kìa, con bé sẽ trông thế nào trong buổi vũ hội đầu tiên của nó chứ?”

Trong lúc hai người vẫn đang dõi theo cô cháu gái, một xác lá rụng lén qua mắt người làm vườn của Phu nhân Mary, liệng về phía Sabrina và nơi sát chân cô. Cô gái đã chú ý chiếc lá từ trước, mang tư thế của một kiếm thủ và như thể trong tay cô là một thanh kiếm thực thụ mà không phải tưởng tượng, đâm thẳng vào chiếc lá. Rồi cô bật cười, hất chiếc lá lên, ném vào cơn gió mùa đông vừa lướt tới, cuốn nó đi.

“Con bé không nghiêm túc về chuyện hôn nhân”, Hilary nhận xét.

Đáng lý Sabrina nên tỏ ra lo lắng như các dì của cô, có thể là vì nguyên nhân khác, nhưng thay vào đó, cô lại cư xử giống như thế giới này chẳng có chuyện gì đáng lo ngại.

“Làm sao nó có thể nghiêm túc được khi biết rõ chúng ta không kết hôn mà vẫn sống rất vui vẻ chứ?”

“Chị e là chúng ta đã gây ra cho con bé những ấn tượng sai lầm. Không phải bởi chúng ta không muốn hay không hy vọng kết hôn lúc ở độ tuổi của nó, mà là bây giờ chúng ta tỏ ra khá vui mừng vì đã làm thế.”

Chẳng có gì đáng tự hào. Song cả hai đều không hối hận vì đã ở vậy. Điều họ lấy làm tiếc là không có đứa con nào của riêng mình, nhưng việc Sabrina đến với họ lúc cô chỉ mới lên ba, đã giúp bản năng làm mẹ của họ hoàn toàn được thỏa mãn. Có lẽ rất nhiều người sẽ gọi họ là các bà cô già và đổ lỗi cho tính chua ngoa, hay cãi vã của họ bắt nguồn từ chuyện này, nhưng khó có thể coi đó là nguyên nhân chính. Hai chị em họ luôn cãi lộn với nhau từ khi còn nhỏ. Nó đã ăn sâu vào máu họ.

Dường như Hilary chợt nhận ra mình đang chấp nhận một thỏa thuận đình chiến ngầm, bà đột ngột nói lớn, “Gọi con bé vào đi. Đến lúc phải sửa soạn cho nó rồi”.

“Sớm thế này à?”. Alice phản đối. “Chúng ta còn khối thời gian.”

“Sẽ cần cả đồng thời gian để con bé được trau chuốt kỹ lưỡng”, Hilary ngắt lời.

“Ồ, đao to búa lớn quá, có thể chị sẽ mất hàng giờ liền, nhưng...”

“Em thì biết gì khi mà em chưa từng có buổi ra mắt nào chứ?”, Hilary lại cắt ngang.

“Chị thì có à?”, Alice phản pháo.

“Không quan trọng. Mary từng kể rất nhiều lần trong thư là bà ấy đã chuẩn bị ngay khi vừa mới rời giường vào buổi sáng.”

“Bà ấy sẽ phải mất cả ngày chỉ để chui lọt áo nịt ngực.”

Hilary tức đỏ cả mặt, không thể phủ nhận lời cáo buộc về người bạn thời thơ ấu, vốn đã rất tốt bụng đề nghị họ tới ở lâu dài của mình trong suốt Mùa vũ hội vì họ không có nhà riêng ở London. Qua nhiều năm, Mary đã trở nên quá đỗi đả đến nỗi Hilary gần như không nhận ra người bạn cũ lúc vừa đặt chân đến London hôm qua.

Thay vào đó bà đáp trả, “Con gái bà ấy cũng bắt đầu sửa soạn từ trưa”.

“Chẳng lạ gì, Ophelia chỉ thích nhìn chăm chăm vào mình trong gương”, Alice khịt mũi.

“Chị nói cho em biết...”

Tiếng nói nhỏ dần lúc hai chị em rời khỏi phòng. Trận đấu khẩu này được coi là hết sức bình thường. Ngay cả người nghe được cuộc trò chuyện, thì với sự thỏa thuận ngầm trong những tình huống như này của họ, cũng khó có thể tin là họ đang cãi nhau, chắc chắn ngay cả cô cháu gái mà hai người đang tranh cãi cũng thế.

Chương 2

Sabrina Lambert cũng rất lo lắng, nhưng để các dì yên tâm, cô cố hết sức không biểu lộ ra. Buổi ra mắt này đã được lên kế hoạch từ một năm trước, bao gồm cả vài chuyến đi tới Manchester để sửa chữa cho tủ quần áo của cô. Và cô biết các dì rất kỳ vọng vào mình. Đó chính là nguyên nhân khiến cô thấy căng thẳng. Cô thực sự không muốn làm họ thất vọng vì họ đã bỏ rất nhiều công sức vào lần xuất hiện này.

Nhưng cô cũng rất thực tế. Cô không trông đợi sẽ tìm được một tấm chồng ở đây, tại London. Con người nơi này quá phức tạp trong khi cô chỉ là một cô gái nông thôn đơn giản. Cô chỉ quen trò chuyện về mùa vụ, người thuê đất và thời tiết, trong khi giới thượng lưu ở London chỉ thích ngồi lê đôi mách, bàn tán về các tin đồn tục tĩu của nhau. Và còn có hàng tá các quý cô trẻ tuổi tràn trề hy vọng đổ xô về London với cùng mục đích. Đây được coi là vùng đất hứa để tìm chồng.

Tuy nhiên Sabrina bắt đầu thư giãn lúc trời dần về tối. Rất may cô có cô bạn Ophelia vốn rất nổi tiếng. Có điều Ophelia sinh ra và lớn lên ở London. Cô ta quen biết hầu hết mọi người ở đây, hiểu rõ xu hướng hiện tại và thậm chí còn giúp tung ra các tin đồn nóng hổi nhất cho dù đó là tin đồn về chính bản thân mình. Tính cách London đã ngấm trong từng tế bào của cô ta. Và cô ta cũng có buổi ra mắt ngay từ đầu Mùa vũ hội vào ba tuần trước.

Sự khác biệt lớn nhất là Ophelia không cần phải đến đúng giờ cho màn khiêu vũ đầu tiên của Mùa vũ hội, vì cô ta đã được định là người thành công nhất Mùa với vóc dáng xinh đẹp của mình. Trớ trêu thay, cô ta cũng không phải lượn lờ để kiếm một tấm chồng vì đã có đính ước dù chưa từng gặp mặt hôn phu. Buổi ra mắt của cô ta chỉ đơn thuần cho đúng phong tục, ít nhất Sabrina nghĩ thế đến khi cô phát hiện Ophelia không hài lòng với

người chồng mà cha mẹ cô ta sắp đặt, và vẫn có ý định tìm kiếm một đám tốt hơn.

Làm sao cô ta có thể cư xử như vậy, nói xấu và nhạo báng chồng chưa cưới mỗi khi có cơ hội và với bất kỳ ai sẵn sàng lắng nghe chứ, Sabrina cảm thấy khó chịu. Nhưng với những điều cô được biết thì đây chính là phương pháp ở London, nếu muốn rũ bỏ một cuộc hôn nhân không mong muốn thì phải làm như vậy.

Theo ý kiến cá nhân, cô lấy làm tiếc cho người đàn ông trong câu chuyện, anh ta thậm chí còn không có mặt ở nước Anh để ngăn cản các tin đồn mà Ophelia thổi dật về mình, nhưng cô không ở vào vị trí bảo vệ anh ta. Suy cho cùng có thể đó cũng chính là sự thật. Làm sao cô biết được?

Bên cạnh đó, mẹ Ophelia là chủ nhà của họ và là bạn tốt của dì Hilary. Có lẽ phu nhân Mary cũng cần biết con gái bà định làm gì để có thể ngăn chặn, song Sabrina cảm thấy cô không phải là người thích hợp thông báo cho bà ấy. Ophelia đã kết bạn với cô và giới thiệu cô với tất cả bạn bè của mình. Nếu làm thế sẽ giống như cô đang phản bội cô ta. Hơn nữa các dì cô không thích ông ngoại của anh ta...

Chuyện này thật kỳ lạ và có lẽ là lý do khiến Sabrina cảm thấy có lỗi với vị hôn phu của Ophelia. Anh ta, hay đúng hơn là ông ngoại anh ta, là hàng xóm của cô. Các dì cô gọi ông là thầy tu, người ần dật, và khi cho là cô không nghe thấy thì họ gọi ông là lão già khốn kiếp. Sabrina chưa từng gặp mặt ông. Hiếm khi rời khỏi điện trang của mình, ông thực sự giống như người ần dật. Và rõ ràng việc ông có một cháu trai là tin tức vô cùng mới mẻ với họ. Các dì cô còn chế giễu khi biết Ophelia được hứa gả cho người

thừa kế chưa từng xuất hiện từ trước tới nay. Cháu trai à? Họ còn chưa từng gặp hay thậm chí là nghe về anh ta.

Tuy nhiên theo Phu nhân Mary thì ông ấy là một hầu tước và đã liên lạc với chồng bà để sắp xếp cuộc hôn nhân trên danh nghĩa cháu trai mình. Tất nhiên gia đình Reid chớp ngay lấy cơ hội này để con gái kết hôn với một người sẽ được kế thừa tước hiệu cao quý từ ông mình. Và cũng chẳng có gì tổn hại khi hầu tước rất giàu có và sẽ để lại toàn bộ tài sản cho người cháu. Chỉ là Ophelia, ừm, hay chính xác là cô ta và rất nhiều người hâm mộ cuồng nhiệt của cô ta, đều không hài lòng với cuộc hôn nhân này.

Trong số những người hâm mộ cô ta có rất nhiều người giàu có. Các quý ông trẻ tuổi xúm quanh cô ta, hoàn toàn bị mê hoặc bởi sự xinh đẹp của cô ta, và rõ ràng đó là chuyện hiển nhiên ở mỗi bữa tiệc mà Ophelia tham dự. Nhưng họ có thể không bị hấp dẫn sao? Cô ta có mái tóc vàng và cặp mắt xanh. Không có ai có thể hợp thời trang hơn thế. Cô ta còn vô số nét xinh đẹp, mỹ lệ khác và một trong số đó là cực kỳ yêu điệu, mảnh mai, hoàn toàn khác với bà mẹ.

Ngoại hình Sabrina khó có thể được coi là hấp dẫn. Cô thuộc tuýp người thấp với chiều cao chỉ gần mét sáu, có lẽ sẽ không quá tệ nếu bộ ngực bớt đầy đặn và vòng hông hẹp hơn một chút, nếu vậy trông cô sẽ không quá tròn trịa so với vòng eo thon nhỏ.

Nhưng ngay cả như thế cũng không tệ lắm nếu ít nhất sắc thái của cô hợp thời một chút, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược. Tóc cô có màu nâu xỉn, thậm chí còn không được nâu bóng hay nâu đậm, chỉ một màu xỉn xỉn. Còn đôi mắt cô, thực sự được coi là đặc điểm đáng yêu nhất, hoặc cô cho là

thể, với màu hoa tử đinh hương mùa xuân, nhưng bao quanh lại là màu tím sẫm, vì thế chúng khá gây ấn tượng vào lần đầu được chú ý.

Cô nhận ra nó khiến bất kỳ người nào lần đầu gặp cô cũng vô cùng kinh ngạc, cả đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, họ nhìn chằm chằm vào mắt cô hồi lâu một cách đáng xấu hổ, dường như không thể tin chúng lại có màu sắc như vậy. Ngoại trừ cặp mắt ra thì các đường nét khác của cô đều không ưa nhìn, không phải xấu nhưng cũng chẳng thể coi là xinh xắn. Không ưa nhìn là từ mô tả rất chính xác.

Thực ra, Sabrina chưa bao giờ cảm thấy phiền lòng về ngoại hình của bản thân đến khi gặp Ophelia và hiểu ra vẻ đẹp thật sự là như thế nào. Hai người bọn họ giống như ngày và đêm, không thể so sánh được. Vì vậy nguyên nhân khiến cô bắt đầu cảm thấy thoải mái ngay khi đến buổi vũ hội đầu tiên của cô vào đêm đó và hoàn toàn quên khuấy những lo lắng lúc trước cũng khá hợp lý. Cô đủ thực tế để hiểu mình không thể cạnh tranh với sự hiện diện của Ophelia nhằm thu hút sự chú ý của các quý ông, và cô từ bỏ mọi hy vọng ngay cả khi chưa cố gắng. Một khi đã thả lỏng, cô trở lại là chính con người mình mà không phải một chú chuột nhút nhát, sợ sệt như cảm giác trước đó.

Sabrina tận hưởng mọi khoảnh khắc cười vui với bất kỳ ai, và cố gắng mang lại tiếng cười cho người khác. Cô vốn là người thẳng thắn nhưng cũng có khiếu hài hước bẩm sinh. Cô luôn có cách khiến một người trở nên tươi tỉnh dù họ đang trong lúc ủ dột nhất. Sống cùng hai người dì luôn cáu kỉnh, cãi cọ, cô đã có nhiều năm trau dồi năng khiếu đó và dễ dàng chấm dứt những trận khẩu chiến của họ mỗi khi cô can thiệp.

Tối hôm đó, những quý ông mời cô khiêu vũ đều chỉ nhằm mục đích tìm hiểu thông tin về Ophelia và vị hôn phu của cô ta. Nhưng do không quen thân lắm với Ophelia cũng như chồng chưa cưới của cô ta nên cô không thể trả lời câu hỏi của bọn họ. Tuy nhiên cô lại khiến họ bật cười. Thậm chí vài người còn mời cô nhảy lần nữa chỉ vì cô rất dễ chịu. Và có lúc cô còn đồng thời nhận được ba lời mời.

Thật không may, Ophelia lại vô tình chú ý tới điều đó...

Chương 3

Ophelia đang đứng ở phía bên kia phòng khiêu vũ cùng ba người bạn thân, à, thật ra là hai người bạn và một cô gái đã âm thầm xem thường cô ta, nhưng bắt buộc dĩ phải ở cùng một nhóm. Ba người ai cũng có vẻ đẹp riêng dù không được xinh đẹp như Ophelia, hay có tước hiệu cao quý hơn cô ta. Trong nhóm, Ophelia là quý cô duy nhất có cha là bá tước, những người còn lại thì kém hơn. Tuy nhiên Ophelia lại không thể chịu đựng được bất kỳ ai trong bọn họ có tước hiệu cao quý hay lòng lẫy hơn mình.

Ophelia không phát hiện ra vẻ chán ghét của Mavis Newbolt. Có thể cô ta bỏ qua những nhận xét ác ý hay cạnh khóe của Mavis, nhưng lại không may mắn cho là họ không ưa mình. Vốn được nhiều người ái mộ thì ai có thể chán ghét cô ta chứ?

Và hẳn cô ta cũng thừa biết. Chuyện cô ta sẽ thống trị Mùa vũ hội này và có thể lựa chọn bất kỳ anh chàng độc thân đủ tư cách trong thành phố là không có gì phải bàn cãi. Cô ta thực sự có quyền lựa chọn. Bọn họ đều sùng bái Ophelia. Nhưng vì lý do gì mà bố mẹ cô ta lại để Huân tước xứ Birmingdale thuyết phục bằng tước hiệu đáng nguyên rủa của ông ta chứ?

Cô ta căm ghét ông Neville Thackeray già cả vì đã chọn lựa mình. Tại sao ông lại chọn cô ta cho cháu mình chứ?, chẳng lẽ chỉ vì lý do ông ta từng là hàng xóm với mẹ Ophelia và cảm thấy hiểu rõ con người bà sao? Tại sao ông ta không chọn con bé Sabrina quê mùa vẫn đang sống gần đó chứ? Tất nhiên, cô ta biết lý do Sabrina không được lựa chọn cho người thừa kế Birminghamdale.

Cô ta biết lịch sử gia đình Lambert qua lời kể của mẹ mình. Người dân vùng Yorkshire chắc hẳn đều từng nghe câu chuyện đó vào lúc này hoặc lúc khác, dù vụ tai tiếng xảy ra từ rất lâu và đa số đã quên mất.

Bố mẹ cô thật ngu ngốc. Biết đâu Ophelia lại kiếm được một công tước, chẳng mấy ai xinh đẹp được như cô ta. Nhưng họ lại sắp đặt gả cô ta cho một huân tước nhỏ bé. Không, cô ta không chấp nhận. Cô ta sẽ làm mọi cách để thoát khỏi cuộc hôn nhân với người thừa kế Birminghamdale. Ông Chúa, anh ta thậm chí còn không phải là một người Anh, ừm, dù sao cũng không phải là người bản địa. Vì thế huân tước cảm thấy phải đích thân lựa chọn cháu dâu và thu xếp cuộc hôn nhân chưa từng có từ lúc họ còn bé xíu là điều dễ hiểu. Cháu trai ông ta được nuôi dưỡng bởi những kẻ man rợ!

Nghĩ đến đây Ophelia cảm thấy rùng mình. Và nếu làm bẽ mặt, hay cho anh ta thấy anh ta sẽ không bao giờ có được bất cứ điều gì từ cô ta, ngoại trừ sự khinh bỉ tuyệt đối cũng không có tác dụng, thì cô ta sẽ phải nghĩ tới những cách thức khác để thoát khỏi anh ta. Và cô ta sẽ có vị hôn phu mới vào cuối Mùa vũ hội này, người do chính cô ta lựa chọn. Chưa một giây phút nào cô ta nghi ngờ điều đó.

Tuy nhiên, tại thời điểm hiện tại, Ophelia lại đang nhìn chăm chăm vào vị khách trẻ tuổi ăn nhò ở đầu nhà mình, và thoáng bối rối khi thấy các quý ông lượn lờ bên cạnh Sabrina, những người mà đáng lẽ đang ve vãn gần cô ta mới phải. Nhưng vì không một quý ông nào ở trong khoảng cách nghe được, nên cô ta có thể nói to suy nghĩ mà không cần lo lắng nó sẽ làm xấu hình ảnh của mình, và cô ta cũng rất kinh ngạc bởi cảnh tượng diễn ra ở đầu kia căn phòng.

“Các cậu nhìn kia”, Ophelia nói, hướng mấy cô bạn chú ý vào Sabrina và ba quý ông đang trò chuyện với nhau. “Làm sao cô ta có thể nói chuyện với họ, quyền rũ họ được nhỉ?”

“Cô ấy là khách của cậu mà, Ophelia”, Edith Ward nhỏ nhẹ, nhận thấy dấu hiệu ghen tị của người bạn, và thành thạo xoa dịu nó. Cả ba cô gái, lúc này hay lúc khác, đều bị đốt cháy bởi sự ghen tị vô cớ của Ophelia. “Chắc hẳn họ chỉ muốn nói chuyện với cô ấy để hỏi về cậu thôi.”

Ophelia bắt đầu nguôi ngoai đến khi Mavis tỏ ra ngây thơ, lên tiếng, “Mình lại thấy hình như cô ấy đã thu hút được một vài người hâm mộ, nhưng mình không lấy làm ngạc nhiên đâu. Cô ấy có đôi mắt đẹp, rất ấn tượng”.

“Cặp mắt kỳ lạ đó không thể là nét duyên dáng cứu cánh cho cô ta được, Mavis, mặt khác cô ta là người cực kỳ buồn tẻ”, Ophelia hần học. Song cô ta lập tức hối hận về giọng điệu khắc nghiệt của mình, nó làm cô ta có vẻ đồ kị, mà tất nhiên không phải thế.

Vì vậy cô ta nói thêm, với một tiếng thở dài mà cô ta tự cho là chân thành, nhưng khi thoát ra nghe lại giống như về tức tối, “Mình thực sự thấy tội nghiệp cô ta, cô gái đáng thương”.

“Tại sao? Vì cô ấy không xinh đẹp à?”

“Không chỉ có thế, cậu biết không, cô ta xuất thân từ một dòng dõi xấu xa đấy. Ôi, bạn thân mến, mình không nên nhắc đến chuyện đó. Các cậu không được nói cho ai biết đâu nhé. Mẹ mình có lẽ sẽ nổi điên đấy. Dù gì thì Phu nhân Hilary Lambert cũng là bạn thân của bà ấy.”

Bởi họ đều biết hiện tại Ophelia rất thất vọng với mẹ mình, nên câu nói vừa rồi là vô nghĩa. Ophelia sẽ chẳng mấy may bận tâm nếu mẹ cô ta có nổi điên hay không. Song lời nhắn nhủ không được kể lại với ai chuyện họ sắp được nghe cũng hoàn toàn thừa thãi vì hai quý cô còn lại cũng là chuyên gia tin đồn, giống hệt các bà mẹ của họ, và chắc chắn họ sẽ nói cho mẹ mình từng câu chữ. Mavis lên án chuyện ngồi lê đôi mách, nhưng trong giới thượng lưu này thì bạn thực sự phải chấp nhận nó.

“Xấu xa?” Jane Sanderson hào hứng. “Cậu không định nói cô ta là con ngoài giá thú đấy chứ?”

Ophelia rất muốn thêm thắt đôi chút về ý tưởng đó nhưng buộc phải lái câu chuyện không theo hướng một tai tiếng cụ thể nào, vì vậy cô ta nói, “Không, thực ra còn tệ hơn thế nhiều”.

“Còn chuyện gì có thể tệ hơn...?”

“Không, không, mình đã quá nhiều lời rồi, thật đấy”, Ophelia nhẹ nhàng phản đối.

“Ophelia!”, Edith, người lớn tuổi nhất trong bốn cô gái, phàn nàn. “Cậu không thể bỏ mặc bọn mình hôn hợp như vậy được.”

“Ôi, thôi được”, Ophelia cắn nhần, miễn cưỡng như đang bị rút hết thông tin khỏi cơ thể, trong khi rõ ràng đến thời điểm này, chẳng ai có thể ngăn cản cô ta nói toàn bộ mọi chuyện. “Nhưng đây là chuyện bí mật của chúng ta, vì các cậu là bạn tốt của mình và mình tin các cậu sẽ không kể lại nó cho ai nên mới nói đây.”

Cô ta tiếp tục thì thầm. Hai cô gái thực sự xứng đáng là bạn cô ta, trọn tròn mắt lúc nghe xong. Mavis, hiểu rõ con người Ophelia, thì nửa tin nửa ngờ. Nhưng rồi cô nhận ra Ophelia sẽ chẳng ngần ngại nói dối nếu nhờ thế mà giành được thứ mình muốn. Và hiển nhiên điều cô ta muốn lúc này là phá hủy triệt để cơ hội tìm được tám chồng ở London của Sabrina.

Hai con người bị bôi nhọ tối nay và cùng bởi một cô gái. Mavis thực sự lấy làm tiếc cho cả hai, lỗi lầm duy nhất của họ là bị Ophelia ghét bỏ. Người thừa kế Birminghamdale chắc chắn sẽ vượt qua cơn bão này. Anh ta chỉ đơn thuần bị biến thành trò cười do sự chế nhạo của Ophelia nhằm mục đích khiến cha mẹ cô ta cảm thấy mất thể diện và hủy bỏ hôn ước. Nhưng với tước hiệu cao quý cùng tài sản rộng lớn, anh ta sẽ dễ dàng tìm được cô dâu khác.

Còn cô gái nhà Lambert thì không được may mắn như vậy. Dòng dõi xấu xa có thể sẽ di truyền sang cô ấy và quý ông nào lại muốn cưới một người như thế chứ? Quả thật hết sức bi đát.

Mavis thực lòng quý mến cô gái đó. Một cô gái tốt bụng, ngây thơ và đơn giản, những phẩm chất rất khó tìm thấy ở London, và còn rất hài hước mỗi khi cô ấy mở miệng. Mavis cảm thấy mình phải chịu một phần trách nhiệm vì đã khiến Ophelia ghen ghét khi nhắc đến đôi mắt đẹp và đầy ấn tượng của cô ấy.

Mavis âm thầm lắc đầu ghê tởm. Chắc chắn cô phải tìm nhóm bạn mới. Kết bạn với Ophelia Reid sẽ gây hại đến hạnh phúc của người khác. Một con người hèn học, rỗng tuếch. Mavis thực lòng hy vọng Ophelia sẽ phải cưới anh chàng thừa kế Birmingdale. Phải lấy người chồng mà cô ta xoay sở mọi cách để khiến cả London khinh bỉ anh ta.

Chương 4

Đêm nay thực sự không phải là thời điểm thích hợp để ra nước ngoài, có lẽ là đêm tồi tệ nhất trong năm, với những luồng tuyết xoáy càng ngày càng dày, thậm chí còn nuốt hết cả ánh đèn trên mũ xe. Và lạnh vô cùng. Ngài Henry Myron chưa từng trải qua cái lạnh thấu xương như vậy trong suốt cuộc đời.

Thời tiết ở Anh không khắc nghiệt như ở đây, chỉ có ít tuyết rơi. Nhưng lúc này, tại phía bắc cao nguyên Scotland, anh ta đang gặp nguy khốn, cái lạnh căm căm ngay cả khi tuyết ngừng rơi cố cản trở Henry tới đích. Ai có thể sống được trong môi trường khắc nghiệt này chứ và chính ngài Henry, người đang phải tới đây vì nhiệm vụ, cũng đang bần khoản tự hỏi.

Quãng đường tồi tệ nhất đã qua, một lối đi hẹp vắt ngang ngọn núi thấp. Henry không thể gọi nó là núi được. Nó giống như một tảng đá khổng lồ trôi lên khỏi mặt đất, không gốc cây, ngọn cỏ hay thậm chí bụi đất, chỉ là một vật cản to lớn bằng granite, chắn ngang lối đi và con đường duy nhất là trèo hoặc cưỡi ngựa qua.

Anh ta đã bỏ xe ngựa lại ở một nhà thờ gần đó bởi người dẫn đường cảnh báo phải làm vậy, và sẽ thuê ngựa cưỡi ở đoạn cuối hành trình vì đó là những con đường rất nhỏ hẹp.

Họ nên qua đêm ở nhà thờ. Các tu sĩ đã đề nghị họ ở lại. Nhưng vì sắp tới nơi cần đến, chỉ cách một giờ đi đường, nên Henry khẳng khẳng đòi tiếp tục. Tất nhiên, lúc đó trời không có tuyết. Nhưng tuyết lại rơi ở phía bên kia tảng đá khổng lồ, hay là ngọn núi thấp, những bông tuyết xoáy vào khiến da họ ran rát ngay khi vừa leo lên đỉnh.

Henry bắt đầu lo lắng họ sẽ bị lạc đường và chết cồng, có lẽ đến lúc băng tan vào mùa xuân thì người ta mới tìm thấy thi thể của hai người. Họ hầu như không thể nhìn thấy gì trong khoảng hơn nửa mét trước mặt, nhưng người dẫn đường vẫn rảo bước như thể anh ta nhận ra đường đi dù lúc này nó bị vùi sâu dưới tuyết, như thể anh ta biết chính xác nơi cần đến. Và Henry cũng vậy...

Khuôn viên ngôi nhà bằng đá lờ mờ chợt xuất hiện trong màn đêm lốm đốm trắng, họ đứng ngay ở cửa, trước khi ngài Henry nhận ra đã tới đích. Người dẫn đường đang đập thành thành vào cửa. Henry hầu như không nghe thấy âm thanh gì ngoài tiếng gió gào thét dữ dội. Nhưng cánh cửa bỗng bật

mở và hơi ẩm ủa ra ngoài, cả hai lập tức đi thẳng tới lò sưởi lớn đang phát ra tiếng tách tách.

Henry đã tê cóng. Tuy nhiên, sau một thời gian ngắn, anh ta cảm thấy ấm áp hơn và lập tức run rẩy. Một phụ nữ đang om xòm trách cứ họ về chuyện ngu ngốc thế nào khi ra ngoài trong cơn bão lớn như này, ít nhất thì đó là những gì anh ta nghĩ bà ấy đang nói. Anh ta không chắc lắm vì khẩu âm Scotland của bà quá nặng. Bà quàng một chiếc khăn len nặng qua vai anh ta và khum những ngón tay cứng đờ của Henry quanh cốc whisky nóng, chờ đợi để chắc chắn anh ta uống hết đến giọt cuối cùng - một việc mà Henry rất sẵn lòng thực hiện.

Lát sau, anh ta bắt đầu nghĩ rớt cuộc bản thân và đôi chân đóng băng của mình đã được cứu, một phát hiện đau đớn lúc tứ chi có cảm giác trở lại, dù sao cũng rất đáng hoan nghênh. Rồi anh ta bắt đầu quan sát kỹ hơn khung cảnh xung quanh.

Anh ta rất kinh ngạc. Henry không biết mình trông đợi tìm thấy cái gì trong ngôi nhà của một quý ông giàu có vùng cao nguyên Scotland và với một người ẩn dật như này thì, ừm, phải thừa nhận là anh ta hy vọng sẽ thấy những đồ vật tồn tại từ thời trung cổ, ví như một pháo đài cũ kỹ, đồ nát hay một trang trại thuần túy chẳng hạn. Suy cho cùng, gia đình MacTavish vốn là những người chăn nuôi cừu, hoặc anh ta nghe nói thế.

Cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn khác biệt, không hẳn giống một điền trang mà anh ta đã đi qua ở vùng trung du nước Anh, nhưng chắc chắn cùng kiểu thiết kế. Kiến trúc hoàn toàn bằng đá - Scotland được biết đến là nơi rất hiếm gỗ - đáng lẽ nội thất của ngôi nhà phải được trang trí theo đúng

phong cách và sự thoải mái của kiểu nhà đó, nhưng ngược lại, chỗ vốn phải là phòng khách rộng rãi lại giống hệt tiền sảnh cũ kỹ từ thời trung cổ.

Ngôi nhà được thiết kế hiện đại, nhưng rõ ràng người sống trong đó thì lại rất cổ hủ. Giống như dù ai là người xây dựng lên nó, thì họ cũng đã cố tình biến phòng khách thành như vậy để thể hiện sự phản đối của mình, và cho biết rằng ông ta đã lớn lên trong một tòa lâu đài kiểu cổ cũng như khiến ông ta cảm thấy thoải mái nhất nên kiên quyết làm theo.

Kỳ lạ nhất là những chiếc bàn kiểu chân ngựa và ghế dài bằng gỗ nằm dọc theo các bức tường dán giấy hình hoa lá. Anh ta tin chắc chúng được kéo ra đây làm nơi dùng bữa cho tất cả người trong nhà cùng ăn một lúc, giống hệt phong tục cũ. Cửa sổ không che bằng rèm mà dùng da cừ vẫn còn nguyên lông. Anh ta biết rèm da sẽ giúp ngăn hơi lạnh tốt hơn bất kỳ chất liệu nào, nhưng da cừ thì...? Trong phòng cũng không có thêm bộ sofa hay ghế bành thoải mái mà chỉ có vài băng ghế không đệm đặt cạnh lò sưởi. Và trái rom khô trên sàn.

Lúc mới thấy nó, anh ta chỉ biết trợn mắt nhìn, rồi cuối cùng lắc đầu. Rốt cuộc anh ta đã đúng. Gia đình MacTavish ở vùng cao nguyên này thực sự sinh hoạt như cuộc sống thời trung cổ.

Nhưng lúc này chẳng có ai thuộc họ MacTavish cũng như bất cứ người nào ở đây dù mới chập choạng tối. Cả đại sảnh mênh mông vắng hoe, ngoại trừ người phụ nữ lúc này đang trở lại với hai cốc whisky nóng nữa. Có điều lần này, bà ấy không đi một mình. Theo sát gót bà là một chàng trai cao lớn, anh dừng ngay ngưỡng cửa và gật đầu chào người dẫn đường của Henry, hiển nhiên họ quen biết nhau, về sau người dẫn đường cũng xác nhận là anh ta đã từng đến đây. Sau đó chàng trai nhìn Henry chăm chú.

Sau khi chiêm ngưỡng nơi đáng lẽ là phòng khách hiện đại, Henry bắt đầu hy vọng sẽ thấy những người mặc đồ da gấu, hay đúng hơn là da cừu, nhưng không, chàng trai Scotland này mặc quần dài bó sát và áo choàng tới đầu gối. Anh có thể tự tin sải bước trên những con đường thời trang nổi tiếng ở London mà không sợ bị chú ý, ngoại trừ vóc dáng cao lớn ước chừng trên mét tám của mình.

Anh chẳng nói gì và trông có vẻ không hài lòng khi có vị khách lạ trong nhà. Hay có lẽ ánh mắt anh vốn dĩ luôn thiếu thân thiện như vậy.

Henry cảm thấy khá lúng túng. Gần gấp đôi tuổi chàng trai, nhưng anh ta lại thoáng cảm thấy bị đe dọa... Ừm, chẳng có gì phải thắc mắc. Người dân vùng cao nguyên Scotland không giống với người đồng bằng phía nam đã qua lại với nước Anh hàng thế kỷ. Những tiến bộ xã hội bị đình trệ ở vùng đất xa xôi này của vương quốc, vốn bị cô lập do địa hình gồ ghề và thời tiết khắc nghiệt nữa. Rất nhiều thị tộc phía bắc giữ nguyên lối sống từ thời cha ông họ, rất gian khổ nhưng nghiêm cẩn tuân theo tộc trưởng.

Ngài Archibald MacTavish không phải là tộc trưởng, nhưng là người đứng đầu một nhánh nhỏ trong bộ tộc của mình và tất nhiên là chủ của dòng họ mở rộng tới các cháu chắt họ xa. Đáng tiếc, ông lại không có người thừa kế trực tiếp vì còn sống lâu hơn cả bốn người con trai ruột. Đây cũng chính là lý do tại sao chuyến viếng thăm của Henry không được chào đón. Anh ta sẽ làm lấy may mắn nếu không bị đá ra ngoài trời bão tuyết sau khi trình bày rõ nguyên nhân mình có mặt ở đây.

Nhưng chàng trai ở ngưỡng cửa chẳng thể biết nguyên nhân đó được, vì vậy sự không nồng nhiệt của anh là không liên quan, có lẽ đó là bản tính cố hữu hoặc thái độ chỉ dành cho người Anh. Và chắc chắn chàng trai biết Henry là người Anh vì anh ta đã nói chuyện với người phụ nữ tiếp đón mình, và hẳn bà đã báo cho anh biết.

Chàng trai đột ngột đi thẳng về phía trước. Lúc đến gần ánh sáng phát ra từ lò sưởi và hai ngọn đuốc cắm trên bệ lò - nguồn ánh sáng duy nhất trong phòng - Henry có thể thấy người đàn ông này không trẻ như anh ta nghĩ lúc đầu. Có vẻ khoảng hai mươi lăm tuổi. Ít nhất ánh mắt chín chắn cũng phản ánh độ tuổi già dặn hơn, ngay cả từ khoảng cách xa mà trông anh trẻ hơn nhiều.

“Nếu không phải anh chàng này đi cùng anh”, chàng trai hát hàm về phía người dẫn đường - “tôi đã nghĩ là anh bị lạc đường. Vậy một người Anh muốn gì ở Archibald MacTavish thế?”

Henry giới thiệu sơ lược về bản thân, nhưng câu trả lời của anh ta lại cực kỳ nghiêm túc. “Tôi đến đây vì một số vấn đề hết sức cấp bách và vô cùng quan trọng. Tôi là luật sư của ngài Neville Thackeray, người mà...”

“Tôi biết Thackeray là ai”, chàng trai nóng nảy cắt ngang. “Ông ấy còn sống chứ?”

“À, vâng, ít nhất là đến lúc tôi rời khỏi Anh thì còn, nhưng thực sự là không biết kéo dài được bao lâu nữa. Ông ấy không khỏe, cậu biết đấy, ở độ tuổi của ông ấy thì không thể nói trước khi nào chuyển sang tình trạng tồi tệ nhất.”

Chàng trai Scotland gật đầu cộc lốc, rồi nói bằng chất giọng địa phương nặng trịch, “Tới văn phòng của tôi đi, chỗ đó ấm hơn. Chết tiệt, gió vẫn lùa vào đây”.

“Văn phòng của cậu à?”

Giọng Henry nghe có vẻ hết sức kinh ngạc khiến chàng trai phải nhướn mày thắc mắc, nhưng thật bất ngờ, anh cười vang. “Đừng nói là anh bị đánh lừa bởi trò đùa của Archie già cả nhé.”

Bất động vì không quen bị đem ra trêu chọc, Henry hỏi, “Vậy trò đùa ở đây là gì?”

“Căn phòng này, tất nhiên rồi”, anh đáp, vẫn cười toe toét. “Ông ấy khăng khăng là bất kỳ người lạ nào cũng phải được đưa tới đây, mà không phải là nơi bình thường nào khác trong nhà. Và cuối cùng họ sẽ nghĩ ông ấy thật hài hước.”

Henry đỏ bừng cả mặt, rõ ràng anh ta đã mắc lừa. “Tôi cho là căn phòng này không được sử dụng nhiều trừ khi có người đến thăm nhỉ?”

“Ồ không, căn phòng có tác dụng của nó, nhất là khi lũ cừu sinh sôi quá nhanh và không đủ chuồng cho chúng lúc tuyết rơi. Dĩ nhiên, trong suốt mùa xén lông, khi những người nhà MacTavish từ xa đến, chúng tôi sẽ cần

một căn phòng lớn để tất cả bọn họ cùng ăn với nhau, và chỉ có chỗ này là phù hợp.”

Henry không biết liệu điều anh ta vừa nghe được có phải là một phần của trò đùa hay không. Thành thật mà nói anh ta không có hứng thú tìm hiểu, và một văn phòng ấm áp cũng có vẻ hấp dẫn hơn, nên Henry sẵn sàng đi theo chàng trai trẻ đó.

Phần còn lại của ngôi nhà được bày biện thực sự thoải mái và không làm thất vọng với phong cách trang lệ của nó. Nếu Henry không vội vàng chạy tới lò sưởi và lồi vào không quá tối so với thời điểm đó của buổi tối, anh ta đã có thể nhận ra trước khi bị lừa gạt vào căn phòng khách - chuồng gia súc kỳ lạ. Nhưng nó là nơi dễ nhận thấy, lúc này một ngọn đèn đã bị bỏ lại trên bàn trong tiền sảnh, không rọi được tới những phòng khác và ánh lên hình dáng mờ mờ của đồ nội thất thượng hạng.

Văn phòng anh ta bước vào nhỏ nhưng gọn gàng và ấm áp nhờ lò than lớn trong góc cho thấy chàng trai đang ở đây lúc anh ta mới tới. Henry bắt đầu nghĩ nó là văn phòng của viên thư ký hay quản lý bất động sản của Archibald, người đã tới gặp anh ta, nhưng anh ta cũng đã đưa ra đủ các giả thiết và hầu hết đều sai, nên ngay khi chàng trai vừa ngồi vào chiếc ghế da nhồi bông căng ních đối diện qua chiếc bàn, anh ta liền hỏi đầy mỉa mai anh là ai.

Câu trả lời, “Dĩ nhiên tôi là một người mang họ MacTavish”, không làm sáng tỏ vấn đề hơn, nhất là khi bất kỳ ai sống trong điền trang này cũng có thể mang cái họ đó, nhưng Henry quá mệt mỏi do chuyến hành trình kéo dài và thời tiết khắc nghiệt để đòi hỏi lời giải thích rõ ràng hơn.

“Ngài Archibald đã được thông báo về chuyến thăm viếng của tôi chưa?”, thay vào đó anh ta lại hỏi.

“Lúc này ông ấy đã ngủ rồi, ông ấy dậy rất sớm”, là câu trả lời. “Nhưng anh có thể cho tôi biết chuyện anh muốn nói với ông ấy.”

Cho dù là quản lý hay thư ký thì chàng trai thực sự giúp xử lý công việc của Archibald, thậm chí còn có cả văn phòng riêng trong nhà ông ta nữa, vì thế Henry thấy không có lý do gì để từ chối trả lời anh. “Tôi tới đây để đón cháu ngoại của Neville.”

Thật lạ lùng, điều này dường như gây hứng thú với anh chàng MacTavish này. Anh mím nhẹ môi, hầu như không không đáng kể nhưng rõ ràng là có. Tuy nhiên, giọng nói của anh đã dễ nghe hơn. Chắc chắn có chút hài hước trong đó.

“Thật sao?”, anh chậm rãi hỏi lại. “Anh có chắc cháu ông ta muốn đi không?”

Henry âm thầm thở dài. Lẽ ra anh nên tìm hiểu rõ hơn để đối phó với người giúp việc này.

“Tôi thực sự nên thảo luận chuyện này với ngài Archibald”, anh ta đáp.

“Anh nghĩ thế à? Nếu người cháu đã đến tuổi được tự quyết định chuyện của mình thì sao?”

Henry quá mệt đến nỗi không buồn bực bội. “Không có gì để quyết định cả, chàng trai”, anh ta quả quyết. “Có một lời hứa và ngài Neville yêu cầu phải thực hiện nó.”

Đến lúc này, chàng trai ngồi thẳng dậy, hơi rướn người về trước. Với đôi mày nhíu chặt, anh có vẻ hơi bối rối. “Lời hứa nào?”

“Ngài Archibald biết rõ về nó và cũng hiểu rõ thời gian đã tới...”

“Lời hứa...đáng nguyên rủa đó... là gì? Tôi chính là cháu trai của cả hai và tôi sẽ quyết định có cần thực hiện không nếu nó liên quan tới tôi.”

“Cậu là Duncan MacTavish?”

“Phải, và anh sẽ cho tôi biết chuyện chết tiệt này là thế nào?”

Chương 5

“Lạy Chúa, không ai nói gì với cậu sao?”

Duncan MacTavish đang đứng sau bàn làm việc, rướn người qua mặt bàn, gần như hét lên. “Anh cho là tôi biết rõ anh đang nói về chuyện gì hả?”

Henry hoài nghi. Duncan đã hai mươi một tuổi. Anh ta biết chắc chắn thế. Và trong suốt những năm đó không ai cho cậu ta biết, ngay cả bố mẹ cậu ta sao? Ngài Neville cũng không cảnh báo anh ta rằng cháu ngoại ông không biết về lời hứa. Lúc này anh ta nghi ngờ liệu bản thân Neville có biết thế hay không.

Đồng thời Henry tự trách bản thân đã không nhận ra Duncan sớm hơn. Cặp mắt anh chính xác là bản sao của Neville, màu xanh đen của bầu trời đêm. Cái mũi nghiêng nghiêng quý phái trứ danh của dòng họ Thackery; ít nhất là giống hệt các bức ảnh chân dung của tổ tiên họ đặt tại Summers Glade. Có điều, ngoài những đặc điểm đó ra thì Duncan chẳng có nét nào giống huân tước. Mặc dù chưa từng nhìn thấy Neville lúc còn trẻ nhưng Henry đã thấy bức chân dung của huân tước lúc ông cùng độ tuổi với Duncan.

Neville Thackery, Huân tước thứ tư của Birminghamdale, chẳng có gì nổi bật đủ khiến người khác phải chú ý. Ông là một nhà quý tộc với ngoại hình bình thường lúc còn trẻ, và chẳng thay đổi khi về già, bây giờ ông đã gần tám mươi tuổi. Tuy nhiên cháu ngoại ông lại gần như đối lập.

Vóc dáng và sự rắn chắc của Duncan hẳn được di truyền từ dòng họ MacTavish. Rõ ràng nhất là mái tóc đỏ sẫm. Và anh thực sự rất đẹp trai, theo kiểu gai góc. Vẻ nam tính thô ráp, vạm vỡ, kết hợp với vóc dáng tạo ấn tượng sai lầm về độ tuổi của anh.

Henry biết rõ chàng trai này bao nhiêu tuổi, nhưng nếu không biết, anh ta sẽ đoán anh lớn tuổi hơn nhiều. Có lẽ người cao nguyên thường già trước tuổi bởi khí hậu khắc nghiệt cùng những khó khăn gắn liền với cuộc sống cô lập nơi đây.

Do câu hỏi nhắm thẳng vào mình nên Henry thực sự hy vọng Archibald MacTavish xuất hiện trong khoảnh khắc đó. Ông ấy biết lời hứa và cả những chuyện liên quan mà hai người đàn ông già cả cuối cùng đã đồng ý sau rất nhiều lá thư cãi cọ qua lại. Hiện tại, anh ta nên giải thích trước tình cảnh cho chàng trai trẻ Duncan.

“Đó là lời hứa của mẹ cậu trước khi bà ấy sinh ra cậu”, cuối cùng Henry lên tiếng. “Nếu không lập lời hứa này, bà ấy sẽ không được phép kết hôn cùng cha cậu. Tuy nhiên bà ấy đã rất vui vẻ làm thế. Bà ấy yêu cha cậu. Và tại thời điểm đó không ai phản đối chuyện này, cha cậu cũng không, ông ấy muốn có mẹ cậu bằng mọi giá, ông ấy rất yêu bà, ngoại trừ ông nội cậu, Archibald.”

“Ngài Henry, nếu anh không mau nói lời hứa là gì, tôi sẽ quăng anh ra ngoài cơn bão chỉ trong nháy mắt thôi đấy.”

Duncan nói rất bình tĩnh. Thậm chí thái độ của anh cũng trở nên khó hiểu. Nhưng Henry không nghi ngờ bất cứ lời nào anh nói. Và anh ta không thể đổ lỗi cho sự bực bội của anh. Tại sao lại không ai cho cậu ta biết từ trước chứ?

“Cậu, hay chính xác hơn là con trai đầu tiên của mẹ cậu, được hứa hẹn sẽ trở thành người thừa kế của ngài Neville, nếu ông ấy không sinh được người thừa kế nào khác, mà rõ ràng là thế.”

Duncan ngồi xuống. “Chỉ thế thôi à?”

Henry không biết nên tiếp tục câu chuyện thế nào với chàng trai này. Chắc chắn bất kỳ người nào cũng sẽ cảm thấy hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời mình khi bất ngờ được trở thành người thừa kế của một dòng họ quý tộc cao quý. Nhưng đồng thời anh ta cũng biết người cao nguyên Scotland nghĩ thế nào về người Anh, Duncan MacTavish lại được họ nuôi lớn. Anh cũng chưa bao giờ gặp ông ngoại người Anh của mình hay đặt chân tới nước Anh.

“Cậu có thực sự hiểu đó là một vinh dự lớn lao không, thừa ngài Duncan?”, Henry cố làm rõ.

“Tôi chưa có tước hiệu, nên đừng gọi tôi...”

“Thực ra, cậu đã có rồi”, Henry lập tức ngắt lời. “Một trong những tước hiệu ít cao quý hơn đã được trao cho cậu cùng với điền trang...”

“Hãy nguyên rửa nếu là thế!” Duncan đứng bật dậy. “Anh định biến tôi thành một gã người Anh chỉ vì ông già đó muốn vậy hả.”

“Cậu có một nửa dòng máu Anh.”

Câu trả lời khiến Henry phải nhận một cái nhìn chán ghét cùng cực làm anh ta nao núng, nhưng rồi Duncan chỉ trầm lặng trở lại. Tuyệt vời làm sao, anh có thể dễ dàng chuyển từ trạng thái giận dữ sang bình tĩnh và ngược lại.

“Anh thừa biết tôi sẽ không chấp nhận một tước hiệu của nước Anh”, Duncan đáp.

“Cậu có hiểu mình sẽ trở thành huân tước xứ Birmingham, dù muốn hay không?”

Đó là một khoảng im lặng dài, khó chịu - ít nhất là với Henry - bao gồm cả tiếng nghiến răng ken két của Duncan trước khi anh lên tiếng, “Vậy sao anh lại đến đây và nhắc đến nó, khi mà như anh nói, huân tước vẫn chưa chết?”.

“Cậu đã đến tuổi. Một phần lời hứa của mẹ cậu là cậu sẽ được đưa đến chỗ ngài Neville vào tầm tuổi này, nếu ông ấy vẫn còn sống, mà đương nhiên là vậy, sau đó ông ấy có thể tự mình hướng dẫn cậu về trách nhiệm của mình và đồng thời có thể nhìn thấy cậu ổn định một cách thỏa đáng trước khi chết.”

“Ổn định?”

“Lập gia đình.”

“Tôi đoán là ông ấy đã chọn sẵn cô dâu cho tôi rồi nhỉ?”, Duncan mỉa mai.

“À, vâng, thực sự là ông ấy đã chọn rồi”, Henry trả lời một cách miễn cưỡng nhất.

Nhưng chính lúc đó, Duncan MacTavish lại phá lên cười.

Chương 6

Duncan cảm thấy rất buồn cười vì anh không tin sự trơ tráo của người ông Anh quốc có thể thực sự ảnh hưởng đến mình. Neville Thackeray có thể chọn cho anh cả tá cô dâu. Song ai có thể ép buộc anh kết hôn với bất kỳ người nào trong số họ chứ? Anh là người độc lập. Nếu Neville muốn điều khiển và kiểm soát anh như viên luật sư đã tuyên bố thì ông ta nên đón anh sớm hơn, trước khi Duncan được tự mình đưa ra các quyết định của bản thân.

Toàn bộ sự việc hết sức lạ thường. Archibald đã cho Duncan điều hành các trang trại, khu mỏ và các doanh nghiệp khác của MacTavish khi anh vừa bước sang tuổi mười tám. Tại sao ông lại làm vậy nếu biết chẳng bao lâu nữa Duncan sẽ không có mặt ở đây để tiếp tục? Một lời hứa được đưa ra trước khi anh ra đời mà ai ai cũng biết - ngoại trừ anh. Cực kỳ khó tin.

Cá nhân anh chẳng có lý do gì để chống đối người Anh. Suy cho cùng mẹ anh cũng là người Anh, dù sau đó bà trở thành người nhà MacTavish, bà rất xinh đẹp. Với anh đó là tình trạng thù địch thâm căn cố đế, kết quả của sự mất niềm tin và ghét bỏ mà anh đã chứng kiến trong suốt cuộc đời. Nhưng anh có muốn tới nước Anh, sống giữa bọn họ không? Thậm chí còn cưới một cô gái người Anh nữa? Anh đáng bị nguyên rủa nếu muốn thế.

Sự thích thú của anh biến mất khi rời mắt từ anh chàng người Anh nhỏ bé sang quản gia của Archibald để yêu cầu chuẩn bị giường ngủ. Và anh trần trọc cả đêm, bởi nỗi ngạc nhiên và giận dữ đối với tầm quan trọng của

bí mật mà anh bị che giấu. Cuối cùng, anh quyết định chắc hẳn Archibald đã có kế hoạch giúp anh thoát khỏi lời hứa xa xưa này. Anh cảm thấy lý giải đó là thỏa đáng nhất. Và việc đầu tiên vào sáng mai là anh sẽ tìm hiểu xem nó là gì.

Như anh nghĩ, Archibald đã có mặt trong bếp lúc bình minh vừa ló rạng. Duncan tham gia với ông như mỗi buổi sáng. Cả hai đều thường xuyên dậy sớm. Và căn bếp - nơi ấm áp nhất trong tòa nhà vào thời điểm này - là nơi họ ngồi dùng bữa, phòng ăn bị lùa gió và quá rộng cho hai người.

Đó là cảnh tượng quen thuộc kể từ khi người con trai cuối cùng của Archibald qua đời mười bốn năm trước. Người đó chính là cha của Duncan. Trong bốn người con của ông thì có hai người chết hoàn toàn do bất cẩn, hai người là do con thịnh nộ của tự nhiên. Bố mẹ Duncan qua đời cùng lúc. Họ đang ngồi trên thuyền tới Pháp để ký hợp đồng cho thị trường len mới của nhà MacTavish. Đó là một chuyến đi ngắn nhưng cơn bão ập đến quá bất ngờ và quá ác liệt, con tàu không bao giờ tới được cảng nước Pháp.

Lẽ ra Duncan cũng có mặt trên chuyến tàu đó nếu anh không đột nhiên bị say sóng ngay trước khi khởi hành. Hôm ấy, Archie đang trên đường đi thăm họ hàng cũng ghé qua đó, kiên quyết bắt anh ở lại. Duncan cực kỳ thất vọng. Anh muốn được đi du lịch, Khi bảy tuổi, đó là chuyến đi xa nhà đầu tiên của anh - và cũng là cuối cùng.

Trở thành người thừa kế trực tiếp cuối cùng của Archibald, Duncan rất được nuông chiều và bảo vệ thái quá, anh thường xuyên cảm thấy ngột ngạt bởi sự quan tâm quá mức của Archie. Nhưng anh cũng không thể oán trách ông, ông đã không dễ dàng chịu đựng nỗi đau mất cả bốn người con. Hơn nữa, Duncan là đứa cháu duy nhất của ông.

Hai người con khác của Archibald đã kết hôn trước khi chết, nhưng vợ của họ đều bị sảy thai, vì thế hai người vợ không có con cái đã được gửi về gia đình sau khi chồng qua đời. Người con út lại trở thành thầy tu. Cú ngã từ trên mái nhà thờ lúc ông sửa chữa nó đã lấy đi mạng sống của ông.

Archie đã trải qua nhiều bi kịch trong đời. Duncan cũng vậy, anh không biết mặt bất kỳ người chú bác nào. Tuy nhiên, thật tuyệt vời, Archibald đã không biến thành một ông già đau khổ. Thậm chí ông cũng không quá già dù rõ ràng ai cũng gọi ông là “ông già”. Chỉ là ông kết hôn từ rất sớm và bốn người con liên tiếp ra đời trong bốn năm sau đó. Có lẽ vợ ông sẽ cho ông thêm nhiều đứa con nữa nếu không qua đời lúc sinh người con út.

Ông không bao giờ tái hôn, dù hoàn toàn có thể, đến giờ cũng vậy. Năm nay, ông chỉ mới sáu mươi hai tuổi. Tóc ông hầu như vẫn giữ nguyên màu đỏ dù có vài sợi bạc, nhưng hai thái dương cùng chòm râu lại có màu xám khiến ông trông rất gây chú ý, đặc biệt những khi ông chưng diện. Có điều, ông coi như đã nghỉ hưu kể từ lúc chuyển giao hầu hết các cơ sở kinh doanh sang cho Duncan và hiếm khi ra ngoài, những lúc ở nhà thì ông ăn mặc có vẻ rất cầu thả.

Ông chả có ai để gây ấn tượng ngoài người đầu bếp mà ông tán tỉnh đã lâu, nhưng thật không may, bà ấy chưa bao giờ coi đó là chuyện nghiêm túc, nên giữa ban ngày mọi người vẫn thường xuyên bắt gặp Archie trong bộ đồ ngủ.

Hôm nay ông ăn vận thật chỉnh chu, chải đầu và cạo râu sạch sẽ, nhưng trông ông có vẻ rầu rĩ lúc gặp Duncan trong bếp. Nghĩa là ông đã được

thông báo về sự có mặt của viên luật sư. Tốt. Nó cho phép Duncan đi thẳng vào vấn đề bản khoán của mình ngay khi anh ngồi xuống.

“Sao ông không nói với cháu, ông Archie?”

Archibald nhăn mặt, không phải vì Duncan gọi thẳng tên ông. Nó không phải sự thiếu tôn trọng, nhưng ông chẳng ngăn được suy nghĩ đó. Và ông cũng không cố lảng tránh câu hỏi bằng cách giả bộ không hiểu Duncan đang nói về chuyện gì.

“Bởi vì ta không muốn cháu chia sẻ lòng trung thành trước khi cần phải làm vậy.”

“Chia sẻ cái gì? Lòng trung thành của cháu là ở đây và sẽ mãi thuộc về nơi này.”

Nghe thấy thế Archie mỉm cười, thoáng có vẻ tự mãn. Nhưng ông lại thờ dãi.

“Cháu phải biết đầu đuôi câu chuyện là như thế nào, chàng trai. Donald, con trai ta rất say mê mẹ cháu. Không gì có ý nghĩa với nó bằng chuyện có được mẹ cháu, bất chấp con bé là người Anh. Nhưng lúc đó mẹ cháu là một thiếu nữ trẻ, còn chưa đủ mười tám tuổi. Và ông ngoại cháu cũng rất không hài lòng khi mẹ cháu dành trọn trái tim cho Donald. Ông ta cũng không muốn mẹ cháu lấy chồng quá xa nên không đồng ý cho chúng cưới nhau. Ông ta phản đối gần một năm trời. Nhưng vì rất yêu con gái và không thể chịu được việc thấy mẹ cháu đau khổ nên ông ta đành phải nhượng bộ. Ông

ta yêu cầu người thừa kế của Donal hay của ta, phải được đưa đến chỗ mình khi cậu bé - hay chính là cháu - đến tuổi trưởng thành. Nếu mẹ cháu cam kết thì sẽ được kết hôn với Donald.”

“Cháu biết tại sao mẹ cháu phải cam kết, cháu chỉ không hiểu tại sao cháu là người cuối cùng được biết về nó.”

“Thật sự, chàng trai, ta đã mong đợi lão già chết tiệt đó chết từ vài năm trước, và luật sư của ông ta không được biết về cháu. Chắc chắn ông ta phải có vài người thừa kế ở đâu đó mà họ sẽ tìm ra để truyền lại tước hiệu khốn khiếp của ông ta. Nhưng không, lão già trời đánh ấy còn sống lâu hơn tất cả chúng ta.”

Câu nói cuối cùng nghe có vẻ rất căm hận, Duncan sẽ bật cười nếu không phải anh là trung tâm của tình thế tiến thoái lưỡng nan. Và anh vẫn chưa thấy Archie đề cập đến kế hoạch giúp anh thoát khỏi tình huống này. Cũng như Archie vẫn chưa giải đáp hết thắc mắc của anh.

Anh nhắc nhở ông, “Còn mẹ cháu thì sao? Tại sao bà ấy cũng giấu cháu?”.

“Chuyện này cũng không có gì bí mật. Tuy nhiên mẹ cháu đã mất khi cháu còn rất nhỏ, chàng trai. Chắc hẳn mẹ cháu sẽ cho cháu biết nếu cháu lớn hơn một chút. Mẹ cháu cũng rất hài lòng với lời hứa này. Dù gì thì mẹ cháu vẫn là người Anh và sẽ rất vui nếu cháu được thừa kế ông ngoại, trở thành huân tước tiếp theo của Birmingdale. Mẹ cháu cũng có rất nhiều tước hiệu, cháu biết đấy. Hầu hết người Anh đều thế.”

“Ông nên nói cho cháu biết, ông Archie. Ông không nên để đến ngày họ tới đón cháu mà cháu vẫn mù tịt. Và giờ cháu nên làm gì với gã người Anh nhỏ thó dưới nhà, anh ta vẫn nghĩ cháu sẽ đi cùng anh ta?”

“Cháu sẽ đi với anh ta.”

“Quý tha ma bắt.”

Duncan bật ra khỏi ghế quá nhanh đến nỗi nó lật ngửa xuống sàn, khiến người đầu bếp ở đầu kia căn phòng giật mình đánh rơi con dao, bà hét lên vì suýt bị nó đâm vào ngón chân. Bà quay sang lờ mắt với Duncan, nhưng anh không để ý, vẫn nhìn chăm chăm vào ông nội. Archibald rất khôn ngoan, dút khoát nhìn thẳng xuống mặt bàn.

“Ông không thể ngồi đấy và bảo cháu là ông không có cách nào khác”, Duncan nóng nảy nói tiếp. “Cháu không thể tin được! Nếu cháu đi thì ai sẽ quản lý ở đây?”

“Ông đã làm rất tốt trước khi cháu tiếp quản. Ông vẫn chưa quá già...”

“Ông sẽ khiến mình xuống mồ nhanh...”

Lần này Archie bật ra tiếng cười khùng khục, cắt lời Duncan, “Đừng nghĩ ta cho cháu cầm cương có nghĩa là ta đã sẵn sàng nghỉ hưu. Không, chỉ là cháu cần được học tập, chàng trai, và làm việc thực tế là cách học tốt nhất”.

“Nhằm mục đích gì? Chỉ để cháu rời đi và làm một gã huân tước đáng nguyên rủa của nước Anh thôi sao?”

“Không, nhằm cho cháu có những kiến thức trực tiếp để dạy dỗ con trai cháu.”

“Con trai nào?”

Chương 7

Hai ông già đã thư từ qua lại rất nhiều và tranh cãi nảy lửa. Duncan được giải thích như vậy vào buổi sáng hôm đó, lúc anh phớt lờ bữa mà bà đầu bếp đặt trước mặt, thay vào đó lại yêu cầu một tách nhỏ whisky, rồi tiếp tục bỏ qua ánh mắt nghiêm khắc của người phụ nữ lớn tuổi vì cho rằng anh đã tiêm nhiễm thói xấu quá sớm. Cuộc tranh cãi không phải về chuyện Duncan có tới nước Anh hay không, mà là về vấn đề ai được quyền giám sát con trai đầu lòng của anh.

“Thằng bé sẽ phải sống ở đây”, Archie giải thích. “Không ai muốn cháu phải phân thân cả, Duncan. Chúng ta có rất nhiều ngành kinh doanh ở Scotland, và cháu cũng phải đảm đương quá nhiều nhiệm vụ ở Anh. Sẽ rất vất vả cho bất kỳ người nào phải đi lại thường xuyên trên quãng đường dài như vậy.”

Họ đều muốn anh nhanh chóng lấy vợ và có con trai vào năm sau để nó được nuôi nấng ở đây - như anh đã từng. Họ không thêm quan tâm đến suy nghĩ của anh về cách họ sắp xếp cuộc đời anh. Họ đã tự thỏa thuận với nhau rằng Neville sẽ có anh, và Archie có con trai đầu lòng của anh là hết sức công bằng.

Anh chỉ muốn lên thuyền đi đến một nơi thật xa và tỏ thái độ giận dữ với cả hai. Nhưng anh yêu quý Archie. Tuy lúc này đang nổi giận với ông, anh vẫn rất yêu quý ông và không thể làm ông đau lòng bằng cách đó.

Song Duncan luôn có cảm giác anh sẽ không bao giờ sẽ được sống theo cách mình muốn. Từ rất lâu, họ đã quyết định anh sẽ làm những điều họ bảo anh phải làm và chỉ thế thôi. Nếu anh được nuôi lớn theo cách khác thì có lẽ anh sẽ không cảm thấy buồn bực với sắp đặt đó. Nhưng người Scotland vốn dĩ cực kỳ độc lập, mà người vùng cao nguyên còn độc lập hơn nhiều. Vì vậy anh vẫn không thể tin được Archie lại có ý định tuân thủ lời hứa chết tiệt đó. Được, cứ cho là đồng ý với nó để đổi lấy bình yên và Donald có được người mình yêu, nhưng sau này lẽ ra ông nên phớt lờ nó chứ.

Tuy nhiên anh đã hiểu tại sao Archie khẳng khẳng tuân thủ lời hứa đó lúc anh thẳng thắn hỏi ông, “Sẽ thế nào nếu cháu không đi?”

Archie thở dài và khổ sở đáp lời, “Ta thương mẹ cháu như con gái vậy. Ta đã không nghĩ mình sẽ như thế vì con bé là người Anh, nhưng quả thật mẹ cháu là cô gái cực kỳ đáng yêu và lập tức chiếm được cảm tình của ta. Từ rất lâu, trước khi mẹ cháu mất, ta đã nhận ra mình không thể làm ô nhục mẹ cháu bằng cách hủy bỏ lời hứa đó. Ngay cả khi mẹ cháu qua đời và lựa chọn là của ta, ta vẫn không thể làm vậy”.

“Lựa chọn là của cháu, ông Archie, ông không có quyền định đoạt thay cháu.”

“Không, cháu không có bất kỳ lựa chọn nào khác, bởi vì cháu cũng yêu mẹ cháu và chẳng thể vấy bẩn lên ký ức về mẹ cháu, đúng không?”

Duncan không thể trả lời. Điều anh muốn nói nghẹn trong cổ họng. Dĩ nhiên, anh không thể làm mẹ mình hổ thẹn. Nhưng lúc này anh đang dần

ghét bà vì đã dồn anh vào tình cảnh đáng khinh đó, đồng thời thất một thông lọng vào cổ khiến anh nghẹt thở.

Tuy nhiên, sự im lặng của Duncan lại hồi thúc Archie tiếp tục, “Cháu vẫn chưa nhận ra được lợi ích mà ta giành được cho cháu bằng cách trì hoãn ngày lên đường của cháu. Lão già Neville muốn đón cháu vào ba năm trước, nếu ta để cháu đi thì cháu sẽ bị hoàn toàn phụ thuộc vào ông ta. Còn bây giờ, ông ta sẽ phải cẩn thận với bất kỳ yêu cầu nào với cháu, nếu không ông ta chỉ nhận được câu trả lời “không” từ cháu. Vì lợi ích của mẹ cháu, cháu sẽ phải tiếp quản những nhiệm vụ mẹ cháu lấy làm tự hào, nhưng cháu có thể thực hiện theo cách riêng của mình mà không phải tuân theo Neville”.

Coi như đó là nhượng bộ, nhưng không có ích với Duncan bởi điều anh muốn làm là đá Henry Myron trở lại nước Anh mà không có anh. Ý tưởng đó hấp dẫn tới mức anh gần như lao ra khỏi bếp để thực hiện. Không một ai, kể cả mẹ hay ông nội, quan tâm tới suy nghĩ riêng của anh. Anh đã sống cả đời ở vùng cao nguyên này. Làm sao họ lại nghĩ anh có thể sống ở bất kỳ nơi nào khác chứ? Có tước hiệu hay không, giàu có hay nghèo khổ, anh cũng không muốn sống ở Anh.

Nhưng nếu có cách dễ dàng thao túng Neville Thackeray như Archie có vẻ đã làm thì anh cũng muốn biết. Vì thế anh dựng ghế lên, ngồi xuống và hỏi Archie, “Ông xoay xử bằng cách nào để trì hoãn được vậy?”.

Archie mỉm cười, tự hào về việc mình đã làm và cách thực hiện nó. “Đầu tiên ta chỉ ra rằng cháu cũng là người thừa kế của ta, và vì ta đang nuôi dưỡng cháu, ông ta sẽ cực kỳ khó khăn nếu muốn đưa cháu đi.”

“Khi nào thì ông lên kế hoạch hy sinh cháu?”, Duncan cay đắng hỏi.

“Ồ cậu bé, ta hy vọng cháu không quá buồn bực về chuyện này. Đó chỉ là trò lừa bịp, phải, điều ta nói với ông ta ấy, nhưng ông ta không biết. Gần sáu tháng trôi qua trong tình trạng bọn ta đe dọa nghiêm trọng lẫn nhau, rồi lại chín tháng tranh cãi nữa lúc ta bảo sẽ nuôi dưỡng con đầu lòng của cháu và ông ta không chấp nhận. Ta biết ông ta đã nghĩ nếu cháu không thể thích nghi được với vị trí đó thì ông ta sẽ để con trai cháu thay thế. Tuy nhiên, rõ ràng lão già này không nghĩ mình sẽ sống đủ lâu để uôn nắn được thằng bé.”

“Ông thì có thể sao?”

Archie bật cười. “Cháu cũng không suy nghĩ cận kề rồi, cậu bé. Là người thừa kế của ta cũng như của ông ta, cháu sẽ rất vui vẻ nếu có một hoặc hai hay ba đứa con trai để thừa kế toàn bộ những gì bọn ta trao lại cho cháu. Gửi con trai đầu lòng của cháu tới đây sớm thì chỉ có lợi cho thằng bé. Nhưng không, ta sẽ sống lâu hơn lão già đáng ghét đó rất nhiều năm và ông ta cũng biết thế.”

“Ông mới chỉ nhắc đến mười lăm tháng”, Duncan lầm bầm. “Chuyện gì làm ông ta có thể trì hoãn đến bây giờ?”

“À, khi nói tới đứa trẻ tất nhiên phải bàn đến chuyện cô dâu. Ông ta khẳng định cháu phải cưới một cô gái người Anh. Ông ta kiên quyết không nhượng bộ, vì thế năm tháng nữa trôi qua trong khi chúng ta... ờ, thảo luận về chuyện đó. Rồi ta cương quyết cô gái đó phải là người xinh đẹp nhất và ông ta đã phải mất rất lâu để tìm kiếm cô ta.”

“Cháu đoán đó là một cô tiểu thư người Anh?”

Archie cười khanh khách. “Phải, chính vì thế nên mới mất nhiều thời gian đến vậy. Một cô tiểu thư xinh đẹp nhất và có tước hiệu là không dễ dàng tìm được.”

“Tuy nhiên làm thế chỉ đơn giản là lãng phí thời gian”, Duncan đáp lại và nói thêm, “cháu có thể đến nước Anh, nhưng sẽ không kết hôn với bất kỳ quý cô nào mà cháu chưa từng gặp mặt, dù được lựa chọn kỹ lưỡng”.

“Đừng quá xúc động, cậu bé. Đó chỉ là một cách làm khác của ta nhằm bắt buộc ông ta tìm cô dâu cho cháu. Nếu cháu cứ ngoan cố không chịu kết hôn với tiểu thư xinh đẹp nhất nước Anh thì chẳng ai ép buộc được cháu - à, Neville có thể, nhưng như ta đã nói, cháu đủ tuổi để trả lời “không” với ông ta và sẽ làm thế.”

“Chẳng liên quan đến chuyện ngoan cố hay không”, Duncan cao giọng, bực bội đáp lại.

“Tất nhiên là không rồi.”

Giọng điệu trịnh thượng đó khiến Archie nhận được một cái trừng mắt. “Cháu sẽ tự chọn cô dâu của mình, không ai được quyền can thiệp, kể cả ông.”

“Ta rất mừng khi nghe cháu nói vậy. Nhưng sao cháu chưa thử mà cứ khăng khăng như thế? Hãy thử gặp cô gái mà Neville tìm cho cháu trước khi từ chối. Biết đâu cháu lại thích con bé. Nhưng nếu không thích thì ít nhất hãy cố gắng tìm một người khác.”

Duncan khịt mũi. “Cháu không phản đối chuyện hôn nhân, Archie, nhưng cháu vẫn còn khá trẻ để nghĩ đến nó.”

“Còn ta thì lại nghĩ tuổi cháu mới kết hôn là hơi muộn. Ta có thể sống lâu hơn Neville và sẽ tìm ai đó giúp đỡ trong lúc chờ đợi. Nhưng ta sẽ không cảm thấy thoải mái để nghỉ ngơi trọn vẹn trước khi con trai cháu trưởng thành và gánh vác công việc ở đây.”

Nghĩa là Archie hoàn toàn đồng tình với Neville, rằng Duncan phải kết hôn ngay lập tức. Một trong những việc trọng đại trong đời anh và cả hai đều muốn anh thực hiện nó một cách vội vàng.

Duncan mang cảm giác ghê tởm rời bết. Anh phải tới nước Anh. Nhưng anh tự hỏi liệu ông ngoại anh, Neville, có vui mừng với sự có mặt của anh không.

Chương 8

Đó là vùng đất u ám, đìu hiu nhất mà Duncan từng thấy. Anh cho rằng nguyên nhân là vì thảm sương mù dày đặc, dâng cao khỏi mặt đất gần cả mét và hàng cây trơ trụi lá trông như đã chết khô. Hay có lẽ do trời còn rất sớm nên nó mới hoang vắng như thế.

Mặt khác, Duncan thực sự hoài nghi liệu vài tia nắng ấm áp có thể gây ấn tượng với anh trong tâm trạng hiện tại, hay liệu có thể tìm thấy bất kỳ loài động vật vui tươi nào tại thời điểm này của năm không. Anh đang trong trạng thái chán ghét Summers Glade và sẽ ghét bỏ nó, chắc chắn thế.

Henry muốn tới Summers Glade ngay đêm qua, vốn là chuyện rất dễ dàng vì nhà trọ nơi họ nghỉ lại chỉ cách chỗ đó chưa đầy hai mươi phút đi xe ngựa với tốc độ bình thường. Nhưng Duncan không muốn gặp người ông Anh quốc của mình lần đầu tiên sau một ngày đi đường mệt mỏi. Anh muốn mình trong trạng thái tỉnh táo nhất, hoàn toàn sung sức và không phải bận tâm về cái bồn tắm đầy nước nóng cùng chiếc giường ngủ ấm áp.

Anh không định đến đó trước khi Neville Thackeray thậm chí còn chưa ra khỏi giường, tuy nhiên hóa ra thực tế lại đúng là như vậy, và thật thất vọng vì anh đã chuẩn bị sẵn cho một cuộc đối đầu với ông mình. Nơi này cũng không hoang vắng như anh nghĩ. Bên trong căn nhà chật ních người giúp việc, nhiều gấp mười lần so với nhu cầu của một gia đình, tất cả chỉ để phục vụ một ông già.

Dù vậy, xét một cách công bằng thì Duncan thừa nhận ngôi nhà huân tước đang ở cực kỳ rộng lớn nên có lẽ cần thêm vài người trông nom. Và anh cũng đồng ý rằng người Anh có chút được nuông chiều, nhất là những quý tộc có địa vị cao như ông ngoại anh, vì thế có thể họ cho rằng mình cần số lượng người hầu nhiều hơn mức cần thiết.

Nhưng đối lập với vẻ ngoài ảm đạm của trang viên xưa cũ này, bên trong lại cực kỳ tráng lệ, xa hoa. Đồ đạc trong hầu hết các căn phòng mà Duncan thoáng liếc qua đều là đồ nội thất của Pháp theo phong cách cổ, tinh tế và chạm khắc tỉ mỉ. Chúng được bảo quản rất tốt so với độ tuổi, nhưng lại được trang hoàng quá mức tạo cảm giác lộng lẫy tới mức cầu kỳ.

Gương và tranh ảnh đều được lồng kính trong khung nạm vàng. Đèn chùm cực lớn với rất nhiều tua pha lê lung lẳng, nấn thắp sáng hoàn toàn, chúng có thể gây mù mắt cho bất kỳ ai vô tình ngược lên. Và từng phòng đều cắm hoa tươi cho thấy có nhà kính ở đâu đó trong trang viên.

Nhìn chung, rõ ràng bên trong Summers Glade không giống những gì mà Duncan mong đợi từ một huân tước già người Anh, và chắc chắn là khác hẳn vẻ bề ngoài thiếu thân thiện. Anh đã suy đoán đồ đạc vây quanh Neville là những thứ trầm lắng, khiêm tốn, nặng nề, chứ không phải đồ trang trí xa hoa của thế kỷ trước.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì anh cảm thấy cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì Neville sống phần lớn thời gian ở thế kỷ trước nên có lẽ ông thích những đường nét chạm khắc và nước sơn vui tươi mà chắc hẳn ông đã lớn lên cùng chúng. Lúc này, Duncan cũng sẽ không bất ngờ chút nào nếu ông ngoại anh có xuất hiện với bộ tóc giả uốn xoắn ngu ngốc vốn là một thịnh hành cùng thời với kiểu nội thất này.

Cần đến bốn người hầu gồm: viên quản gia ngạo mạn giao anh cho người hầu tầng dưới, người này lại chuyển anh cho người hầu ở tầng trên, rồi cuối cùng là bà quản gia(*) có vẻ thẳng thắn đưa Duncan tới phòng dành cho anh ở khu vực sang trọng. Anh gần như bật cười lúc bà ta bước tới chào đón anh, vì phải mất quá nhiều người mới đưa được anh lên tầng trên, trong khi chỉ cần một người trong đó chỉ đường cho anh là xong. Nhưng như thế chưa có nghĩa là quy trình đã kết thúc.

()Trong các gia đình quý tộc lớn thường có hai quản gia nam và nữ, quản gia nam trông coi người ở cùng các công việc dành cho nam giới; còn quản gia nữ trông coi người hầu và công việc cho nữ giới như giặt giũ, quét dọn, bếp núc...*

Một người hầu nữa xuất hiện để đốt lò trong phòng anh. Rồi một người mang nước nóng và khăn lau tới trong khi người khác theo sát gót cô ta với một khay lớn các món ăn nhẹ buổi sáng, gồm bích quy, xúc xích và bánh kẹp ngọt, cùng với hai bình trà và sô cô la nóng. Chưa đầy mười phút sau khi cô ta đi khỏi thì một cô hầu gái trẻ tuổi bước vào hỏi anh có cần thêm thứ gì nữa không.

Rồi cuối cùng là Willis.

Willis là một người trung tuổi, nhỏ bé, gầy gò, tự hào giới thiệu rằng ông ta được chọn làm người hầu cận cho Duncan. Ông ta có mái tóc màu nâu, hơi hói cùng với cặp mắt nâu, và vẻ mặt có thể gọi là kiêu ngạo, đột nhiên Duncan chợt nghĩ người kiêu ngạo nhất anh đã gặp có lẽ là quản gia của Glade, nhưng Willis thậm chí còn tỏ ra ngạo mạn và cao quý hơn.

Duncan không quá ngạc nhiên đến nỗi không hiểu người hầu cận là gì. Anh chỉ là quá ngạc nhiên là một người bước vào phòng và mong được làm mọi thứ cho anh, đã lập tức mở ngay chiếc va li đi đường mà anh đã phải giành giật với người hầu dưới nhà để tự mang nó lên, trước khi Duncan có cơ hội bảo ông ta là anh không cần người hầu hạ.

Và rồi anh nghe thấy, "Một chiếc váy phụ nữ à, thưa cậu chủ?"

"Trang phục của đàn ông Scotland, lão già ngớ ngẩn!", Duncan gần như gầm lên vì sự xúc phạm đó, má anh nóng bừng.

Willis không lấy làm phiền lòng vì giọng điệu của anh, chỉ đơn giản tỏ ra thất vọng lúc ông ta di chuyển để cất chiếc váy vào tủ ngăn kéo. Duncan kinh ngạc nhìn ông ta chằm chằm. Sự xúc phạm đó đã đủ tồi tệ nhưng chẳng lẽ người đàn ông nhỏ bé này dám phớt lờ cơn giận dữ của anh ư?

Mím chặt môi, Duncan ra lệnh, "Ra ngoài".

Hành động này đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Willis, nhưng ông ta chỉ nói, "Cậu chủ?"

Trước ánh mắt bối rối của ông ta, Duncan đành giải thích, "Trong suốt đời mình, tôi chưa bao giờ cần người hầu cận và bây giờ tôi cũng không cần".

Song thay vì giận dữ và bỏ đi, Willis chỉ đơn giản tỏ ra thất vọng và nói, “Đó không phải là lỗi của cậu về nơi cậu được nuôi lớn, nhưng bây giờ cậu đã là một người Anh và sẽ muốn làm những điều thích hợp, tôi chắc chắn thế”.

“Thật sao?”, Duncan vặn lại với vẻ mặt đáng sợ, cơn giận của anh lại bùng lên.

“Tất nhiên và chắc chắn cậu sẽ cần tôi. Bất kỳ quý ông nào có địa vị cũng không nghĩ mình sẽ phải tự mặc quần áo”.

“Tôi không phải quý ông, cũng chẳng phải ông chủ, và tôi có thể tự mặc tốt quần áo cho mình. Nào giờ hãy đi đi, trước khi tôi phải đá ông ra ngoài”.

Cuối cùng Willis cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề và trông có vẻ hơi hoảng loạn “Cậu thực sự không thể sa thải tôi như vậy được? Nó sẽ khiến tôi bị đánh giá rất tồi tệ”.

“Chỉ vì tôi không cần ông sao?”

“Nhưng sẽ không ai tin như thế”, Willis cam đoan với anh. “Không, nó sẽ là lỗi của riêng tôi, và sẽ khiến tôi không bao giờ được lựa chọn vào vị trí uy tín đó lần nữa. Tôi sẽ bị hủy hoại, cậu chủ, nếu tôi bị đuổi về London.”

Duncan có thể thề là môi dưới của ông ta run run. Anh thở dài. Vốn anh không phải là người bần tiện, chỉ là thích làm theo cách riêng của mình thôi.

Nhưng anh cũng không muốn phải chịu trách nhiệm nếu ai đó bị hủy hoại. Chết tiệt, anh không muốn thỏa hiệp.

“Thôi được, ông sẽ được xem xét việc là ủi và giặt giữ quần áo bẩn, nhưng tôi sẽ tự mặc đồ, rõ chưa?”

“Cám ơn cậu chủ”, Willis nói, trở lại giọng điệu ngạo mạn, trịch thượng đáng ghét của ông ta. “Và có lẽ tôi nên mượn thợ may của ngài huân tước tới để thử đồ cho cậu hay cậu có vài rương đồ sắp chuyển đến?”

Duncan chỉ nhìn chăm chăm vào ông ta. Biến anh thành người Anh đến tận chân răng...

Chương 9

Sabrina không coi chuyện lịch sử gia đình cô bị tiết lộ là một thảm kịch. Nhưng cách phản ứng của giới thượng lưu London quả thực rất hài hước, khiến cô lấy làm thích thú hơn là lo lắng. Trước đây họ nhìn cô với ánh mắt tò mò dành cho người mới xuất hiện, còn bây giờ ánh mắt họ rõ ràng như đang nói, ‘Cô vẫn còn sống à? Nhưng tôi tin chắc sẽ không lâu nữa đâu’. Thậm chí một cô tiểu thư ngốc nghếch còn hét ầm lên vì nghĩ cô là bóng ma. Sabrina có thể hình dung các tin đồn bị xuyên tạc thế nào trước khi đến tai cô nàng đó.

Dĩ nhiên, mục đích tìm chồng ở London của cô coi như kết thúc. Suy cho cùng, quý ông nào chả muốn tìm bạn đời là người được thừa kế, và cũng là lý do tại sao rất nhiều người lại kết hôn, vậy thì ai lại muốn lấy một người mà có lẽ không thể sống đến khi cô ta được nhận thừa kế chứ? Cả hai di cô

đều vẫn đang sống khỏe mạnh rất nhiều năm sau thảm kịch là bằng chứng rõ ràng cho chuỗi bi kịch đã bị phá vỡ, nhưng có ai nhận ra chứ? Không, chắc chắn xã hội chuyên bóp méo sự việc ở London sẽ phớt lờ chi tiết này.

Sẽ rất tai hại nếu tiết lộ cho ai biết sự thật về gia đình cô. Họ sẽ chỉ tin vào những điều họ muốn tin và nếu bằng chứng đi ngược lại với niềm tin của họ thì sao? Chắc chắn họ sẽ không chấp nhận nó vì sự thật không tạo ra các tin đồn hay ho. Họ sẽ thích thú với ý nghĩ rằng, nó - xu hướng tự mình kết liễu cuộc đời trước khi đến lúc - đã xảy ra trong gia đình cô.

Đáng buồn thay, cụ nội của Sabrina - Richard đã làm thế, và người vợ nông nổi của ông không chịu đựng được thảm kịch ấy nên cũng tự tử theo ông. Song, lẽ ra chuyện sẽ kết thúc ở đó. Cô con gái sống sót của họ, Lucinda kết hôn với William Lambert - một bá tước khỏe mạnh, họ sinh được hai cô con gái là Hilary và Alice. John - bố của Sabrina, lúc ấy vẫn chưa được sinh ra, và cũng chính là lý do tại sao tước hiệu của vị bá tước già lại được truyền cho một nhánh họ hàng xa tít tắp mà gia đình Lambert thậm chí còn chưa từng gặp mặt.

Không một ai, ít nhất là những người trong nhà, dám khẳng định Lucinda đã nhảy ra khỏi ban công hay chỉ vô tình bị ngã. Sức khỏe của bà vốn giảm sút nhiều sau khi sinh cho William cậu con út, và rơi vào tình trạng trầm cảm thời gian dài sau khi John ra đời, và có lẽ vì thế bà đã đi theo con đường của cha mẹ mình. Song dù bà có thực sự tự tử hay không thì tất cả mọi người đều tin chắc bà đã tự tử, lời gièm pha lại nổi lên và kéo dài đủ lâu để phá hủy cơ hội có một Mùa vũ hội thành công ở London của Hilary cùng Alice.

Đáng lẽ nó nên kết thúc ở đây. Suy cho cùng thì hiện tại trong huyết quản của họ còn có thêm dòng máu của bá tước. Và cụm từ ‘máu xấu’ ác độc nên biến mất vào thời điểm John kết hôn với Elizabeth và Sabrina ra đời từ cuộc hôn nhân này.

Nhưng rồi cha mẹ cô lại bất hạnh ăn phải thức ăn nhiễm độc và qua đời trước khi bác sĩ kịp có mặt. Cả con chó được cho ăn thử vài mẫu nhỏ cũng lăn ra chết. Và hai người đầu bếp chỉ ném một chút cũng rơi vào tình trạng co giật nghiêm trọng. Chính bác sĩ đã kết luận nguyên nhân là do đồ ăn bị nhiễm độc. Không lâu sau lại tràn lan tin đồn là họ cố ý uống thuốc độc tự tử.

Hilary và Alice hiểu rõ. Vợ chồng em trai họ rất yêu thương nhau và vô cùng hạnh phúc. Cái chết của họ thực sự chỉ là một tai nạn. Song chẳng ai tin chuyện trùng hợp như vậy.

Không bất ngờ, các dì cô đã bị hủy hoại bởi vụ tai tiếng lan nhanh như gió lốc nữa, nhưng sau bao nhiêu năm họ lại kỳ vọng vào Sabrina, và lúc này hy vọng đó gần như đã tiêu tan. Họ không hình dung ra kẻ nào lại hèn hạ và ác độc tới nổi tung ra tin đồn về tai tiếng cũ tại xã hội London ưa ngồi lê đôi mách này, có điều hiện giờ truy tìm kẻ đó là ai cũng vô ích. Và họ cũng chẳng có lý do gì mà ở lại London thêm giây phút nào nữa.

Sabrina thực sự vui mừng vì được trở về nhà. Cô nhận ra London với sự nhộn nhịp và xa hoa hoàn toàn không phù hợp với mình. Quá đông đúc, nhất là rất bẩn thỉu, không khí thường xuyên dày đặc bụi bặm cùng khói thuốc. Cô rất nhớ bầu không khí sạch sẽ, tinh khôi mỗi khi đi dạo ở vùng nông thôn phủ đầy tuyết, và mùi hương mộc mạc của động vật cùng lá cây trong những ngày ẩm áp, hoàn toàn vắng bóng mùi con người và rác thải.

Và cô cũng lấy làm mãn nguyện vì đã được tham dự ít nhất một buổi vũ hội, bởi cô sẽ không thể có được buổi vũ hội nào như vậy ở quê nhà, cùng vài bữa tiệc trước khi các tin đồn về cô lan rộng. Chí ít cô cũng biết London như thế nào. Biết một lần còn hơn là thường xuyên phải thắc mắc, vì thế với cô, chuyến đi không hẳn là một sự lãng phí thời gian.

Và khác hẳn các dì, cô không hề lo lắng về khả năng bản thân có thể sẽ không bao giờ lấy được chồng. Ngược lại, cô luôn quan niệm, ngày nào đó cô sẽ tìm được một người đàn ông tốt, đủ thông minh để nhìn thấu sự thật đằng sau các tin đồn. Rằng tuy một vài tổ tiên của cô đã thực sự tự tử, như thể không có nghĩa là toàn bộ gia đình cô có định mệnh tương tự. Còn nếu không thể tìm được người như vậy, cũng tốt, sẽ chẳng có thêm bi kịch nào nữa và các dì cô chính là minh chứng.

Trớ trêu thay, chủ nhà của họ, gia đình nhà Reid, lại phải về Yorkshire gấp, bởi vì họ vừa nhận được thư mời tới Summers Glade để gặp mặt cháu trai của Huân tước Neville Thackeray, cũng đang trên đường tới đó. Lẽ dĩ nhiên, họ sẽ đi cùng nhau. Đó là ý kiến của Phu nhân Mary. Song, con gái bà ta, Ophelia lại tỏ ra vô cùng tốt bụng khi nài nỉ nhà Lambert tham gia buổi gặp mặt cùng họ ở Summers Glade.

Alice và Hilary chắc hẳn sẽ từ chối nếu họ không quá thất vọng vì lý do mình phải rời khỏi London, và đang suy nghĩ thiếu sáng suốt. Họ thậm chí còn không thích ngài huân tước nữa. Nhưng Ophelia cam đoan đã mời theo vài người bạn cùng tới Summers Glade, dường như sẽ có một buổi vũ hội linh đình tại đây.

Có lẽ các dì của Sabrina đã coi đây là cơ hội cuối cùng cho cô lọt vào mắt một quý ông trẻ tuổi nào đó, vì thế họ lập tức đồng ý. Họ cũng suy đoán Ophelia hẳn sẽ tổ chức nhiều tiệc tùng sau khi kết hôn, và như thế cháu gái họ sẽ có cơ hội xuất hiện nhiều hơn. Suy nghĩ kỹ càng đã cổ vũ họ đôi chút, Sabrina cũng không phản đối, dù cô đang dần cảm thấy không hợp quy tắc khi đến nhà Huân tước Birminghamdale mà không được chính ông ta mời tới.

Sabrina cũng biết rất rõ ràng động cơ thực sự của Ophelia khi mời họ và lôi kéo một số người tới Summers Glade, con số hiện giờ đã tăng gấp đôi. Cô ta đang giận dữ và không bận tâm liệu có ai nhận ra nguyên nhân cơn giận dữ là do cô ta bị kéo ra khỏi Mùa vũ hội ở London, và cách làm này chỉ là sự cố gắng ngu ngốc để níu giữ nó mà thôi. Thêm vào đó, dù chỉ cần khích lệ đôi chút để củng cố lòng can đảm của mình, nhưng cô ta lại thể hiện ra ngoài khá lộ liễu là đang khiếp sợ vị hôn phu vùng cao nguyên Scotland man rợ mà bố mẹ cô ta đã lựa chọn.

Tuy Sabrina ghê tởm cách Ophelia đang làm để rũ bỏ người chồng chưa cưới, nhưng cô vẫn phần nào thông cảm với cô ta. Ngày nay, chuyện bị ép buộc phải kết hôn với người mà bạn chưa từng gặp mặt đã trở nên lỗi thời. Cô ta sợ hãi là chuyện có thể hiểu được.

Thậm chí Sabrina còn thông cảm hơn nếu Ophelia bày tỏ mong ước có một cuộc hôn nhân vì tình yêu, nhưng rõ ràng nó không nằm trong danh sách ưu tiên của cô ta. Cô ta chỉ đơn giản không đủ kiên nhẫn để chờ đợi và tìm hiểu xem liệu cháu trai của huân tước có phù hợp với mình hay không, và ngoài ra, cô ta thèm muốn một tước hiệu cao quý hơn. Dù số lượng những chàng công tước trẻ tuổi đáp ứng đủ yêu cầu không nhiều, cô ta vẫn chắc chắn mình sẽ tìm được người thích hợp, hay một hoàng tử, thậm chí là một ông vua nếu cô ta chú tâm. Ophelia thực sự quá đề cao bản thân.

Khoảnh khắc gặp gỡ viên quản gia có khuôn mặt nghiêm nghị của Summers Glade vô cùng lúng túng, người vốn cho rằng chỉ có ba vị khách thay vì tám người - hai người ngưỡng mộ Ophelia đã nhập đoàn giữa đường - và một số khác vẫn đang trên đường tới. Tuy nhiên, Ophelia lại xử sự theo bản tính cố hữu của mình, coi ông ta là một người hầu thấp hèn.

“Nếu tôi phải ở đây”, cô ta nói với viên quản gia, “thì bạn bè tôi cũng vậy. Tôi sẽ không thiếu người thăm viếng, vì thế ông nên quen với chuyện này đi”.

May mắn cho Ophelia là bố mẹ cô ta vẫn đang ở bên ngoài và không nghe thấy câu nói ngạo mạn ấy, nếu không hẳn cô ta đã bị la mắng một trận. Song, về mặt ông ta cam đoan rằng huân tước sẽ nghe được. Chắc chắn chính Ophelia cũng hy vọng như thế. Cô ta không muốn huân tước yêu quý mình. Nếu một trong hai người, ông và cháu ông đều có thể kết thúc cuộc hôn nhân không mong đợi này, cô ta sẽ cư xử khó chịu với cả hai để đẩy nhanh kết quả.

Ít nhất thì Sabrina và các dì của cô cũng không phải đi xa nếu tình huống tồi tệ nhất xảy ra và huân tước đá họ ra khỏi nhà. Nhà họ ở ngay thị trấn nhỏ Oxbow bên cạnh, chỉ cách hai mươi phút đi xe, vì vậy sẽ không khó khăn gì, ngay cả khi phải rời đi vào ban đêm. Họ chỉ việc chờ đợi và xem liệu ngài Neville có nuông chiều cô cháu dâu tương lai hay không.

Chương 10

Trong lúc đó, không mấy may biết về các vị khách London vừa tới, Duncan và ông ngoại anh đang có buổi gặp mặt đầu tiên trên gác. Duncan kiên quyết muốn gặp Neville tại phòng khách riêng của ông, trong khi người hầu cận của Neville không chịu đánh thức ông dậy sớm hơn bình thường. Vì thế Duncan đành phải chờ, gần hai tiếng đồng hồ, đến khi ông tỉnh giấc và sửa soạn trang phục.

Cuối cùng ông cũng xong xuôi và người hầu cận đi ra với khuôn mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã bị khiển trách nặng nề vì không đánh thức Neville sớm hơn. Duncan cũng không ngại phải chờ đợi, anh có thời gian đánh giá những đồ đạc được cho là quan trọng với Neville bởi ông đã đặt chúng trong phòng khách riêng của mình.

Các mẫu vật châu Phi kỳ lạ treo riêng ở một bức tường cho thấy Neville hẳn đã tới lục địa này hoặc mơ ước được tới đó. Một góc khác bày đầy sản phẩm nghệ thuật của Trung Quốc; đặt quanh lò sưởi là đồ vật của Ai Cập. Hoặc Neville là người thích đi du lịch, hoặc thích sưu tầm những tạo vật nghệ thuật lạ lùng.

Tuy nhiên, đồ nội thất lại cùng kiểu dáng và phong cách Pháp giống đồ dùng phổ biến trong nhà. Chiếc bàn làm việc cực kỳ thanh nhã, có lẽ Duncan sẽ không dám sử dụng, anh e rằng chỉ cần ấn nhẹ khuỷu tay sẽ khiến nó đổ sập xuống sàn. Trên bàn đặt hai bức chân dung thu nhỏ, anh nhận ra một trong đó là của mẹ anh hồi bà còn thiếu nữ, chắc chắn được vẽ trước khi bà kết hôn với Donald. Bức kia là hình một đứa trẻ với mái tóc màu đỏ sáng.

Bức chân dung thứ hai khiến Duncan sững sờ và nhìn chăm chú. Có lẽ chính là anh, anh thậm chí đoán dù không nhớ rõ trong những người gần gũi

mình, ai có thể vẽ nó. Đó không phải bức chân dung được vẽ lúc tạo dáng, mà là một bé trai đang chơi đùa bên ngoài, bất kỳ ai đã từng quan sát anh cũng có thể nhận ra. Và hồi còn nhỏ tóc Duncan có màu đỏ tươi, dù bây giờ không còn dấu vết gì nữa, tóc anh đã sẫm đi đáng kể khi anh lớn dần. Song, thực sự bức ảnh chẳng có nét tương đồng nào với anh ngoài mái tóc, có lẽ đó là do lỗi của người vẽ - và anh viện hết các lý do để phủ định đó không phải anh, trong khi sâu thẳm bên trong anh biết rõ chính là mình.

Anh chỉ không hiểu làm thế nào Neville lại có nó hay tại sao lại muốn có, khi mà ông ta chưa bao giờ, chưa một lần nào trong suốt cuộc đời Duncan, cố gắng tới thăm hay thậm chí là liên lạc với anh. Ông đã viết thư cho Archie, nhưng chưa từng gửi lá thư nào cho cháu trai duy nhất của mình, để nói mình cảm thấy thế nào về anh, như Duncan từng băn khoăn. Anh là một tài sản được hứa hẹn, và có lẽ Neville coi anh không khác gì những đồ vật nghệ thuật của ông, để chiêm ngưỡng và đánh giá, nhưng không có chút tình cảm nào.

Giờ đây, lần đầu tiên gặp mặt nhau - Neville dừng lại ngay ngưỡng cửa nối liền với phòng ngủ của ông và bất động - họ chỉ đơn giản nhìn nhau chăm chú, cả hai đều bất ngờ vì người kia không giống như trong tưởng tượng của mình.

Neville không hỏi chút nào dù tóc ông bạc trắng và được cắt ngắn trên tai theo một hiện hành. Ông rất già và lịch thiệp. Chắc hẳn những năm gần đây ông đã già đi nhanh chóng, song khuôn mặt ông rất ít nếp nhăn, còn cặp mắt vẫn sắc bén. Với chòm râu bạc, trông ông khác biệt rất nhiều so với người trong lục địa, vóc người thon gầy mà trong trường hợp của ông có thể coi là yếu ớt, và hơi thấp. Tuy nhiên dáng đứng của ông lại thẳng tắp, không mấy may giống một người đang cận kề cái chết như Henry ám chỉ. Neville hoàn toàn khỏe mạnh.

“Cháu cao lớn... hơn ta tưởng”, là câu nói đầu tiên của Neville.

Cùng giọng điệu đó, Duncan trả lời, “Ông cũng không già - hay ốm yếu như cháu nghĩ”.

Câu nói đó đã phá vỡ sự im lặng kinh ngạc. Neville tiến vào phòng, bước chân nhanh nhẹn dù phải thở dốc lúc ngồi xuống ghế phía sau chiếc bàn nhỏ.

Duncan chẳng tìm thấy chiếc ghế nào trong phòng mà trông có vẻ sẽ không vỡ vụn dù anh chỉ liếc nhìn nó, dứt khoát bước tới đứng trước lò sưởi. Lựa chọn tồi tệ, anh nhanh chóng nhận ra, vì lò sưởi đã cháy rùng rục trước khi anh đến và bây giờ vẫn thế khiến căn phòng trở nên ẩm áp một cách khó chịu, và đứng cạnh nó thì nóng không thể chịu được.

Thay vào đó, anh bước tới và định mở một trong ba cửa sổ ra - tất cả đều đang đóng chặt.

“Làm ơn, đừng”, Neville ngăn lại, và nhận được ánh mắt thắc mắc của Duncan, ông nói thêm, giọng có chút xấu hổ, “Ta được cảnh báo không được hít phải khí lạnh. Dường như bác sĩ cho rằng phổi của ta không thể chịu được một lần nghẽn nữa. Thật không may, thế nghĩa là ta sẽ phải thường xuyên giữ căn phòng này ẩm áp quá mức.”

“Vậy ông bị ốm à?”

“Ta đã trải qua cả mùa đông vừa rồi trên giường. Năm nay ta cảm thấy khá hơn rồi.”

Duncan gật đầu. Neville không hề than thở, chỉ đề cập đến nó một cách thản nhiên. Duncan đứng cạnh cửa sổ, chỗ này có vẻ đỡ nóng hơn đôi chút, có điều vẫn chưa đủ mát mẻ sau khi ở gần lò sưởi. Bắt đầu toát mồ hôi, anh liền cởi áo khoác.

“Ta đoán cháu thừa hưởng chiều cao từ bố - và cả mái tóc nữa”, Neville nhận xét trong lúc quan sát anh.

“Mọi người nói cháu có đôi mắt của ông.”

“Cháu có phiền không, nếu đến gần hơn để ta có thể nhìn chúng?”

Câu hỏi đưa ra dưới hình thức một thỉnh cầu làm Duncan cảm thấy bối rối. “Mắt của ông không nhìn rõ à?”

“Ta có kính”, Neville cúi kính, “nhưng lại không nhớ để ở đâu”.

Giọng điệu này của Neville khiến Duncan liên tưởng tới Archie và thoải mái hơn. Anh phải thầm nhắc nhở bản thân rằng ông già này không phải người đã nuôi lớn và giành được lòng kính yêu của anh. Ông ấy chưa bao giờ là một phần trong đời anh và chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.

Nhưng anh vẫn tiến về phía trước, đứng đối diện với Neville qua chiếc bàn. Và sự khó chịu tăng dần dưới sự chăm soi của ông ở khoảng cách gần. Trong đầu anh nảy ra hai từ lúng túng, và cũng chính là tình cảnh của anh lúc này, dù anh vẫn cố kiềm chế đứng yên.

“Elizabeth hẳn sẽ rất tự hào về cháu, nếu con bé có thể thấy cháu lúc này.”

Đó là một kiểu khen ngợi, từ Neville, không phải từ mẹ anh. Nó khiến Duncan cảm thấy khó chịu hơn là vui sướng.

“Làm sao ông biết mẹ cháu sẽ cảm thấy thế nào khi ông chưa từng gặp lại bà ấy kể từ khi bà ấy kết hôn?”

Vẻ cay đắng hiện ra quá rõ ràng trong giọng anh. Neville có thể giả vờ điếc không nghe thấy, một số giác quan của ông đã bị suy giảm theo tuổi tác, nhưng thính giác thì vẫn tốt. Ông cứng người. Nếu mở lòng nói về quá khứ, có lẽ sẽ khiến ông thay đổi ý định mất.

Đột ngột ông nói, “Hôm nay, tiểu thư Ophelia và bố mẹ cô ấy sẽ tới đây. Sẽ tốt nhất nếu cháu cố gây ấn tượng với con bé. Mặc dù con bé sẽ hưởng nhiều lợi ích từ cuộc hôn nhân này hơn, nhưng ta có thông tin là con bé cực kỳ nổi tiếng ở London, và nhận được vô số lời cầu hôn, vì thế đến khi đám cưới diễn ra, chúng ta cần phải làm con bé hài lòng. Đám trẻ thời nay”, ông nói thêm với vẻ chán ghét, “chả nghĩ được gì ngoài chuyện phá vỡ cam kết chỉ vì ý thích bất chợt”.

Duncan bán khoản liệu cuối cùng có phải là vì lợi ích của ông không. Có lẽ họ có quan hệ máu mủ, nhưng Neville chưa từng cố gắng liên lạc với anh, dù bằng thư từ, cho tới khi đến thời điểm phải thực hiện lời hứa, và ngay cả lúc đó, ông cũng chỉ thông báo cho Archie mà không phải Duncan. Neville không thể biết Duncan đã trưởng thành như thế nào - trừ khi Archie nói cho ông. Anh cau mày, tự hỏi Archie đã nói gì với Neville về anh qua những lá thư trao đổi giữa hai người.

“Cháu sẽ không phá vỡ... một khi đã cam kết, nhưng cháu chưa từng hứa hẹn với ai.”

Ánh mắt kinh ngạc. “Henry chưa nói với cháu về cuộc đính hôn giữa cháu...”

“Anh ta cho cháu biết về cuộc hôn nhân mà ông đã lựa chọn, không phải cháu. Ông không biết sao, thưa ngài Neville, rằng kẻ đang đứng trước mặt ông là một người đàn ông trưởng thành, không phải một thằng nhóc cần có người quyết định thay nó? Cháu ở đây là vì mong muốn của mẹ cháu. Cháu sẽ kết hôn vì lợi ích của Archie, ông ấy muốn chuyện này mau chóng xảy ra. Nhưng cháu sẽ tự lựa chọn cô dâu của mình. Nếu tiểu thư Ophelia, mà ông lựa chọn, phù hợp thì cháu sẽ cưới cô ta, nhưng không có nghĩa là cháu cam kết làm thế cho đến khi tự nguyện.”

“Ta hiểu”, Neville chậm rãi, cứng rắn đáp lại. “Cháu đến đây với tâm trạng bực bội...”

“Ông nghĩ thế à? Bản thân cháu thì tin rằng phải ở đây là chuyện vô cùng chán ghét. Lẽ ra ai đó - ông, Archie hay mẹ cháu - nên nói rõ với cháu về

cam kết này trước Henry mới phải.”

Duncan bỏ đi trước khi sẽ nói gì đó khiến sau này phải hối hận. Anh không nên để lộ cảm xúc thật của mình. Anh không định che giấu, nhưng không phải bộc lộ quá sớm thế này.

Chương 11

Việc Sabrina lập tức lên ra ngoài đi bộ ngay khi có cơ hội là hết sức bình thường. Cô yêu cả bốn mùa của năm, và ngay cả trong thời tiết lạnh giá nhất, cô vẫn thích thú với một chuyến đi bộ ngắn. Thiên nhiên, dù khắc nghiệt hay tươi đẹp nhất, luôn là điều kỳ diệu với cô. Cô sung sướng giữa mặt đón từng hạt mưa hơn là chạy đi tránh, cảm nhận làn gió ve vuốt mái tóc, hay ánh mặt trời ấm áp trên má. Các dì cô luôn trêu chọc cô là đứa trẻ có dòng máu thần tiên và đã bỏ quên đôi cánh ở đâu đó.

Cô leo lên ngọn đồi mà thi thoảng cô đã dừng lại khi leo lên từ hướng khác trong các chuyến đi bộ. Ngọn đồi là nơi gần nhất tại Summers Glade cô từng đến, nhưng nó là nơi lý tưởng để chiêm ngưỡng trang viên rộng lớn của ngài Neville. Cô đã ngắm nghía nó trong từng mùa, và biết rằng bề ngoài ẩm đạm của nó lúc này sẽ thay đổi khi mùa xuân đến, lúc hàng cây già nua oai vệ lại khoác lên mình bộ cánh màu xanh lần nữa.

Đó thực sự là ngôi nhà cổ kính đáng yêu, và khi vào bên trong, cô hết sức ấn tượng. Đáng tiếc ngài Neville không thường xuyên tiếp khách, để khoe khoang nó với hàng xóm của mình, chẳng hạn như nhà Lambert, những người thường xuyên tò mò về bản thân và ngôi nhà của ông.

Tất nhiên, bây giờ ông cũng không thực sự hài lòng vì có những vị khách không mong đợi. Và ông có chào mừng họ hay không thì đó vẫn là điều mọi người đang suy đoán. Thực tế, Sabrina có thể trở về tìm các dì cô để đóng gói lại đồ đạc. Chuyện đó cũng không khiến cô bận tâm lắm, song cô vẫn mong đợi được gặp gỡ ngài Neville đáng kính sau ngần đó năm sống bên cạnh mà chưa bao giờ được nhìn thấy ông, ngay cả đứng từ xa.

Nhưng Sabrina không vội vàng quay lại, thay vào đó cô tiếp tục đi lên đỉnh đồi, ngồi xuống mà không bận tâm váy áo có bị dính cây cỏ hay lấm bẩn không, chỉ đơn giản ngắm nghía cảnh vật. Các dì cô hay phàn nàn với bạn bè rằng Sabrina không bao giờ phải mặc váy áo chật vì cô luôn phải bỏ chúng đi do bị gai mâm xôi xé rách hay nhựa cây làm ố bẩn.

Cô luôn bắt cấn trong chuyện này và giờ vẫn thế, nhưng chuyện người khác nhận xét thế nào về vẻ ngoài của mình chưa bao giờ nằm trong danh sách quan tâm của cô. Khi đã không thể làm gì để thay đổi hay cải thiện nó, vậy thì cần gì phải phí thời gian cố gắng chứ?

Cô cúi mũi và đặt xuống mặt đất, bên cạnh cô. Có lẽ nó đã bay mất nếu cô không giữ dây buộc, nhưng nó lăn đi lăn lại trên đất và gần như sắp hỏng mà cô không hay biết. Cô nhắm mắt lại để cảm nhận rõ hơn làn gió lướt qua mái tóc, thổi tung nó theo mọi hướng. Cô bật cười khúc khích lúc một lọn tóc lướt qua mũi làm cô thấy buồn buồn.

Nhưng vì mắt vẫn nhắm chặt và gió thổi ù ù bên tai nên cô không nhìn hay nghe tiếng ngựa phi tới và gần như lao qua người cô. Duncan phi ngựa quá nhanh lên quả đồi từ phía sau lưng cô, nên đã chạy thẳng tới chỗ cô trước khi cả hai kịp nhận ra.

Anh lao tới quá gần, đến nỗi khi con ngựa dựng thẳng vó trước và giật sang bên để tránh, thì móng guốc của nó đập ngay xuống cái mũ của cô. Song cô cũng không kịp nhận thấy như thế. Vì còn đang mãi lăn nhanh ra xa, sẽ hiệu quả hơn là cố đứng dậy và chạy thoát trong bộ váy áo nặng nề.

Nhưng cô không phải là người duy nhất lăn tròn trên đất. Người cưỡi ngựa cũng bị hất văng ra lúc con ngựa ghì cương đứng thẳng, và rơi xuống đúng chỗ ngọn đồi bắt đầu trở nên dốc nhất, anh không tìm được chỗ nào bằng phẳng nên bị lăn một đoạn trước khi dừng lại được.

Sabrina là người hoàn hồn và đứng lên trước. Chàng thanh niên đó đang ngồi với đôi chân xoạc rộng, nhìn có vẻ hơi choáng váng, hay chí ít có lẽ đang tự hỏi chuyện gì vừa xảy ra. Con ngựa thơ thần gần đó, thở phì phì, nhưng không đi xa. Nó đang cố ăn bông hoa lựu trên chiếc mũ của Sabrina vẫn đang dính ở chân nó.

Đó là một anh chàng cao to. Cô nảy ra ý nghĩ đó đầu tiên, không thể không chú ý tới chiếc áo khoác mùa đông ngắn, dày ụch làm nổi bật bờ vai lực lưỡng. Nhưng cô đang nhìn chăm chăm vào cặp chân anh. Cô không thể cưỡng lại được, nó gần như để trần, ít nhất là phần đầu gối, đoạn giữa chiếc váy và đôi giày cao cổ.

Mặc váy trong mùa đông - thật bất thường. Cô đã nhìn thấy nhiều người đàn ông Scotland mặc váy khi họ đi ngang qua Oxbow trên đường về phía nam hay quay lại phía bắc, nhưng chỉ trong mùa hè. Hầu hết bọn họ đều thích mặc ấm áp khi thời tiết trở nên lạnh giá. Anh ta không thấy lạnh sao?

Cô đoán có lẽ đây là chồng chưa cưới của Ophelia. Chiếc váy cùng mái tóc đỏ sẫm cho thấy ít ra anh ta là người Scotland, và Summers Glade - hướng anh ta vừa phóng tới, đang chờ đợi một người Scotland. Và ôi, lạy Chúa, có lẽ Ophelia sẽ rất bất ngờ và nhanh chóng thay đổi ý định rũ bỏ anh ta. Sao lại không chứ, anh ta quá đẹp trai, đến nỗi khiến Sabrina nín thở?

Anh đứng lên và lại khiến cô ngạc nhiên vì không quá to lớn, nhưng rất cao. Và anh phỉ bụi khỏi chiếc váy làm cặp đùi lộ rõ hơn khiến Sabrina đỏ mặt. Tuy nhiên, anh vẫn chưa để ý đến cô, và cho dù anh có để ý thì hai má cô vốn đã đỏ bừng do gió, nên giờ có đỏ thêm chút cũng không có gì khác biệt.

“Anh ổn chứ?”

Anh ngẩng lên đối diện với cô. “Ồ, hóa ra cô ở đó. Đáng lẽ tôi nên hỏi cô mới phải. Tôi không thấy cô đang ngồi đến khi gần như quá muộn.”

Cô mỉm cười với anh. Chất giọng Scotland của anh thật nhẹ nhàng, dễ chịu dù hơi trầm. Có điều cô thích giọng nói đó, hơi lạ tai nhưng du dương. Và đôi mắt, xanh sẫm, hơi bối rối đang nhìn thẳng vào cô.

“Tôi hiểu rồi.”

“Tôi rất xin lỗi. Con vật nhỏ này và tôi không hợp nhau lắm”, anh nói, ném cho con ngựa cái trừng mắt bất mãn. “Nhưng tôi cũng không phải một kỵ sĩ giỏi, tôi thích đi bộ hơn nếu quãng đường không quá xa.”

Trùng hợp làm sao. Đó chính là sở thích của cô. Cô có thể cưỡi ngựa và còn rất giỏi. Cô được nuôi dạy như một đứa trẻ bình thường với đầy đủ các khóa học. Cô chỉ cảm thấy ngòi một phía của yên ngựa thật khó chịu, và bên cạnh đó, cô có đôi chân khỏe mạnh mà Chúa muốn cô sử dụng chúng.

Nghe anh nói đến khoảng cách, cô liền hỏi, “Anh đang trên đường tới Summers Glade à?”.

Anh liếc xuống đôi, về phía ngôi nhà với cái trừng mắt nữa trước khi trả lời, “Không, chỉ là tôi cần phải làm gì đó để giải tỏa và nghĩ rằng con ngựa này có thể giúp. Ý nghĩ ngu ngốc. Tôi nên biết cưỡi ngựa sẽ làm tôi bực mình hơn là bớt căng thẳng”.

Cô bật cười khúc khích khiến Duncan phải nhìn cô lần nữa, chăm chú hơn lúc đầu.

Cô hơi lồi thoi với mái tóc dài màu nâu bù xù, nhưng anh thấy cô chỉ hơi thiếu chín chu chứ không xấu xí. Cô khá nhỏ nhắn, nhưng dù chiếc áo khoác dài che kín thân hình từ cổ đến gót chân cũng không giấu được bộ ngực đầy đặn. Anh nhận thấy hai nút áo đã bị bật ra. Anh còn chú ý tới cặp mắt màu tử đinh hương xinh đẹp nhất mà anh từng thấy.

Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu và anh lập tức bật ra, “Liệu có tình cờ cô chính là tiểu thư Ophelia không?”.

“Ôi lạy Chúa, không, nhưng chắc hẳn anh là anh chàng Cao nguyên man rợ mà tôi đã nghe kể rất nhiều.”

Chẳng hiểu vì sao anh lại không lao vào tấn công cô. Có lẽ bởi ánh lấp lánh trong đôi mắt đáng yêu lúc cô nói thế. Rõ ràng cô lấy làm thú vị với cụm từ ‘man rợ’ trong trường hợp của anh, còn anh lại thích thú bởi sự thú vị của cô.

Và anh còn đang mặc váy - trang phục anh không thường mặc vào mùa đông, anh làm vậy chỉ nhằm tuyên bố với Neville rằng anh ưa thích đồ vật của Scotland hơn là của nước Anh. Song nó có thể bị coi là một tuyên bố man rợ nếu xem xét đến thời điểm này trong năm, chứ không phải anh phiền muộn bởi cái lạnh tầm thường của nước Anh. Nhưng hiện giờ, khi có thời gian suy nghĩ, anh thừa nhận ăn vận như vậy thật lố bịch.

Vì thế anh nói với chút hài hước, “Phải, có lẽ chính là tôi”.

“Anh không già như tôi nghĩ”, cô tiếp tục.

Anh nhướn một bên lông mày rậm màu nâu lên, hỏi cô, “Già như thế nào?”.

“Ít nhất là bốn mươi.”

“Bốn mươi”, anh hét lên.

Tiếng cười ngân vang của cô thật dễ lây nhiễm. Duncan phải cố kiềm chế để không bật cười và nhìn cô với ánh mắt anh hy vọng được coi là nghiêm khắc.

“Cô đang đùa tôi hả?”, anh hỏi.

“Rõ ràng thế cơ à?”

“Không nhiều người tôi biết lại dũng cảm thế đâu.”

Cô mỉm cười. “Tôi cực kỳ nghi ngờ anh là người man rợ như mọi người đồn thổi, nhưng tôi cũng không phải bóng ma lang thang như họ thường nói. Đó là điều lạ lùng về những tin đồn và chuyện ngòi lê đôi mách. Chúng hiếm khi đúng sự thật nhưng lại thường xuyên được mọi người tin tưởng.”

“Vậy Neville đang mong đợi một kẻ man rợ à?”, Duncan hỏi.

Cô chớp mắt nhìn anh, rồi lại bật cười. “Ôi lạy Chúa, tôi rất nghi ngờ chuyện đó. Hẳn là ông ấy phải biết rõ anh chứ, ông ấy là ông ngoại anh mà. Không, không, là những người chưa từng gặp anh và biết tin anh đang tới đây, có khả năng họ thắc mắc về một anh chàng cao nguyên Scotland, vì quá ít người vùng đó tới nước Anh để chứng minh cao nguyên Scotland hiện nay đã trở nên văn minh, lạy Chúa, có vẻ rất khó khăn nhỉ?”

Duncan gần như gằm gừ đáp lại. Giả thiết ông ngoại anh hiểu rõ anh thực sự khiến anh đau lòng. Nhưng anh rất thích thú phần còn lại trong

những lời cô nói, thực tế nó giúp anh khuây khỏa, đến nỗi anh thấy muốn trêu chọc lại cô hơn là nghiêm túc đính chính lại hiểu lầm về người cao nguyên.

“Nó khó thế à?”, anh hỏi.

“Sao?”

“Văn minh ấy.”

Cô tỏ ra suy nghĩ cẩn thận một chút, rồi trả lời rất logic, “À, có lẽ nó không được văn minh như nước Anh, dĩ nhiên. Nhưng tôi vô cùng hoài nghi ở đó vẫn sản sinh ra những người bị cho là man rợ. Tóm lại, hãy nhìn anh xem. Hay anh đã quên bôi thuốc màu(*) lên mặt?”

() Là loại thuốc màu chiến binh da đỏ hay bôi lên mặt trước khi đi đánh nhau.*

Anh cười phá lên. Rồi cười ngặt nghẽo đến nỗi chảy cả nước mắt.

Nhưng vừa bình tĩnh một chút, anh nhận thấy cô đang cau mày nhìn anh, nói rất nghiêm túc, “Anh đã làm thế thật à? Anh thực sự đã quên”.

Lần này anh lặn ra đất cười sặc sụa. Và khi cười thỏa thích, anh cảm thấy... gần như bình thường trở lại, nỗi cay đắng vẫn gặm nhấm anh đã

biến mất, ít nhất là trong khoảnh khắc này. Rồi anh thấy nụ cười tinh quái của cô, chứng tỏ cô chỉ đang trêu chọc anh lần nữa.

Cô gái này quả là viên ngọc quý, hoàn toàn không giống tưởng tượng của anh về các cô tiểu thư nước Anh. Nếu những người khác cũng giống cô ấy, chà, có lẽ anh sẽ không thấy quá khó chịu nếu phải kết hôn với một trong số đó.

Chương 12

Các vị khách của Neville - và con số đã tăng lên đáng kể khi ngày hôm đó trôi qua - không hề biết lý do duy nhất họ không bị đuổi về ngay lập tức là do Neville thực sự cảm thấy bứt cẳng thẳng khi không phải một mình đối phó với người cháu ngoại, sau cuộc gặp mặt đầu tiên thất bại. Ông hy vọng một ngôi nhà đầy nam thanh nữ tú - và ông được biết hầu hết những người mới tới đều trạc tuổi Duncan - sẽ khiến anh thấy thoải mái hơn khi ở đây.

Rõ ràng ông không lường đến tình huống Duncan phản nộ vì chuyển đi tới nước Anh này. Thật kỳ lạ, ông chưa từng nghĩ người thừa kế của mình lại không muốn thừa kế. Ông không biết nên giải quyết thế nào, hay khiến cháu mình tự nguyện hơn trong việc thực hiện các trách nhiệm đi kèm tước hiệu được thừa kế.

Duncan phải học hỏi rất nhiều, nhưng có lẽ không nên bắt đầu ngay lập tức. Khởi đầu bằng cuộc hôn nhân có lẽ tốt hơn vì dường như Duncan chấp nhận thực hiện nó - vì lợi ích của Archie.

Neville vẫn buồn bực vì chuyện này bởi cháu ông sẵn sàng làm hài lòng người ông Scotland, mà không quan tâm tới người ông nước Anh. Thăng bé cư xử như vậy là bình thường, ông thầm nhủ, nhưng vẫn rất không hài lòng. Tuy nhiên, ông cực kỳ biết ơn vì Archibald đã khiến Duncan đồng ý kết hôn. Ông sẽ không thể ăn ngon ngủ yên đến khi cuộc hôn nhân thực sự diễn ra và một đứa trẻ ra đời, vì ông vẫn lo sợ nếu lão già Scotland không có người thừa kế mới là con trai đầu lòng của Duncan, thì ngay khi Neville vừa qua đời, ông ta sẽ cố đổ dành anh quay về cao nguyên Scotland.

Không phải ông sợ hãi vô căn cứ. Những cuộc trao đổi giữa ông với Archibald MacTavish đã cho thấy dấu hiệu rõ ràng. Lão già đó cực kỳ chiếm hữu với những gì là của mình, vô cùng cố chấp và cứng nhắc với đòi hỏi của ông ta. Neville rất không thích phải phân chia người thừa kế như lão già Scotland đề xuất. Duncan là người thừa kế duy nhất của ông, cho dù có lời hứa của Elizabeth hay không, thì anh vẫn phải đến nước Anh để nhận và quản lý tài sản thừa kế của mình.

Neville cũng không cảm thấy có vấn đề gì với chuyện anh là người thừa kế duy nhất của Archibald. Họ có thể thuê người quản lý trông nom hai điền trang rộng lớn mỗi khi Duncan phải ở đây hoặc ở đó. Tài sản của Neville không quá phức tạp đến nỗi cần giám sát liên tục. Sẽ rất tốt nếu Duncan có thể dành toàn thời gian ở một nước, nhưng từ lâu người Anh đã quen với việc có tài sản ở những vùng xa xôi.

Tuy nhiên, còn một vấn đề gây tranh cãi nữa. Rõ ràng lão già Scotland đó cảm thấy mình mất Duncan là vì lời hứa của Elizabeth, nên càng khẳng khái phải cho ông ta người thừa kế mới thuộc thế hệ tiếp theo. Chí ít Neville cũng đồng ý với quan điểm này. Có người nào lại không muốn chắc chắn dòng dõi của mình vẫn sẽ tiếp tục và không chết yểu trước chính bản thân ông ta chứ? Và Duncan sẽ sinh rất nhiều con để đảm bảo cho cả hai

bên, nhưng nó chỉ thành hiện thực khi anh sớm bắt tay vào việc lấy vợ và sinh con.

Neville rất hài lòng về cô dâu mà ông lựa chọn cho anh. Đáng lẽ ông đã cố gắng gặp cô ta trước khi đề nghị đính hôn, nhưng lúc đó ông đang rất tức giận vì Archibald kiên quyết rằng cô gái phải là người xinh đẹp nhất, như thể đó là tiêu chí quan trọng nhất để lựa chọn cháu dâu. Vì vậy lúc người đại diện cam kết cô gái chính là người phù hợp, ông đã tức tốc liên hệ với bố mẹ cô ta.

Nhưng buổi chiều hôm đó, lúc gặp mặt cô ta lần đầu tiên, Neville đã không phải thất vọng. Ophelia Reid chắc chắn là người xinh đẹp nhất, đúng như các báo cáo gửi về cho ông. Cô ta có chút thiếu thân thiện và hơi kiêu ngạo, song có thể dễ dàng thông cảm vì có thể do cô quá lo lắng với cuộc gặp mặt chồng chưa cưới.

Hơn nữa, trong suy nghĩ của ông thì kiêu ngạo không phải là tính xấu. Neville đã học được cách cư xử tùy từng trường hợp, tỏ ra trịch thượng đúng lúc đúng chỗ cũng rất hữu ích. Nhưng hiện tại ông tự tin rằng ngay khi gặp cô ta, Duncan sẽ lập tức xiêu lòng. Chuyện thực sự quan trọng chính là anh hài lòng với cô dâu của mình.

Có lẽ Sabrina đã tiên đoán đúng rằng Ophelia sẽ thay đổi quan niệm về Duncan MacTavish khi gặp anh. Chắc hẳn cô ta sẽ làm thế nếu họ gặp riêng nhau và trong hoàn cảnh khác.

Nhưng có lẽ định mệnh đã an bài, đúng lúc Ophelia đang được vây quanh bởi nhóm bạn và người hâm mộ thì Duncan bước vào phòng khách

nơi mọi người có mặt đông đủ. Do vừa trở về sau chuyến cưới ngựa nên anh vẫn mặc trang phục chọc tức Neville, và cô ta coi đó là tín hiệu xác nhận các tin đồn vô căn cứ mà mình đã tung ra về anh. Thật không may, bạn bè cô ta cũng đồng quan điểm.

“Chúa ơi, anh ta mặc váy kìa”, một tiếng thì thầm ngay bên cạnh Ophelia.

“Đó là trang phục rất bình thường ở Scotland”, ai đó đang bên vực. “Nó được gọi là...”

“Một chiếc váy đỏ như máu. Tôi từng nghĩ cháu trai của huân tước không thể man rợ như đồn đại, nhưng rõ ràng tôi đã nhầm.”

Ophelia cảm thấy xấu hổ - tình huống mà cô ta ghê tởm. Cô ta hy vọng nhạo báng Duncan MacTavish theo cách khác, cuối cùng lại giống hết những tin đồn đã tung ra về anh. Chính vì thế, cô ta không nhìn anh kỹ hơn. Ngoài chiếc váy, mái tóc đỏ nâu bị gió thổi tung bù xù, hoang dã, cô ta không thấy gì khác, trở trêu thay, cô ta đã đúng.

Một mặt, Ophelia cảm thấy nhẹ nhõm. Bố mẹ cô ta hẳn đã thấy gã cao nguyen Scotland này, một kẻ man rợ, không thể thích hợp với cô ta. Chắc chắn họ đã nghe về các đồn thổi. Cô ta dám khẳng định. Nhưng họ lại che giấu rằng đó không phải sự thật. Giờ xem họ có cười nhạo được nữa không.

Mặt khác, cần kiểm soát được tin đồn và làm nó có lợi cho mình, nếu không sẽ bị vạch mặt bởi sự thật về nó - và cảm thấy xấu hổ. Mà Ophelia

rất ghét điều này. Đơn giản là đồ mặt không phù hợp với vẻ thanh cao của cô ta.

Do đó cô ta cực kỳ khó chịu lúc Duncan tự giới thiệu bản thân sau khoảnh khắc quan sát căn phòng từ ngưỡng cửa, vung tay cúi chào cô ta - một cử chỉ mà cô ta cho là cường điệu quá mức - rồi nói, “Vì ở quanh đây không có tiểu thư nào xinh đẹp hơn cô, nên chắc hẳn cô là tiểu thư Ophelia”.

Cô ta thừa hiểu ý anh, nhưng vẫn nói, “Khi nào anh có thể xoay xở để khen ngợi bằng tiếng Anh thì có lẽ tôi sẽ chú ý. Anh cũng nên cố gắng ăn vận phù hợp, hay người Scotland các anh thích trông giống phụ nữ hơn?”.

Bất cứ ngụ ý nào dù xa xôi nhất rằng chiếc váy Scotland giống trang phục phụ nữ đều là sự xúc phạm nặng nề, khó có thể hình dung được. Duncan có thể cho rằng đó là sự ngu dốt của người Anh và tha thứ cho cô ta nếu cô ta không cố ý. Anh không bỏ sót bất kỳ phản ứng nào, từ tiếng cười khúc khích âm thầm và công khai từ đám thính giả cùng cái nhìn tự mãn của cô ta khi nghe được chúng.

Sự lúng túng của anh là không thể nhầm lẫn và hiển nhiên đó chính là điều cô ta mong muốn. Tại sao, anh không hiểu nhưng cũng chẳng quan trọng nữa. Tuy nhiên, cảm giác lúc đầu của anh - hồi hộp, ngạc nhiên, thậm chí là biết ơn và thừa nhận rằng anh phải cảm ơn ông ngoại vì đã tìm cho anh một cô dâu lộng lẫy - đã biến thành cú đấm hết sức tồi tệ.

Có lẽ anh thực sự kinh ngạc lúc mới nhìn thấy và hoàn toàn choáng ngợp bởi vẻ đẹp của cô ta - một bức tranh vô cùng diễm lệ và đáng chiêm

ngưỡng. Nhưng chính tại thời điểm đó, cô ta lại trở nên không thể xấu xí hơn trong mắt anh.

Anh không nói thêm bất kỳ lời nào mà quay gót rời khỏi phòng để đi tìm Neville, và lập tức thấy ông đang từ cầu thang đi xuống để tiếp đón khách.

Duncan không buồn dừng bước, chỉ lên tiếng khi đi ngang qua ông, “Cô ta không xứng”.

Neville, thoát tiên choáng váng bởi giọng nói dứt khoát của anh, đã định đuổi theo Duncan để hỏi rõ. Nhưng xem xét đến mối quan hệ thiếu-thân-thiện của họ từ trước đến nay, ông quyết định tìm hiểu bằng cách khác.

Vốn rất hài lòng về Ophelia Reid, ông cực kỳ khó chịu và nhanh chóng muốn biết chuyện gì xảy ra đã hủy hoại hơn một năm nỗ lực tìm kiếm cô dâu hoàn hảo của ông. Ông ra hiệu cho viên quản gia, người vẫn đứng làm nhiệm vụ trong hội trường phía dưới và chưa từng bỏ sót bất cứ chuyện gì. Và lần này cũng vậy, ông ta lặp lại nguyên văn cuộc hội thoại trong phòng khách.

Con bé ngu ngốc, không biết gì ngoài việc bô bô sự thiếu hiểu biết của mình. Xinh đẹp là điều kiện cần thiết, nhưng không phải đi kèm với sự ngu dốt như vậy. Duncan hoàn toàn đúng, cô ta không xứng đáng chút nào.

Chương 13

Duncan cười ngựa rời đi, bỏ lại một mình Sabrina trên đỉnh đồi, nhưng anh không biết cô cũng sẽ đi cùng hướng với mình. Ngược lại, cô không vội vàng đuổi theo, mà ngồi lại và quên hẳn thời gian trong lúc suy nghĩ lại từng lời anh nói, lưu giữ nó trong trí nhớ.

Quả là một buổi chiều thú vị và khó tin với cô, có lẽ là thú vị nhất mà cô từng nhớ được, vì trước đây cô chưa từng dành thời gian trò chuyện với một người đẹp trai như thế. Phức tạp nữa chứ. Anh không muốn cười với cô. Cô đã phải mất nhiều công sức hơn để làm anh cười. Và cô tự hỏi, sau khi anh rời đi, rằng chuyện gì khiến anh rơi vào tâm trạng buồn bực đó.

Nhưng anh đã mỉm cười lúc tạm biệt cô, và điều khiến Sabrina hài lòng hơn cô có thể thừa nhận là cô đã xoa dịu tâm trạng của anh, bởi vì cô thích anh. Cô không thường kết luận nhanh chóng như vậy, nhưng thật khó ghét bỏ anh, giọng nói, nụ cười, sự hài hước khi anh thả lỏng, và dĩ nhiên, cả ánh mắt của anh nữa. Anh đã xáo trộn cảm giác của cô bằng vô số cách, nhưng cô vẫn thích thú từng giây phút ở cạnh anh.

Song cô không ảo tưởng. Người như anh không phải dành cho cô, chỉ Ophelia mới xứng với anh. Hồ thẹn, một sự hồ thẹn đáng thương, nhưng rõ ràng là có. Xinh đẹp phải xứng với xinh đẹp, và với vẻ đẹp của cô thì một người đàn ông đẹp trai, tốt bụng, thông minh, tháo vát, người sẵn lòng đi dạo với cô, cười vui vẻ và cùng ngồi trên đồi ngắm hoàng hôn ...

Ôi Chúa ơi, mặt trời thực sự sắp lặn rồi. Máy giờ rồi nhỉ?

Sabrina bật dậy và gần như chạy suốt quãng đường về Summers Glade. Cô vào nhà bằng cửa sau để tránh tối đa bị bắt gặp với mái tóc bù xù và nhờ

những người giúp việc có nhiệm vụ đứng ở cầu thang chỉ đường phòng mình. Tuy nhiên, dì Alice đang ở đó nên cô không thoát được mà phải giải thích cụ thể. Nhưng dì Alice không kiên nhẫn nghe cô kể lể - và đang bận đóng gói đồ đạc - vì thế bà thực sự chỉ liếc nhanh qua trước khi ấn chiếc váy khác vào trong va li đang mở trên giường.

Bà dành chút thời gian chăt vấn, “Cháu đã ở đâu? Đáng lẽ chúng ta nên rời khỏi đây từ vài giờ trước cùng tất cả mọi người”.

“Tất cả mọi người? Vậy là ngài Neville không thích những người London tới thăm ông ấy ạ?”

Alice trả lời, “Dù có thích hay không, ông ta đã định tổ chức một bữa tiệc, rồi đột nhiên lại không muốn nữa, nhưng có thể mong đợi gì hơn từ lão tu sĩ già nua đó chứ. Và chúng ta mới vừa chuẩn bị xuống dự tiệc thì quản gia của ông ta lại lên thông báo chúng ta phải rời đi. Đám phụ nữ tội nghiệp vô cùng bối rối.”

Sabrina đi tới giúp dì cô hoàn tất việc đóng gói. “Dì không thể đổ lỗi cho ngài Neville, vì ông ấy không có ý định tổ chức một buổi vũ hội. Chắc hẳn ông ấy nghĩ Ophelia và chồng chưa cưới nên có chút thời gian ở riêng với nhau để tìm hiểu...”

“Không thể nào, vì gia đình Reid cũng đã quay về London rồi.”

“Đi rồi ạ?” Sabrina cau mày. “Chỉ vì ngài huân tước từ chối tổ chức bữa tiệc hoành tráng à? Ophelia thực sự không nên giận dữ về chuyện đó chứ?”

“Dì không biết. Dì không gặp lúc họ rời đi. Có lẽ Hilary biết đây, cháu hỏi dì ấy xem.”

Sabrina liền hỏi dì Hilary trong lúc họ đứng đợi ở lối ra cùng hành lý. Quản gia đã yêu cầu một chiếc xe của ngài Neville đưa họ về do họ không có phương tiện, vì tới cùng gia đình Reid.

“Mary nói bà ấy sẽ viết thư cho dì”, Hilary trả lời Sabrina. “Bà ấy đang quá phiền muộn nên không muốn nói ngay lúc đó, tội nghiệp, trông bà ấy rất buồn bực.”

“Còn Ophelia? Dì có gặp cô ấy không?”

“Có”, Hilary trả lời, rồi đột nhiên thì thầm, “Hẳn là cuối cùng con bé cũng bị cha nó trừng phạt, vì quá tự phụ. Một bên má nó đỏ bừng. Dì không tán thành chuyện trừng phạt bằng cách đánh đập, nhưng con gái Mary được nuông chiều đến mức hờn hĩnh mà đáng lẽ nên sửa đổi từ lâu mới phải.”

Sabrina rất ngạc nhiên. “Cô ấy thực sự bị cha đánh à?”

Hilary gật đầu. “Trên má còn nguyên dấu tay.”

“Nhưng họ cũng không phản đối lúc cô ấy mời chúng ta đến đây”, Sabrina thắc mắc.

“Chuyện không có gì đáng nói nếu chỉ có chúng ta, nhưng năm mươi sáu người đã có mặt hôm nay, tất cả đều là khách mời của Ophelia, như thể con bé đã thực sự trở thành huân tước phu nhân và có quyền mời bất kỳ người nào nó muốn. Chả trách Neville lại cương quyết như vậy sau khi thấy một phòng đầy người. Dĩ không ngại thừa nhận mình cũng sẽ cảm thấy thế, nếu khách mời của dì lại bất thành linh kéo theo năm mươi sáu người khác. Cháu yêu, đó không phải cách cư xử thích hợp.”

Tất nhiên là không, và chắc chắn Ophelia cũng biết thế. Nhưng Sabrina không hề hé răng nửa lời về chuyện Ophelia nỗ lực phá hoại đính ước này để thoát khỏi người chồng chưa cưới không mong muốn. Cô chỉ cảm thấy không thoải mái nói về nó, nhất là khi cô không tán thành cách làm đó và mẹ của Ophelia lại là bạn thân của dì Hilary.

Nhiều khả năng kế hoạch đưa cả nửa giới thượng lưu về Summers Glade của Ophelia chỉ nhằm chọc giận ngài huân tước. Nhưng nó chỉ xảy ra trước khi cô ta thực sự gặp hôn phu, và nếu đã gặp anh rồi, chắc chắn cô ta sẽ cực kỳ hối hận về hành động của mình.

Những kế hoạch và cách thực hiện của Ophelia quả thật rất phức tạp. Sabrina lấy làm vui mừng vì cô không mắc phải tính cách ấy. Cô được nuôi lớn một cách đơn giản. Đặt ra một kế hoạch rắc rối với hy vọng nó sẽ mang lại hiệu quả như mong muốn không phải là sở trường của cô. Ở cạnh Ophelia không hẳn là vô ích, nhưng Sabrina thực sự mong muốn trở lại gốc gác như trước.

Tuy nhiên, cô hy vọng được gặp Duncan MacTavish lần nữa trước khi rời khỏi Summers Glade bởi cô nghĩ sẽ không có cơ hội gặp lại anh sau

ngày hôm nay, ít nhất là đến khi đám cưới diễn ra vì chắc chắn họ sẽ nằm trong danh sách khách mời. Ophelia trở về London thì có lẽ anh cũng sẽ tới đó. Song dù hiện tại anh đang ở đâu trong ngôi nhà rộng lớn này thì cũng sẽ không ở gần lối ra vào và họ sẽ sớm lên đường trở về nhà.

Chương 14

“Chà, con bé đâu rồi? Tôi thừa nhận là mình rất nóng lòng được gặp quý cô xinh đẹp nhất nước Anh mà ông tìm cho thằng bé đấy.”

Neville tức xù cả lông lúc ông già Scotland to lớn xông vào phòng ăn, nơi ông đang dùng bữa tối một mình. Quản gia của Neville, theo sau đúng một giây, đau khổ nhìn ông vì ông ta không phải là người vào trước để cảnh báo ông.

“Archibald?” Neville ngờ vực.

“Phải, chứ ông đang chờ ai?”

“Chắc chắn không phải ông”, Neville cau có đáp lại. “Ông làm cái quỷ gì ở đây thế?”

Ông già Scotland kéo chiếc ghế đối diện Neville, trừng mắt nhìn quản gia như thể mong muốn được phục vụ vì ông ta đang đứng đó. Quay sang Neville, ông nói, “Ông không nghĩ là tôi sẽ để mặc ông tổ chức đám cưới đấy chứ?”.

“Duncan không nói là ông sắp tới”, Neville nêu ra.

Archie bật cười. “Có lẽ thằng bé cũng không biết. Ông biết đấy, nó khá cứng nhắc. Một khi quyết định chuyện gì, nó sẽ tập trung vào làm đến khi nào xong mới thôi. Cũng không phải là tính xấu, nhưng có chút quá vội vã với bộ xương già của tôi. Thằng bé sẽ cảm thấy mất kiên nhẫn nếu tôi làm chậm trễ chuyến đi, vì thế tôi quyết định theo sau với tốc độ chậm chạp hơn mà không cho nó biết. Thiếu kiên nhẫn khiến thằng bé khó chịu, và chắc hẳn ông cũng không muốn nó đến đây với thái độ bực bội - nhiều hơn cơn tức tối sẵn có của nó.”

Câu cuối được nói ra với giọng điệu tự mãn quá rõ ràng. Neville không bỏ qua được và chỉ có thể xoay xở để không nghiêng răng trong cơn tức giận của bản thân.

“Phải, thằng bé đến đây với tâm trạng rất cáu kỉnh. Tôi luôn tự hỏi tại sao.”

Archibald khịt mũi. “Ông không thể đổ lỗi cho tôi, lão già. Tôi không phải là người cho rằng thằng bé phải sống ổn định một nơi trong quá trình khôn lớn, là ông và mẹ nó đã quyết định thế. Một quyết định khôn ngoan, nếu ông không phiền lòng, vì tôi rất tán thành, nhưng ông nên đến thăm thằng bé, cho nó quen biết ông trước khi hoàn toàn trưởng thành.”

“Sau chuyến đi đến đó khiến tôi suýt chết hả?”

“Chúa ơi, người Anh các ông thật yếu ớt, chưa gì đã sun lại trong khi trời mới chớm lạnh”, Archie ghê tởm nói, nhớ lại lần Neville mạo hiểm tới vùng cao nguyên Scotland. “Nhưng nếu thằng bé chưa nói chuyện với ông, nghĩa là không phải vì chưa từng gặp ông trước đây khiến nó thấy không thoải mái, mà vì ông đã kéo nó ra khỏi nhà và bắt nó sống giữa những người xa lạ”.

“Chúng tôi sẽ sớm trở nên thân quen với thằng bé.”

“Và thằng bé đã không được cảnh báo về việc ông muốn nó chuyển tới sống ở đây.”

Neville đỏ mặt, không thể tranh cãi về lời buộc tội đó mà chỉ yếu ớt phản đối, “Elizabeth nên nói với nó”.

“Phải, con bé sẽ làm thế nếu sống đủ lâu, thật tội nghiệp.”

“Ông cũng có thể tự mình nói cho nó biết từ lâu rồi chứ”, Neville nói thêm. “Sao ông không nói?”

Archie nhướng một bên lông mày. “Khi mà tôi đang hy vọng ông sẽ chết trước khi thằng bé đến tuổi thành niên để nó sẽ không phải biết chuyện này ấy hả?”

Lần này hai má Neville còn rục thêm, nhưng vì tức giận hơn là xấu hổ. “Vậy thật xin lỗi vì đã làm ông thất vọng nhưng thằng bé sẽ trở thành huân

tước tiếp theo, cho dù tôi còn sống hay đã chết.”

“Ông không có bà con họ hàng nào khác, thậm chí một người em họ xa, rất xa đến mức quên mất từ lâu rồi hả?”

“Tôi là con một”, Neville lạnh nhạt. “Bố tôi cũng là con một. Ông tôi có hai người chị nữa nhưng đều mất từ khi còn nhỏ. Các thế hệ trước đông đúc hơn nhưng đều không sống sót. Duncan là người thừa kế duy nhất của tôi, và tôi vẫn chẳng hiểu tại sao ông không chấp nhận thằng bé cũng là người thừa kế của mình.”

“Vậy ông sẽ không phiền nếu thằng bé sống quanh năm ở cao nguyên Scotland chứ?” Archie giả vờ ngạc nhiên thốt lên. “Ôi, lão già, đáng lẽ ông nên nói...”

“Tất nhiên thằng bé không thể ở đó vĩnh viễn”, Nevill nóng nảy xen vào. “Nó có nhiệm vụ ở đây phải...”

“Đúng như tôi nghĩ”, Archie cắt ngang. “Nhưng bản thân ông cũng biết, phần lớn thời gian trong năm phải đi xa tới tận cao nguyên Scotland là thiếu khôn ngoan, kể cả với người sinh sống ở đó. Ông muốn thằng bé phải làm thế sao? Hay ông cho rằng nhiệm vụ của nó ở đây quan trọng hơn ở Scotland? Hay ông nghĩ thằng bé sẽ trở về nhà, ngôi nhà duy nhất nó từng quen thuộc, chỉ vón vện vài tuần mỗi năm, trong thời gian mùa hè ngắn ngủi của chúng tôi?”

“Không, tôi cho là ông không đủ tin tưởng thằng bé có thể tự quản lý để chế của riêng mình. Nhưng nó có dòng máu Thackeray trong người. Tôi hầu như không nghi ngờ thằng bé có thể làm được.”

“Nó có thể làm được bất cứ chuyện gì nó muốn”, Archie hét lên. “Tôi chỉ không muốn thằng bé tự biến mình thành bộ xương khô, còn ông thì sẵn sàng mặc kệ nó.”

“Vậy là chúng ta bất đồng quan điểm về khả năng của thằng bé, hay đúng hơn là ông cho phép nó được làm gì. Có vẻ như chúng ta lại bắt đầu tranh cãi giống những lá thư lố bịch trước đây. Tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên nếu ông tỏ ra không đồng tình và kết thúc bằng việc tự cấu kính với bản thân, chỉ nhằm thể hiện sự phản đối của mình.”

Archie thật sự cười phá lên. “Người cao nguyên Scotland không nuôi lũ ngốc.”

“Xin phép cho tôi có ý kiến khác - kẻ ngốc không tự nhiên mà có, họ được sinh ra và có thể ở khắp nơi. Bằng chứng rõ ràng nhất là ông đang ngồi đây, trong ngôi nhà của tôi và tranh cãi với tôi.”

“Tức là ông cho tôi là một kẻ ngốc hả?” Archie cười to “Thật ra, sao tôi nghe như ông đang tự gọi mình là ngốc nhỉ.”

Đột nhiên Neville đánh giọng, “Cút đi, MacTavish”.

“Tôi sẽ ở đây đến khi tổ chức đám cưới cho thằng bé, nên ông thúc đẩy nó càng sớm thì càng nhanh thoát khỏi tôi. Vậy khi nào đám cưới diễn ra?”

Neville từ bỏ ý tưởng thoát khỏi kẻ thù, giống như Archibald, ông không chút hoài nghi Duncan sẽ rất tức giận nếu ông nội anh không được chào đón. “Tôi cũng đang tự hỏi như thế, vì lúc này thằng bé không ưng ý cô gái nào.”

Archie bật ra khỏi ghế, phản ánh bản tính nóng nảy điển hình của người Scotland. “Thằng bé không gặp cô gái đó hả? Tôi thề là nó đã hứa ít nhất sẽ gặp mặt cô ta.”

“Gặp rồi.”

Archie nheo mắt nhìn lúc Neville phun ra câu trả lời, “Vậy là cô ta không xinh đẹp như ông đã nói”.

“Ồ, cô ta thực sự là cô gái xinh đẹp nhất tôi từng thấy”, Neville đáp.

Archie thở dài lúc ông ngồi xuống, cực kỳ thất vọng. “Tôi đã hy vọng thằng bé sẽ không để cơn giận dữ ảnh hưởng tới hạnh phúc của mình, nhưng rõ ràng nó cần thêm chút thời gian để làm quen với những thay đổi bắt buộc này.”

“Cho dù cơn giận dữ của thằng bé có ảnh hưởng tới việc từ chối cô ta hay không, thì tôi cũng sẽ làm điều tương tự, sau khi cô ta sỉ nhục nó. Cô ta

chỉ có vẻ ngoài đáng yêu với đầu óc ngu dốt, hoàn toàn không xứng là người vợ chúng ta muốn dành cho thằng bé.”

Archie lầm bầm, “Vậy ai là người tiếp theo trong danh sách ông tìm được? Hay ông không có lựa chọn nào khác ngoài cô gái này?”.

“Có vài đám có vẻ phù hợp, nhưng tôi sẽ không lặp lại sai lầm và sẽ gặp mặt bọn họ trước khi đề nghị đính hôn.”

“Nghĩa là ông sẽ tìm cách đưa họ tới đây rồi gặp riêng từng người hả?”

Neville ngửa cổ nhìn trần nhà hồi lâu. Ông thích chỉ ngược mắt lên thôi vì sẽ gây ấn tượng hơn, nhưng gần đây, mỗi khi làm vậy sẽ khiến ông bị đau đầu.

Rồi, kiên nhẫn như đang giải thích cho một đứa trẻ, ông nói “Thằng bé chỉ vừa mới từ chối cô gái đầu tiên vào trưa nay. Tôi chỉ đủ thời gian để thích ứng với thực tế bị lãng phí bởi cô ta, nên chưa tìm ra cách nào gặp gỡ những người khác mà không để họ biết lý do”.

“Ông sống quá ần dật, lão già, hay ông không biết cách dễ dàng nhất để gặp gỡ cả đám người là một bữa tiệc chết tiệt. Hãy mở tiệc, một bữa tiệc hoành tráng và đảm bảo tất cả ứng viên khác đều có mặt. Rồi thằng bé sẽ làm phần việc của nó và quyết định lựa chọn ai.”

Neville gần như cười phá lên. Một bữa tiệc? Sau khi vừa đá một đám quý tộc ra khỏi nhà, giờ ông lại phải mời họ quay lại sao?

“Tổ chức tiệc có lẽ không phải ý tưởng hay ho đâu.”

“Ồ, ông từ chối chỉ nhằm phản đối tôi thôi, và tôi thừa hiểu. Một bữa tiệc lớn chỉ là cái cớ để mời tất cả các cô gái trẻ nhằm giúp thằng bé có sự lựa chọn tốt hơn. Nếu ông không biết mở tiệc như thế nào thì hãy mời một quý bà đáng kính tới giúp đỡ.”

Neville lại đỏ mặt. “Lý do không phải là vì đã lâu tôi không tổ chức tiệc tùng.”

Archie gần như không có đức tính kiềm chế. Lúc nào muốn cười là ông sẽ cười và giờ cũng không ngoại lệ. Neville đã thực sự nghiến răng, lắng nghe Archie, thậm chí luyến tiếc những ngày tháng mà cuộc đấu súng tay đôi lúc bình minh là phương thức được chấp nhận để thoát khỏi kẻ thù.

“Tôi biết rõ phải làm thế nào, cảm ơn ông”, ông tiếp tục, môi vẫn mím chặt.

“Vậy tại sao ông chưa bắt đầu gửi thiệp mời đi? Chuyện hôm nay đừng để ngày mai.”

“Nếu ông không phiền, tôi muốn hoàn thành bữa tối trước đây”, Neville nghiến răng.

“Nhắc đến bữa tối, ông đúng là chủ nhà keo kiệt, không mời tôi món bò thom phức mà ông đang ăn sao”, Archie thở dài, lắc đầu, nhìn, chăm chăm vào đĩa đồ ăn của Neville. “Tôi thật lòng hy vọng ông sẽ hào phóng hơn khi khách mời đến đây.”

Lời châm biếm không có tác dụng. Neville chỉ ra cánh cửa sau lưng Archie, đốp lại với một nụ cười sung sướng. “Lối vào nhà bếp.”

Archie cười thích thú. “Tóm lại, ông đúng là một đối thủ đáng gờm, Thackeray, thật đấy. Rồi thời gian sẽ trả lời, nhưng hiện giờ chúng ta có vài chuyện cần lo lắng bởi ông mắc sai lầm quá nghiêm trọng với cô gái đầu tiên. Nào, ông giấu cháu tôi ở đâu, hay ông thực sự bắt nó dùng bữa trong nhà bếp?”

“Tôi đoán thằng bé đang liếm láp vết thương gây ra bởi miệng lưỡi của con rắn độc đó trong phòng riêng. Cô ta đã xúc phạm thằng bé quá nặng nề, hoặc tôi được nghe kể thế. Nhưng làm ơn, hãy giải thoát tôi khỏi sự hiện diện của ông và đi tìm nó đi. Có lẽ chỉ ông mới làm nó phấn chấn lên được, dù về phần mình, tôi thực lòng không muốn tin ý nghĩ đau lòng này.”

Archibald cười khùng khục trên đường ra cửa. “Ông sẽ phải quen với sự hiện diện của tôi, lão già Anh quốc... nhưng suy cho cùng ông chẳng có lựa chọn nào khác, đúng không?”

Chương 15

Lúc Ophelia tới thì Sabrina đang tận hưởng chuyến đi dạo hằng ngày của mình. Vì thế cô tiểu thư London đã dỡ đồ đạc và mang vào nhà xong xuôi thì Sabrina mới trở về và biết thông tin về vị khách bất ngờ cũng như gặp cô ta trên gác. Quả thực mọi người đã hết sức kinh ngạc bởi cô ta đến đây một mình mà không có bố mẹ đi cùng.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi gia đình Reid trở lại London. Di Hilary vẫn chưa nhận được thông tin từ Phu nhân Mary nên họ không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra ở Summers Glade vào cái ngày tất cả bị đuổi khỏi đó.

Nhưng họ được biết, dĩ nhiên không thể không biết vì toàn bộ hàng xóm xung quanh đều đang bàn tán rằng Huân tước xứ Birmingdale đã quyết định tổ chức một bữa tiệc rất lớn sau sự việc đó. Và qua tin tức từ chính miệng của người làm trong nhà, mà thường chính xác hơn nhiều so với lời đồn thổi của giới thượng lưu, thì lý do ngài huân tước tổ chức tiệc tùng là để tìm kiếm cô dâu mới cho cháu trai của ông.

Quả là tin tức động trời, ít nhất là với Sabrina. Cô cảm thấy rất khó tin, dù là vì bất kỳ lý do gì thì chuyện chàng trai cao nguyên trẻ tuổi đó từ chối Ophelia sau khi gặp mặt cô ta là hết sức hoang đường. Tất nhiên, Ophelia muốn như vậy, nhưng Sabrina vẫn tin tưởng một khi hai người gặp gỡ, họ sẽ rất hài lòng về nhau. Thay vào đó, Duncan MacTavish dường như đang tìm kiếm cô dâu mới, và với số lượng lớn các cô gái trẻ đủ điều kiện được mời tới Summers Glade thì chắc chắn anh sẽ nhanh chóng tìm được người phù hợp.

Hiển nhiên, Sabrina và các dì của cô không được mời tới dự tiệc, rõ ràng là vì tai tiếng cũ của gia đình cô lại bị lôi ra bàn tán và hẳn đã đến tai huân

tước cho dù ông có quên chuyện đó từ lâu. Một người đang dự tính hôn nhân sẽ tránh tai tiếng bằng mọi giá; họ sẽ không vì kết hôn mà dính vào nó.

Summers Glade bắt đầu chật cứng những thành phần tinh hoa của giới quý tộc Anh từ ngày hôm qua. Đã có hơn một trăm khách mời có mặt, gồm cả vài người từng bị đuổi đi vào tuần trước. Nhưng vì nó hứa hẹn sẽ trở thành bữa tiệc của năm nên họ không thể bỏ lỡ.

Một phần nữa là nhiều người cũng rất hiếu kỳ về ngài huân tước ẩn dật giống như hàng xóm của ông. Số khác nữa thì đơn giản không thể nói ‘không’ với một huân tước, dù với bất kỳ lý do gì. Nhưng một nữ bá tước thậm chí còn hủy cả buổi vũ hội để đến Yorkshire. Chỉ riêng điều này thôi cũng đã khiến mọi người thêm muốn được mời tới dự và bữa tiệc trở nên nổi tiếng.

Hilary và Alice rất thất vọng vì Sabrina không được mời, thậm chí còn tranh cãi về việc này. Họ không hy vọng cô lọt vào mắt xanh của huân tước tương lai, nhưng một bữa tiệc tầm cỡ thế này chắc chắn sẽ có những quý ông trẻ tuổi thích hợp khác. Sabrina cũng buồn rầu nhưng không phải với lý do tương tự. Cô chỉ đơn giản lấy làm tiếc nuối vì không có cơ hội gặp lại Duncan MacTavish, sau buổi gặp mặt thú vị đầu tiên với anh.

Nhưng lúc này, Ophelia lại quay về Yorkshire và dường như cô ta cũng không được mời tới Summers Glade. Ngay khi bất ngờ qua đi, Sabrina chỉ có thể thắc mắc tại sao và lập tức hỏi ngay Ophelia, theo đúng phong cách không thể thẳng thắn hơn của mình, lúc gặp cô ta trong căn phòng dành cho khách mà không chào hỏi theo lẽ thường.

“Tôi đã nghĩ cô sẽ rất sung sướng được trở lại London đây thú vị chứ”, Sabrina lên tiếng.

Ophelia gất gồng, “Khi mà tất cả London đều tập trung ở đây hả?”.

Sabrina nhướn mày bởi giọng nói cáu kỉnh của cô ta. Ophelia đến đây, nhưng rõ ràng cô ta không hề muốn, vậy thì cô ta đang làm cái quái gì? Trừ khi...

“Vậy là cô được mời quay lại Summers Glade à? Chẳng phải họ vừa đuổi...?”

“Đừng ngu ngốc thế”, Ophelia vặc lại. “Tất nhiên tôi không được mời trở lại đây. Tôi trốn đến đây, nếu cô nhất định muốn biết, và xem làm được gì để khắc phục tình huống tồi tệ này.”

Sabrina thực sự khó khăn trong việc nắm bắt suy nghĩ của Ophelia. “Trốn ai? Bố mẹ cô hả? Họ không biết cô tới đây à?”

“Sabrina, tôi thề cô đúng là kẻ đàn độn, phiền phức” Ophelia tàn nhẫn. “Bố mẹ tôi không biết tôi đi đâu. Lúc này họ đang vô cùng thất vọng về tôi. Thậm chí cha tôi còn đánh tôi nữa. Cô có tin được không? Ông ấy đánh tôi! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy.”

“Vì thế cô mới trốn tránh họ à?”

Ophelia quăng người lên giường, thở dài sườn sượt chứng tỏ cô ta đang nói chuyện với một người không đủ nhạy cảm để hiểu mình. Sabrina không bực bội. Cô đã chứng kiến khả năng diễn xuất của cô gái London này đủ để không bị bất ngờ, tuy có khả năng bị phát hiện ra nhưng lần này Ophelia có vẻ không thèm che giấu. Thật tình cô không hề thấy khó chịu.

Sabrina lựa chọn không bình luận sâu hơn. Sự im lặng thực sự có tác động đáng ngạc nhiên đến Ophelia. Thông thường cô ta sẽ lập tức đi thẳng vào chủ đề đang bàn luận, nếu không sẽ vòng vo đến khi người nghe cảm thấy tò mò - hoặc bực bội.

Lần này cũng vậy. Sau vài phút, cô ta lẩm bảm một mình rồi ngồi dậy, nhìn Sabrina chăm chăm như thể tất cả bực dọc của cô ta đều là lỗi của cô vậy, cho dù có là gì thì cô cũng nhanh chóng được biết.

“Tôi đang bị ghét bỏ”, cô ta nói, rồi tiếng sụt sịt đột nhiên biến thành nức nở, “Tôi đang bị khinh thường! Khinh thường! Cô có hiểu không? Không, tất nhiên cô không hiểu bởi vì nó quá hoang đường”.

Sabrina khôn ngoan đưa ra câu trả lời chính xác như mong đợi. “Tôi không thể tin được.”

Ophelia gật đầu. “Đúng thế. Ngay cả những người bạn thân thiết nhất của tôi cũng tỏ ra ‘tội nghiệp tôi’, trước khi họ lên đường tới Summers Glade với thiệp mời chính thức trong tay.”

‘Tội nghiệp’ nghe giống như thương hại. Sabrina dè dặt hỏi, “Nhưng - tại sao?”.

Cơn giận trào lên, Ophelia bật dậy khỏi giường, đi lại vài lần quanh phòng trước khi lên tiếng, “Chính vì gã Scotland man rợ ấy! Gã ngu dốt đó đã cho rằng chúng tôi không phù hợp để kết hôn. Lẽ ra đó phải là quyết định được cả hai cùng chấp nhận. Thay vào đó, anh ta lại nổi khùng vì lời chỉ trích nho nhỏ và cho mọi người biết rằng anh ta không thể chấp nhận được tôi. Bây giờ tất cả đều biết anh ta bỏ rơi tôi ngay tại bệ thờ.”

“Nhưng cô vẫn chưa tới bệ thờ mà”, Sabrina bình tĩnh chỉ ra.

Câu nói này khiến cô phải nhận một cái lừ cháy mặt với hàm ý quá rõ ràng. *Ngu ngốc, có gì khác nhau đâu chứ?* Nhưng Ophelia vẫn gào lên, “Cô chưa hiểu sao? Đáng lẽ tôi sẽ chúc mừng vì thoát khỏi cuộc hôn nhân địa ngục. Thay vào đó, tôi lại trở thành chủ đề bàn tán mới nhất. Bởi vì anh ta là người đã hủy bỏ đính hôn, bây giờ ai ai cũng nghĩ hẳn tôi có vấn đề gì đó. Tóm lại, tại sao anh ta lại không muốn cưới tôi chứ?”

Sabrina thở dài với ý nghĩ đó, “Tôi cho là mình vẫn chưa hiểu. Tôi tưởng cô muốn anh ta hủy bỏ hôn ước”.

“Không phải là anh ta! Bố mẹ tôi phải là người chấm dứt nó bởi chính họ đã đẩy tôi vào. Anh ta vẫn phải si mê tôi đến khi kết thúc cho dù tôi có tỏ thái độ gì chẳng nữa. Nhưng anh ta lại quá man rợ đến nỗi không nhận ra vai trò quý ông của mình. Và tôi sẽ không dám lộ diện đến khi vụ bê bối này chìm xuống hoặc anh ta phải đính chính lại.”

Chà, cuối cùng cũng lộ ra ‘tảng băng chìm’ trong chuyện viếng thăm của Ophelia. Tuy nhiên, Sabrina không thể tưởng tượng Duncan nên dính chính cho Ophelia thế nào trong trường hợp này, trừ phi đưa ra vài lý do giải thích cho chuyện chấm dứt hôn ước mà có thể cứu vãn hình ảnh của cô ta.

“Cô đã nói gì khiến anh ấy từ chối cô?”

“Tôi đã bảo rồi, đó chỉ là một nhận xét nhỏ nhỏ nhưng anh ta lại phản ứng thái quá. Tôi thừa nhận nó có chút thiếu suy nghĩ, nhưng tôi không thể bình tĩnh được lúc anh ta xuất hiện trong bộ váy man rợ Scotland ấy, nó như củng cố cho nỗi sợ hãi của tôi về anh ta. Nếu anh ta ăn mặc bình thường, tôi sẽ không bị sốc đến thế và buổi gặp mặt đầu tiên chắc chắn sẽ diễn biến khác đi.”

Sabrina phải thừa nhận đó là kết quả có thể xảy ra. Chẳng phải cô đã từng tin chắc họ sẽ rất hài lòng về nhau ngay khi gặp mặt sao? Nhưng hiện tại cô cũng hiểu Ophelia đủ để nhận ra rằng cô ta đang hơi quá nhấn mạnh sự ngây thơ của mình, và cô tự hỏi tại sao.

“Vậy là cô sẽ ở cùng chúng tôi đến khi tin đồn lắng xuống à?”

“Chúa ơi, không, nó có thể kéo dài mãi mãi. Tóm lại tôi đã có một kế hoạch tuyệt vời cho tin đồn này. Không, chúng ta sẽ dính chính theo cách riêng của mình.”

Sabrina chớp mắt. “Chúng ta à?”

“Phải.” Ophelia gật đầu. “Đấy là chuyện tối thiểu cô có thể giúp tôi sau khi tôi đã kết bạn với cô ở London và giúp đỡ cô ra mắt tại đó. Bây giờ đến lượt cô phải giúp đỡ tôi ở đây.”

“À, hẳn rồi - nếu tôi có thể.”

“Cô có thể”, Ophelia cam đoan với cô. “Và không cần phải làm gì nhiều. Chỉ cần thu xếp một buổi gặp mặt thôi.”

“Với ai?”

“Dĩ nhiên là với hôn phu cũ của tôi. Chúng ta sẽ buộc anh ta phải cầu hôn tôi lần nữa. Rồi câu chuyện sẽ tiếp diễn giống như cuộc cãi vã ngớ ngẩn của những người đang yêu nhau nên dẫn tới chia tay, lý do này khá dễ dàng chấp nhận và tin đồn sẽ chấm dứt.”

Chương 16

“Cô chỉ cần đến cửa thôi.”

Thành thực mà nói, Sabrina rất sợ kế hoạch này của Ophelia, đặc biệt cô ta còn muốn lôi cô vào nữa, cô khó có thể liên tưởng chúng với nhau. Thậm chí cô còn cảm thấy cực kỳ khó chịu với gợi ý về cách thực hiện của Ophelia.

“Chẳng hơn gì cô, tôi cũng không được mời dự tiệc, Ophelia”, Sabrina nhắc nhở.

“Nhưng cô là láng giềng cơ mà. Láng giềng thì không cần phải mời.”

“Với một bữa tiệc thì cần đấy.”

Ophelia vẫy tay khinh thường. “Vấn đề nhỏ. Với lại, cô không cần thiết phải đi hẳn vào trong, có thể sẽ bị vị khách nào đó nghe lén. Không, không, cô phải kéo anh ta ra ngoài, đảm bảo chắc chắn không ai quanh quẩn gần đó lúc cô nói chuyện với anh ta.”

Một mặt, kế hoạch này có vẻ rất hợp ý Sabrina, nói chuyện riêng với Duncan MacTavish ư? Nhưng mặt khác, cô biết nó rất khiếm nhã, vô cùng bất lịch sự khi đến thăm viếng hàng xóm trong khi biết thừa anh ta đang tổ chức tiệc - mà cô lại không được mời dự. Quá vô duyên. Đơn giản là không làm.

Và vấn đề mà cô ta sắp đề cập, chà, chắc hẳn sẽ rất lúng túng. Trước tiên, cô không biết mai mối, tóm lại là Ophelia đang đòi hỏi hơi nhiều ở cô.

Ngoài ra, cho dù có nói hay làm gì đi nữa thì cô cũng thích Duncan. Cô có thực sự muốn thấy anh phải kết hôn với một người phụ nữ mưu mô và luôn tung tin đồn về người khác dù chưa biết chắc họ như thế nào giống Ophelia không? Thích anh và ý thức rằng cô hoàn toàn không có cơ hội có được anh, dĩ nhiên, cô cũng muốn anh cưới được một người xinh đẹp như

Ophelia, nhưng hy vọng đó là người có phẩm hạnh, dũng cảm và tự trọng hơn cô gái London này.

Vì thế cô rất không muốn giúp đỡ Ophelia. Tuy nhiên, cô cũng không thể cự tuyệt thẳng thừng được, vì Ophelia đã làm bạn với cô ở London. Cô nợ cô ta sự giúp đỡ như thế. Nhưng cô muốn làm rõ một chuyện trước khi đồng ý tham gia.

“Bây giờ cô lại muốn cưới anh ấy hay chỉ muốn dập tắt tin đồn?”

Ophelia có vẻ ngạc nhiên với câu hỏi này. Vì thế vẻ lưỡng lự của cô ta trước khi trả lời càng khiến Sabrina không an tâm.

Nhưng cuối cùng cô ta đáp, “Tất nhiên tôi muốn lấy anh ta. Tôi đã bảo cô, nếu tôi thực sự chú ý đến anh ta mà không phải là cái váy ngớ ngẩn ấy thì những chuyện này đâu có xảy ra. Tóm lại lúc tôi nhận ra anh ta khá đẹp trai thì đã muộn.”

“Trước đó đã luôn luôn có khả năng là anh ấy đẹp trai rồi”, Sabrina chỉ ra.

“Không hẳn”, Ophelia phản đối, lắc đầu nhằm nhấn mạnh nó. “Mẹ tôi quen biết Huân tước Neville nhiều năm rồi, bà ấy từng sống ở đây, và thừa nhận ông ấy có vẻ ngoài thô kệch, vì thế không hy vọng nhiều là cháu nội ông ta sẽ khá hơn. Thật mỉa mai là dòng máu Scotland của Duncan, thứ mà tôi luôn bài xích, hay ít nhất tôi phản đối vì anh ta đến từ vùng đất phương

bắc xa xôi, nơi được biết đến vẫn còn man rợ, lại cho anh ta vẻ ngoài đẹp trai như thế.”

Sabrina buộc phải chấp nhận quan điểm này, không phải bởi vì người cao nguyên phương bắc Scotland hoang dã, suy cho cùng thì ai biết họ như thế nào khi người Anh hiếm khi tới đó chứ? Không, cô chấp nhận lý lẽ ấy chỉ vì cô biết con người rơi vào tình yêu là dựa trên sự thu hút lẫn nhau, và nếu lúc này Ophelia bị hấp dẫn bởi Duncan, có lẽ nó sẽ trở thành động lực cần thiết để biến cô ta thành người vợ tốt của anh. Cô gái London này buộc phải mưu mô và dối trá là vì cảm thấy tuyệt vọng và bị mắc kẹt, nhưng hiện tại cô ta đã nhận ra mọi nỗ lực của mình là lãng phí, bởi lẽ cô ta hài lòng về hôn phu, hay chính xác hơn là hôn phu cũ của mình.

Rồi chiều hôm đó, Sabrina nhận ra cô đang đi bộ tới Summers Glade, dù cô thích đi về bất kỳ hướng nào khác hơn. Thực tình cô rất, rất không muốn làm chuyện này, không phải do cô thích Duncan và không ưa Ophelia lắm sau khi hiểu rõ bản chất của cô ta, mà vì chuyện mai mối này không phải là việc có thể làm theo lẽ thông thường. Thông thường ư? Chưa từng có thì đúng hơn. Nó làm xáo trộn cuộc sống của mọi người, cố gắng mai mối cho hai người rồi có lẽ họ sẽ kết thúc bằng một cuộc hôn nhân tồi tệ và cô sẽ cảm thấy hoàn toàn là do lỗi của mình.

Nhưng cô cố coi đó là một sự giúp đỡ - không, một khoản nợ. Càng trả nhanh thì gánh nặng trong lòng cô càng sớm được gỡ bỏ.

Duncan cảm thấy bực bội khi khách mời của Neville bắt đầu lục tục kéo tới Summers Glade. Mọi chuyện đã đủ tồi tệ trước khi bữa tiệc bắt đầu, lúc

anh phải ngồi nghe tranh cãi về việc chuẩn bị nó. Anh thề là nếu ông nội và ông ngoại anh còn đủ trẻ thì chắc hẳn họ đã nện nhau rồi, vì hai người phản đối nhau gay gắt về mọi thứ.

Nhưng ngay khi khách mời tới, anh thấy Archie đưa anh từ phòng này sang phòng khác để tìm hiểu về tính cách của từng cô gái mà họ lướt qua. Rồi Neville kéo anh theo bên cạnh để tìm hiểu về gia thế của từng người và ai là người có địa vị đáng ngưỡng mộ hơn. Cuối cùng anh đành phải lên tiếng, có quá nhiều người và từng người lại có quá nhiều thông tin anh cần nắm rõ. Vì thế, hai người ông lại gửi cho anh các bản ghi chú, và viên quản gia chịu trách nhiệm đưa chúng tới tay anh, ông ta cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu như anh.

Anh tự hỏi, chuyện quái gì xảy ra với tiến trình tồn tại từ lâu đời của một cuộc hôn nhân là tìm-hiểu-yêu-nhau-rồi-tiến-tới-kết-hôn vốn vẫn đúng với rất nhiều người? Nếu kết hôn chỉ vì cô gái này xinh đẹp nhất hay cô tiểu thư kia được thừa hưởng toàn bộ tước hiệu của tổ tiên, hoàn toàn không phù hợp với anh.

Anh đã từng gặp gỡ cô gái xinh đẹp nhất và lập tức nhận ra sắc đẹp không phải là lựa chọn tốt nhất. Tất nhiên, Archie khẳng định không phải tất cả bọn họ đều ngu dốt như Ophelia Reid, và ông vẫn đề cao sắc đẹp hơn những yếu tố khác. Neville thì cho rằng một người xinh đẹp thường đi kèm với tính kiêu căng và tự phụ thái quá, vì thế ông vẫn nhấn mạnh địa vị xã hội hơn. Duncan nghiêng về ý nghĩ họ đưa ra quan điểm trái ngược chỉ là để phản đối nhau mà thôi.

Có điều, anh phải thừa nhận mình được cung cấp một số lượng đối tượng vô cùng phong phú để lựa chọn. Kể từ khi anh đồng ý kết hôn - chắc chắn là

gật đầu trong khoảnh khắc điên rồ - nếu anh không thể tìm thấy ít nhất một cô gái phù hợp với ý thích của mình trong năm mươi người hay trong số những người được mời dự, vậy thì anh sẽ cố tình không cố gắng nữa. Trong suốt ngày đầu tiên khách mời bắt đầu tới và đến buổi sáng hôm sau, anh nhận ra bản thân vẫn đang tiếp tục tìm kiếm đôi mắt màu hoa tử đinh hương, nhưng không thấy.

Không hẳn anh cho rằng cô gái đặc biệt đó là đối tượng thích hợp để kết hôn. Anh chỉ đơn giản thích sự có mặt của cô và mong đợi tính hài hước của cô sẽ giúp giải tỏa tâm trạng của mình như lần đầu anh gặp cô, vì anh thực sự cần giảm bớt ưu phiền.

Lúc anh bắt đầu băn khoăn tại sao cô vẫn chưa xuất hiện, vì có vẻ cô là một trong số láng giềng của Neville, bởi cô thường đi dạo quanh đây - và ai sẽ thích hợp mời tới dự tiệc hơn là hàng xóm chứ? - anh quyết định hỏi ông ngoại.

Đó là lần đầu tiên anh thực sự chủ động đi tìm ông từ khi tới đây. Dĩ nhiên họ có nói chuyện với nhau, trong bữa ăn và khi đi ngang qua, lạnh nhạt như những người xa lạ, mà họ thực sự vốn thế. Nhưng Duncan vẫn cảm thấy không thoải mái với sự có mặt của Neville, cảm giác cay đắng của anh tăng lên mỗi lần gặp ông, vì thế anh luôn lảng tránh ông mỗi khi có thể.

Sau bữa trưa anh tìm thấy Neville trong phòng riêng. Có vẻ như ông luôn ăn náu ở đó phần lớn thời gian trong ngày. Ông chỉ xuất hiện vào bữa ăn, và vài tiếng buổi tối, ngoài ra ông để mặc khách khứa tự do.

Duncan suy đoán là bởi ông có quá nhiều năm đơn độc, nên một bữa tiệc với quy mô hoành tráng thế này sẽ khiến ông cảm thấy sợ hãi, hay đúng hơn là không hứng thú. Neville không phải loại người dễ sợ hãi, suy cho cùng, ở tuổi này, ông cũng sẽ không thể hiện ra ngoài cảm giác đó, ít nhất là với cháu trai của mình. Nhưng ông lại thuộc kiểu người chỉ thích ở một mình, vì vậy Duncan đã hơn một lần nghe thấy cụm từ “ẩn dật” đi liền với tên của Neville.

Thực tế, anh không định làm phiền ông quá lâu nên hỏi ngay về cô gái hàng xóm có đôi mắt màu tử đinh hương.

Sau khi nhấp nháy mắt vài lần, cho thấy tiếng gõ cửa của Duncan đã cắt ngang giấc ngủ trưa của ông, ngài huân tước liền khẳng định, “Chẳng có cô gái trẻ thuộc tầng lớp quý tộc nào quanh đây phù hợp kết hôn với cháu, có thì ta đã mời rồi, có lẽ họ không sống cố định ở đây mà đi đi về về. Nếu không nơi này đã chật kín rồi”.

Duncan loại bỏ khả năng cô gái thuộc tầng lớp bình dân - giọng nói của cô là tiếng địa phương và cô không tỏ ra lo lắng khi tiếp xúc với một quý tộc như giai cấp lao động thường thế, vì vậy anh khẳng định, “Cô ấy là quý tộc”.

“Vậy thì hẳn đó là một du khách, có lẽ là một trong số những kẻ ngu ngốc đến đây theo lời mời của con gái nhà Reid và đã cuốn gói cùng cô ta. Cháu nói là màu mắt tử đinh hương à?” Neville lắc đầu. “Ta không biết cô gái độc thân nào có màu mắt kỳ lạ như vậy. Nhưng nếu cháu có hứng thú với cô ấy thì ta sẽ điều tra và tìm hiểu xem đó là ai.”

Duncan lắc đầu. “Cháu chỉ thích trò chuyện với cô ấy thôi. Cô ấy khiến cháu cười và đó thực sự là điều cháu cần lúc này.”

Duncan đã vô tình đưa ra nhận xét đó và giờ cả hai đều cảm thấy bối rối. Thở dài vì câu nói thiếu cân nhắc của mình - nếu anh định làm tổn thương ai đó thì ít nhất cũng nên là cố tình chứ - Duncan đi xuống tầng dưới.

Tuy nhiên anh cũng rất thất vọng, cô gái ấy đã không xuất hiện như anh nghĩ, do đó trong khi anh đang chậm chạp tới gặp gỡ khách mời ở một trong số rất nhiều căn phòng mà họ tụ tập với nhau thì nghe thấy tiếng gõ cửa và chớp lấy cơ hội trì hoãn này bằng cách tự mình ra mở cửa. Viên quản gia đang vắng mặt, chắc chắn là đang tìm kiếm anh để đưa tờ ghi chú khác. Ý nghĩ này khiến anh thấy thích thú.

Nhưng rồi anh thật sự thâm uớc là mình đừng lợi dụng sự trì hoãn đặc biệt này khi một quý ông trẻ tuổi đứng ngay trước cửa nhìn anh với ánh mắt thô lỗ và kêu lên, “Lạy Chúa, chắc hẳn anh là anh chàng man rợ đó rồi, với mái tóc này tôi dám cam đoan. Không nghĩ là được gặp anh sớm như vậy. Họ giao cho anh nhiệm vụ mở cửa à?”

Duncan đang cố gắng hiểu những từ tiếng Anh bị kéo dài ra mà không thành công lắm, nhưng vẫn nắm bắt được một từ mà anh được nghe khá nhiều kể từ khi đến nước Anh. Và với tâm trạng vẫn còn xen lẫn bối rối như hiện tại, anh dễ dàng bị kích động.

“Anh đang gọi tôi là đồ man rợ hả?”

“Tôi hả? Không hề. Đẹp trai một cách dã man thì có lẽ, nhưng không, không, chỉ là lời đồn đại thôi, anh không biết à - có lẽ anh không biết thật? Anh đã trở thành nhân vật chính trong các chủ đề bàn tán nhiều tuần nay rồi đấy.”

Duncan quyết định những gì anh vừa nghe là thứ ngoại ngữ mình không biết, nhưng anh hiểu một phần câu “anh đã trở thành... chính”, anh muốn làm rõ, “Nhân vật chính của cái gì?”.

“Tin đồn, cậu bé, lời đồn đại ngọt ngào của các loại vu khống”, anh được bảo thế. “Tôi nghe được nó từ một người đáng tin cậy - nhưng không lẽ thực sự có tin đồn như vậy sao? - rất có khả năng hôn thê của anh, ừm, hôn thê cũ của anh là người khởi xướng chúng.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh nghe thấy mình trở thành đối tượng của các tin đồn. Chẳng phải cô gái trên đỉnh đồi đã từng nói rằng được nghe kể anh là một kẻ man rợ đó sao? Nhưng cách biểu đạt của cô khiến anh không thể nào bực bội được. Còn với anh chàng này, anh thật khó để không cau kinh.

Cao gầy bằng anh nhưng không có bờ vai rộng, anh chàng này thuộc tuýp người cơ bắp nhờ tập thể hình. Khoác hờ một chiếc áo choàng đi đường, bên trong là bộ trang phục hoàn hảo và bất chấp thực tế vừa đi một quãng đường dài mà có thể làm nhăn nhúm bất kỳ chất vải tốt nhất nào, anh ta vẫn rất chung diện. Tóc vàng hoe - Duncan thực sự bắt đầu nghĩ rằng hầu hết người Anh đều tóc vàng - mắt xanh, và trong độ tuổi hai mươi, anh ta trông có vẻ rất vương giả.

Duncan chẳng bận tâm anh ta có thuộc dòng dõi hoàng gia hay không, anh vẫn không thích phong cách của anh chàng này, và bằng chất giọng bình tĩnh hơn - nhưng nếu ai hiểu rõ anh thì chắc chắn sẽ biết đó là một dấu hiệu xấu - anh hỏi, “Nếu anh không phiền thì chính xác họ nói gì về tôi?”.

“Chỉ là rác rưởi thôi, một người với chút thông minh sẽ nhận ngay ra, nhưng anh biết phụ nữ có thể lố bịch thế nào đấy. Xin giới thiệu em gái tôi.”

Anh chàng hát đầu ra sau về phía một cô gái với mái tóc vàng hoe giống anh ta. Cô ta đang chỉ huy một đám không dưới bốn người hầu đang đỡ không dưới sáu cái rương to tướng từ chiếc xe ngựa gần đó. Cũng là một cô gái rất xinh đẹp.

Duncan chưa kịp cảm thán xong thì anh ta lại nói tiếp, “Khó nhọc lắm mới kéo nó đến được đây, con bé ngớ ngẩn đã đầm đá và gào khóc vì tin chắc anh sẽ vác theo một cái gậy và quần da gấu tới bữa tối. Luôn tin tưởng chuyện ngồi lê đôi mách, Mandy là thế đấy, đáng lẽ chỉ nên thích thú xem đó là gì thì người ta lại tưởng tượng một cách quá khích để xua đi sự buồn chán vốn dĩ của lớp người ăn không ngồi rồi.”

“Tại sao phải đến trong khi cô ấy không muốn?”

“Và bỏ lỡ cơ hội vàng để gặp gỡ ngài Neville Thackeray ả dật sao? Không có chuyện đó đâu. Mọi người đã đoán già đoán non về ông ấy nhiều năm rồi, và phần lớn những người tôi quen biết đều chưa từng được gặp mặt ông ấy. Ngoài ra, cô em gái nhỏ của tôi cũng đã đến tuổi, anh hiểu ý tôi chứ, vì thế bố mẹ tôi rất cương quyết nó không được bỏ lỡ cơ hội xuất hiện ở bữa tiệc vùng quê lớn như thế này. Không phải vì họ đặc biệt kỳ vọng vào

anh, cậu bé thân mến, chỉ là họ muốn quảng bá con bé trong khi Mùa vũ hội vẫn đang tiếp diễn, và anh biết không, bữa tiệc của anh thực sự khiến những người đi kèm chán ghét đây.”

Lúc này, Duncan bắt đầu hiểu anh ta và thậm chí mong mình đừng hiểu thì tốt hơn. Anh nhận ra anh ta đặc biệt nhấn mạnh ở từ ‘cậu bé thân mến’, đủ khiến anh phải đính chính, “Phòng khi anh không rõ, chính xác tôi không phải là một cậu bé, và chắc chắn không phải là người ‘thân mến’ với anh vì chúng ta chưa từng gặp gỡ. Tôi đã từng quảng một gã lên sàn nhà vì nhận xét khiếm nhã như này đây”.

“Thật sao?”

Anh ta tỏ ra rất ấn tượng, nhưng bắt đầu cười khùng khục. Rồi chuyển sang cười sặc sụa. Đến khi dứt trận cười, anh chàng người Anh tiếp tục, “Một lời khuyên, anh bạn. Hãy học cách phân biệt đâu là sự cố ý xúc phạm và cái gì rõ ràng, hay ít nhất cũng có xu hướng rõ ràng là một lời đùa giỡn. Nó sẽ giúp anh bớt lo lắng, tôi cam đoan đấy và có lẽ cũng giúp bảo vệ vài cái mũi vô tội nữa”.

Cảm giác ngu ngốc chưa bao giờ là sở thích của Duncan. Thay vào đó nó luôn khiến anh cảm thấy tồi tệ kinh khủng, giờ cũng vậy. “Cái mũi của anh vẫn chưa an toàn đâu, anh bạn. Anh là ai?”

Cười toe toét, rõ ràng không coi lời đe dọa của Duncan ra gì, anh chàng người Anh trả lời, “Tôi có vài tước hiệu, nhưng thật đáng tiếc đã trao cho người khác hết rồi. Gọi tôi là Rafe thôi, bạn già”.

Câu nói cuối cùng chính là giọt nước tràn ly và cánh cửa đã sập xuống trước mặt một trong những quý ông trẻ tuổi được săn đón cuồng nhiệt nhất vương quốc - người thừa kế tước hiệu công tước, giàu có khôn lường, anh chàng độc thân phù hợp nhất của Mùa vũ hội và là giấc mơ của mọi quý cô. Nhưng cánh cửa vẫn sập vào mặt anh ta.

Duncan cũng sẽ không bị ấn tượng nếu anh có biết chuyện đó. Anh đang thầm mong cuộc gặp đầu tiên cũng sẽ là cuối cùng của họ. Tuy nhiên, sau này họ sẽ trở thành những người bạn thân thiết. Chỉ là họ chưa biết mà thôi.

Chương 17

“Ồ, tiêu thư Sabrina!”, Richard Jacobs ngạc nhiên kêu lên. “Cô chưa từng đi dạo xa thế này. Có chuyện gì không ổn à?”

Sabrina mỉm cười xoa dịu viên quản gia của ngài Neville. Cô biết rõ gia đình ông ta. Thật ra cô quen biết hầu hết cư dân trong vùng Yorkshire nhỏ bé này, bao gồm cả người làm của họ và ai cũng biết cô. Những chuyến đi dạo đưa cô đi khắp nơi và vốn là người thân thiện, cô thường bắt chuyện với bất kỳ ai gặp gỡ trên đường. Cô cũng lớn lên ở đây, thật khó để không quen biết mọi người trong cộng đồng nhỏ này - ngoại trừ bản thân Neville.

Tuy nhiên, cô bắt đầu cảm thấy lúng túng vì có lẽ Jacobs biết cô đến đây không phải vì được mời tới dự tiệc. Ông ta lấy làm tự hào vì nắm rõ tất tần tật mọi thứ cần biết khi làm việc cho ngài Neville, và với cương vị là người đón tiếp khách khứa hẳn ông ta sẽ biết người nào được mời.

Để làm mình thoải mái hơn, cô không đi thẳng vào mục đích mà lại hỏi, “Dạo này bà vợ đáng yêu của ông khỏe hơn rồi chứ? Tôi hy vọng là đã tốt hơn”.

“Ồ, bà ấy khỏe lắm, thừa tiêu thụ. Và vui lòng chuyển lời cảm ơn tới dì Alice của cô về công thức pha trà nhé. Chính nhờ nó mà bà ấy khỏi ho đấy.”

Sabrina có thể tiếp tục trò chuyện, nhưng cảm giác hai má cô đang nóng dần, và trước khi chúng chuyển thành màu đỏ bừng, cô lấy hết dũng khí. “Chắc chắn tôi sẽ nói với dì ấy. Và không, chẳng có gì không ổn cả. Chỉ là hôm nay tôi được yêu cầu chuyển một lời nhắn riêng tư cho ngài Duncan trong lúc ra ngoài đi dạo thôi.”

Cô không hiểu tại sao ông ta lại trợn tròn mắt lên, đến khi viên quản gia trả lời, “Tôi cũng được giao nhiệm vụ như thế, lặp đi lặp lại từ tối qua đến giờ. Cậu chủ đang khá bức bối với tôi và tôi không thể đổ lỗi cho cậu ấy”. Rồi ông ta nghiêng người về trước thì thầm, “Là do ông của cậu ấy, cả hai người luôn. Có vẻ như họ đang không ngừng kéo cậu ấy theo hai hướng khác nhau”.

“Người ông gốc Scotland của anh ấy cũng đang ở đây à?”

“Ôi Chúa tôi, vâng, và cũng là một quý ông rất... ồn ào. Nhưng khi họ ở chung một chỗ, ngài Neville và ngài Archibald ấy, chà, họ thực sự không ưa gì nhau, nếu cô hiểu ý tôi.”

Thật đáng buồn. Mọi người sẽ cho rằng cả hai người ông sẽ hòa thuận với nhau vì họ đều mong muốn lợi ích tốt nhất cho cháu mình. Tuy gật đầu với Jacobs, nhưng cô vẫn muốn trở lại mục đích chuyến đi của mình.

“Nếu Duncan bận thì không cần làm phiền anh ấy. Tôi có thể quay lại vào lúc khác vì chuyện này cũng không cần gấp gáp. Nhưng nếu anh ấy có chút thời gian rảnh rỗi, và chắc chắn sẽ không mất nhiều thời gian đâu, tôi muốn hoàn thành xong nhiệm vụ này.”

“Chắc chắn rồi, tiểu thư Sabrina. Tôi sẽ đi tìm ngài ấy ngay bây giờ. Và xin mời vào...”

“Không!” Cô ho nhẹ để che giấu vẻ hoảng hốt trong giọng nói của mình. “Ý tôi là, tôi biết anh ấy có một nhà đầy khách khứa, và, ừm, thời tiết hôm nay rất đẹp, tôi thích đợi ở đây hơn.”

Thời tiết chả có gì gọi là đẹp cả, trời đầy mây và có vẻ như sắp mưa, nhưng bất cứ ai quen Sabrina đều biết cô thích ở ngoài trời hơn và chưa từng bỏ lỡ một buổi đi dạo nào, bất kể thời tiết ra sao. Mưa, tuyết, hay những ngày thời tiết tồi tệ nhất mùa hè, cô đều ở bên ngoài, vì vậy có thể với ông ta đó là một ngày lạnh giá và u ám thì cô vẫn thấy dễ chịu, thậm chí còn đẹp nữa.

Ông ta gật đầu và để tránh bị coi là thô lỗ, ông ta vẫn để ngỏ cửa lúc biến mất vào bên trong ngôi nhà. Cô vừa hy vọng Duncan đang bận nhưng cũng mong thoát khỏi nhiệm vụ này. Cảm xúc mâu thuẫn khiến dạ dày cô nhộn nhạo và nó phản ứng mãnh liệt nhất bằng cơn buồn nôn dai dẳng.

Năm phút trôi qua, rồi lại năm phút nữa. Cô tin rằng bản thân sẽ nôn ngay vào bụi cây nếu phải chịu đựng nỗi xấu hổ này thêm một phút nữa và quyết định để tốt cho dạ dày của mình thì cô nên ra về. Rồi đột nhiên cô nghe tiếng bước chân vang lên phía sau.

Cô quay ngoắt lại đúng lúc Duncan lên tiếng, “Quản gia nói rằng cô...” Anh dừng lại, khuôn mặt sáng bừng lên vẻ ngạc nhiên khi nhận ra cô và nói tiếp, “Là cô! Vậy là cô thực sự sống ở vùng này hả?”.

“À, vâng, căn nhà đơn sơ của chúng tôi ở ngay bên lề con đường tới Oxbow, cách đây khoảng hai mươi phút đi bộ thôi.”

“Của chúng tôi? Cô vẫn chưa kết hôn chứ?”

Cô chớp mắt rồi bật cười. “Tôi nói rồi chứ nhỉ. Tôi sống cùng hai người dì chưa chồng mà.”

Anh nhú mày. “Cô mới chuyển đến sống ở đây à, vì ông tôi không biết cô để mời cô dự tiệc.”

Chủ đề này được coi là khó chịu và cô không muốn đi sâu vào lý do tại sao Huân tước Neville lại không mời cô, Duncan cho thấy anh đang quá hiếu kỳ - về bản thân cô - trong khi anh nên hỏi về lời nhắn cô mang tới.

Vì vậy cô chỉ nói, “Tôi chưa từng gặp ngài Neville, vì thế ông ấy không biết tôi”.

“VẬY THÌ”, anh mỉm cười với cô. “VÌ TÔI QUEN BIẾT CÔ NÊN CHO PHÉP TÔI GỬI LỜI MỜI MUỘN MÀNG...”

Cô giơ tay lên ngăn anh lại. Có thật cô cho rằng mình có thể lảng tránh chủ đề này?

“TÔI Ờ LÀ TÔI ĐÃ KHIẾN ANH HIỂU NHẦM. ÔNG NGOẠI ANH CHƯA TỪNG GẶP TÔI NHƯNG KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ ÔNG ẤY KHÔNG BIẾT TÔI, VÀ TÔI TIN CHẮC ÔNG ẤY KHÔNG COI TÔI LÀ KHÁCH MỜI PHÙ HỢP VỚI MỤC ĐÍCH CỦA BỮA TIỆC.”

Lúc nói xong hai má cô đỏ bừng. Nhưng anh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi lại khiến cô ngạc nhiên khi nói, “VẬY DÙ SAO CÔ SẼ ĐẾN DỰ THEO LỜI MỜI CỦA TÔI, VÀ MẶC KỆ ÔNG GIÀ ĐÓ NÓI GÌ CHỨ.”

“KHÔNG, TÔI THỰC SỰ KHÔNG THỂ. CÒN BÂY GIỜ ANH NÊN ĐỂ TÔI TRUYỀN ĐẠT THÔNG ĐIỆP VÀ HOÀN THÀNH CHUYẾN ĐI CỦA MÌNH.”

Anh hơi mím môi như thể muốn tranh luận tiếp, nhưng rồi thở dài. “CŨNG ĐƯỢC, LỜI NHẮN GÌ THẾ?”

Đã đến lúc cô phải thực hiện nghĩa vụ nhưng lời nói không thể thoát ra được. Hai má cô vì không có cơ hội để dụi đi nên chắc giờ này đã đỏ như ớt. Cô liếc ra xa, cảm thấy tuyệt vọng, biết rõ anh đang chờ đợi...

Chăm chú vào chuồng ngựa bên cạnh tòa nhà, cô chậm rãi lên tiếng, “Thật kỳ lạ khi nhìn thấy xe ngựa lang thang trong sân chuồng thay vì lũ ngựa, nhưng vẫn chưa đáng kinh ngạc bằng việc chúng kiến số lượng xe chật kín thế này. Vậy là một số bị dắt ra ngoài bãi cỏ hả?”.

“Dắt ra...”, anh trả lời, nhưng bởi cách diễn đạt của cô khiến anh liên tưởng đến cảnh hơn năm mươi xe ngựa đang gặm cỏ ngoài bãi và anh cười vang.

Sabrina không thấy buồn cười chút nào về điều cô vừa nói và lợi dụng lúc anh đang phân tâm, cô nói nhanh, “Tiểu thư Ophelia mong muốn có cơ hội nói chuyện riêng với anh. Cô ấy đề nghị gặp mặt ở phòng giải trí của quán rượu tại Oxbow để nói lời xin lỗi anh”.

Cô đã xoay sở chớp lấy khoảnh khắc anh không chú ý. Thực tế, lúc này anh đang nhìn cô như thể cô bị ngớ ngẩn vậy. Nhưng rất nhanh chóng, anh cau có và gằn giọng, “Để lại xúc phạm tôi lần nữa hả?”.

“Không đâu, thật đấy, cô ấy khẳng định là mình rất hối hận về những gì đã nói với anh. Anh sẽ gặp cô ấy chứ?”

“Không.”

Thật kỳ lạ, Sabrina lại cảm thấy cơn bồi hồi của cô vơi bớt đi khi nghe câu trả lời dứt khoát đó. Nhưng một cách thành thực, cô sẽ có cảm giác không hoàn thành nhiệm vụ nếu không thay mặt Ophelia cố thử thêm một hoặc hai lần nữa.

Vì vậy cô nói, “Liệu ý anh có phải là, ‘Tôi sẽ suy nghĩ thêm’ hay ‘Tôi cần thêm sự thuyết phục’ không?”.

“Là sự từ chối thẳng thừng, không cần phải xem xét.”

“Ôi, Chúa ơi, tôi cho là kiểu suy nghĩ đó lỗi thời rồi.”

“Kiểu suy nghĩ nào?”, anh cao giọng, có vẻ như đã bắt đầu bực bội. “Cô đang nói linh tinh gì thế?”

“Kiểu ‘không bao giờ cần xem xét’ của anh đó. Tôi nghĩ ngày nay ai cũng chừa lại cho mình một đường lui phòng khi họ thay đổi suy nghĩ. Anh biết đấy nhằm giảm bớt sự lúng túng, thay vì anh cố tình lảng tránh - biết đâu sau này anh thực sự muốn thay đổi suy nghĩ.”

“À, nhưng sẽ tiết kiệm thời gian hơn nếu cô biết rõ suy nghĩ của mình và tuyên bố như vậy.”

Cô chịu thua bởi lời phản biện đó, nên đành hỏi, “Thực sự anh cảm thấy khó khăn khi nói chuyện với cô ấy à?”.

“Khó khăn à, không. Lãng phí thời gian của tôi thì đúng hơn.”

Má cô lại đỏ bừng, nóng rục, vì nhận ra cô cũng đang phạm thời gian của anh. “Tôi xin lỗi. Tôi nên biết lúc này anh cần phải có mặt ở nhà và không nên làm phiền anh. Tôi sẽ đi ngay. Chúc một ngày vui vẻ, Duncan MacTavish. Tôi rất vui được gặp lại anh.”

“Chờ đã.”

Cô đã thoãn thoát đi được vài mét, cố gắng rũ bỏ vẻ lúng túng của bản thân, khiến cô gần như vượt ra khỏi tầm nghe thấy. Cô quay lại, thậm chí còn thăm cho rằng có lẽ cô đã tưởng tượng ra anh đang gọi cô. Nhưng quả thực anh đang tiến về phía cô, và lúc đến gần, trông anh giống như người vừa ăn phải nho chua vậy.

“Tôi sẽ gặp cô ta với một điều kiện”, anh nói.

Cô quá bất ngờ nên thốt ra, “Tất nhiên. Điều kiện gì?”

“Là cô sẽ thu dọn hành lý và trở lại đây trước giờ ăn tối.”

Cô mở to mắt “Anh đang mời tôi ăn tối hả?”

“Tôi mời cô tới dự bữa tiệc chết tiệt này, sẽ kéo dài đấy.”

Cô bật cười. Cô không thể cưỡng lại, anh tỏ ra phiền muộn vì phải thỏa hiệp để đạt được điều mình muốn.

“Tôi, ừm, không cần đóng gói hành lý gì. Tôi sống ở ngay phía cuối con đường này.”

“Vậy cô sẽ tới chứ?”

“Các dì tôi có lẽ sẽ đi cùng đấy. Tôi không thể tới một bữa tiệc kiểu như vậy mà không có họ đi kèm.”

“Mang theo bất kỳ ai cô muốn - ngoại trừ cô ta.”

Cô gật đầu. “Nhưng anh sẽ gặp cô ấy chứ?” Lúc anh gật đầu cộc lốc, cô hỏi tiếp, “Khi nào?”

“Một tiếng nữa. Nhưng nếu cô ta không có mặt đúng giờ, tôi sẽ không chờ đâu. Và sau này, cô sẽ nói cho tôi biết tại sao cô lại làm theo yêu cầu của cô ta.”

Anh quay ngoắt đi và bước về phía ngôi nhà. Sabrina vẫn đang kinh ngạc về kết quả chuyến đi của cô khi vội vã chạy về nhà báo tin cho Ophelia. Món nợ của cô đã trả xong. Cô cảm thấy nhẹ nhõm vì nó đã trôi qua, rằng cô sẽ không bao giờ phải ép buộc làm chuyện gì mà bản thân cảm thấy ghê tởm nữa.

Cô đi được một nửa quãng đường nơi lần đầu tiên gặp Duncan thì nghe thấy tiếng viên quản gia của ngài Neville gọi với theo, ông ta đang chạy phía sau

cô.

Lúc tới gần, ông ta thở dốc, vừa hổn hển vừa nói “Xe ngựa của ngài Neville sẽ đón cô tối nay”.

“Không cần đâu”, cô nói. “Ông biết chúng tôi có xe riêng mà.”

“Vâng thưa tiểu thư, nhưng tôi đoán cậu chủ muốn chắc chắn là cô sẽ tới.”

Cô đỏ mặt. Chắc chắn đó chỉ là suy đoán của Jacobs, nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui khi nghe thấy thế.

Chương 18

Duncan không thể tin anh lại quên hỏi tên cô gái lần nữa, thậm chí không cần chờ đến lúc Neville hỏi, anh mới nhận ra. Tại thời điểm đó anh cảm thấy rất bối rối. Anh đã tìm kiếm Neville lần thứ ba, tin tưởng một cuộc tranh cãi sẽ xảy ra khi nói với ông rằng anh đã mời một người không thuộc tầng lớp quý tộc tới Summers Glade. Tuy nhiên đó chỉ là kết luận của bản thân anh vì cô gái đã từng ám chỉ tại sao Neville không đưa cô vào danh sách khách mời, rằng cô và các dì đang sống trong một ngôi nhà đơn sơ.

Địa vị xã hội của cô chẳng tạo ra điều gì khác biệt với anh. Anh vẫn thích cô, đặc biệt là sở trường nói những điều vô lý của cô, mà dễ dàng xóa tan bất kỳ cơn giận nào của anh. Và cũng không phải anh muốn cưới cô, thực sự Neville sẽ phản đối sao? Nhưng anh chỉ đang tự lừa dối bản thân.

Anh biết rõ khách mời của Neville thuộc tầng lớp nào, toàn là quý ông và quý cô, có thể họ sẽ cảm thấy bị xúc phạm bởi một người không cùng giai cấp tham dự bữa tiệc với họ không phải để phục vụ mà là với tư cách khách mời. Đồng thời anh cũng biết Neville sẽ phản đối, và đó là lý do tại sao anh tin là sẽ có cuộc tranh cãi.

Nhưng anh không phải đối mặt với nó vì thậm chí anh còn không thể cho Neville biết tên cô gái đó. Anh cho rằng mình có thể nói cô ấy không thuộc tầng lớp quý tộc, nhưng rồi quyết định chờ đợi và để Neville tự khám phá ra. Tóm lại, đó sẽ là cơ hội tuyệt vời để xem ông già người Anh sẽ phản ứng thế nào trong tình huống này. Duncan sẽ biết ông thuộc tầng lớp quý tộc cũ vốn luôn tỏ ra trịch thượng một cách lộ bịch, không thể tin được, hay thuộc lớp người sáng suốt hơn và nhận ra rằng tước hiệu không làm nên giá trị của một con người.

Nhưng có lẽ anh nên lựa chọn tranh cãi hơn với hy vọng nó sẽ giúp giải tỏa tâm trạng căng thẳng của mình. Sự căng thẳng càng trở nên tồi tệ hơn khi anh trên đường tới quán rượu ở Oxbow. Anh đang bị phân tâm khi cố gắng tìm ra “căn nhà đơn sơ bên lề đường” nào là nơi cô gái đó sống, bởi lẽ anh không tìm thấy bất kỳ căn nhà nhỏ nào ngoài một dinh thự lớn và vài trang trại trên đường đi.

Có lẽ ý cô ấy là trên đường tới Oxbow nhưng từ hướng khác, hoặc ở ngay bên rìa thị trấn nhỏ - nơi có những dãy nhà tồi tàn dọc theo các ngõ nhỏ rẽ vào phố chính. Nhưng sự phân tâm đó không kéo dài vì anh đã vào thị trấn rất nhanh.

Anh vẫn không thể tin được mình lại đồng ý gặp Ophelia Reid khi mà anh hy vọng sẽ không bao giờ phải trông thấy cô ta nữa. Nhằm mục đích gì, hay là chỉ để giảm bớt sự căng rứt lương tâm của cô ta? Bất kỳ lời xin lỗi nào của cô ta cũng không có ý nghĩa với anh. Cô ta đã cho thấy bản chất của mình. Cô ta có nói bất kỳ điều gì cũng không thể bào chữa cho sự xúc phạm với anh. Và giờ anh có thể biết, nếu anh tin anh chàng Rafe, rằng cô ta chính là kẻ đã tung tin đồn lố bịch “anh là kẻ man rợ”.

Cô ta vẫn chưa tới. Anh đã đến sớm năm phút, nhưng với một người nóng lòng muốn sửa chữa lỗi lầm, thì anh trông đợi cô ta có mặt sớm hơn, để chắc chắn cô ta không quên anh. Giờ thì anh phải đợi, và trong mắt anh, thậm chí năm phút cũng là quá lãng phí cho cô ta.

Anh xua tay bảo chủ quán đi ra và đứng chờ cạnh lò sưởi lớn trong phòng giải trí. Anh thích một ly whisky, nhưng muốn bản thân hoàn toàn tỉnh táo khi gặp gỡ cô nàng đồng đảng này.

Cô ta bước ra từ phía sau. Vậy là cô ta đã đến sớm, và không có mặt lúc anh đến chỉ vì muốn “chỉnh trang” sao? Quả thực là một vẻ ngoài ấn tượng. Đội chiếc mũ lông trắng trên mái tóc vàng, bộ váy bằng vải nhung màu xanh lơ với phần thân trên là chiếc áo choàng viền lông trắng cùng loại với chiếc mũ, cô ta xuất hiện với “dáng vẻ rực rỡ”, gần như chói mắt lúc nhận ra anh và tặng anh một nụ cười trước khi tiến về phía anh. Cô ta đi thật chậm rãi, cho anh cơ hội bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của mình. Mũ lông trắng kết hợp với ánh sáng giúp cô ta tươi tắn với vẻ đẹp thanh tao.

Anh không phải là người duy nhất không thể rời mắt khỏi cô ta. Vài khách hàng quen đang há hốc miệng nhìn chăm chăm vào Ophelia. Duncan không quá sững sờ, dù thực sự đã có giây phút khó khăn để duy trì sự tỉnh

táo bởi sắc đẹp của cô ta, cô nàng này có tính nét xấu xa. Nhìn cô ta, bạn khó có thể thốt lên lời, nhưng một khi cô ta đã mở miệng thì bạn không bao giờ quên được.

Cô ta vẫn giữ nguyên nụ cười lúc đến gần anh. Tuy nhiên, có một khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, nụ cười có chút thay đổi và cứng lại khi để ý tới chiếc váy của anh. Anh đã cố ý mặc nó. Nếu cô ta có chút nhạy cảm thì sẽ nhận ra chiếc váy là thông điệp không lời anh muốn nhắn với cô ta rằng, buổi gặp mặt này là vô nghĩa.

“Tôi thấy là anh đã nhận được lời nhắn của tôi”, cô ta lên tiếng.

“Phải, và tại sao người nhắn tin lại là cô gái đó?”, anh đáp lại.

Anh không định hỏi cô ta chuyện này vì sẽ làm sáng tỏ nó với cô gái có đôi mắt màu tím, vì thế thực tình anh cảm thấy nhẹ nhõm nếu không nhận được câu trả lời. Không làm cô ta phân tâm. Để mặc cô ta nói chuyện cần nói và anh có thể ra về sớm hơn. Anh cần ghi nhớ điều này.

Cô ta nhún vai. “Tại sao không chứ? Hầu hết ai cũng cảm thấy vinh dự vì được giúp đỡ tôi.”

Anh không nói gì, nhưng quả thật rất khó trả lời trong khi anh còn đang cố nín cười. Chỉ một tuyên bố này thôi đã nói lên nhiều điều về cô ta, trở trêu là cô ta thậm chí còn không nhận ra nữa. Còn hơn cả hợm hĩnh, tự kiêu và vượt quá xa so với rỗng tuếch, Duncan không thể nghĩ ra tính từ gì để miêu tả cô ta nếu từ đó có tồn tại.

Song, sự im lặng của anh đã làm cô ta lúng túng và quên mất phải nói gì. Anh tự hỏi liệu cô ta có điều gì đặc biệt muốn nói với anh không. Một lời xin lỗi được cho là mục đích của cuộc gặp mặt này, nhưng người như Ophelia Reid liệu có biết phải xin lỗi thế nào không? Nó không phải là khái niệm được chấp nhận bởi một người tự cho là mình chẳng làm gì sai trái cả.

Khi cô ta chẳng nói gì, ít nhất là không đủ nhanh với anh, anh nhún vai rồi bước ra xa khỏi cô ta. Dù sao anh cũng không coi đó là bất lịch sự, nhất là với Ophelia. Sự xúc phạm của cô ta đã liệt cô ta vào danh sách “không đáng chú ý” của anh, và như thế là tốt lắm rồi. Nếu là đàn ông, cô ta chắc chắn đã bị coi là kẻ thù của anh.

Nhưng hành động của anh đã khiến cô ta lập tức thốt lên. “Chờ đã! Anh định đi đâu?”

Cô ta thực sự có vẻ bối rối. Anh chỉ dừng lại đủ lâu để nói, “Tôi không tới đây để đứng như phỗng và trở mặt trước sắc đẹp của cô như bất cứ ai trong căn phòng này, thưa quý cô. Nếu cô có gì cần nói với tôi thì nói ngay đi”.

Ngay cả khi đỏ mặt cô ta cũng rất xinh đẹp. “Tôi muốn giải thích tại sao tôi lại không thân thiện trong buổi gặp mặt đầu tiên của chúng ta.”

“Vậy ra đó là cách người Anh gọi thế sao? Không thân thiện à? Tôi sẽ ghi nhớ nó để dùng khi có ý xúc phạm người khác.”

“Không phải cố ý”, cô ta phân bua với anh. “Lúc đó tôi đang bị sốc.”

“Giờ cũng thế hả?”, anh đáp lại, sự hoài nghi của anh quá rõ ràng đến nỗi ngay cả một đứa trẻ cũng nhận ra. “Về cái gì? Rằng tôi nói năng như một người Scotland? Hay tôi ăn mặc giống họ? Tôi đoán là cô không trông đợi như vậy hả?”

Cô ta thở dài. “Tôi mong là anh có thể hiểu cho tôi. Tôi đã tin chắc là tôi và anh không hợp nhau.”

“Và rằng tôi là một kẻ man rợ hả?”

“Phải, tôi đã lo sợ như thế. Nhưng hiện giờ tôi thật sự nhận ra mình đã ngu ngốc làm sao. Anh hoàn toàn không man rợ chút nào.”

“Tôi sẽ không chắc chắn thế đâu, tiểu thư”, anh đáp lại bằng chất giọng Scotland đặc sệt nhằm thách thức cô ta.

“Vấn đề là, tôi đã đưa ra các giả định sai lầm.”

Duncan cảm giác đây gần như là lời xin lỗi của cô ta. Khái niệm này quá thực quá lạ lẫm với một người luôn tin rằng mình chẳng làm gì sai trái đến mức phải đề cập đến từ “xin lỗi” như Ophelia.

“Tốt, vậy là cô đã hiểu nhầm hả. Còn chuyện gì nữa không?”

Anh bộc lộ vẻ nôn nóng muốn rời đi rất rõ ràng, nhưng không hiểu vì sao cô ta lại không nhận ra.

“À, thực ra tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu lại”, cô ta trả lời. “Anh biết đấy, chỉ đơn giản là quên đi lần gặp đầu tiên, coi như nó chưa từng xảy ra thôi.”

“Và coi như chúng ta vẫn đang đính hôn sao?”

Cô ta vụt trở nên tươi tắn, nở nụ cười rạng rỡ nhất. “Đúng thế. Đó chẳng phải là ý kiến tuyệt vời sao?”

Anh chỉ đùa cợt thôi mà cô ta lại tưởng thật. Lúc này anh đang rất hoài nghi. Cô ta thực sự cho rằng anh có thể quên được sự nhục mạ của cô ta ư? Điều mà cô ta nói ngày hôm ấy không chỉ nhằm xúc phạm anh mà còn làm trò cười cho căn phòng chật kín người đó. Nếu một gã đàn ông mà nói thế Duncan sẽ sẵn sàng cho gã đo ván và lập tức cảm thấy hài lòng. Nhưng vì cô ta là phụ nữ nên anh chỉ có thể cúp đuôi và đó là chuyện anh không bao giờ quên được.

Nó cũng chẳng phải là lý do duy nhất anh không muốn cưới cô ta, và anh cho cô ta biết nguyên nhân khác, “Tôi không muốn phải cạnh tranh với tính tự yêu bản thân của vợ mình”.

“Sao cơ?”

Anh chẳng hề ngạc nhiên bởi sự mơ hồ của cô ta. Những người tự coi mình là trung tâm thường là người cuối cùng thừa nhận mình đang đề cao chính mình, nhưng những kẻ mắc chứng tự yêu bản thân, mà Ophelia là một ví dụ, chắc là những kẻ thất bại.

Anh đã để cô ta nói hết những điều cần nói. Nhưng cô ta thậm chí còn không đưa ra một lời xin lỗi chính thức. Theo quan điểm của mình, anh cho rằng anh đã cho cô ta đủ thời gian cô ta xứng đáng có được.

“Tạm biệt.”

Ophelia choáng váng nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh. Đàn ông thường không bỏ đi trước mặt cô ta như vậy, trừ phi cô ta yêu cầu. Và lẽ ra anh phải quỳ sụp xuống chân cô ta để tỏ lòng biết ơn vì cô ta đã thay đổi quan điểm về mình chứ?

Cuộc gặp mặt đã diễn ra không như mong đợi. Cô ta đã cho anh cơ hội thứ hai được kết hôn với cô ta, nhưng tại sao họ vẫn không làm thế chứ?

Cô ta bắt đầu hoài nghi anh thực sự là một kẻ man rợ. Liệu còn lý do nào biện hộ cho sự kém thông minh để nhận ra thứ cô ta đã mang lại cho anh qua buổi gặp mặt này chứ?

Chương 19

Ophelia chưa biết Sabrina được mời tới bữa tiệc. Bởi cô ta vội vã sửa soạn cho bản thân ngay khi Sabrina thông báo rằng Duncan đồng ý gặp mặt.

Thậm chí cô ta còn không buồn hỏi cụ thể tình hình, hay tỏ ra kinh ngạc. Sabrina đoán cô nàng London này cho rằng chuyện anh đồng ý là đương nhiên, cũng như cô ta quá đề cao bản thân vậy, nhưng đó là ý nghĩ không tốt nên cô gạt đi.

Song Sabrina muộn màng nhận ra, có một rắc rối nghiêm trọng khi cô nhận lời mời, dù đến bất cứ nơi nào, là trong nhà cô còn một vị khách. Và tất nhiên, không thể bỏ mặc Ophelia một mình được. Hoặc dì Hilary, hoặc dì Alice sẽ phải ở lại với cô ta. Mà vấn đề là, chắc chắn cả hai đều muốn tới bữa tiệc của Neville vì lúc này họ đã được mời.

Dĩ nhiên, có lẽ Sabrina đã quá lo lắng. Có thể Ophelia sẽ được mời tham dự, thậm chí là tái đính hôn nữa. Ý nghĩ đó thật đáng buồn nhưng rất có khả năng. Sabrina đã tận mắt chứng kiến đàn ông cư xử thế nào khi ở gần Ophelia. Hầu hết đều tôn sùng vẻ đẹp của cô ta đến nỗi cảm giác bất kỳ giác quan nào của họ cũng dễ dàng bị nhầm lẫn mỗi khi cô ta xuất hiện.

Cô vẫn trì hoãn chưa nói với các dì về lời mời, vì cô vẫn tin tưởng tất cả sẽ tham dự cùng nhau - đến khi Ophelia trở về, đóng sầm cửa, chạy lên phòng cô ta, và lại đóng sầm lần nữa. Lúc này không quá khó khăn để đoán được buổi gặp mặt đã không diễn ra như Ophelia mong muốn, và Sabrina buộc phải thừa nhận sai lầm của mình với các dì cô.

Họ phản ứng theo cách điển hình của mình. Tất nhiên cô phải có mặt, ít nhất là đêm nay. Đó là cơ hội mà họ mong chờ và không thể bỏ qua chỉ vì có một vị khách không mời. Vì Ophelia không ở đó, vân vân và vân vân. Nhưng cô sẽ phải khéo léo giải thích cho ngài quý tộc trẻ tuổi đó rằng cô không thể đến Summers Glade nữa, ít nhất là trong thời gian còn lại của bữa tiệc, trừ phi vị khách của họ quyết định trở về nhà cô ta.

Sabrina cảm thấy ý tưởng đó thật buồn cười, nhưng không dám nói ra vì cả hai người dì của cô đều cực kỳ hy vọng Ophelia sẽ về nhà, càng sớm càng tốt.

“Dì sẽ ở lại với cô ta”, Alice quyết định, cố gắng che giấu tiếng thở dài thất vọng do bị lỡ buổi tiệc. “Và dì sẽ cho cô ta biết cháu đã đi đâu, cháu yêu - nếu cô ta có hỏi. Nhưng tại sao lại cần phải nói nếu cô ta không để ý đến sự vắng mặt của cháu chứ, nó sẽ chỉ khiến cô ta cảm thấy bị xúc phạm hơn thôi?”

Sau một hồi suy nghĩ, Hilary lên tiếng một cách thực tế, “Dì thấy chả có lý do gì khiến cô ta cảm thấy bị xúc phạm một cách không cần thiết. Với lại chỉ một buổi tối thôi mà. Và nếu cần phải nói với Ophelia thì cô ta chỉ cần hiểu rằng trong lúc phấn khích, Sabrina đã nhất thời quên mất chuyến thăm viếng của cô ta.”

Thực ra Sabrina có lý do giải thích hợp lý hơn nhiều, nhưng cô cho là Ophelia không muốn mọi người biết chuyện cô ta nhờ Sabrina làm, vì vậy cô không hé răng về sự nghiệp mai mối ngăn ngui với hai dì. Tuy nhiên, cô sẽ nói với Ophelia nếu buộc phải làm thế, rằng cô bị buộc chấp nhận đến dự tiệc ở Summers Glade thì Duncan mới đồng ý gặp cô ta.

Cho dù kết quả buổi gặp mặt thế nào và tiếng đóng cửa rầm rầm đầy kịch tính của Ophelia lúc trở về nói lên rằng nó đã trái ngược với hy vọng của cô ta, Ophelia có được cơ hội này cũng là bởi vì Sabrina đã đồng ý dự tiệc. Chuyện này không có gì hay ho với Ophelia, nên Sabrina muốn giữ kín cho riêng mình nếu được. Các dì cô cũng thầm mong Ophelia không chú ý tới

sự vắng mặt của họ và giận dữ trong phòng suốt thời gian còn lại của buổi tối. Chà, ai cũng hy vọng...

Sabrina và Hilary đã rời nhà trước khi gặp Ophelia nên họ không biết Alice sẽ đối phó với cô ta thế nào đến lúc họ trở về. Nhưng cảm giác bồn chồn này kéo dài không lâu, sau khi tới Summers Glade, họ đã hoàn toàn quên mất vị khách của mình.

Quả là một bữa tiệc hoành tráng, thậm chí còn lớn hơn cả những bữa tiệc mà họ tham dự ở London. Dù Neville chỉ mời khoảng hơn năm mươi cô gái, nhưng mỗi người lại có thêm người đi kèm, có khi là bố mẹ, hoặc một, hai người anh trai, chị gái, thậm chí là cả anh em họ nữa. Một người dự tiệc lại kéo theo bốn người nữa hoặc hơn, và thực tế phải có tới hơn hai trăm người tham dự.

Sabrina không thể nghĩ làm sao đủ chỗ cho họ nghỉ ngơi và thức mặc với dì cô. Tuy Summers Glade rất rộng, nhưng cũng chỉ có khoảng năm mươi phòng ngủ, nên chắc chắn chỉ có thể chứa được trăm người thôi. Đã từng tham dự ít nhất một bữa tiệc ở vùng nông thôn như thế này hồi còn trẻ nên Hilary cười khúc khích đáp lại, “Rất mừng là họ không gửi vài người tới nhà chúng ta như những nhà khác”.

Sabrina nhận ra vài người láng giềng mà không có con gái, giờ cô đã hiểu họ được mời dự tiệc chỉ nhằm mục đích gửi vài người khách tới nhà mà thôi. Nhà trọ ở Oxbow hẳn cũng chật kín rồi.

“Vội lại”, Hilary nói tiếp, “chỉ những vị khách quan trọng mới được ở phòng riêng. Dì nhớ là đã từng phải chung phòng với ít nhất sáu cô gái, ông

nội cháu đi cùng với dì và Alice tới bữa tiệc đó còn khổ sở hơn vì bị nhồi nhét cùng với chín quý ông nữa. Nhưng nếu cháu tới dự những bữa tiệc kéo dài hàng tuần như này thì thực sự không có lựa chọn nào khác.

“Cô đã tới.”

Sabrina quay lại và thấy Duncan đang đứng ngay sau lưng cô. Lúc ấy cô đang tươi cười với dì mình và vẫn giữ nguyên nụ cười đó để chào đón anh.

“Anh nghĩ là tôi sẽ không đến à?”

“Với kết quả của buổi gặp mặt mà cô thu xếp, ừm, tôi đã nghi ngờ thế.”

“Cuộc gặp mặt nào thế cháu yêu?”, Hilary lên tiếng hỏi từ phía sau.

Sabrina cố không đỏ mặt, lảng tránh câu hỏi, “Không có gì quan trọng, dì Hilary. Và cháu có thể giới thiệu dì với anh Duncan MacTavish không?”.

Duncan cúi người chào dì cô hết sức lịch lãm. Thực ra, tối nay anh rất có phong thái của một quý ông với chiếc áo đuôi tôm màu xanh sẫm làm nổi bật đôi mắt màu da trời xanh thẳm của anh.

“Chàng trai, trông cậu chẳng có nét gì giống ông ngoại cả”, Hilary bảo anh, rồi nói tiếp theo đúng phong cách thẳng thắn của mình, “Tôi cho đó là điều may mắn - với cậu”.

Anh bật cười, nhưng có tiếng nói từ phía khác vọng đến. “Bà nói thật đấy chứ? Và bà là ai, thừa phu nhân?”

Hilary nhướng một bên mày với quý ông lớn tuổi vừa gia nhập với bọn họ. “Không nhận ra tôi hả, Neville? Tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên đâu, đã hơn hai mươi năm rồi.”

“Là bà sao, Hilary Lambert?”

“Chính xác.”

“Bà hơi mập lên nhỉ, cô gái nhỏ.”

“Còn ông trông như ốm bẹp giường ấy. Còn gì mới mẻ hơn nữa không?”

Sabrina che miệng, thầm ước đang cách xa bọn họ vài mét để có thể cười thoải mái. Duncan liếc sang hai người lớn tuổi đang trừng mắt nhìn nhau rồi nói, “Vậy là ông biết cô gái này phải không?”.

“Cô gái nào?”, Neville cau kính. “Không phải cháu gọi bà già này là cô gái đấy chứ?”

“Tôi nghĩ cậu ấy hỏi cháu gái tôi cơ, lão già ần dật”, Hilary giải đáp rất đúng lúc.

Nghe thế, Neville liền nhìn sang Sabrina, lúc này cô đã thực sự không cười nổi nữa. Tính gắt gỏng của Hilary có thể rất buồn cười, nhưng sẽ không còn hài hước nếu bà thực sự chọc giận chủ nhà của họ.

Song, dường như ông không để ý đến chuyện đó, mà lại chăm chú nhìn Sabrina với vẻ hết sức tò mò, cuối cùng lên tiếng, “Chà, chết tiệt, chúng thực sự có màu tử đinh hương nhỉ? Ta chỉ nghĩ là thằng bé phóng đại lên”. Sau đó, ông như chợt nhận ra, “Lạy Chúa, cô là người nhà Lambert hả?”

Dĩ nhiên, Sabrina hiểu rõ tại sao đột nhiên ông lại choáng váng như vậy. Thật đáng buồn, giống các dì mình, đôi lúc cô còn lỗ mãng hơn bình thường, trả lời, “Lần cuối tôi nhắc lại, phải và vẫn còn sống”.

Mặt ông đỏ bừng. Cô cũng đỏ mặt bởi phản ứng thiếu khôn khéo của mình. Duncan thấy cả hai đều ngưng ngưng, liền cau mày, “Xin thứ lỗi cho chúng cháu”, và kéo Sabrina sang phòng bên cạnh.

Phòng bên rất nhộn nhịp, dĩ nhiên vì nó vốn là phòng khiêu vũ, với diện tích bằng ba phòng lớn gộp lại, được dùng làm nơi tổ chức tiệc buffet cho bữa tối nay mà không phải nơi khiêu vũ. Anh tìm được chỗ ngồi trong một góc không bị nghe lén. Và cô biết chính xác tại sao anh lại muốn có chút riêng tư. Anh chàng tội nghiệp vẫn đang bối rối và dễ hiểu là vì sao.

“Cô sẽ giải thích với tôi tất cả những chuyện này là thế nào chứ?”, anh lập tức yêu cầu ngay khi dừng lại và thả tay cô ra.

Cô nhăn mặt, cố tình hỏi lại, “Tôi buộc phải làm thế à?”

Để đáp lại, anh chỉ nhìn cô chăm chăm đến khi cô nhăn mặt lần nữa. “Được rồi.” Cô thở dài. “Nhưng câu chuyện sẽ thú vị hơn nhiều nếu anh được nghe từ người khác. Anh chắc là không muốn nghe ông ngoại anh kể lại chứ? Tôi tin chắc là ông ấy sẽ phóng đại lên ít nhiều. Hầu như ai cũng làm vậy”

“Có phải tôi nghe thấy chút cay đắng không nhỉ, cô gái?”, anh hỏi.

Cô chớp mắt nhìn anh, rồi nhoẻn miệng cười. “Anh đã phát hiện ra bí mật của tôi rồi.”

“Tôi vẫn đang chờ để được nghe nó đây.”

“Nhưng anh thực sự biết rồi.”

Anh đưa tay lên vỗ vỗ tai vài lần rồi nói, “Tai tôi có vấn đề rồi, tiểu thư, vì tôi vẫn chưa nghe thấy bí mật đó”.

“Thôi nào, sao anh lại nhanh quên đến thế, mới vừa rồi anh đã nói nghe thấy chút cay đắng của tôi mà? Đó chính là bí mật của tôi. Phần còn lại”, cô phẩy tay khinh thường “là câu chuyện ai cũng biết nên không thể coi là bí mật được”.

Anh lại nhìn cô, khá nghiêm túc, để cô biết rằng lần này sự hài hước của mình cũng không giúp anh cảm thấy khá hơn. Để tránh trường hợp cô không hiểu, anh nói, “Tôi có nên nhắc cô nhớ rằng tôi không phải thành phần của đám đông đó và những điều được coi là phổ biến ở vùng này đều mới mẻ với tôi?”.

“Vậy tôi sẽ vẫn tắt lại cho anh nhé, vì nó chẳng có gì hay ho cả. Dòng họ Lambert, vốn là ruột thịt của tôi, được biết đến là những người có cái chết không bình thường, mà đều do tự tử như mọi người vẫn nói. Chính vì thế người ta đồn thổi rằng trong gia đình tôi có ‘dòng máu xấu’, và chắc chắn tôi cũng sẽ rơi vào con đường tương tự. Thành thật mà nói, vài người còn không hiểu tại sao tôi vẫn còn sống. Thậm chí có người còn thề thốt rằng tôi không phải là người, chắc chắn tôi là một...”

“Bóng ma à?”

“A, anh còn nhớ tôi đã từng nhắc đến hả?”

Anh gật đầu, “Tôi nghĩ mình thích nghe câu chuyện chi tiết hơn, nó sẽ lý giải tại sao cô lại có chút chua xót”.

“Thật sự tôi không hề cảm thấy chua xót, Duncan. Thật ra đôi lúc tôi còn cảm thấy khá buồn cười, ví dụ như lúc Phu nhân to béo Marlow tội nghiệp hét đến sập trần nhà rồi ngất xỉu khi nhìn thấy tôi. Có thể mọi người không nghe thấy tiếng hét nhưng chắc chắn sẽ biết lúc cô ấy đập người xuống sàn. Thậm chí, một anh chàng đi cùng chúng tôi còn ca ngợi chủ nhà đã xây dựng nên nhà thật kiên cố, không bị nứt vỡ bởi cú ngã đó - cô ấy thực sự rất nặng. Ô, cứ tự nhiên, tôi biết anh muốn cười mà.”

Thay vào đó, anh chỉ mỉm cười, rồi đột ngột ngừng lại và cố tỏ ra nghiêm túc, anh thực sự cố làm như vậy nhưng không hoàn toàn kiềm chế được. Thực ra cô có thể dễ dàng làm anh bật cười thoải mái tại thời điểm đó và quên đi ‘câu chuyện chi tiết hơn’, nhưng cuối cùng anh cũng sẽ nhớ ra, và chỉ khi thỏa mãn anh thì cô mới được tận hưởng buổi tối vui vẻ ở Summers Glade.

“Ông cố nội của tôi - Richards, là người khởi đầu vụ tai tiếng bằng cách tự tử. Chẳng ai biết lý do tại sao, nhưng rõ ràng đã xảy ra, rồi vợ ông, không thể chịu đựng được bi kịch này, cũng tự tử sau đó không lâu. Người con duy nhất của họ là bà nội tôi, lúc đó đã kết hôn và có hai con gái là hai dì đang sống cùng tôi. Bà tôi vẫn rất bình thường sau thảm kịch đó một thời gian. Nhưng khi sinh xong người con út, tức là bố tôi, bà đã, ừm, ngã cầu thang. Hai dì tôi khẳng định đó chỉ là tai nạn, nhưng chẳng ai tin, từ đó lời đồn đãi ‘máu xấu’ bắt đầu nổi lên và càng trở nên chắc chắn hơn khi bố mẹ tôi qua đời cùng lúc.”

“Tôi lấy làm tiếc về chuyện của bố mẹ cô.”

“Tôi cũng vậy. Tôi rất đau lòng vì thậm chí còn không nhớ nổi họ, bởi lúc đó tôi vẫn quá nhỏ. Nhưng bố mẹ tôi không tự tử. Là do ngộ độc thức ăn. Ngay cả vị bác sĩ cấp cứu cho họ cũng nói vậy. Dĩ nhiên, để câu chuyện trở nên hấp dẫn hơn, thì nguyên nhân là do họ uống thuốc độc cùng nhau. Và bây giờ, cho dù hai dì tôi vốn là chị em ruột thịt của bố tôi vẫn sống khỏe mạnh, vui vẻ và không có khuynh hướng sẽ đột ngột ra đi, thì tôi vẫn bị coi là thế hệ tiếp theo sẽ duy trì bi kịch đó.”

“Tôi không thể nghĩ ra người nào lại chẳng coi chuyện gì quan trọng đến nỗi phải tự tử hơn cô.”

“Lạy Chúa, tôi tin anh vừa cạnh khốe tôi là kẻ đãng trí vô tâm.”

“Tôi không hề nói thế”, anh khịt mũi.

“Tôi cảm thấy bị xúc phạm nặng nề.”

“Có quý mới tin cô.”

Cô hừ nhẹ. “Chà, rõ ràng đây là cơ hội vàng cho anh nói thế.”

Anh bật cười, to đến nỗi thu hút vài sự chú ý. Một anh chàng đang đi loanh quanh với cái đĩa trong tay - Neville cũng không có đủ hai trăm ghế, vì vậy không phải ai cũng được ngồi ăn - đang ung dung bước về phía họ. Sabrina có thể nhận thấy Duncan cứng người lại và cảm thấy khá bực mình vì nỗ lực của cô để giúp anh thoải mái trở thành công cốc.

“Vậy ra anh ở chỗ này, còn đây là ai?”, anh chàng lên tiếng. “Không nghĩ là chúng ta đã từng quen biết.”

Anh ta nhìn Duncan chờ đợi được giới thiệu, nhưng anh chàng Scotland đột nhiên đỏ mặt và Sabrina chợt hiểu ra dù có hơi muộn màng, rằng cô chưa từng cho anh biết đầy đủ tên họ của mình. Trước khi Duncan phải thừa nhận và có thể bị lúng túng hơn, cô đã lên tiếng, “Sabrina Lambert”.

Đầu tiên anh ta kinh ngạc nhưng sau đó lại tỏ ra thích thú. “Bóng ma lang thang? Thật thú vị. Tôi đã khá thất vọng vì không được gặp cô ở London. Thật sự mong được gặp gỡ quý cô trẻ tuổi đã khiến mọi người phò bầy tất cả sự ngu dốt của họ.”

Cô mỉm cười, nhận ra mình đã thực sự gặp được một người không tin tưởng vào các lời đồn thổi về cô. “Và anh cũng thế chứ?”

“Raphael Locke, tùy cô định đoạt.”

“Một kẻ phá rối”, Duncan thêm vào.

Raphael không thấy bị xúc phạm, dường như đã đoán trước được phản ứng của anh. “Ồ, thôi nào, anh bạn già, anh không cho là mình có thể độc chiếm quý cô thú vị nhất ở đây đây chứ?”

“Anh định bỏ mặc em gái mình hả?”, Duncan thẳng thừng nhắc nhở.

Raphael trông có vẻ hoảng sợ. “Con bé đang được bao vây bởi cả đám bạn thích buôn chuyện rồi. Chúa cấm tôi lảng vảng quanh bọn họ. Lạy Chúa nhân từ. Với lại, anh nên đương đầu với bọn họ. Suy cho cùng thì anh mới là người đang tìm kiếm cô dâu, không phải tôi. Làm sao anh có được quyết định đúng đắn nếu không tiếp xúc với họ chứ?”

“Có lẽ tôi đã có lựa chọn rồi.”

“Đừng nói thế! Em gái tôi sẽ rất rất... tttttt thất vọng đấy.”

“Cô ấy sẽ thấy nhẹ nhõm.”

“Vậy là anh định cầu hôn con bé hả?”

“Chết tiệt, xéo đi, đồ khốn.”

Raphael cười khùng khục, rõ ràng rất thỏa mãn vì đã làm Duncan phát cáu - lúc này anh ta liền bỏ đi, “Được thôi, tôi sẽ đi tìm ông già Scotland mà tự nhận là ông nội anh. Chuyện ông ấy kể về anh rất thú vị, và anh biết không, tôi rất thích chúng đấy”.

Ngay khi Raphael rời đi, hai má Duncan trở nên trắng bệch. Sabrina có thể nhanh chóng làm anh dễ chịu, nhưng cũng có thể khiến anh cáu kỉnh hơn, gốc rễ vấn đề là do tính cạnh tranh của giống đực mà vượt quá tầm hiểu biết của cô. Và lại, cô cũng cảm thấy buồn bực vì nhận ra có lẽ cô chính là nguyên nhân khiến bọn họ bất hòa.

Cuối cùng, cô tự cho là mình đã tưởng tượng ra chuyện đó, cùng lúc Duncan cũng bình tĩnh trở lại và hỏi cô, “Cô đã nghe về anh ta trước khi gặp mặt à?”.

“Không, tôi nên thế à?”

Anh nhún vai đáp, “Ông già Neville rất vui mừng vì anh ta đến đây. Con trai một công tước, hiển nhiên rồi.”

Cô mỉm cười. “Vậy thì em gái anh ấy sẽ là một lựa chọn tốt cho anh.”

“Cô nghĩ thế à? Ừm, tôi có thể nói dường như cô ta hứng hờ với tôi. Cho dù anh trai cô ta có đồng ý, nhưng tôi chỉ cưới cô ta để trả thù anh ta thôi.”

“Ôi Chúa ơi, anh thực sự không thích anh ấy hả?”

“Ồ, không, tại sao cô lại nghĩ thế khi mà nắm đấm của tôi rất nóng lòng được tiếp xúc với khuôn mặt anh ta chứ?”

Chương 20

Sabrina quá vui vẻ nên không nhận ra nguyên nhân chính là vì Duncan không rời cô nửa bước. Thậm chí anh còn ăn cùng cô, tìm được hai chiếc ghế trống trong phòng nhạc để mang đĩa thức ăn của họ tới đó. Rồi họ tham gia vào một bàn chơi bài, cô thấy cần phải dạy anh cách phối hợp thế nào để hai người chơi còn lại không nhận ra. Mọi chuyện diễn ra rất vui vẻ. Cô chưa từng cười nhiều thế trong suốt một thời gian dài.

Cuối cùng, đột nhiên cô nghĩ ra với tư cách là chủ nhân bữa tiệc, hay lý do rất chính đáng là họ đang trong một bữa tiệc, anh nên chia đều thời gian cho khách mời của mình. Nhưng cô không nói với anh điều đó, cô thẳng thắn thừa nhận mình có chút ích kỷ. Ngay khi nhận ra, cô liền quyết định cứ mặc kệ và không cố lừa dối bản thân, bởi cô chỉ có thể hưởng thụ nó lần này.

Cô cũng không ảo tưởng về lý do tại sao anh lại luôn bên cạnh cô. Anh đã cười rất nhiều trong suốt buổi tối nay và cô không thể nghĩ ra điều gì khác ngoài lý do anh thích sự bầu bạn của cô. Chẳng có gì lãng mạn trong đó cả. Cô làm anh cười thoải mái, nhưng với ai cô cũng rất hài hước.

Lúc đi cô tới tìm với áo choàng trên tay, cô quay sang Duncan, “Tôi phải về rồi”.

Anh không phản đối vì thực sự hy vọng cô sẽ tới đây hằng ngày trong suốt thời gian vũ hội, ước hỏi, “Vậy sáng mai tôi sẽ gặp lại cô chứ?”.

“Không, thực ra là không.”

Cô thở dài, lấy làm hối hận về những điều phải nói với anh. Anh bắt đầu cau mày, nhưng cô đã lần lữa cả buổi tối và giờ không thể trì hoãn thêm được nữa. Tuy nhiên, thật đáng xấu hổ khi buổi tối tuyệt vời này lại kết thúc như vậy.

“Lúc anh mời tôi tới đây, ừm, bởi quá ngạc nhiên nên tôi đã hoàn toàn quên mất rằng trong nhà tôi cũng đang có khách. Lẽ ra tôi không nên tới đây tối nay. Trường hợp này không giống như tôi đã nhận lời mời trước khi khách của chúng tôi tới nhà, và cô ấy biết điều đó. Tôi không thể bất lịch sự và bỏ rơi cô ấy thêm lần nữa.”

“Cô không muốn tới đây.”

Cô bật cười trước kết luận sai lầm của anh, điều phi lý tới nỗi thậm chí cô còn dám chắc anh cũng biết và bảo anh, “Vô lý. Tôi đã rất vui vẻ tối nay. Tôi thực lòng muốn trở lại đây, và có lẽ nếu khách của chúng tôi rời đi trước khi bữa tiệc kết thúc, vậy tôi có thể...”

“Đưa cô ấy tới cùng”, anh cắt ngang.

“A, Duncan, anh không muốn hỏi người khách đó là ai trước khi đưa ra lời mời như vậy à?”

“Miễn là không phải Ophelia...”

Anh im bật. Vẻ mặt của cô rõ ràng cho thấy đáp án chính là Ophelia, lúc này anh thực sự cau có.

Anh găm gù trong cổ, nói tiếp, “Chết tiệt, cô ta làm cái quái gì ở nhà cô thế?”.

Ít ra điều này cũng dễ giải thích hơn. “Yêu cầu chúng tôi đáp lại lòng hiếu khách của gia đình họ khi chúng tôi đến London thời gian vừa rồi.”

“Và đòi hỏi cô vài việc lặt vặt cũng là một phần yêu cầu của cô ta hả?”, anh hỏi.

“Không, là để trả vài món nợ”, cô đáp, vẫn mỉm cười bất chấp giọng điệu gắt gỏng của anh. “Cô ấy đã kết bạn với tôi, Duncan, và giúp chuyển đi lần đầu tiên tới London của tôi dễ dàng hơn. Tôi không thể thẳng thừng từ chối yêu cầu đó dù bản thân không muốn, vì cảm thấy phải trả ơn cô ấy. Nhưng giờ tôi cảm thấy đã trả hết nợ nần rồi.”

“Vậy thì mặc kệ cô ta ở nhà cô, hay để cô ta ở cùng một dì của cô như tối nay.”

Cô lắc đầu. “Anh thực sự tin là tôi sẽ bất lịch sự với ai đó hả?”

Anh im lặng hồi lâu, rồi thở dài. “Không, tôi biết cô sẽ không làm thế. Và tôi sẽ để cô ra về trước khi cô nghĩ tôi là một anh chàng hư hỏng bởi cách cư xử bất thường của mình.”

“Tôi không nghĩ thế.” Cô cười toe toét với anh. “Một anh chàng Scotland thô lỗ có lẽ...”

“Đi đi”, anh gắt lại, nhưng lúc này anh đã tươi cười.

“Có lẽ tôi sẽ gặp lại anh trong những lần đi dạo”, cô gợi ý.

“Được, và cũng có lẽ cô sẽ đuổi được vị khách không mời trước khi quá muộn.”

Anh đưa cô và dì cô tới tận cửa, đứng đó hồi lâu cùng viên quản gia cho đến khi họ vào trong xe, lâu đến nỗi viên quản gia chú ý và nhận xét, “Một cô gái tốt, tiểu thư Sabrina ấy”.

Duncan quay sang ông Jacobs. “Tiểu thư Sabrina? Ông quen biết cô ấy từ lâu rồi à?”

“Vâng, cô ấy đã sống ở đây gần như suốt cuộc đời mình.”

“Cô ấy thường xuyên đi dạo à?”, Duncan lại hỏi.

“Hằng ngày, bất chấp thời tiết thế nào”, Jacobs đáp lại. “Tiểu thư thích đi dạo vào buổi sáng, nhưng đôi khi cũng ra ngoài cả buổi chiều nữa.”

Duncan gật đầu, thầm nghĩ sẽ đi dạo vào sáng mai - đến khi anh nhận ra một, hai giờ trò chuyện cùng cô là không đủ. Và hai người ông của anh sẽ nổi cơn tam bành nếu ngày nào anh cũng biến mất trong khi anh có nghĩa vụ tìm kiếm một cô vợ.

Sau khi có một buổi tối thú vị, cực kỳ vui vẻ lần đầu tiên kể từ khi tới nước Anh, anh đi ngủ với tâm trạng hết sức khó chịu.

Bên trong chiếc xe ngựa hướng về Cottage by the Bow, cái tên được đặt ra từ nhiều năm trước khi điền trang rộng lớn này vẫn thuộc sở hữu của ngài công tước cũ, Hilary đang lan man về bữa tiệc. Sabrina hầu như không bận tâm vì còn mãi nhăm nháp dư vị của buổi tối đến khi nghe thấy, “Cậu ta thích cháu”.

Câu nói này lập tức thu hút sự chú ý của cô và không cần phải giải thích cậu ta là ai, vì cô biết chính xác dì cô muốn ám chỉ người nào. “Vâng, cháu biết, nhưng không phải theo cách dì đang nói.”

Hilary cảm thấy buồn bực thay cho Sabrina và gất gỏng, “VẬY tại sao lại không theo cách đó?”.

“Hãy thành thật dì Hilary, nếu dì đặt một người như cháu cạnh Ophelia hay thậm chí là Amanda Locke, thì cháu hoàn toàn mờ nhạt. Và toàn bộ những tiểu thư danh giá nhất của tầng lớp quý tộc nước Anh đã được ngài Neville mời tới đây, lôi cuốn cháu trai ông ấy vào một cuộc hôn nhân. Tối nay chính dì cũng đã thấy, những quý cô trẻ tuổi có mặt ở đây không hề giống với các quý cô tràn đầy hy vọng đổ về London trong Mùa vũ hội này cùng chúng ta. Vài người có vẻ giống, nhưng phần lớn những người mà ngài Neville mời tới đều không cần một cuộc hôn nhân để thay đổi cuộc đời, họ biết rõ giá trị bản thân và không cần phải rêu rao về nó.”

“Được, nhưng nó có liên quan gì đến thực tế là cậu ta thích cháu chứ?”

“Chúng cháu chỉ kết bạn với nhau, không hơn”, Sabrina đáp lại. “Khi anh ấy thực sự chọn được cô dâu, nó sẽ trở thành một điều vô cùng...”

“Cháu không phải một bà cô già, cháu yêu. Có lẽ cháu thích nghĩ vậy nhưng sự thực hoàn toàn không phải thế.”

Sabrina thở dài. Thật mừng khi nghe vậy, dĩ nhiên, nhưng một trong hai người phải thực tế, nếu không cô sẽ trở nên mơ mộng và bắt đầu hy vọng vào một điều không tưởng.

“Dì nghĩ cháu không thể nhận ra nếu một người thích cháu theo cách đó sao? Cháu thề với dì, dì Hilary, Duncan không coi cháu là đối tượng phù hợp để lấy làm vợ, mà chỉ coi cháu là người bạn đáng tin cậy có thể đưa ra lời khuyên giúp anh ấy nên lựa chọn quý cô nào thôi.”

“Thời gian sẽ trả lời”, Hilary đáp lại, không chấp nhận bất kỳ lý do nào phản bác suy đoán đầy hy vọng của bà.

Sabrina cũng không muốn tranh cãi thêm nữa vì cô muốn âm thầm thưởng thức thời gian ngọt ngào vừa rồi hơn, lên tiếng, “Cách đi chậm chọc ngài Neville tối nay ấy, chuyện chỉ có vậy thôi à?”.

“Sao, chẳng có chuyện gì hết. Chỉ đơn giản là đi không thích cái lão già quen biết từ thời bé tí đó thôi.”

Nhưng Hilary, bị buộc vào thế phòng thủ, nên im lặng trong suốt quãng đường còn lại.

Chương 21

Sáng hôm sau Sabrina ngủ nướng đến khi Alice đánh thức cô dậy và hào hứng bình luận rằng cô không có nhiều thời gian sửa soạn đâu, vì xe ngựa đã đến và đang đợi họ, cô còn đang mơ màng nên không hiểu chuyện đó nghĩa là gì. Alice vội vàng chạy ra khỏi phòng cô quá nhanh, trước khi Sabrina kịp nghĩ ra một câu hỏi rõ ràng hay thậm chí hiểu chiếc xe mà bà vừa nói đến là của ai.

Tuy nhiên cô không vội vã. Cô nhớ lại buổi tối hôm qua và mỉm cười, sau đó lại nằm xuống giường để tận hưởng nó thêm lần nữa giống như đêm qua, khiến cô thao thức đến tận gần sáng và là lý do cô ngủ nướng.

Nhưng dì Hilary lại ló đầu vào và nói, “Mọi người đều đã sẵn sàng, cháu yêu, chỉ đợi mình cháu thôi đấy. Nhanh lên nào”.

Cánh cửa lại đóng sầm, và lúc này Sabrina vô cùng tò mò đã vội vàng tung chăn, chạy ra hành lang để bắt kịp dì Hilary đang vội vã xuống cầu thang. “Sẵn sàng làm gì ạ? Cháu bỏ lỡ kế hoạch nào cho ngày hôm nay à?”

Hilary nhíu mày. “Cô em ngốc nghếch của dì chưa nói gì với cháu à? Bà ấy được cử đi đánh thức cháu dậy và nói cho cháu biết cơ mà. Dì biết là nên tự làm mà.”

“À, dì ấy có nhắc đến xe ngựa.”

“Ồ, vậy là có nói hả”, Hilary tỏ ra thất vọng, vì lỡ mất một cơ hội tốt để cãi cọ với Alice. “Chà, nhanh lên nào. Người đánh xe đã đợi gần một giờ đồng hồ rồi đấy.”

Thật là một tình huống tiến thoái lưỡng nan với Sabrina. Nên tìm hiểu xem chuyện quái quỷ gì đang diễn ra hay cho dì Hilary một lý do để cãi cọ với dì Alice cả ngày đây. Cô chọn cách nhìn ra ngoài từ cửa sổ hướng thẳng ra trước nhà trong phòng mình. Và cỗ xe ngựa cô thắc mắc, là xe của ngài Neville đang đậu ngay ở đó, nơi mà nó không nên đậu nhất.

Cô lập tức hoảng hốt với kết luận vừa nảy ra trong đầu. Rõ ràng Duncan đã quên không báo cho người đánh xe rằng ông ấy không cần phải tới đây sáng nay, ít nhất là không cần phải đón họ nữa. Và bây giờ bởi sự đãng trí

đó mà các dì của cô đều cho rằng tất cả bọn họ đều được mời tới Summers Glade, bao gồm cả Ophelia.

Các dì cô còn có thể nghĩ gì được nữa chứ? Cô đã nói rất rõ với Duncan rằng cô không thể tới dự tiệc được trừ khi vị khách của họ cũng được mời, và nếu xe ngựa đã tới đây, tức là để đón tất cả bọn họ. Mọi người không thể nghĩ ra lý do nào khác.

Cô đã nghĩ đến chuyện sẽ trở lại giường và trôn cả ngày trong đó. Cô cũng muốn dùng cây dù đánh vào đầu Duncan vì sự đãng trí của anh, và chắc chắn cô sẽ làm thế nếu đây là thời gian trong năm cần phải mang dù khi ra ngoài. Cô cũng hình dung ra anh sẽ tức giận thế nào khi thấy Ophelia xuất hiện trong nhà mình. Nhưng dù sao cũng chính là lỗi của anh, sơ suất của anh. Vậy tại sao cô lại có cảm giác như đó là lỗi lầm của mình vậy nhỉ? Có lẽ bởi vì cô biết, rất rõ, rằng anh sẽ khiển trách cô theo cách nào đó, đơn giản vì Ophelia là khách của cô.

Cuối cùng cô trở nên vội vã, chọn một bộ váy trang trọng hơn thường ngày, không phải nhằm mục đích vẻ ngoài sẽ giúp đỡ hay củng cố lòng can đảm của cô, nếu có thể. Cô phải cảnh báo cho các dì cô mà không để Ophelia phát hiện. Hiện tại cô không thích cô nàng London này, nhưng cũng không mong muốn tổn thương cô ta bằng cách giải thích rằng cô ta không nên hy vọng - bởi lời mời đó không phải là vì cô ta.

Tất cả đều đang đứng đợi cô, ngay ở cửa, vì vậy Sabrina không thể nói chuyện riêng với các dì mà không kéo họ ra chỗ khác và như thế sẽ khiến mọi người chú ý. Nhưng ngay cả cơ hội thử làm thế cô cũng không có bởi Ophelia đã nôn nóng khoác tay cô, kéo ra xe ngựa.

Chuyến đi là sự tra tấn với Sabrina bởi cô đã hình dung ra những hậu quả thảm khốc. Thậm chí cô còn vẽ ra bức tranh Duncan ném tất cả bọn họ ra cửa. Tóm lại, cô có thể ngăn mọi người đến đó, có thể thừa nhận sự thật. Anh không bận tâm sự thật ấy sẽ làm tổn thương cảm xúc của Ophelia.

Cuối cùng chính sự thiếu kiên nhẫn của Ophelia đã cho Sabrina cơ hội để cảnh báo các dì cô ngay khi chiếc xe dừng lại ở Summers Glade và cô nàng London đó vội vàng nhảy xuống xe đầu tiên. Sabrina nắm tay dì Hilary và thì thầm rất nhanh, “Chúng ta không nên đến đây. Duncan không mời cô ấy”.

Hilary chỉ lơ đãng vỗ nhẹ lên tay cô, đáp lại, “Hẳn cậu ta đã thay đổi ý kiến, vì người lái xe thông báo là ông ta đã sẽ đón tất cả, bao gồm bất kỳ vị khách nào của chúng ta nữa”.

Dĩ nhiên, tin tức này khiến Sabrina ngòl lạng trong xe với cái miệng há hốc nên cô là người cuối cùng vào nhà. Lúc này cô không biết mình nên nghĩ gì nữa. Cô muốn tin rằng Duncan lại chịu thỏa hiệp như anh đã làm hôm qua chỉ để cô có thể tới bữa tiệc. Nhưng cô phải thực tế. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra tại quán rượu ngày hôm qua. Có thể Duncan cũng mong Ophelia quay lại nhưng muốn để cô ta bất ngờ. Trong trường hợp này, Sabrina sẽ cho anh một lý do hoàn hảo để lần nữa có được cô nàng London đó trong tay.

Hiển nhiên Ophelia mau chóng bỏ rơi bọn họ. Lúc Sabrina vào trong nhà, cô ta đã chạy biến đi tìm đám bạn London để thông báo mình đã trở lại. Cô ta đã quen với việc trở thành trung tâm chú ý của mọi người, bất kể là ở đâu. Và một thực tế vô cùng rõ ràng là việc cô ta xuất hiện ở đây, trong bữa tiệc của vị hôn phu cũ, sẽ hoàn toàn đập tan lời đồn thổi về cô ta.

Cô ta đã có được thứ mình muốn. Trở lại với môi trường quen thuộc của mình, giữa đám quý tộc London. Chắc chắn với vẻ đẹp tinh tế, hôm nay cô ta sẽ lại tỏa sáng và khiến Sabrina xấu hổ dù cô đã diện bộ váy màu hoa tử đinh hương lộng lẫy nhất.

Ừm, nếu đã không thay đổi được thì đành phải chấp nhận và tự làm mình vui vẻ là tốt nhất. Nhưng lúc này cô không thể làm thế. Hôm nay không giống như tối qua có Duncan luôn kè kè bên cạnh. Không thể nào, nếu có sự hiện diện của Ophelia.

Họ đến đúng giờ ăn sáng. Hilary và Alice đã dùng bữa rồi, nhưng Sabrina vẫn chưa, vì vậy cô lang thang vào căn phòng nơi bữa sáng được phục vụ, dù không muốn ăn. Có vài vị khách dậy muộn và hiển nhiên là ăn sáng muộn. Raphael Locke và em gái cũng nằm trong số đó, họ đang ở quầy buffet lấy đồ ăn vào đĩa trước khi tìm kiếm chiếc ghế trống.

“Cuối cùng cũng ở một mình hả?”, anh ta để ý thấy Sabrina và bước tới cạnh cô.

“Cuối cùng?”

“À, tôi đang nhớ lại tối qua, tôi đã cố giúp cô thoát khỏi nanh vuốt của anh chàng dã man đó, và giờ thì cô ở đây một mình, không bị anh ta bám đuôi.”

Cô đỏ mặt, nhưng không phải vì bản thân cô. “Tôi hy vọng anh đừng gọi anh ấy như vậy. Anh ấy hoàn toàn không dã man, anh biết rõ mà.”

Raphael cười khùng khục. “Tất nhiên, tôi biết, nhưng tôi phải tìm ra cái gì đó để chọc tức anh ta chứ nhỉ?”

“Tại sao?”, cô buồn bực hỏi.

“À, một là bởi vì anh ta trông rất buồn cười mỗi khi cúi kính với tôi. Hai là tôi thích anh ta. Và thứ ba, cần có người dạy cho anh ta cách đối mặt với những lời chỉ trích, có thể nói thế, và tôi đã tình nguyện giáo dục anh ta về tính phức tạp trong sự hài hước của người Anh.”

“Lạy Chúa, tôi thì lại nghĩ anh đang đùa giỡn đấy”, cô đáp lại với giọng điệu khôhài.

Anh ta cười phá lên khiến mọi người trong phòng đều nhìn về phía họ, kể cả em gái anh ta. “Lại gì nữa, làm ơn giải thích giùm, anh tìm thấy chuyện gì thú vị trong buổi sáng sớm này thế?”, Amanda ngáp ngấn ngáp dài hỏi.

“Rõ ràng em quá mệt mỗi lúc mặt đồ sáng nay đến nỗi quên bảo người hầu cài máy nút áo cuối...”

Cô gái tội nghiệp rít lên, có vẻ xấu hổ và lập tức quay lưng về phía anh ta, ra lệnh, “Đừng đứng ỳ ra nữa, cài đi!”.

Raphael âm thầm cười và cứ để mặc em gái đứng đó chờ đợi anh ta cài cúc áo cho. Sabrina lấy làm thương hại rướn về phía cô ấy thì thầm, “Anh ấy chỉ đùa thôi. Cô ăn mặc rất chỉnh tề và trông hết sức đáng yêu”.

Mandy quay lại nhìn anh trai trùng trùng và nói rất thành thật, “Anh là đồ quái vật”, trước khi hối hả chạy đi.

Sabrina lắc đầu. Anh ta rất đẹp trai - cả hai anh em nhà Locke đều rất đẹp - nhưng hiển nhiên anh ta là một kẻ đùa dai bẩm sinh. Không hẳn là tính xấu. Cô cũng là người thích trêu chọc người khác, nhưng có sự khác biệt lớn. Sự trêu chọc của cô là để giúp mọi người vui vẻ mà không làm họ phát cáu.

“Sao?”, anh ta vừa cười vừa phàn nàn khi thấy cô lắc đầu.

“Anh xấu tính quá”, cô đáp.

“Có lẽ”, anh ta đồng tình. “Nhưng nó cũng giúp thức tỉnh con bé, đúng không? Một cô gái không thể trông như kẻ lừa dối được trong khi cô ta có nghĩa vụ phải tìm chồng. Con bé càng sớm lấy chồng thì tôi càng sớm được nghỉ hưu khỏi việc tháp tùng nó.”

“A, vậy là chọc giận cô ấy chỉ là vì lợi ích của cô ấy thôi hả?”, Sabrina hỏi.

“Đương nhiên”, anh ta đáp. “Chúa ơi, đừng nói với tôi rằng cô đang nghĩ tôi là kẻ độc ác đấy nhé. Nó sẽ làm trái tim tôi tan nát, thật đấy.”

Sabrina cắn một miếng xúc xích bọc bột rồi đặt phần còn lại xuống chiếc bàn bên cạnh. “Tôi tin là tim và bầu dục được bày ở đằng kia, nếu tim anh cần được thay thế.”

“Ôi”, anh ta than thở nhưng lại toét miệng cười với cô. “May mắn cho cô, tiểu thư, tôi không dễ nản lòng đâu. Nhưng tôi sẽ mất thêm vài ngày để thuyết phục cô kết hôn với tôi.” Anh ta hờ hững nhún vai. “Khi cô nhận ra chúng ta phù hợp với nhau một cách hoàn hảo, cô sẽ chấp nhận.”

Cô cười khúc khích bởi lời đùa cợt mới của anh ta. “Chúng ta chẳng phù hợp với nhau tí ti nào cả, và chắc chắn anh biết thế.”

“Tất nhiên chúng ta phù hợp”, anh ta khẳng định, “Chúng ta đều mang dòng máu của công tước.”

“À, nhưng dòng máu của tôi dính liền tai tiếng đó”, cô nhắc nhở.

“À, dòng máu của tôi lại thích dùng tai tiếng làm bữa sáng”, anh ta vui vẻ phản bác.

“Vậy món đó được bày ở chỗ nào cho bữa sáng nay?” cô hỏi ngược lại.

Raphael cười vang, to đến mức lại khiến mọi người nhìn về phía họ. Sabrina bắt đầu vui vẻ, nhưng cũng lại thắc mắc tại sao anh ta lại chú ý đến cô. Cô tin chắc chuyện này sẽ làm rộ lên các tin đồn, nếu anh ta không sớm cách xa cô. Anh ta quá nổi tiếng.

Nhưng cuối cùng cô lại nghĩ anh ta đang buồn chán và làm vậy chỉ để giết thời gian thôi. Nếu ai cố gắng liên tưởng cô với Raphael là một cặp thì hẳn là một kẻ hết sức ngu ngốc, nên cô không lo lắng nữa.

Chương 22

“Mình nghe từ chính miệng em gái anh ấy”, Edith Ward nói. “Anh ấy muốn bảo vệ ả khốn hạ lưu đấy. Còn ai phù hợp với danh hiệu đó hơn Sabrina chứ?”

“Mình không ngại trở thành con khốn hạ lưu nếu làm thế sẽ thu hút được sự chú ý của anh ấy”, Jane nhận xét.

“Cậu không thể trở thành con khốn hạ lưu chỉ vì cậu muốn thế, bạn thân mến”, Edith bảo cô ta. “Cậu quá xinh đẹp.”

Jane đỏ mặt, nhưng rõ ràng lại tỏ ra thất vọng, nếu ở bất kỳ thời điểm nào khác, cô ta sẽ rất vui mừng với lời khen ngợi này. Nhưng nhớ lại mục đích của họ, cô ta nói, “Cũng không thành vấn đề, một khi anh ấy thấy Ophelia”.

Cả hai cô gái đều đang cố gắng xoa dịu tính ghen tỵ bẩm sinh của Ophelia, mà họ biết rõ nó đã châm chích trong lòng cô ta từ lúc chứng kiến Sabrina rời khỏi phòng ăn với sự hộ tống của anh chàng cực kỳ điển trai Raphael Locke. Ánh mắt không thể tin trên khuôn mặt Ophelia cũng đủ đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Ngược lại, Mavis lại rất vui mừng với tình huống đã phát sinh. Thực tế, cô cảm thấy cuối cùng thế giới của mình cũng đi đúng trật tự khi kế hoạch của Ophelia nhằm rũ bỏ vị hôn phu của mình đã trở thành gậy ông đập lưng ông và phải hứng chịu các tin đồn. Cô chưa từng chứng kiến sự ruồng bỏ nào như vậy. Vì thế cô cực kỳ thất vọng lúc nhìn thấy Ophelia xuất hiện tại Summers Glade sáng nay, hiển nhiên là được mời đến, và cô cũng như những người khác đều hiểu rõ, như vậy có nghĩa là Ophelia lại trở về vị trí nữ hoàng của Mùa vũ hội năm nay.

Về phần Mavis, điều tốt đẹp duy nhất khi Ophelia xuất hiện là cô có thể chứng kiến sự thành công của Sabrina và kế hoạch của Ophelia nhằm hủy hoại lần ra mắt đầu tiên của cô ta đã không thành công, ít nhất là với MacTavish và Locke.

Ophelia thậm chí còn không biết Raphael Locke là ai và chưa từng gặp mặt anh ta. Chưa cô gái nào biết mặt Raphael cho đến khi anh ta cùng em gái xuất hiện ở đây hôm qua. Dĩ nhiên bọn họ biết Amanda, nhờ đó mới biết anh ta là anh trai cô ấy và là người thừa kế dòng họ Locke; lý do họ không biết chút tin tức nào là vì anh ta vừa mới trở về sau vài năm ở nước ngoài.

Đáng buồn thay, có vẻ như ngay khi gặp mặt Ophelia, anh ta sẽ lại quỳ sụp xuống chân cô ta giống bất kỳ gã đàn ông ngu ngốc nào, ngoại trừ

Duncan MacTavish, và Mavis thật sự ngưỡng mộ anh. Edith cùng Jane cũng đồng tình với ý kiến đó, họ chỉ vừa mới nói cho Ophelia chuyện gì xảy ra hôm qua, rằng anh ta là người thừa kế của một công tước, rằng anh ta đẹp trai và giàu có thế nào, anh ta phù hợp một cách hoàn hảo với cô ta nếu cô ta rũ bỏ vị hôn phu cũ ra sao - thì bất gặp anh ta đang hộ tống Sabrina. Và chuyện bọn họ lập tức đến phòng ăn vào cùng thời điểm đó cũng chẳng phải là tình cờ. Họ cười nói với nhau lúc tìm ghế để ngồi ăn.

Dĩ nhiên, ba cô gái đều đã ở đây chứng kiến sự thành công của Sabrina tới qua khi cô thu hút hoàn toàn sự chú ý của Duncan MacTavish. Thậm chí Jane và Edith còn có cuộc tranh luận nho nhỏ xem ai trong số họ sẽ giành được anh vì Ophelia đã cắt đứt với anh, đến khi tận mắt thấy Duncan say mê Sabrina thế nào.

Họ không muốn kể lại cho Ophelia, ít nhất là Jane và Edith, và thậm chí cầu nguyện sẽ không ai nói cho cô ta biết. Vì vậy, hai người có chút nghi hoặc lúc Mavis nhận xét kèm tiếng hừ nhẹ. “À khôn hạ lưu, mình không nghĩ thế. Mình đã cố nói cho các cậu biết Sabrina có sức cuốn hút riêng, nhưng các cậu đều luôn miệng chế giễu. Bằng chứng là hai anh chàng sáng giá nhất đang cạnh tranh để có được sự chú ý của cô ấy.”

Nhận xét này lập tức khiến Ophelia nheo cặp mắt xanh, nhìn thẳng vào Mavis, “Người nữa là ai? Cậu đang nói đến ai?”.

“Sao, dĩ nhiên là anh chàng Duncan của cậu rồi”, Mavis vui vẻ nói trước khi Jane và Edith kịp ngăn lại.

Có thể nói, cô gần như không thèm che giấu nụ cười đắc thắng. Nhưng thực tế kết quả còn tốt đẹp hơn dù cô không nhận ra. Cô không biết Ophelia đã không buồn mở miệng với chủ nhà cả buổi tối, nhốt mình cả đêm trong phòng, cố tìm hiểu tại sao Duncan lại không cư xử như đáng ra anh phải làm thế trong buổi gặp mặt của họ ngày hôm qua.

“Sabrina không nói cho cậu biết Duncan hầu như không rời khỏi cô ấy cả đêm qua à?”, Mavis tiếp tục.

Bởi Ophelia thậm chí còn không biết Sabrina đã đến Summers Glade, nên cô ta bị giáng tiếp một đòn nữa. Cô ta lại là người không có khả năng che giấu cảm xúc một cách chuyên nghiệp. Dù đã cố tỏ ra lãnh đạm, nhưng vô số biểu hiện trên khuôn mặt đã cho thấy cảm giác thật của cô ta.

“Sabrina không phải loại người hay tâm sự”, Ophelia phản bác.

“Cũng không thành công, rõ là thế. Thật đáng thương”, Mavis đáp lại. “Chắc hẳn mình rất muốn biết chuyện gì khiến họ vui vẻ thế vì họ cười suốt cả buổi tối.”

“Nói thẳng ra cậu muốn gì đi, Mavis”, Edith xen vào, vẫn cố xoa dịu cơn giận dữ của Ophelia dù biết rõ sẽ không thành công sau khi Mavis đã tiết lộ mọi chuyện. “Như thế cũng không có nghĩa là cả hai người đó đều thực sự muốn kết hôn với cô ta. Hay cậu đã quên dòng máu xấu xa của cô ta?”

“Chà, ai có thể quên được chứ?”, Mavis đáp trả với giọng điệu mỉa mai. “Nhất là khi cô ấy vẫn rất hạnh phúc - và sống khỏe mạnh. Nhưng đó quả là

một tin đồn ngớ ngẩn.”

“Cậu đã quên ai là người tung ra tin đồn đó à?”, Jane bênh vực Ophelia.

“Không, ngược lại mình nhớ rất rõ ai là người đã hần học xối tung nó lên lần nữa.”

Chính là câu nói này, cuối cùng đã xúc phạm trực tiếp đến Ophelia. Mavis lấy làm vui mừng vì cô có can đảm làm thế. Và cũng không cần nói thẳng đến tên Ophelia như cô từng nghĩ. Cô nàng tóc vàng tuyệt đẹp không còn đẹp nữa với khuôn mặt đỏ bừng như củ cải đường vì tức giận.

Edith thở hồn hển. Jane quá choáng váng. Ophelia thì lấp bắp, “Hần học? Cậu... đang... nói... mình!”.

“Ồ phải, làm ơn hãy gây ra một trận cãi vã khiến cậu bị đá đít ra khỏi đây ngay lập tức đi”, Mavis cắt ngang với nụ cười rạng rỡ. “Như thế có lẽ bọn mình mới thực sự thoải mái trở lại đây.”

Mavis quay lưng bỏ đi, hiểu rõ cô đã hoàn toàn cắt đứt mối liên hệ với nhóm người này, và tự hào về bản thân vì đã làm được chuyện đó. Nhưng cô cũng rất thích Edith và Jane, nhất là khi họ không cư xử như những con rối ngu ngốc quanh Ophelia, vì vậy cô dừng lại nói với họ, “Khi nào thì các cậu mới sáng mắt và nhận ra cô ta không phải là bạn mình chứ? Cô ta sẽ không chớp mắt mà đâm lén sau lưng các cậu nếu cho rằng nó sẽ đem lại thứ cô ta muốn và không chút hối tiếc vì đã làm thế”.

Mavis ung dung rời đi với bước chân nhịp nhàng và nụ cười trên môi. Cô biết tốt nhất mình nên đóng gói hành lý và một vài tin đồn kinh khủng về cô sẽ bắt đầu ngay trong ngày hôm đó. Cô chỉ không thêm bận tâm thôi.

“Hừ, mình sẽ không bao giờ rời bỏ cậu”, Jane gất gỏng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì thích hợp hơn sau hành động bất ngờ của Mavis.

“Mình cũng thế”, Edith đồng tình.

“Bản thân mình không lấy làm ngạc nhiên”, Ophelia nói, đã hoàn toàn lấy lại vẻ bề ngoài dù trong lòng đang sôi sục. “Tóm lại cô ta là một kẻ nói dối. Mình đã bắt gặp cô ta làm thế, ồ, ít nhất là vài lần trước đây, nhưng lại quá nhân hậu không lên án dù biết mười mươi cô ta đang nói dối. Cô gái tội nghiệp, mình tự hỏi có phải cô ta chẳng thể sửa đổi được không. Các cậu biết đấy, có vài người cũng thế mà.”

Chương 23

“Ngồi đi, Archibald, chúng ta gặp rắc rối rồi.” Ông già Scotland đối diện với Neville qua chiếc bàn làm việc trong phòng huân tước và ném cho kẻ thù của mình cái nheo mắt nghi hoặc. Ông không thích bị triệu đến, như ông đang cảm thấy, ông vẫn chưa ăn sáng, đêm qua ngủ không ngon giấc, và căn phòng đặc biệt này quá nóng khiến ông bắt đầu toát mồ hôi ngay khi vừa bước chân vào. Đã có quá nhiều vấn đề, và ông không cần thêm nữa.

“Chúng ta?”, ông hỏi lại. “Và chúng ta có thể gặp rắc rối gì khi mà thứ duy nhất chúng ta chia sẻ là thằng bé, và hiện giờ nó đang làm đúng những gì chúng ta yêu cầu? Nhân tiện, ông cũng đã tập hợp cả loạt các cô gái đạt

yêu cầu ở đây, có thể nói thế. Nếu tôi biết ông có khả năng như vậy thì có lẽ đã tới thăm ông sau khi bà vợ yêu quý của tôi qua đời và cưới một cô vợ nữa đây.”

“Nếu ông làm thế thì hiện tại chúng ta đã không phải tranh giành Duncan rồi”, Neville gầm gừ.

“Ai tranh giành, hử? Tôi thì là cuối cùng chúng ta đã thoả thuận về việc phân chia người thừa kế rồi.”

“Khó có giải pháp nào toàn vẹn, nhưng đó không phải là vấn đề tôi muốn bàn luận”, Neville đáp. “Nếu tôi qua ông không để ý, Duncan đã tự mời một cô gái tới dự tiệc, tên là Sabrina Lambert và thằng bé đã quán quýt bên con bé cả buổi tối.”

“Cô gái hơi đầy đà ấy hả? Vóc người cân đối, nhưng không hẳn là xinh, nên ông không cần phiền lòng, cuối cùng thằng bé sẽ chọn một cô gái xinh đẹp cho mà xem.”

Neville thở dài, mệt mỏi nói, “Tôi mong là ông không quá đề cao vẻ đẹp bên ngoài. Một khuôn mặt đẹp không có nghĩa là sẽ trở thành một người vợ lý tưởng, giống như con gái nhà Reid.”

“Tất nhiên là có chứ”, Archie phản đối. “Nếu ông không muốn nghe vợ cần nài thì có thể phớt lờ họ, nhưng ông phải nhìn thấy họ mỗi ngày, vì thế một khuôn mặt đẹp sẽ tốt hơn đây.”

Neville trợn mắt, chỉ ra, “Duncan không nghĩ thế, vì thằng bé thể hiện sự thích thú đặc biệt với cô gái đó. Bây giờ có lẽ thằng bé chỉ thích bầu bạn với con bé ấy. Nó đã thừa nhận như vậy. Con bé giúp nó vui vẻ. Nếu chỉ thế thôi thì chẳng có vấn đề gì.”

Archie cau mày. “Ông vẫn chưa hiểu hả, lão già? Nếu ông đã không quan tâm thằng bé cưới một cô gái xinh đẹp hay không, như ông vẫn lải nhải, thì có vấn đề gì với cô gái đó chứ? Cô ấy không có tước hiệu như ông mong muốn hả?”

Neville lại thở dài. “Về ngoài Sabrina Lambert thế nào cũng chẳng phải là điều tôi bận tâm, Archibald. Thực ra tôi nghĩ con bé khá xinh đẹp. Cặp mắt rất khác biệt, rất đáng chú ý.”

“Cặp mắt đẹp à? Tôi không để ý.”

“Là vì ông chỉ chăm chăm nhìn vào bộ ngực với khuôn mặt họ, do đó không chú ý đến những nét đẹp khác mà một cô gái có thể sở hữu, chưa kể đến con bé rất thông minh.”

Archie bật cười bởi giọng điệu chua ngoa đó. “Không, tôi chỉ chưa gặp cô gái đó nên chưa tiếp xúc đủ gần để quan sát màu mắt thôi. Vậy hẳn là phẩm cách của con bé khiến ông phản đối.”

“Không, tình cờ là Richard – ông cố nội của Sabrina là một công tước, ông nội là bá tước. Cha của con bé chắc chắn sẽ thừa hưởng những tước hiệu này nếu ông ta cứu sống cha mình, đáng tiếc là không. Thực ra, về mặt

này con bé không cần đến tước hiệu mới trở thành người phù hợp vì đã vượt xa các cô gái khác xuất hiện ở đây. Điều làm tôi băn khoăn là con bé sống cũng hai bà dì không chồng khó tính, hay gắt gỏng.”

Archie bật cười khùng khục, cắt ngang, “Đó là vấn đề của ông, không phải của tôi, tôi rất vui sướng. Tôi sẽ trở về nhà sau đám cưới.”

“Tạ ơn Chúa vì chuyện đó”, Neville đáp lại với vẻ nhẹ nhõm không giấu giếm. “Nhưng cô gái đó còn dính liền với một vụ tai tiếng cách đây bốn mươi năm và nghe nói nó đang được đào xới lại.”

Archibald không đùa giỡn nữa, ngồi thẳng lưng, “Kiểu tai tiếng nào?”.

“Không chỉ một mà còn lặp lại nhiều lần nên tôi buộc phải tin, vì tình cờ tôi lại quen biết Richard Lambert, biết rõ ông ta sử dụng súng vụng về thế nào. Ông ta gần như đã bắn gãy chân tôi khi chúng tôi đi săn cùng nhau, nên rõ ràng ông ta đã vô tình bắn trúng bản thân hơn là cố ý như mọi người vẫn nói. Còn vợ ông ta là một kẻ ngu ngốc mà tôi gần như không nghi ngờ là đã tự tử khi nghe những lời đồn đại về cái chết của ông ta. Bà ta không đủ can đảm để phủ nhận nó hay đối mặt với lời giễu cợt.”

“Với tôi, chuyện đó khó có thể coi là tai tiếng được”, Archie chế giễu.

“Tôi đồng ý nếu chuyện chỉ có thế, nhưng con gái họ cũng làm vậy, rồi cả con trai và con dâu bà ta - tức bố mẹ Sabrina - cũng làm tương tự. Ông đã hiểu chưa Archibald? Khi mà sự quan tâm hàng đầu của chúng ta là một người thừa kế sẽ tiếp tục duy trì dòng họ của mình, liệu chúng ta có thực sự

chấp nhận bất kỳ rủi ro nào liên quan đến lịch sử đau buồn của cô gái đó không?”

“Duncan có biết chuyện này không?”

“Ông cho là thằng bé sẽ tâm sự với tôi à? Tôi băn khoăn liệu thằng bé có biết hay không dù nó có thể nghe thấy vài tin đồn. Liệu có khác biệt gì với nó không?”

Archibald trầm tư nhíu mày. “Có vẻ là không, và tuyệt đối không nếu ông là người nói với thằng bé.”

Neville mím chặt môi bởi hàm ý của ông. “Chẳng phải chúng ta thống nhất về chuyện này rồi sao? Tôi biết ông thích nghĩ thằng bé sẽ cứng đầu và làm ngược lại với cảm xúc bình thường của nó chỉ nhằm chọc tức tôi, nhưng tôi tin tưởng thằng bé hơn thế. Tuy nhiên, về chuyện hôn nhân này, thằng bé có vẻ nghe lời ông hơn, vì thế hãy tìm hiểu xem nó có biết hay không, và nếu nó không biết, hãy báo cho nó và nói rõ ràng rằng cô gái đó không phù hợp.”

Lần đầu tiên Archie thực sự gật đầu đồng ý, tuy ông nói thêm đầy hy vọng, “Cũng có thể chẳng có gì khác ngoài chuyện cô ta khiến thằng bé thấy vui vẻ.”

“Như tôi đã nói, có thể cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng thực tế là Quý cô Ophelia Reid đã trở lại nhà tôi sáng nay...”

Archie xen vào, “Thế quái nào mà cô ta...”.

Neville lại cắt ngang, “Bởi vì tình cờ cô ta lại là khách của nhà Lambert, và Duncan đã mời tất cả bọn họ bất chấp thực tế đó. Điều đó có nghĩa là, hoặc thằng bé quá say mê sắc đẹp của cô ta - mà có lẽ sẽ khiến ông vui mừng - đến nỗi quyết định tha thứ cho sự xúc phạm của cô ta và cưới cô ta, hoặc nó thực sự nghiêm túc với cô gái nhà Lambert. Lựa chọn đi, Archibald. Tôi không hài lòng với cả hai trường hợp.”

“Tôi hả?” Archie khịt mũi. “Có vẻ thằng bé sẽ bị kinh ngạc khi nhìn thấy người mà các quý cô nhà Lambert đưa đi cùng. Tôi đoán thằng bé không biết ai đang làm khách nhà họ lúc nó mời bọn họ. Và lập tức tổng khứ cả đám.”

Neville thật sự bật cười, “Mơ tưởng sẽ chẳng giúp gì được, ông biết đấy. Sabrina Lambert hẳn đã nói với thằng bé tối qua. Có thể con bé phải chịu tai tiếng không may dính liền với gia đình nhưng không phải loại người không có đầu óc mà lại đưa hôn thê cũ của Duncan tới bữa tiệc được tổ chức nhằm mục đích mau chóng tìm cô dâu khác cho thằng bé.”

“Ôi”, Archie chán ghét thốt lên lúc đứng dậy và rời khỏi phòng. “Bây giờ tôi sẽ đi tìm thằng bé và tự mình tìm hiểu xem có chuyện gì không. Neville, suy đoán của ông chỉ khiến tôi đau đầu thôi.”

Chương 24

Sáng hôm sau, Duncan tìm cách tránh phải xuống dưới nhà sau quyết định của anh tối qua. Anh đã băn khoăn, hay chính xác hơn là trằn trọc hồi lâu trước khi đưa ra thông báo thứ hai cho người đánh xe, là huỷ thông báo đầu tiên và đón bất kỳ vị khách nào của nhà Lambert. Rồi anh lập tức đi ngủ. Nhưng sáng nay, quyết định đó làm anh đứng ngồi không yên và khiến tâm trạng anh trở nên cáu kỉnh.

Cho phép Ophelia Reid trở lại ngôi nhà này là sai lầm to lớn, dù là vì bất cứ lý do nào. Có thể cô ta sẽ hiểu nó là thông điệp “tha thứ” không lời của anh.

Anh có thể tìm cách thăm viếng Sabrina hằng ngày hoặc sau tuần tổ chức tiệc mà không quá nhớ nhung cô, còn nếu anh thấy nhớ cô, chà, vậy thì quá tệ. Chẳng ai bảo anh phải có mặt tại Summers Glade hai tư tiếng mỗi ngày. Vậy tại sao anh không chọn cách đó?

Nhưng anh biết rất rõ lý do là gì. Mời Sabrina tới dự tiệc nghĩa là cô sẽ ở đây mười sáu giờ mỗi ngày, sẽ sẵn sàng nếu anh muốn nói chuyện, sẽ thuận tiện nếu anh cần xoa dịu, có thể cho anh lời khuyên đối với quyết định sẽ tác động đến cả cuộc đời anh mà anh cần phải đưa ra trong hai tuần tới, và chỉ cần Sabrina với sự điềm tĩnh của cô ở đó. Anh sẵn sàng trả giá cho điều đó bằng bất kỳ nhận thức sai lầm nào của Ophelia, bởi anh có thể dễ dàng sửa chữa. Nhưng anh đã bỏ qua suy nghĩ của người khác khi thấy Ophelia lại xuất hiện ở đây, sau khi anh đã huỷ bỏ hôn ước của bọn họ.

Anh lập tức hiểu ra lúc Archie kéo anh xuống phòng ông và hỏi xem có phải anh đã thay đổi suy nghĩ về Ophelia. Câu hỏi thật dễ trả lời, nhưng rồi ông lại muốn biết có phải anh đã chuyển hướng chú ý sang Sabrina, và câu

hỏi này thì phức tạp hơn nhiều. Anh cũng chẳng có ý định gì, chỉ là mối quan hệ giữa anh và cô là điều Archie không thể tin và sẽ không tin.

“Một người bạn?”, Archie khịt mũi. “Đàn ông làm bạn với đàn ông, họ không kết bạn với các quý cô.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sẽ phát sinh dục vọng trong đó. Nếu cháu nói rằng chưa từng nghĩ tới chuyện đó với cô gái nhỏ ấy thì ta cho là cháu đang nói dối.”

Duncan không phản đối, thay vào đó anh lại thấy buồn cười. “Vậy thì cháu chính là một kẻ nói dối. Thực tế, mỗi khi ở cạnh cô ấy, cháu bận cười đùa đến nỗi không thể nghĩ ra chuyện gì khác.”

Dĩ nhiên, Archie lại khịt mũi. Nhưng Duncan biết ông không hiểu. Một khái niệm đơn giản, nhưng Archie không thể hiểu thấu “tiến trình tự nhiên” giữa đàn ông và đàn bà.

Anh vẫn cố giải thích, “Hãy xem xét việc này nhé, nếu ông muốn. Ông có một người bạn rất tốt sống bên cạnh, thậm chí có thể là bạn thân nhất. Rồi ông có một bữa tiệc. Ông muốn người bạn đó tới đây để chia sẻ khoảng thời gian hứa hẹn là tuyệt vời với ông, được chứ?”

Archie xen vào giả thuyết, “Nhưng nếu bạn ta có chút vương bận”.

“À, nếu đó là sự vương bận nhỏ nhỏ thì có thể giải quyết bằng cách đưa thẳng tới bữa tiệc. Và ông biết rõ ràng là mình muốn thu xếp theo cách ấy.”

“Không, nếu vương bận đó là một cô nàng miệng lưỡi rắn độc có khả năng làm hỏng bữa tiệc này và ta biết chắc sẽ như thế.”

Duncan thờ dài. Đến lúc này anh không có cách nào phản bác được vì khả năng chuyện đó xảy ra là rất cao. Nhưng rồi anh lại bật cười. Ít nhất Archie đã hiểu chuyện.

“Đừng lo lắng về Ophelia đến khi cô ta trở thành chuyện cần lo lắng. Và cũng đừng lo lắng cháu sẽ quan tâm đến Sabrina vượt quá tình bạn. Ông hãy nói chuyện với cô ấy và sẽ hiểu được tại sao ở cùng cô ấy lại dễ chịu như thế. Cô ấy luôn có cách khiến ông quên đi mọi rắc rối.”

Archie cau mày cho thấy ông cũng không hoàn toàn bị thuyết phục. “Chỉ cần cháu không quên mục đích của bữa tiệc này.”

“Cháu đã nói rõ là cháu không phản đối việc cưới vợ. Nếu có bất kỳ cưỡng ép nào mà cháu không thích, cháu sẽ cho ông biết, nếu không thể chọn được ai trước khi bữa tiệc kết thúc, cháu không muốn nghe bất kỳ phàn nàn nào về chuyện này nữa. Cháu không muốn chọn bừa một cô gái để cưới làm vợ.”

“Chúng ta cũng không hy vọng cháu sẽ lập tức yêu người đó, chàng trai”, Archie găm gù đáp lại. “Tình yêu sẽ từ từ xuất hiện.”

“Cháu không nói về tình yêu, cháu đang nói về chuyện có cảm tình. Ít nhất, cháu cũng phải thích cô gái mà cháu gắn bó cả đời. Archie, ít ra giữa hai người cũng cần có gì khác ngoài sự đứng đưng chứ.”

“Tất nhiên, nhưng cháu không thể tìm thấy nó nếu dành toàn bộ thời gian cho bạn bè. Và các cô gái khác sẽ nghĩ thế nào nếu thấy cháu như vậy, họ không biết cô ấy chỉ là một người bạn của cháu? Họ sẽ cho là cháu đã có lựa chọn, vì vậy họ không cần thu hút sự chú ý của cháu nữa. Thậm chí một số còn thu dọn đồ đạc và bỏ về nữa.”

Duncan nhăn nhó. Rõ ràng Archie đã nói rõ quan điểm của ông, và anh không thể phản bác được.

“Vậy thì coi như cháu đã dùng một đêm để vui chơi và thư giãn, mà không phải bận tâm về chuyện tìm vợ”, Duncan nói. “Chẳng lẽ ông cũng bực bội về chuyện đó sao?”

“Không, miễn là chỉ một đêm duy nhất. Có điều bữa tiệc không kéo dài mãi mãi, chàng trai. Và cháu sẽ không có cơ hội nào tốt hơn để tìm kiếm một cô vợ đâu. Ta chưa từng chứng kiến cảnh nhiều tiểu thư cao quý, xinh đẹp tụ họp ở một chỗ thế này. Lão già Neville đã lựa chọn khách mời rất kỹ càng, như thế cháu sẽ dễ dàng hơn nhiều. Điều ta muốn nói là hãy sử dụng thời gian của cháu thật khôn ngoan.”

Duncan cũng cho là anh nên làm thế, tuy nhiên lúc xuống dưới nhà hơi muộn một chút, anh lại vô thức tìm kiếm bóng dáng Sabrina từ phòng này sang phòng khác. Thật không may, anh đụng phải Ophelia, hay chính xác

hơn là cô ta đi tìm anh, chắn ngang đường khiến anh buộc phải dừng lại hoặc thô lỗ phớt lờ cô ta.

Anh sẽ không do dự mà làm theo cách thứ hai, bởi những gì cần nói anh đã nói hết với cô ta hôm qua. Nếu cô ta không hiểu thì cũng chẳng phải lỗi của anh. Song Ophelia không đi một mình mà đi cùng hai cô gái nữa, và lời khiển trách của Archie vẫn còn vang vọng trong đầu anh.

Anh đã gặp hai người bạn của cô ta, nhưng đều lướt qua nên không thể nhớ tên họ, bởi anh được giới thiệu với cả hơn trăm người trong vòng hai ngày. Một người có vẻ xinh xắn, xứng đáng được tìm hiểu kỹ hơn một chút, anh thầm nghĩ và vì vậy không nên tỏ ra bất lịch sự lúc này. Nhưng anh lập tức thay đổi quyết định ngay khi Ophelia vừa mở miệng.

“Tôi tin là anh đã gặp hai người bạn rất thân của tôi, Edith và Jane.”

Bất kỳ ai được cho là bạn thân của cô ta, anh đều không muốn thân thiết. Sabrina là ngoại lệ, nhưng cô cũng chưa bao giờ nhận mình là bạn của Ophelia, mà chỉ coi cô ta là nghĩa vụ.

“Đúng vậy”, anh đáp, không thèm liếc nhìn Ophelia. Ngược lại, anh nhìn hai cô gái kia, nói tiếp trước khi vòng qua bọn họ, “Rất hân hạnh, các quý cô, nhưng xin thứ lỗi tôi chưa ăn sáng”.

“Anh ta hết sức...”, Jane dừng lại tìm từ thích hợp hơn ‘thô lỗ’ để miêu tả thái độ của Duncan. Cô ta nói nốt, “... vội vã nhỉ?”, lúc bọn họ nhìn anh rời khỏi phòng.

“Mình cho đó là đặc điểm của người Scotland”, Ophelia buồn bực.

Thực sự cô ta lấy làm hài lòng vì anh không ở lại. Mọi người đã nhìn thấy cô ta nói chuyện với anh. Đó là điều cô ta quan tâm lúc này.

“Cậu sẽ đồng ý nếu anh ta cầu hôn cậu lần nữa chứ - tức là anh ta không hỏi ý kiến của cha cậu?”, Edith hỏi.

Ophelia giả bộ nghĩ ngợi. “Mình vẫn chưa quyết định. Dù sao cũng còn ngài Locke để xem xét nữa.”

“Dĩ nhiên”, Jane đồng tình. “Anh ấy vẫn chưa gặp cậu, nhưng có thể sửa chữa ngay bây giờ. Sabrina sẽ giới thiệu cậu nếu cô ta vẫn đang ở cùng anh ấy.”

Dáng vẻ buồn bực của Ophelia biến mất nhanh một cách đáng kinh ngạc. “Mình không cần giới thiệu”, cô ta đáp cộc lốc. “Và chắc chắn không phải nhờ Sabrina. Mình sẽ gặp Raphael Locke khi nào sẵn sàng - có lẽ là tối nay. Các cậu đã nói đêm nay sẽ có khiêu vũ phải không?”

“Phải, bọn mình nghe nói thế.”

“Tuyệt vời. Mình đã chuẩn bị một bộ váy dạ hội cho tình huống này.”

“A, Ophelia thân mến, mình không nghĩ buổi khiêu vũ tối nay sẽ được tổ chức như một buổi dạ hội cổ điển”, Jane cảnh báo. “Mọi thứ ở vùng nông thôn có vẻ thiếu trang trọng.”

“Không sao, khiêu vũ là khiêu vũ, cho dù được tổ chức ở đâu. Và mình muốn bản thân xinh đẹp nhất khi gặp anh ấy lần đầu tiên. Một bộ váy dạ hội lộng lẫy sẽ đảm bảo điều đó.”

Jane định phản đối tiếp, nhưng ánh mắt Edith đã ngăn cản cô ta. Ophelia vẫn là bạn của bọn họ, họ vẫn còn muốn đắm mình trong ánh hào quang của cô ta, dù cả hai đều không thích cách cô ta phản bội Mavis, người vốn từng là bạn của họ. Và cảnh báo của Mavis đã tác động mạnh lên cả hai vì họ đều nhận thấy chuyện đó xảy ra dễ dàng ra sao.

Vậy nên nếu Ophelia muốn ăn mặc lộng lẫy thế nào cho buổi tối thì đó là chuyện của cô ta. Nếu vì thế mà cô ta phải xấu hổ thì cũng là chuyện của cô ta. Cô ta đã được cảnh báo, nhưng như vốn dĩ, cô ta chẳng thèm để ý đến quan điểm của bất kỳ ai.

Chương 25

Vào lúc Duncan kết thúc bữa sáng, anh khá hài lòng về bản thân. Anh đã xoay xở thực hiện nhiều cuộc giao tiếp xã hội bằng cách bê đĩa của mình, như anh thấy những người khác làm thế, đi một vòng quanh các phòng, dừng lại chỗ này để khen ngợi hoặc đi ra chỗ kia để bình luận về cơn bão vừa nổi lên và lúc này đang đập thình thịch vào cửa sổ.

Có vị khách nào định ra ngoài hôm nay thì hẳn phải thay đổi suy nghĩ. Nhưng thực ra chẳng ai buồn ra ngoài vào mùa đông, cho dù trời không mưa, trong khi có đủ trò giải trí trong nhà.

Nhiều bàn chơi bài đang sôi nổi, một số chỉ thuần túy chơi cho vui, nhưng đa số là liên quan đến cờ bạc - một trò giết thời gian mà các quý ông nước Anh có vẻ đặc biệt thích thú. Trò đoán đồ diễn ra trong phòng khách, giữa những tiếng cười đùa. Trong phòng bi-a không chỉ một mà cả hai bàn đều chật kín các quý ông lớn tuổi, gồm cả Archie - tuy nhiên không thấy bóng dáng Neville.

Một quý cô trẻ đang vui đùa với một đám quý bà trong phòng âm nhạc - xinh đẹp với mái tóc vàng hơi hung đỏ thu hút ánh mắt của Duncan. Tuy nhiên, giọng hát của cô ta có thể khiến người khác bị điếc nên Duncan không ở lại lâu.

Anh có thể la cà trong phòng khách, nhưng đó là nơi Ophelia đang tụ họp “quần thần”, quá tệ vì Amanda Locke cũng ở đó, mà anh lại đang nghĩ muốn tìm hiểu cô kỹ hơn. Chỉ vì anh không thích anh trai cô cũng không thể là nguyên nhân để bỏ qua một trong những tiểu thư xinh đẹp nhất ở đây. Cô không đẹp như Ophelia, nhưng cũng xinh xắn hiếm có. Ophelia quá đẹp, đẹp một cách không tưởng và hoàn toàn ý thức được thế mạnh của mình.

Anh đã đi đến tất cả các phòng và đều không tìm thấy Sabrina ở đó. Chỉ còn hai chỗ anh chưa kiểm tra là phòng khiêu vũ, nơi không được sử dụng vào ban ngày, và phòng làm việc của Neville, cũng không sử dụng vì nó được dành cho người quản lý bất động sản của Neville, mà ông ta lại nghỉ phép khi bắt đầu tổ chức tiệc. Người đi đi cùng Sabrina tối qua đang ở trong

phòng giải trí cùng một phu nhân cùng độ tuổi, nhưng Sabrina không ở cùng họ.

Đột nhiên Duncan nảy ra ý nghĩ có lẽ Sabrina không tới Summers Glade. Mỉa mai làm sao, khi anh phải chịu đựng sự hiện diện của Ophelia để đổi lại sự có mặt của Sabrina, thì cô lại từ chối. Nhưng tại sao cô lại không đến trong khi toàn bộ gia đình cô đều ở đây, thậm chí cả khách của cô nữa.

Trước khi hỏi di cô câu hỏi đó, anh đi kiểm tra hai căn phòng cuối. Anh thấy phòng làm việc khoá cửa - sự đề phòng khôn ngoan, anh thầm nghĩ. Phòng khiêu vũ không khoá, nhưng tối tăm do cơn bão, và trống không; ít nhất là khi mới liếc qua. Tuy nhiên, một chuyển động nhẹ nhàng lọt vào mắt lúc anh định đóng cửa, và cô ở đó, phía bên kia căn phòng, đứng cạnh cửa kính một ban công. Bức tường dán giấy màu tím hoa cà phía sau giống hệt màu váy của cô, khiến cô như hoà lẫn vào căn phòng.

Sabrina nghe tiếng bước chân tới gần, và dù không nhìn lại nhưng vẫn nhận ra anh. Bước chân anh nhanh nhẹn, rất dễ nhận biết. Mạch cô đập nhanh hơn, một hiện tượng lạ lùng mỗi khi ở gần anh. Cô tự hỏi sao anh lại đến đây. Chắc chắn không giống lý do của cô.

Ngay khi cơn bão bắt đầu, cô đã tìm một nơi yên tĩnh để quan sát sức mạnh vĩ đại nguyên thủy của tự nhiên trong cơn thịnh nộ. Cô yêu bão cũng nhiều như yêu những cơn mưa dịu dàng. Trong khi vài người lo lắng, sợ hãi bởi tiếng sấm sét âm âm hay tia chớp ngoằn ngoèo sáng rực, thì cô lại thấy chúng thật êm dịu và mau chóng ra ngoài để được hoà mình với chúng.

Tuy nhiên hôm nay thì không được. Nhưng điều tốt đẹp nhất là được quan sát, và cánh cửa gắn kính của ban công đã cho cô tầm nhìn thoáng đãng ra sân thượng và xa hơn nữa, còn căn phòng khiêu vũ yên ắng cho cô sự riêng tư để thoải mái ngắm nhìn một mình.

Nhưng cô không lấy làm phiền lòng khi bị Duncan phá quấy; thực ra cô còn cảm thấy vui sướng vì được ngắm nhìn cùng anh.

“Rất đẹp phải không?”, cô lên tiếng khi anh dừng lại bên cạnh.

Cô nghĩ mình phải giải thích kỹ hơn, nhưng nhận ra anh hiểu rõ lúc anh đáp lại, “Cô có muốn nhìn gần hơn không?”.

Cô liếc nhìn anh, mỉm cười nhưng lắc đầu buồn bã. “Các dì tôi không cho phép tôi bị ướt, trông thật lôi thôi, nhất là sắp đến giờ ăn trưa và tôi không đủ thời gian về nhà thay đồ.”

Anh cười đáp lại, nắm tay cô, mở cửa ban công rồi kéo cô ra ngoài trời mưa với anh. Anh dừng lại trên sân thượng, ngửa mặt lên trời, thưởng thức thiên nhiên như cô có lẽ cũng đang làm tương tự.

Lạy Chúa cứu vớt, trong giây phút đó, cô đã hoàn toàn yêu anh.

Duncan nghĩ có lẽ anh đã bị điên mới bốc đồng thế này - đến khi nhìn sang Sabrina. Nét mặt cô hân hoan, vui sướng khiến cô trở nên thật rạng rỡ, đáng yêu. Cho dù mái tóc cô lập tức ướt sũng, xoắn xuống mặt, trong một

phút anh hoàn toàn bị mê hoặc bởi đôi mắt lạ lùng của cô, một hạt mưa đọng trên lông mi trước khi trượt xuống má, một dòng suối nhỏ đổ vào lúm đồng tiền xinh xinh, rồi chảy xuôi xuống cái cằm nhỏ nhắn tràn đầy sức sống, đôi môi mềm mại nở nụ cười thu hút ánh mắt anh hướng vào khuôn miệng cô...

Hai tay anh ôm lấy khuôn mặt đáng yêu và hôn cô. Đó lại là một sự bốc đồng nữa, nhưng anh không hối tiếc một khi đã bắt đầu. Hạt mưa lạnh buốt, song anh không cảm thấy gì ngoài sự ấm nóng từ đôi môi và những nơi cơ thể họ áp vào nhau. Hương vị của cô thật ngon lành, một làn gió tươi mát của mùa hè giữa mùa đông ảm đạm.

Tiếng sấm ầm ầm vọng lại từ phía xa và anh ôm chặt lấy cô theo bản năng. Ánh chớp loé lên, anh tách môi cô, trượt lưỡi vào bên trong. Khoảnh khắc đó chẳng còn sự tồn tại của ai ngoài hai người cùng thiên nhiên, và khát vọng bùng cháy giữa bọn họ.

Lúc Duncan bừng tỉnh, anh bị chấn động bởi ý thức tội lỗi, xấu hổ và cảm giác sợ hãi mà anh không lập tức nhận ra. Anh có thể đổ lỗi cho Archie vì đã tiêm nhiễm vào đầu anh ý nghĩ về Sabrina như một người phụ nữ hơn là một người bạn, và anh cũng đổ lỗi cho bản thân vì phải trả giá cho giây phút bốc đồng này bằng tình bạn giữa bọn họ.

Anh buông cô ra rồi lùi lại phía sau. Lúc này anh rất khó chịu khi nhìn cô, chỉ muốn bỏ trốn ngay trước khi cô nói gì đó mà sẽ cắt đứt mối quan hệ của bọn họ, tuy nhiên anh phải xin lỗi trước, không thể để cô nghĩ rằng anh chính là kẻ man rợ như lời đồn đại.

“Chuyện này - không nên...”, Duncan rên rỉ trong lòng. Đã bao giờ anh lấp bắp thế này chưa nhỉ? “Tôi xin lỗi, tiểu thư. Tôi không biết tại sao mình lại làm thế, nhưng chuyện này sẽ không xảy ra nữa. Tôi xin hứa.”

Chương 26

Phải rất lâu sau, Sabrina mới bừng tỉnh khỏi cảm giác mà nụ hôn của Duncan mang lại. Cô đã run rẩy một hồi, song lúc này mới ý thức được. Nhưng cô không vào nhà để sưởi ấm, mà quanh quẩn ở chuồng ngựa tìm người đánh xe đã đón họ tới đây.

Thật may mắn ông ta lại ở đó và đồng ý đưa cô về nhà thay đồ. Các dì cô sẽ không biết cô đã dầm mình trong mưa, vì thế cô không cần giải thích tại sao. Cô không có tâm trạng giải thích lý do khi mà cô cũng chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình.

Duncan đã hôn cô, chạm đến cảm giác sâu kín nhất của cô, rồi lại thề sẽ không bao giờ làm thế nữa. Cô còn có thể nói gì được? Rằng đó là một tai nạn, một hành động bốc đồng đáng lẽ không nên xảy ra và gần như sẽ không xảy ra nếu như họ ở nơi nào đó mà không phải đứng giữa một cơn bão sao? Bão xoa dịu cô, nhưng dường như lại kích thích anh, Mẹ thiên nhiên trong cơn thịnh nộ dữ dội của mình. Phải, cô đoán là hẳn cơn bão mang theo thứ gì đó hết sức nguyên thủy và có khả năng kích động ham muốn của đàn ông.

Cô thầm ước anh đừng làm như thế. Ném trái cảm giác tuyệt vời và thú vị từ nụ hôn của anh càng khiến cô bị khuấy động hơn. Nhưng cũng không đau đớn bằng điều cô vừa khám phá ra, rằng cô đã thật sự yêu anh.

Thực ra, cô không hề ngạc nhiên. Đã có những dấu hiệu mơ hồ cho thấy chuyện đó đang xảy ra, tuy nhiên cô đã cố gắng lờ đi. Nhưng thực sự thừa nhận... Cô biết mình sẽ rất đau khổ nếu yêu Duncan. Làm sao có thể không khi mà ngay cả hy vọng có được anh cho riêng mình, cô cũng không có, và cô sẽ phải chứng kiến anh kết hôn với người khác chứ? Và cô còn ở quá gần anh. Là hàng xóm của anh! Cô sẽ gặp anh thường xuyên, anh và vợ anh, rồi anh, vợ anh cùng con cái của anh nữa.

Cô bị muộn giờ ăn trưa, nhưng không sao bởi nó sẽ được phục vụ trong vài giờ giống bữa sáng, vì vậy mọi người không cố quây quần quanh bàn ăn cùng lúc. Dù nó đã kết thúc cũng chẳng quan trọng vì lúc này cô không cảm thấy ngon miệng, quá nhiều cảm xúc cuộn trào bên trong khiến cô không thể nuốt nổi bất kỳ thứ gì khác.

Cô tìm thấy hai di của mình trong phòng khách. Họ đã dùng bữa và chỉ có thắc mắc nhỏ về bộ váy mới, cô dễ dàng đối phó bằng cách chỉ nói đơn giản là cần thay bộ khác mà không đưa ra lý do. Họ chấp nhận, âm thầm tự rút ra kết luận cho riêng mình như ý cô muốn và tránh cho cô phải nói dối. Nhưng rồi họ có tin tức mới để báo cho cô và rất hào hứng.

Alice tranh trước Hilary, lên tiếng, “Ophelia đã quyết định ở lại đây mà không về nhà mình nữa, và đã cho người đi lấy đồ đạc của cô ta.”

Sabrina kinh ngạc, không phải vì Ophelia muốn ở đây, lúc này cô ta đã được mời, mà bởi vì cô ta có thể làm thế. “Họ thực sự vẫn còn phòng trống à?”

“Không, chật kín, nhưng cô ta có bạn ở đây và đã đề nghị cô ta ở chung với bọn họ.”

Hilary đưa ra thắc mắc của bà, “Không hiểu sao cô ta lại muốn ở chung trong một căn phòng chật chội cùng vài cô gái khác trong khi có hẳn một căn phòng riêng cách đây mười phút đi đường nhỉ?”

Sabrina đoán, “Ở lại đây thì cô ấy sẽ không bỏ lỡ bất cứ chuyện gì phát sinh.”

Cô không nói thêm rằng có lẽ Ophelia thích đám đông vì họ sẽ là những người hâm mộ mà cô ta không ngừng khao khát. Ý nghĩ không tử tế này tốt nhất nên giữ lại cho riêng cô. Nhưng ở lại Summers Glade sẽ triệt để xoá tan các tin đồn về Ophelia, nếu như còn bất kỳ tin đồn nào còn rơi rớt lại sau sự xuất hiện của cô ta hôm nay.

Alice thì quả quyết hơn, “Mọi người cho là cô ta được mời trở lại, vì vậy mối quan hệ giữa gia đình cô ta và nhà Thackeray đã không còn căng thẳng nữa, thậm chí còn đoán là anh chàng Duncan trẻ tuổi đã thay đổi quan điểm và sẽ cầu hôn lại. Cháu có nghĩ chúng ta nên chỉ ra cho họ rằng cô ta có mặt ở đây chỉ vì cháu được mời và tình cờ lúc đó cô ta lại là khách của chúng ta không?”

Sabrina thở dài. Thẳng thắn mà nói cô chẳng thêm quan tâm sự biến mất của các tin đồn liên quan đến Ophelia, nhưng cô cũng không muốn phải chịu trách nhiệm với bất kỳ ảnh hưởng nào của nó.

“Cháu nghĩ là nếu ngài Neville muốn cho mọi người biết cô ta ở đây không phải vì đích thân ông ấy mời đến thì ông ấy sẽ làm thế. Chúng ta không có trách nhiệm phải đính chính hiểu lầm của mọi người. Mặc kệ họ muốn nghĩ gì thì nghĩ. Dĩ cũng như cháu đều biết rõ là dù sao họ cũng sẽ nghĩ lung tung mà.”

Đó là một chủ đề nhạy cảm mà Sabrina lập tức cảm thấy hồi hận vì đã bàn luận đến, vì thế cô nhanh chóng nói thêm, “Cháu nghe nói đêm nay sẽ có khiêu vũ. Thật không ạ?”

“Chính xác”, Alice đáp. “Nhưng cũng không cần phải nhanh chóng chạy về lấy áo váy dạ hội đâu. Nó được tổ chức đơn giản thôi.”

“Chỉ có thể làm vậy”, Hilary chỉ ra. “Ở những bữa tiệc lớn như này, gần như không thể lên kế hoạch cho bất kỳ hoạt động nào mà tất cả mọi người đều phải sửa soạn cùng lúc. Cháu có thể tưởng tượng tám quý cô trong một phòng với tám bộ váy dạ hội và tám hầu gái đang cố mặc đồ cho chủ nhân của mình cùng một lúc không? Chẳng thể làm gì được, ngoài cảnh tượng hỗn loạn kèm theo tiếng mắng chửi giận dữ.”

Sabrina có thể hình dung ra và mỉm cười. “Cháu không biết, có lẽ chúng kiến cảnh tượng đó cũng rất thú vị.”

“Cháu đã gặp ngài Archibald MacTavish chưa, cháu yêu?”, Alice hỏi tiếp.

“Chưa ạ, nhưng cháu nghe nói ông ấy cũng ở đây”, Sabrina đáp. “Dì đã gặp chưa?”

“Chưa, vì thế bọn ta đang hy vọng sẽ được gặp ông ấy hôm nay.”

“Chỉ có dì Alice của cháu mới trông chờ thôi”, Hilary sửa lại lời em gái. “Cô em của ta đang có ý nghĩ ngu ngốc rằng ông già goá vợ MacTavish có lẽ đang tìm một bà vợ mới.”

Sabrina nhướn một bên lông mày lên trên chọc. “Sao thế dì Alice, dì đang nghĩ đến chuyện lấy chồng đó hả?”

Alice đỏ mặt, hướng về phía chị gái hừ nhẹ. “Dĩ nhiên là không. Chỉ là em chột nghĩ cháu ông ta đã chuyển tới nước Anh, thì hẳn là ông ấy sẽ chỉ còn một mình ở Scotland thôi.”

“Chúng ta cũng không biết gia đình ông ta thế nào”, Hilary cãi lại. “Có thể nó vẫn chặt kín những người họ hàng khác, làm sao chúng ta biết được.”

“Trên thực tế, theo như Duncan nói thì chả có ai”, Alice nói, mỉm cười đắc thắng với Hilary vì bà có được thông tin này.

Sabrina quyết định xen vào cuộc cãi lộn thông thường của hai người trước khi nó trở nên gay gắt hơn bằng cách thoả mãn sự hiếu kì của mình. “Dì đã nói chuyện với Duncan à?”, cô hỏi Alice.

“Ừ, sau bữa trưa, nhưng rất ngắn ngủi. Cậu bé tội nghiệp có vẻ đang buồn bực chuyện gì đó. Cậu ta có hỏi cháu đã đi đâu, nhưng dì không biết. Dì đoán lúc đó cháu về thay đồ hả?”

“Có lẽ”, Sabrina miễn cưỡng đáp, thậm chí còn cảm thấy khó chịu hơn, cố gắng tỏ ra lãnh đạm hỏi, “Anh ấy có nói tìm cháu làm gì không, hay chỉ hỏi cháu ở đâu thôi?”.

“Không, nhưng bây giờ cháu tìm cậu ta hỏi xem chắc cũng không sao”, Alice gợi ý.

“Phải đấy”, Hilary xen vào. “Ở một bữa tiệc như này, làm vậy là hoàn toàn chính đáng. Dù sao cháu cũng là hàng xóm của cậu ta.”

Sabrina nheo mắt nhìn hai người, hiểu rõ họ muốn gì. “Nếu có chuyện quan trọng, chắc chắn anh ấy sẽ tìm cháu. Trong lúc chờ đợi thì làm ơn đừng tưởng tượng nữa. Anh ấy chỉ đơn thuần coi cháu là bạn bè, xu hướng mà những người hàng xóm nên trở thành.”

Lúc nhìn theo Sabrina rời khỏi phòng, Alice nói, “Con bé có vẻ căng thẳng về chuyện này nhỉ?”.

“Ừ, thực sự còn hơn cả căng thẳng nữa. Em biết đấy, cậu ta thích nó.”

“Em cũng nghĩ thế, nhưng rõ ràng con bé không cho là thế”, Alice đáp lại, nhú mày suy nghĩ.

“Em có thể đổ lỗi cho con bé thiếu tự tin sau thảm họa ở London sao?”

“Đó không phải là thảm họa, chỉ là một...”

“Thảm họa.”

“Em thề đấy, Hilary, tại sao chị không thể đồng ý với em một lần nhỉ, khi mà tình cờ chúng ta lại thống nhất về Duncan MacTavish? Nếu Sabrina cho là cậu ta chỉ muốn làm bạn với nó, vậy thì con bé sẽ không để ý tới bất kỳ gợi ý nào từ gián tiếp tới trái ngược của cậu ta. Chúng ta cần thuyết phục con bé rằng nó có cơ hội tìm một tấm chồng tốt ở đây.”

Chương 27

Ophelia không quá ngỡ ngàng vì mình là người duy nhất mặc đồ dạ hội tối hôm đó. Tuy nhiên, cô ta có thể thay bộ đồ khác nếu chú ý kịp thời mà không phải lúc đã đi được nửa đường vào phòng khiêu vũ. Cô ta còn bận tìm kiếm Raphael Locke hơn là quan sát xem người khác ăn vận thế nào.

Nhưng cô ta liền bỏ qua ngay sau kinh ngạc ban đầu và khó chịu nhất thời. Cô ta biết mình lộng lẫy thế nào, đó mới là quan trọng. Cô ta sẽ toả sáng, thậm chí là rạng rỡ hơn bất kỳ cô gái nào ở đây, chuyện này rất hợp ý cô ta và nên như thế.

Cô ta vẫn chưa tìm được người thừa kế dòng họ Locke mà lại thấy Mavis vẫn còn ở đây, và cực kì khó chịu. Cô nàng đáng ghét này lẽ ra phải rời khỏi Summers Glade rồi chứ, nhưng có vẻ như bị gắn mác là nói dối, phản bội bạn bè cũng chưa đủ ép cô ta rời đi. Ophelia sẽ phải nghĩ ra vài chuyện nữa khiến cô ta khóc lóc chạy về nhà.

Khi cuối cùng cũng phát hiện ra Raphael Locke, Ophelia thấy anh ta đang đứng cùng Sabrina - lại nữa sao? Thật không thể chịu được! Anh ta và Duncan thấy gì thú vị ở cô gái đó chứ? Chắc chắn không phải ngoại hình của cô ta rồi. Tính hài hước, Mavis đã nói thế. Vô nghĩa. Có vẻ như họ đã có được thứ gì đó từ cô ta mà họ không nên nhận, đúng rồi, chắc chắn thế. Và ai mà nghĩ con chuột nhắt quê mùa này lại thiếu đạo đức đến thế? Nhưng sao lại không chứ? Nếu cô ta chẳng có bất kỳ hy vọng kết hôn nào thì còn quan tâm đến danh tiếng làm gì?

Ophelia tiến lại phía họ, hy vọng không quý ông nào cản đường mình. Cô ta đã gặp may vì chỉ bị chặn lại một lần, rồi thuận lợi tới chỗ họ mà không có cái đuôi nào theo sau. Cô ta ném cho Sabrina nụ cười ngẩn ngui trước khi tặng cho ngài Locke ánh mắt e lệ mà cô ta biết sẽ đặc biệt được ngưỡng mộ vì cô ta đã thực hành rất nhiều trước gương.

“Tôi không tin mình lại có vinh dự này”, Ophelia nói. “Cô sẵn lòng chứ, Sabrina?”

“Dĩ nhiên”, Sabrina ranh mãnh cười. “Tiểu thư Ophelia, tôi xin giới thiệu ngài Raphael Locke, xuất thân từ dòng họ Locke, vốn là công tước và chắc chắn một ngày nào đó sẽ được thừa kế tước hiệu này - nếu không bị người phụ nữ nào đó bắn chết trước vì tội tán tỉnh lung tung.”

Ngài Locke, thay vì cảm thấy bị xúc phạm như Ophelia nghĩ thì lại bật cười to. Nhưng anh ấy có thể làm gì khác mà không bị coi là thô lỗ đây? Tuy nhiên chắc hẳn anh ấy phải lấy làm xấu hổ vì lời giới thiệu kỳ quặc này. Chuyện gì có thể thôi thúc Sabrina nói ra điều vô lý như vậy nhỉ?

“Tôi không tin chuyện đó đâu”, Ophelia lên tiếng khiến anh ta chú ý lần nữa.

“Ồ, thực ra nó cũng gần đúng, ít nhất là phần ‘tán tỉnh’. Nhưng tôi phản đối phần ‘lung tung’, thật lòng đấy. Tôi tán tỉnh khá là chọn lọc, tôi sẽ chứng minh cho cô thấy.”

Anh ấy thật là tốt bụng. Đáng yêu làm sao. Đáng lẽ anh ấy nên đặt Sabrina về đúng chỗ của cô ta, như Ophelia đã làm. Cô ta quay sang định làm thế nhưng đúng lúc đó Sabrina lại chọn rời đi, đó cũng là điều Ophelia mong muốn nên cô ta liền im lặng.

“Thứ lỗi cho tôi”, Sabrina nói. “Tôi tin là các dì tôi cần được giải cứu.”

Raphael đã từng gặp các dì cô, dõi mắt nhìn họ ngang căn phòng và phản đối, “Giải cứu khỏi ai? Họ đang đứng riêng với nhau ở kia.”

Sabrina cười khúc khích. “Chính xác. Nếu anh hiểu họ hơn, anh sẽ biết họ thường xuyên cần được giải cứu - khỏi nhau. Thậm chí dù ở trong một bữa tiệc như này đáng ra họ nên tận hưởng niềm vui, nhưng không quá năm phút họ sẽ lại bắt đầu tranh cãi về chuyện gì đó. Đề tài gì chẳng quan trọng. Chọn đại một thứ và họ sẽ luôn bắt đồng quan điểm về nó.”

“Chà, nếu cô phải đóng vai trò thiên sứ hoà giải thì đành vậy”, anh ta nói với tiếng thờ dài có vẻ khoa trương. “Nhưng hãy nhớ là tôi vẫn không quên cô đã khéo léo từ chối lời mời khiêu vũ của tôi đâu nhé. Chắc chắn tôi sẽ mời cô lần nữa đây.”

Sabrina im lặng rời đi dù lúc này hai má cô đỏ bừng. Ophelia âm thầm khịt mũi, hẳn cô ta sẽ phát ra tiếng nếu nó không bị coi là âm thanh thiếu tế nhị. Bọn họ sẽ không thể khiêu vũ cùng nhau nếu mình hành động trước, cô ta tự nhủ.

Song bây giờ cô ta đang ở một mình cùng Raphael Locke, đủ xa để không bị bất kỳ ai nghe lén. Và cuối cùng anh ta cũng cư xử như nên làm, đôi mắt xanh da trời đang chậm rãi sẫm soi từng đường nét của cô ta, tỉ mỉ xem xét. Cô ta hoàn toàn không ngượng ngùng chút nào vì đã quen bị nhìn chăm chăm như vậy, mặc dù chậm chạp hơn mong đợi.

“Vẻ đẹp của cô hết sức tinh xảo”, rốt cuộc Raphael cũng lên tiếng, không phải với giọng sùng bái mà có vẻ ngạc nhiên muộn màng. “Nhưng có lẽ cô đã nghe khen ngợi quá nhiều đến nỗi nhàm tai rồi nhỉ?”

Sự thật là thế, nhưng có vẻ không thận trọng nếu thừa nhận, vì vậy cô ta ngần ngại, “Ngược lại, một quý cô không bao giờ phàn nàn nếu được khen quá nhiều, nhất là lời khen đó lại đến từ một người đẹp trai như anh.”

Vì một vài lý do, lời ca tụng của cô ta khiến Raphael cảm thấy căng thẳng và ánh mắt trở nên cảnh giác. Cô ta lập tức hiểu ra lý do lúc anh ta

thẳng thừng, “Đừng tìm kiếm một sự chinh phục khác ở đây, cô gái thân mến. Đàn ông trong gia đình tôi thích theo đuổi và không thể chịu đựng cảm giác bị theo đuổi bởi những phụ nữ tính toán hôn nhân”.

Ophelia có thể dễ dàng phản bác nhưng như thế lại không phù hợp với mục đích của cô ta. “Tại sao, thưa ngài Locke, ý của anh là gì? Chắc chắn anh không định ám chỉ rằng tôi muốn kết hôn với anh chỉ vì đã khen anh đẹp trai đấy chứ? Tôi đã gặp rất nhiều người đẹp trai, và nếu họ khen ngợi tôi thì tôi cũng sẽ khen ngợi lại họ như đã làm với anh. Hoàn toàn trong sáng, tôi cam đoan với anh, không hề có động cơ nào khác.”

“Tuyệt vời”, anh ta vui vẻ đáp lại. “Thật tình tôi rất mừng khi nghe cô nói vậy.”

Đáng lẽ anh ta nên tỏ ra ngượng ngùng vì sai lầm của mình, nhưng không hề. Ngược lại, Raphael mỉm cười theo cách cho thấy anh ta rất hoài nghi. Chà, không quan trọng. Ophelia sẽ cưới anh ta. Cô ta lập tức quyết định như vậy. Trẻ trung, đẹp trai, tước hiệu công tước và sự giàu có mà Raphael được thừa kế rất phù hợp với cô ta. Nhưng cô ta không thể chịu đựng mối quan hệ giữa anh ta và Sabrina lâu hơn nữa, dù có bản thủ hay không nó cũng phải bị bóp chết từ trong trứng nước.

“Anh không nên tỏ ra lộ liễu, anh biết đấy”, cô ta thì thầm một cách bí ẩn.

“Lộ liễu? Về chuyện gì?”

“Rằng anh đã lên giường với Sabrina. Hay anh không bận tâm về danh tiếng xấu xa của cô ta?”

Phản ứng của anh ta không giống Ophelia mong đợi. Bất kỳ người đàn ông nào cũng lập tức cam đoan với cô ta rằng chẳng có chuyện gì giữa anh ta và Sabrina cả. Cho dù có hay không thì đó cũng là một biểu hiện rất lịch lãm. Và rồi sau đó anh ta sẽ hứa hẹn tránh xa Sabrina chỉ nhằm nhấn mạnh lời khẳng định của mình. Dù bằng cách nào thì anh ta sẽ không bao giờ lớn vờn quanh cô gái đó nữa.

Nhưng thay vì thế, Raphael Locke lại lùi một bước khỏi Ophelia, ném cho cô ta cái nhìn ngờ vực trong khi hai má từ từ đỏ bừng và với biểu hiện rõ ràng của sự tức giận, anh ta thực sự tránh xa Ophelia mà không thềm nói một lời. Anh ta thay đổi thái độ một cách chóng mặt, và cơn giận dữ có thật - nhằm vào cô ta.

“Lạy Chúa, cô là kẻ phao tin đồn nhằm khủng khiếp làm sao”, anh ta chế giễu. “Tôi đã từng nghe mọi người nói thế, song không thể tin có người phụ nữ nào lại hần học như cô, nhưng rõ ràng đó là sự thật. Song tôi cảnh cáo cô, tiểu thư Ophelia, nếu cô cố tình tung ra các tin đồn nhảm nhí về Sabrina, mà hoàn toàn không đúng đắn chút nào, tôi sẽ đích thân huỷ hoại cô. Cô hiểu chưa? Tôi sẽ khiến cô không bao giờ được bước chân vào xã hội thượng lưu nữa. Vẻ đẹp bề ngoài cũng không cứu được cô đâu, cô gái thân mến, tôi hứa đấy.”

Lúc này anh ta đã đi xa, lưng thẳng tắp, hết sức giận dữ - anh ta không hề lớn tiếng - và bỏ mặc Ophelia bàng hoàng. Ý nghĩ Raphael sẽ nói với cô ta như vậy, còn đe dọa cô ta chỉ để bảo vệ một người như Sabrina khiến cô ta

không cách nào hiểu nổi. Chà, bây giờ Ophelia không thể cưới anh ta được nữa. Gã đàn ông ngu ngốc này đã huỷ hoại cơ hội của bản thân.

Và đây cơ hội đó sang cho Duncan MacTavish.

Ophelia âm thầm thở dài. Cô ta thực sự không muốn cưới anh, nhưng anh không tệ như cô ta lo ngại. Anh rất khác biệt với chất giọng địa phương, mái tóc đỏ, tính cách khó đoán, nhưng anh cũng rất đẹp trai và bất kỳ cô gái nào cũng đều coi anh là một mối hôn nhân tốt, đó là điều cô ta quan tâm.

Tuy nhiên đối mặt với anh chàng Scotland cùng sự đàn độn của anh lần nữa - anh còn không hiểu cô ta đã nói lời xin lỗi ngày hôm qua - cũng như lòng kiêu hãnh đã bị xúc phạm của anh là một bài học về tính kiên nhẫn cho cô ta. Nhưng anh thật lòng mong cô ta quay lại. Mong muốn quá rõ ràng, ít nhất là với cô ta, nếu không cô ta đã không có mặt ở đây. Ophelia cho là anh chỉ đang giả bộ, vẫn còn giận dỗi và có lẽ không nhận ra mình đang cố tìm cách để cô ta quay lại mà không tỏ vẻ sẵn sàng tha thứ cho cô ta.

Ophelia sẽ giúp đỡ anh bằng cách giả vờ như hiểu lầm đã qua đi. Có lẽ sẽ thú vị hơn nếu để mặc anh lúng túng về chuyện đó, anh đáng bị như thế vì đã không lập tức tha thứ cho cô ta. Nhưng có rất nhiều cô nàng trẻ tuổi đang tràn đầy hy vọng, họ cần phải nhận ra rằng mình không có bất kỳ cơ hội nào với anh, bởi lẽ cô ta đã ở đây. Cô ta không muốn thấy bất kỳ nụ cười điệu đà và ánh mắt đưa tình nào hướng về anh, ngoài cô ta nữa.

Và sự kiện Sabrina thu hút sự chú ý của Duncan tới qua rõ ràng là cố ý để Ophelia ghen tức, vì anh biết cô ta sẽ nghe nói về nó, và sự thật là thế.

Cứ như Sabrina có khả năng ấy. Thật lố bịch. Nhưng ít nhất Ophelia cũng đoán được anh đang làm gì, và biết cách đối phó ra sao.

Chương 28

Hiện tại, khách mời đã ở Summers Glade vài ngày, và Duncan đã được giới thiệu với tất cả bọn họ, thậm chí một số trường hợp còn giới thiệu vài lần. Họ không còn cảnh giác và coi anh là “người ngoài” nữa. Chỉ đơn giản vài ngày quen biết đã thăng hạng cho anh thành “một người trong số họ”.

Chuyện này bắt đầu bằng một hiện tượng mà anh muộn màng khám phá ra vào ngày hôm ấy. Đó là càng ngày anh càng khó khăn hơn khi đi từ phòng này sang phòng khác, thậm chí chỉ cần băng ngang đại sảnh cũng bị vài người chặn lại trò chuyện. Anh nhận ra mình thích cảm giác lúc còn là “người lạ” hơn và hầu hết mọi người đều dè dặt khi tiếp cận anh.

Hiện tượng này kéo dài cho đến tối. Anh cố gắng đến phòng khiêu vũ sớm với hy vọng tìm thấy Sabrina và cố sửa chữa sai lầm ngớ ngẩn anh đã gây ra với cô ở sân thượng lúc chiều. Nhưng không phải vị khách nào cũng thích khiêu vũ, dù nó được tổ chức đơn giản, và rất nhiều người còn rải rác ở các phòng khác. Họ chẳng quan tâm anh muốn gì mà một mực kéo anh vào phòng khách để hoà giải một vụ tranh cãi, hay lôi anh vào căn phòng nào đó để tham gia một cuộc thảo luận mà anh không nên bỏ lỡ.

Không muốn cư xử quá thô lỗ là điều anh đang cố làm, vì vậy Duncan bị giữ lại hết lần này đến lần khác, cuối cùng mất vài giờ đồng hồ anh mới thoát được để trốn vào phòng khiêu vũ. Nhưng lại không như anh mong đợi.

Ánh mắt anh hướng thẳng tới chỗ Sabrina ở phía xa xa của căn phòng, lướt qua Ophelia mà không biết, dù cô ta nhận ra sự lơ đãng của anh. Nhưng có hàng tá người ngăn cách bọn họ, mà mỗi người đều chặn anh lại để nói gì đó, vì thế anh thực sự khó chịu lúc đến gần Sabrina và chào cô bằng giọng có chút cáu kỉnh.

Song vẫn sâu sắc như mọi khi, cô tươi cười nhìn anh và suy đoán, “Anh không quen trở thành người nổi tiếng nhỉ?”.

“Không đâu, tiểu thư. Ở Scotland, chúng tôi không nói chuyện kiểu ‘chỉ cho có’ như người Anh, chúng tôi nói về những mối quan tâm thực sự.”

“Tôi hiểu”, cô đáp lại, vẫn cười vui vẻ. “Hắn là rất khó khăn cho anh, hầu hết các cuộc đàm thoại của tôi và anh đều rất phù phiếm.”

Anh đỏ mặt tía tai và vội vàng chữa lại, “Tôi không có ý ám chỉ...”.

“Duncan, thôi nào”, cô nhẹ nhàng khiển trách. “Anh nên biết là tôi chỉ đang đùa thôi mà.”

Anh thở dài. Cô nói đúng. Anh nên biết thế mới phải. Nhưng rồi anh mong đợi một thái độ dè dặt hơn của cô sau sự việc xảy ra trên sân thượng, thậm chí là tức giận cũng được. Tuy nhiên, lúc này anh lại nghĩ, gần như không thể hình dung ra cảnh Sabrina giận dữ, thực sự giận dữ, cao giọng, ánh mắt loé sáng - chắc hẳn sẽ là chuyện rất đáng kinh ngạc, đôi mắt tím tràn đầy mê hoặc...

Anh tránh nhìn vào cô vì vậy cô không thể biết những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu anh. Thật không may, ánh mắt anh lại chạm vào Ophelia, và anh không bao giờ quên được nụ cười của cô ta lúc bắt đầu đi về phía anh.

Anh lập tức nhớ ra mình đang đứng cùng Sabrina, người vốn quen biết Ophelia, sẽ là cái cớ cho cô gái tóc vàng hoe đó tham gia cùng bọn họ. Do đó anh nhanh chóng rời đi theo hướng khác.

“Tôi sẽ quay lại sau, tiểu thư”, anh chỉ kịp nói vậy với Sabrina rồi hối hả chạy đi.

Phải mất hơn một tiếng sau anh mới xoay sở quay lại được chỗ Sabrina. Anh nhận ra một điều rằng chạy trốn khỏi Ophelia vì anh không thể chịu đựng được cô ta là điều không tưởng, khi mà hằng ngày cô ta đều có mặt trong ngôi nhà này. Anh sẽ phải nói rõ với cô ta hãy tránh xa anh, bởi cách cố phớt lờ cô ta đã không giúp cô ta hiểu được thông điệp này.

“Có vẻ như tôi nợ cô vài lời xin lỗi”, anh nói với Sabrina lúc gặp cô bên bàn đồ uống.

“Chỉ vài lời thôi à?”, cô nhướn một bên mày đáp lại. “Tôi nghĩ ít nhất là bảy đấy.”

Cô đưa ra một con số lạ lùng, nhưng vẻ mặt chân thật của cô khiến anh nghĩ lần này cô rất nghiêm túc. “Ồ, tôi lại làm gì sai nữa à?”

“À, một là anh vẫn chưa mời tôi nhảy. Hai, anh nên xin lỗi vì đã nghĩ phải xin lỗi tôi chuyện gì đó không cần thiết. Ba, anh không nên tỏ ra ngạc nhiên như vậy khi có người kéo chân anh lại, bởi vì có lẽ họ cho rằng anh thực sự cần một bài học về nghệ thuật ngớ ngẩn và đánh cắp nó.”

“Đánh cắp cái gì?”, anh buồn bực hỏi lại sau khi cố gắng theo sát những suy nghĩ lạ lùng của cô.

“Dĩ nhiên là chân của anh.”

Bởi vì cô vẫn đang nhìn anh rất nghiêm túc cho nên tiếng cười của anh, khi vỡ ra, rất vang và đột ngột. Anh cũng chẳng quan tâm nó sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Cô lại giúp anh hoàn toàn nhẹ nhõm, ít nhiều cũng đánh tan cảm giác bực bội trong người anh như thể chúng chưa từng tồn tại.

“Ngày nào đó tôi sẽ hỏi cô về bốn điều tôi cần xin lỗi đấy.”

“Ồ, được, tôi rất muốn có thêm thời gian để nỗ lực sáng tạo ra chúng. Anh biết đấy, tôi thực sự rất, rất ngu ngốc khi phải cố nghĩ về chúng.”

Anh nhe răng cười với cô, rồi nghiêm túc, “Nhưng tôi vẫn phải xin lỗi vì đã bỏ mặc cô xoay sở chiều nay, đáng ra tôi phải tự mình đưa cô về nhà thay đồ. Chẳng lý do nào có thể nguy hiểm cho hành động thiếu suy nghĩ đó được. Lúc nhận ra, tôi cũng quay lại phòng khiêu vũ nhưng cô đã đi rồi.”

“Bây giờ thì ai mới là người ngu ngốc nhỉ? Tôi cũng không cần phải chạy tới tận London mới thay được đồ. Nhà tôi gần như ở ngay khúc quanh thôi mà. Nó là lý do khiến anh buồn bực cả ngày hôm nay à?” Anh nhướn mày thắc mắc, cô liền nói thêm, “Các dì tôi cảm thấy anh như vậy”.

“Chà, còn vài chuyện khác nữa. Tôi cảm thấy có chút áp lực vì cả hai người ông của tôi đều mong tôi sẽ chọn được một cô vợ trước khi bữa tiệc kết thúc. Làm bản thân tôi thất vọng hay khiến họ thất vọng bằng một quyết định vội vàng thì cả hai bên đều không vui vẻ. Tôi không quan tâm Neville có phiền lòng hay không, nhưng ông ấy và Archie lại cùng chung quan điểm, mà tôi thì rất không muốn làm Archie thất vọng. Tuy Archie rất ngốc nghếch trong chuyện ông ấy muốn gì, có điều cô không thể nói như vậy với ông già Scotland cứng đầu ấy.”

“Quả là một tình huống khó xử”, Sabrina đáp lại, hơi mím môi về trầm ngâm. “Có lẽ nếu anh không quá lo lắng về quyết định quan trọng này thì sẽ thấy nó dễ dàng hơn nhiều.”

“Có điều mặt trời vẫn mọc hằng ngày đấy”, anh phản đối.

Vì thực tế là trời mưa gần như cả ngày, cô nhẹ nhàng trách, “Đừng tỏ ra hoài nghi như vậy, đôi khi nó rất hiệu quả đấy. Ví dụ như trường hợp của tôi, tôi nhận thấy nếu mình không sống chết lo lắng một vấn đề nào đó thì vấn đề nào đó thì câu trả lời lại đột nhiên hiện ra. Dĩ nhiên không phải lúc nào cũng vậy, nếu thế thì đơn giản quá, nhưng thường xuyên đến nỗi tôi quyết định sẽ không nóng vội ngay khi vấn đề vừa xuất hiện. Một vài tình huống khó khăn tự bản thân chúng sẽ có cách giải quyết mà không cần sự tác động từ phía anh. Hy vọng bọn chúng đều thế”, cô kết thúc với nụ cười tươi tắn.

“Cô quá trẻ để trở thành triết lý gia, tiêu thư.”

“Anh cho là thế à?” Đôi mắt cô mở to với vẻ ngây thơ. “Điều tôi vừa nói với anh là logic của một đứa trẻ mà hầu hết mọi người đều lãng quên khi họ đã trưởng thành đấy.”

Anh cười khùng khục. Cô - người bạn này của anh, là một kho báu. Và tối nay trông cô đặc biệt đáng yêu với bộ váy dài màu xanh giản dị cùng đôi mắt biết cười lấp lánh. Cô đùa giỡn về chuyện mời nhảy, nhưng anh thực lòng muốn khiêu vũ với cô, và anh biết lý do tại sao. Anh muốn chạm vào cô.

Duncan âm thầm thở dài. Anh phải dừng ngay những suy nghĩ kiểu này lại. Cô không quan tâm đến anh theo cách đó bởi chưa một lần nhìn anh với ánh mắt khác ngoài tình bạn thân thiết. Cô chỉ coi anh là bạn bè. Anh sẽ trở thành người bạn tốt thế nào được nếu cứ vồ lấy cô mỗi khi có cơ hội.

Duncan lo sợ cô sẽ lãng tránh mình nếu anh không kìm lòng trước sức cuốn hút bất ngờ mà anh chợt nhận thấy từ cô. Mãnh liệt tới mức anh muốn đánh cắp một hoặc hai nụ hôn nữa của cô, anh muốn cô nhiều hơn thứ tình bạn mà anh cho là vô giá, không thể đo lường này.

Nhưng anh có thể khiêu vũ với cô. Cho dù cô không có ý gì, nhưng có lẽ cũng hy vọng anh mời cô một điệu nhảy. Một điệu thôi, và rồi anh sẽ quay lại với chuyện tìm vợ của mình.

Chương 29

“Em sẽ lấy tôi chứ, Sabrina?”

Cô cho là Raphael đã cố tình chờ đến khi họ đang xoay tròn trên sàn nhảy rồi mới đưa ra câu hỏi gây sốc như này để cô không thể bỏ đi và mặc kệ anh ta như đáng bị thế. Cô thực sự lỡ một bước nhảy và gần như khiến cả hai bị vấp. Và cô chẳng thấy buồn cười chút nào. Hôn nhân không phải chuyện có thể đùa cợt, ít nhất là theo cách trực tiếp như thế này.

“Đừng ngó ngán thế”, cuối cùng cô bảo anh ta. “Anh thừa biết là anh và tôi không hợp nhau. Dù anh thừa hiểu gia đình anh cũng sẽ không đồng ý, nhưng tôi vẫn phải chỉ ra.”

“Nếu đó là lý do khiến em từ chối, vậy thì chúng ta có thể chọn một ngày để tổ chức đám cưới.”

Cô trợn mắt nhìn anh ta. Anh ta đang đùa giỡn. Cô ước mình cũng có thể trêu đùa về nó. Hẳn là cô sẽ cảm thấy đặc biệt hãnh diện nếu anh ta nghiêm túc. Song cô là người thực tế, cô biết mình không phải là đối tượng sáng giá như anh ta ngay cả khi không có tai tiếng dính liền với dòng họ. Và thực tế là tên cô gắn với một vụ bê bối từ xa xưa, phần lớn các gia đình, nhất là những dòng họ tự hào về nguồn gốc lâu đời của mình, sẽ sẵn sàng gạch tên cô ra khỏi danh sách kết hôn với người thừa kế của họ.

Hơn nữa, buổi chiều hôm đó cô đã tự nhủ sẽ không bao giờ kết hôn sau khi rút ra kết luận đau lòng rằng cô đã yêu người đàn ông mà cô vĩnh viễn không có được. Nếu cưới một người khác sẽ là không công bằng với anh ta,

cho dù đó là Raphael Locke - người đáng bị đối xử như vậy vì đã coi nhẹ chuyện này.

“Tại sao em không tin tôi?”, Raphael hỏi khi thấy cô im lặng hồi lâu.

“Tôi không mù, Rafe”, cô khó chịu đáp.

Anh ta phớt lờ ám chỉ về ngoại hình của cô, tiếp tục, “Em tuyệt vời theo cách riêng của mình. Tôi mong muốn kết hôn với người khiến tôi thực sự vui vẻ hơn là phải ở cùng một cô nàng kiêu kỳ, dành phần lớn thời gian ngồi trước gương.”

Cô bật cười. “Phải, tôi thừa nhận bản thân và gương không được hợp nhau lắm. Nhưng nếu tôi tin anh thì câu trả lời vẫn là không.”

“Tại sao?”

“Sao cần phải giải thích khi mà chẳng có gì để giải thích chứ?” Cô quyết định không buồn tranh cãi nữa mà ném vấn đề trả lại anh ta. “Anh không hề đau khổ tí nào khi tôi từ chối, chứng tỏ anh không hề yêu tôi.”

“À, không, nhưng tôi rất thích em và không nghi ngờ là tình yêu sẽ sớm đâm chồi.”

Cô xì mũi vào anh ta. “Nào, sao anh lại hy vọng chuyện đó sẽ xảy ra, thay vì chờ đợi nó thực sự xảy ra, rồi tiến hành theo trình tự tự nhiên hơn à? Tại sao anh lại muốn kết hôn ở độ tuổi trẻ trung thế này khi mà anh hoàn toàn không bị ép buộc và không hề có tình yêu trong đó?”

Anh ta ném cho cô cái nhìn tổn thương. “Em không nghĩ là em có thể học cách yêu tôi sao?”

“Tôi chưa hề tỏ thái độ cho thấy ít nhất tôi cũng quan tâm đến anh, làm sao anh có thể đưa ra kết luận sự quan tâm của tôi dành cho ai chứ?”

“A ha! Liệu có phải chúng ta sẽ thú nhận với nhau là mình đã yêu ai đó không?”

Cô chớp mắt nhìn anh ta. Dường như anh ta đang đắc thắng với kết luận này.

“Đây mới là mục đích của anh hả? Anh đang tìm kiếm một lời thú nhận vĩ đại mà...”

“Nào, nào, đừng nói gì khiến cả hai đều tiếc nuối. Không, tôi chỉ đang hy vọng hai người mà tôi yêu mến sẽ bừng tỉnh và nhận ra điều gì ngay trước mắt họ trước khi quá muộn thôi.”

Lúc này cô mới thấy thái độ nghiêm túc của Raphael Locke. Cô chợt nhận ra rằng vẻ mặt này khiến anh ta trông hấp dẫn hơn hẳn vẻ bồn chồn

thường ngày.

“Và đó là hai người nào?”, cô hỏi, nheo mắt nhìn anh ta ngờ vực.

“Dĩ nhiên là cô với gã Scotland đầu gỗ kia rồi”, anh ta chỉ đơn giản trả lời như vậy.

Sabrina đỏ mặt giận dữ. Chúa ơi, làm sao anh ta có thể đoán ra tình cảm của cô khi mà chính bản thân cô cũng vừa mới phát hiện ra chứ? Chẳng lẽ cô thể hiện lộ liễu như vậy sao? Có lẽ là nhìn chăm chăm Duncan quá lâu chẳng? Nhìn anh say đắm theo cách mà cô không nên nhìn sao? Cô cảm thấy quá xấu hổ nếu xử sự như vậy. Hay chỉ là vì cô đã dành quá nhiều thời gian cùng Duncan tối hôm đó và Raphael đã chú ý, nếu vậy thì anh ta mới chỉ đang suy đoán, và cô không cần phải bịa ra lý do nào khác để anh ta kêu la àm ỉ. A ha!

“Anh nhầm rồi”, cô đáp ngắn gọn. “Duncan và tôi chỉ là bạn bè.”

Anh ta không hẳn khịt mũi nhưng chắc chắn là một âm thanh ngờ vực. Dù không bình luận thêm, nhưng chính sự im lặng của anh ta buộc cô phải lên tiếng. Rõ ràng anh ta vẫn ôm lấy những giả định sai lầm - ít nhất là về phía Duncan. Khó có thể tính đến cảm xúc của riêng cô khi mà chúng không được đáp lại.

“Tôi không hiểu anh lấy ở đâu ý tưởng ngờ ngẩn này”, cô nói. “Duncan còn thảo luận với tôi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của anh ấy khi phải lựa

chọn một người vợ trong các tiểu thư ở đây. Tôi còn đề cử em gái anh nữa. Chắc hẳn anh sẽ hài lòng vì đã từng nói anh quý mến anh ấy.”

Bây giờ Raphael mới bật cười. “Vấn đề là, tôi thực sự yêu quý cậu ta, nên mới không muốn cậu ấy cưới em gái tôi vì con bé sẽ khiến cậu ta phát điên trong vòng một tháng.”

Cô cau mày. “Nói bậy. Anh rất yêu chiều em gái mình. Sao có thể không chứ, cô ấy rất duyên dáng? Chính vì anh cứ luôn đùa cợt khiến cô ấy hành xử theo cách khiến mọi người phát điên lên đấy.”

Raphael mỉm cười. “Có lẽ, nhưng đó không phải điểm chính. Cậu ta đang khiêu vũ cùng em gái tôi.” Anh ta dừng lại một lát để chỉ cặp đôi khác trên sàn nhảy. “Nhưng từ góc độ một người đàn ông, tôi có thể nhận ra các dấu hiệu, cô gái thân mến. Cậu ta chẳng hề quan tâm chút nào đến cô em bé nhỏ của tôi.”

“Vậy làm ơn nói rõ tại sao anh lại nghĩ anh ấy quan tâm đến tôi chứ?”

“Có thể là vì cậu ta luôn dõi mắt nhìn cô mỗi khi cô không ở cùng cậu ấy. Có lẽ vì cậu ta đã quắc mắt nhìn tôi hai lần từ khi tôi nhảy với cô. Có lẽ vì tiểu thư Ophelia đang ở đây trong khi đáng lẽ cô ta không được phép, nhưng lại được mời đến chỉ vì cậu ta không thể chịu đựng được sự vắng mặt của cô và cô lại chỉ đến đây nếu cô ta cùng đến.”

Sabrina ngậy người nhìn anh ta chăm chú đến khi câu nói dài ngoằng cuối cùng cũng đủ rõ ràng để cô có thể hiểu được. Cô thở dài.

“Anh hoàn toàn hiểu nhầm phản ứng của Duncan rồi, nhưng tất yếu sẽ là thế vì anh không nhận thức được các mối liên quan trong đó.”

“Như thế nào?”

“Cơ bản là ảnh hưởng của tôi lên một số người. Tôi hoàn toàn nhận thức được. Trên thực tế, tôi khá chịu khó làm thế đấy.”

Lúc này anh ta lại cau mày. “Cô đang nói về chuyện gì thế? Ảnh hưởng gì?”

“Rafe, tôi thường giúp mọi người thư giãn. Cho dù họ đang phiền muộn về điều gì, bực bội, thất vọng, hay giận dữ... tôi đều có thể giúp họ trở nên vui vẻ bằng vài câu nói ngốc nghếch đơn giản hay một hai câu chuyện cười. Thật tuyệt vời, thứ nhỏ nhất như tiếng cười lại có tác dụng đến thế. Nhưng với trường hợp của Duncan, anh ấy luôn chìm đắm trong những cảm xúc tiêu cực từ khi bị buộc phải tới đây. Và hai người ông lại càng khiến anh ấy thất vọng hơn khi khăng khăng buộc anh ấy phải nhanh chóng thực hiện cuộc hôn nhân thương mại này. Một cách trung thực...”, cô hạ giọng thì thầm. “Tôi nghĩ anh ấy rất không ưa ngài Neville. Tôi không dám hỏi tại sao, nhưng từ những nhận xét anh ấy, tôi đã rút ra kết luận này.”

“Vậy ý của cô là gì?”

Cô trợn mắt nhìn anh ta. “Đồ đáng ghét, anh biết rồi còn hỏi. Anh ấy thường xuyên giận dữ hoặc thất vọng hay có bất cứ tâm trạng nào, và tôi có thể giúp anh ấy quên đi rắc rối của mình trong giây lát, chỉ thế thôi. Nào, chẳng phải con người thường có xu hướng tìm kiếm một người có thể giúp mình quên đi trong giây lát rằng anh ta đang đối mặt với một cái máy chém vào buổi sáng đó sao?”

Anh ta cười lớn. “Chính xác. Quả thực tôi nên đóng gói cô lại và mang về nhà.”

Sabrina cười vui vẻ. “Chà, Duncan không cần phải đi xa đến thế đâu vì tôi sống ngay bên cạnh. Anh ấy biết có thể thường xuyên đến thăm tôi mỗi khi cần an ủi.”

“Tức là cậu ta cảm thấy lúc nào cô cũng sẵn sàng chào đón cậu ta, nhưng nếu cô kết hôn và chuyển đi nơi khác thì sao? Cô có cho là cậu ta đã nghĩ đến chuyện đó không?”

“Sao anh ấy phải làm thế trong khi rõ ràng tôi sẽ theo bước các dì tôi và không bao giờ lấy chồng chứ?”

“Lạy Chúa, thật lãng phí!”, anh ta khoa trương, rồi lập tức tỏ ra nghiêm túc. “Cô thực sự tin là vụ tai tiếng ngớ ngẩn về cô có thể ngăn cản một người kết hôn với cô nếu anh ta thật lòng muốn thế sao?”

“Thành thật mà nói, tôi biết nó sẽ như thế, và anh cũng biết kết quả là vậy, vì mục đích của hầu hết các cuộc hôn nhân là để duy trì dòng dõi. Với

trường hợp của tôi, mọi người đều tin rằng tôi không sống đủ lâu để sinh ra thế hệ thừa kế tiếp theo.”

Lần này Raphael thực sự khịt mũi. “Cô biết là mình chưa từng cố ý chết sớm, và bất kỳ ai có chút thông minh đều thấy như vậy, bởi vì rõ ràng cô luôn tràn ngập tiếng cười và đầy ắp tình yêu cuộc sống. Trong người cô chẳng mấy may có mảnh xương u sầu nào cả.”

Cô tròn mắt nhìn anh ta. “À, không, không có, nhưng anh lấy đâu ra ý tưởng bất kỳ ai có chút thông minh - dĩ nhiên là trừ hai chúng ta ra?”

Anh ta cười hết sức vui vẻ. “Chúa ơi, tôi đoán là nếu nhìn theo khía cạnh đó thì cô hoàn toàn đúng. Dĩ nhiên, nếu cô đồng ý cưới tôi - không phải thật, ý tôi là chỉ giả định thôi - thì theo cô, Duncan sẽ phản ứng thế nào?”

“Tôi nghĩ đầu tiên anh ấy sẽ chúc mừng tôi và mong tôi được hạnh phúc, vì anh ấy cho đó là điều tôi muốn.”

Raphael thất vọng. “Tôi không đồng ý. Tôi nghĩ cậu ta sẽ khám phá ra bản thân hết sức ghen tuông, nếu cậu ta vẫn chưa hiểu tại sao lại cáu kỉnh khi thấy tôi khiêu vũ với cô. Muốn thử không?”

“Anh lại vô lý rồi, còn chăm chăm tập trung vào mục đích của mình nữa. Anh biết đấy, bạn bè cũng có thể ghen tuông chứ, hay anh chưa từng trải nghiệm cảm giác chứng kiến người bạn thân nhất vui vẻ với người khác và phớt lờ mình? Ghen tuông không chỉ xảy ra trong tình yêu. Không hề. Nó xuất hiện dưới nhiều hình thức khác nhau.”

“Phải, phải”, anh ta bực tức. “Tại sao chúng ta không thử nhỉ? Nó cũng chẳng làm hỏng danh tiếng của cô cũng như của tôi, nếu sau này cô tuyên bố là đã thay đổi ý định và không muốn cưới tôi nữa.”

“Chà, nếu có vài quý ông trẻ tuổi đang quan tâm đến tôi và nghiêm túc muốn kết hôn với tôi, nhưng không dám nữa nếu tôi giả bộ đính hôn với anh. Không hẳn tôi hy vọng chuyện như thế xảy ra, song nếu nó có thật, vậy là tôi sẽ đánh mất cơ hội của bản thân chỉ vì chuyện vô nghĩa ngớ ngẩn này.”

Anh ta thở dài lúc dẫn cô rời sàn nhảy. “Hãy xem xét chuyện này nhé, Sabrina. Cô biết nó sẽ chẳng gây hại gì và có thể kết quả sẽ khiến cô ngạc nhiên đấy.”

Chương 30

Xem xét? Sabrina không thể suy nghĩ được chuyện gì khác hàng giờ sau đó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Raphael nói đúng và chỉ là Duncan chưa nhận ra anh đã yêu cô? Ngay cả nụ hôn của anh cũng củng cố giả thiết này. Anh đã lúng túng và bối rối về nó, nhưng tại sao anh lại hôn cô nếu chỉ có tình bạn giữa hai người?

Nhưng cuối cùng lý trí sáng suốt cũng quay lại, cô biết mình không nên làm theo gợi ý của Raphael. Nó thuần túy là lừa gạt Duncan và cô không thể làm thế với anh. Bên cạnh đó, giả thuyết của Raphael nghe có vẻ hợp lý, nhưng bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở nên hợp lý nếu bóp méo nó. Cô muốn

tin nó chỉ là sự xuẩn ngốc của riêng mình cô. Cụm từ “nếu như” chưa từng tồn tại trong đầu óc thực tế của cô.

Rồi cô triệt để xoá đi ý nghĩ này sau khi nói chuyện cùng Ophelia.

“Cô có nhận ra anh ấy đang cố làm tôi phát ghen không?”, Ophelia thì thầm vào tai cô. “Bản thân tôi thì thấy thật buồn cười, nhưng cô không thể nói như thế với một người đàn ông, cũng như không buộc được anh ta thừa nhận chuyện đang làm.”

Nhận xét này đột ngột vang lên lúc Ophelia bước tới sau lưng cô, khiến Sabrina sững sờ một hồi. Thông thường cô không quá ngu ngốc, nhưng vừa đánh vật về chủ đề ghen tuông với Raphael Locke, giờ lại nghe thấy nó từ một góc độ hoàn toàn khác khiến trong chốc lát cô thực sự thấy bối rối.

Cô thầm ước có thể rút lại lời nói, “Ai?”, tuy nhiên, vừa buột miệng, cô đã hiểu ngay trước khi Ophelia cho cô đáp án rõ ràng. Và cô rất, rất hy vọng không phải tiếp tục cuộc trò chuyện này.

“Sao, dĩ nhiên là Duncan rồi”, Ophelia đáp, rồi tỏ ra ngạc nhiên, “Trông cô có vẻ bất ngờ”.

Sabrina không hề kinh ngạc, nhưng hiển nhiên Ophelia hy vọng là cô sẽ như vậy, và tiếp tục như thể cô thực sự ngạc nhiên ấy. “Đừng nói với tôi là cô nghĩ anh ấy thực sự quan tâm đến cô nhé?”, cô ta cười khúc khích. “Bản thân mến, tôi tin cô là người hiểu rõ nhất.”

“Tôi không hề có ý nghĩ đó”, Sabrina đáp, giọng cô có vẻ phòng thủ hơn mong muốn. “Duncan và tôi chỉ là bạn bè.”

“Có lẽ cô nghĩ vậy, nhưng nó lại cho thấy cô ngây thơ làm sao. Tôi cam đoan với cô, anh ấy chỉ đang giả vờ để khiến tôi chú ý thôi.”

Sabrina cảm thấy đau nhói, cô băn khoăn liệu đó có phải là mục đích của Ophelia không. Có thể không hy vọng thành vợ anh, nhưng cô thực sự cho rằng mình xứng đáng có được tình bạn của anh. Tuy nhiên cô nàng tóc vàng này đang ám chỉ rằng Duncan kết bạn với cô chỉ nhằm mục đích riêng tư.

“Tình bạn của chúng tôi sẽ không làm cô ghen tuông chứ - hay là có?”

“Dĩ nhiên là không”, Ophelia nóng nảy. “Nhưng anh ấy mong là tôi sẽ như vậy, cô vẫn chưa hiểu sao?”

“Không, tôi cho là mình đã hiểu”, Sabrina lạnh lùng, “Tôi nghĩ là cô ghen.”

Ophelia thực sự đỏ mặt, nhưng cô ta là người luôn tập trung vào mục đích và nhấn mạnh lại quan điểm của mình. “Tôi chỉ đang cố giúp cô thoát khỏi sự đau lòng không đáng có, bạn thân mến, phòng khi cô hiểu nhầm mối quan tâm của anh ấy dành cho cô. Nhưng nếu cô chỉ cho đó là tình bạn đơn thuần thì hẳn sẽ không buồn bã khi anh ấy cưới tôi”

“Không, tất nhiên là không”, Sabrina buộc phải mở miệng. Dù cô rất muốn nói thêm, tôi chỉ thấy thương hại anh ấy, song cô cố kiềm chế.

“Tốt”, Ophelia đáp, rồi cau mày trầm ngâm, “Tôi nghĩ mình cũng nên cảnh báo Amanda Locke. Anh ấy cũng đang làm vậy với cô ta, cô có thấy không. Cô ta đương nhiên sẽ cho là anh ấy thật lòng với mình chứ không phải để làm tôi tức giận.”

Sabrina ngày càng cảm thấy mệt mỏi vì sự lảng nhục tinh tế, mà khó có thể coi là tinh tế với bất kỳ ai có chút thông minh, của Ophelia. Đến lúc này, cô đã rất quen thuộc với các mảnh khoé của Ophelia, nhưng cô gái tóc vàng này còn ngang nhiên sử dụng chúng với cô, như thể cô quá ngây thơ hoặc quá ngu ngốc đến nỗi không nhận ra mình đang bị xúc phạm...

“Tôi hiểu rõ các yếu điểm của mình”, Sabrina cứng nhắc. “Và cũng nhận thức được Amanda Locke hoàn toàn không có bất kỳ khiếm khuyết nào. Với tất cả sự tôn trọng, Ophelia, Duncan có thể thật lòng quan tâm đến Amanda đấy.”

Ophelia bật cười, cực kỳ tự tin. “Dĩ nhiên là có thể, nhưng sự thật không phải thế.”

“Cô không chắc chắn được, Ophelia”, Sabrina phản đối.

Ophelia tỏ ra thất vọng, nói, “Cô thật ngây thơ, nhưng cô không có mặt ở quán rượu ngày hôm đó để chứng kiến anh ấy đã hối hận thế nào vì đã huỷ hôn ước của chúng tôi. Nó được thể hiện rõ trong từng lời nói và hành động

của anh ấy. Song tôi tin chắc là anh ấy sẽ sớm sửa chữa sai lầm đó. Chỉ là Duncan đang phải đối mặt với niềm kiêu hãnh bị tổn thương do sự xúc phạm vô tình của tôi gây ra trước khi chúng tôi tái đính hôn. Và vì không thể trách phạt tôi được nên anh chàng ngốc nghếch đó quyết định sẽ làm tôi phát ghen. Dù không có tác dụng nhưng chỉ cần anh ấy cảm thấy như vậy thì sẽ hài lòng, tôi cho là thế.”

Cảm giác ghen ngào dâng lên trong cổ, Sabrina khó khăn lên tiếng, “Cô nghĩ Duncan sẽ đề nghị kết hôn với cô lần nữa à?”.

“Tôi biết chắc anh ấy sẽ làm thế. Tôi không hiểu tại sao đàn ông cứ phải ‘trả thù’ mỗi khi liên quan đến lòng tự tôn của bọn họ, và Duncan cũng không ngoại lệ. Song chuyện chúng tôi tái đính hôn chỉ là vấn đề thời gian thôi, Sabrina.”

“Cô chắc mình không phải quá ảo tưởng đấy chứ?”

Sabrina không thể tin cô lại nói câu này. Suy cho cùng thì đây là Ophelia Reid, nữ hoàng của Mùa vũ hội, cô nàng xinh đẹp và đáng khao khát nhất trong một thập kỷ, mà có lẽ cả một thế kỷ. Nên cô sẽ không kinh ngạc nếu Ophelia tức giận.

Câu hỏi táo tợn này khiến cô phải nhận cái lừ mắt sắc lẹm và câu trả lời gọn lỏn, “Cô phải trải qua việc theo đuổi thì mới hiểu được các sắc thái của nó. Chà, phải giải thích thế nào cho một người chưa có kinh nghiệm đây? Ừm, một là nụ hôn nồng nàn của anh ấy dành cho tôi ở quán rượu trước khi bỏ chạy. Rõ ràng anh ấy không muốn bộc lộ cảm xúc mãnh liệt như vậy, nhưng đơn giản là không thể kìm nén bản thân. Và anh ấy may mắn vì

không bị ai bắt gặp, nên tôi cũng không bị ảnh hưởng để rồi anh ấy buộc phải lấy tôi. Tôi muốn anh ấy tự nguyện nên sẽ không nói với ai - ngoại trừ cô, bởi cô đang quá chậm hiểu và tôi buộc phải đề cập đến nó.”

Có thể cảm giác xấu hổ đã khiến Sabrina nổi giận và vì chưa từng trải qua cảm giác này nên cô đã buột miệng mà không suy nghĩ kỹ, “Tha cho tôi bài học này đi. Tôi cam đoan là sẽ rất sung sướng nếu không phải biết về những sắc thái đó.”

“Không hề”, Ophelia lầm bầm. “Thật sự tôi không có ý dạy dỗ cô, bạn thân mến. Thực tình là tôi thường xuyên bắt gặp Duncan nhìn mình chăm chú mỗi khi anh ấy nghĩ là tôi không biết.”

“Khó có thể kết luận...”

“Tôi vẫn chưa nói xong”, Ophelia gất gồng, rồi ho nhẹ và tiếp tục bằng giọng nói ngọt ngào giả tạo, “chuyện đó cộng với nụ hôn cưỡng đoạt của anh ấy là đủ để xác định tình cảm thật sự của anh ấy là dành cho tôi. Vì thế đây chỉ là kế hoạch của anh ấy để khiến tôi ghen tuông. Nào, giờ cô đã hiểu tại sao tôi lại biết anh ấy muốn tôi quay lại rồi chứ? Anh ấy huỷ hôn ước của chúng tôi trong cơn nóng giận. Không phải tôi trách móc anh ấy, vì đó là điều tôi muốn vào thời điểm đó. Anh ấy hối hận, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép anh ấy lập tức đính chính lại, vì thế mới có những chuyện vờ vịt ngớ ngẩn này.”

“Tôi thì cho rằng chỉ có một sự vờ vịt duy nhất ở đây thôi, Ophelia, đó là tình bạn giả tạo của cô dành cho tôi. Và nếu có ai cần cảnh báo thì đó chính là cô. Duncan cũng hôn tôi, nhưng tôi không cho là có ý nghĩa gì. Tôi có thể

nói anh ấy cũng nhìn tôi chăm chú, song tôi không ngu ngốc mà tin là có hàm ý gì khác. Quan tâm của anh ấy dành cho Amanda Locke là chân thật, và nếu có người nào xứng đáng làm vợ anh ấy nhất thì chính là cô ấy. Nào, cô không ưa tôi, cô đã tỏ thái độ rất rõ ràng, vì thế làm ơn tha cho tôi những cuộc ‘trò chuyện thân thiện’ trong tương lai. Thực tế, hãy tránh xa khỏi tôi, tôi rất cảm ơn.”

Chương 31

Sabrina chưa bao giờ làm chuyện gì mà... quá khác xa với bản chất tự nhiên của cô như chuyện tối hôm đó. Con giận lạ lùng đó vẫn còn sôi sục, khiến cô lập tức tìm kiếm áo khoác và rời khỏi Summers Glade mà thậm chí không buồn đi tìm các di của mình, mà chỉ để lại lời nhắn ngắn gọn qua ông Jacobs. Nhưng hành động tiếp theo rõ ràng là hành xác, và cô hết sức tường tận, là cô đã chạy thực mạng về nhà mà không đợi xe ngựa đưa về.

Cô chỉ không hiểu tại sao mình lại thốt ra những lời như thế với Ophelia. Đáp trả sự tàn nhẫn bằng hành động tàn nhẫn là không thể chấp nhận, cho dù cảm thấy mãn nguyện thế nào. Phải, Ophelia xứng đáng phải nhận từng câu từng chữ, nhưng không vì thế mà làm trái với nguyên tắc và bản chất của mình.

Cô có thể chỉ cần bỏ đi. Hành động khiếm nhã đơn giản đó có thể đã tỏ rõ quan điểm của cô, rằng cô chán ghét Ophelia và không thể chịu đựng bất kỳ sự hằn học nào của cô ta. Nhưng không, thay vào đó, cô lại để con giận dữ, mà cô đã từng trải nghiệm, kiểm soát bản thân và hạ thấp Ophelia.

Cô không muốn quay lại Summers Glade, ít nhất là khi Ophelia vẫn còn ở đó, nhưng cô không biết lấy lý do gì để nói với các di của mình. Sự thật sẽ được cân nhắc và sẽ bị từ chối. Di Hilary có thể tự trách móc bản thân, vì suy cho cùng thì mẹ Ophelia cũng là bạn bè của bà. Cũng có thể bà cảm thấy phải có trách nhiệm báo cho Phu nhân Mary về hành vi đáng sợ của

con gái mình, sau đó sẽ lại dẫn vật. Ít nhất Sabrina sẽ không để cho dì cô phải chịu đựng cảm giác kinh khủng đó bằng cách giữ kín sự việc này.

Cô thật lòng ước mình có thể phớt lờ kết luận của Ophelia và tin tưởng vào Raphael, nhưng không thể. Chẳng có chút gì gợi lên niềm đam mê đặc biệt trong nụ hôn của Duncan dành cho cô, ngoài cơn bão gào rú lúc đó. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng, ngọt ngào, kinh ngạc, tuyệt vời, ít nhất là đối với cô, nhưng cô không cảm nhận được niềm khao khát nào trong đó. Song anh lại hôn Ophelia say đắm, dù anh không muốn. Chuyện đó ngụ ý rằng anh đã không kiềm chế được bản thân và chứng minh một cách hùng hồn cho cảm xúc thật của anh.

Cô không giây phút nào hoài nghi lý lẽ của Ophelia là thật. Anh muốn cô ta quay lại, anh chỉ đang quá tức giận nên không muốn thừa nhận nó. Làm sao có thể không chú? Ophelia quá xinh đẹp nên bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn có cô ta. Tuy nhiên, cô không co rằn anh dùng cô để chọc tức Ophelia. Amanda thì có thể, nhưng với cô thì không. Tình bạn của bọn họ là chân thành. Cô không thể hiểu sai về anh - hay giá trị của bản thân.

Và rồi cảm xúc đau đớn lại quay lại, bởi cô thừa nhận người đàn ông cô yêu đã yêu người khác, mà thậm chí cô ta còn không xứng đáng với anh. Cô biết cuối cùng mình sẽ đau khổ, nhưng không sớm thế này.

Theo lẽ tự nhiên, nước mắt sẽ rơi, và giàn giụa khiến cô sớm chạy không mục đích, không nhận ra mình đang chạy về đâu. Lúc suýt vấp vào thân cây, cô mới dừng lại một chút để nhìn xung quanh và nhận ra mình đã chạy vòng tròn, giờ cô gần như đã trở lại Summers Glade. Đó là lý do tại sao chiếc xe ngựa vừa rời khỏi đền trang lại có thể mau chóng vượt qua cô.

"Cô đang làm cái quái gì thế?" Cô nghe tiếng trước khi Duncan nhảy xuống khỏi chỗ ngồi của người đánh xe và đẩy cô vào bên trong.

Trong xe tối om. Anh đã nhảy lên chiếc xe đầu tiên có đóng sẵn ngựa mà anh thấy, chính là chiếc xe dành để đưa cô cùng các dì về nhà sau khi buổi

tôi kết thúc.

Vì thế anh không nhìn thấy nước mắt của cô lúc theo cô vào bên trong xe âm áp, câu hỏi tiếp theo của anh cũng bực bội như câu trước. "Chuyện gì làm cô chạy ra khỏi nhà thế?"

"Không có gì."

"Không có gì? Vậy sao cô buồn bực đến mức không đợi được người đánh xe?"

"Tôi thích đi bộ."

"Cô đang chạy!"

"Trời lạnh."

"Cô sẽ phải nói thật với tôi, tiểu thư, và không bào chữa gì hết. Tôi thấy cô nói chuyện với Ophelia. Cô ta đã nói gì khiến cô giận dữ đến thế?"

"Duncan, tôi chỉ muốn về nhà. Nếu anh không muốn tôi cuộc bộ thì hãy đưa tôi về."

Lúc này, anh nhận thấy sự run rẩy trong giọng nói của cô, anh để cô nói tiếp mà không cắt ngang, vì ngón tay anh chạm vào má cô, phát hiện ra nước mắt ở đó. Rồi anh ôm chặt cô trong tay, gần như nghiền nát cô bởi cơn giận dữ của mình.

"Tôi xin lỗi, tiểu thư", anh lầm bầm. "Cô không cần nói gì nếu không muốn. Tôi thật là kẻ vũ phu thiếu nhạy cảm."

Anh không hề thô lỗ chút nào, thực tế anh đang cố bù đắp bằng cách dùng đôi môi lau đi nước mắt trên khóe mi và má cô, rồi bắt đầu hôn cô. Hiển nhiên cô không phản đối. Cô không thể tưởng tượng bản thân lại từ

chối nộ hôn của Duncan, cho dù chỉ mang tính chất cảm thông hay bạn bè hay...

Đam mê, lại giống như giận dữ, là cảm giác tuyệt vời bởi nó ào đến quá nhanh chóng - kéo dài. Bầu không khí tối đen như mực đã tác động lên những giác quan khác, nhất là xúc giác và kết hợp giữa cảm nhận trên da với cảm nhận trong lòng tạo nên sự cuốn hút khó chống cự.

Thậm chí Sabrina còn không cố thử. Cô nhận thức rõ chuyện gì có thể xảy ra, chuyện gì đang diễn ra, và cô ở trong vị thế đặc biệt không cần bận tâm. Cô bỏ qua chuyện đúng sai vì đã quyết định không lấy chồng, mà người đàn ông cô yêu lại đang cho cô chút ý niệm mong manh về cuộc sống hôn nhân mà anh thích. Tất nhiên cô không từ chối. Cô sẽ nhận bất cứ thứ gì anh sẵn sàng trao cho cô, bao gồm cả vài khoảnh khắc của đam mê và biến giấc mơ của cô thành sự thật.

Tuy có yếu tố hảo huyền nào đó, dẫn đến nghi hoặc rằng điều gì quá tuyệt vời đều siêu thực; chuyện này hẳn là một giấc mơ. Nhưng dù có là mơ hay không thì vẫn không thể từ chối, nên thương thức tối đa và Sabrina đang làm vậy.

Mái tóc cô đã xõa tung trong lúc chạy, nên Duncan dễ dàng luôn tay vào sát da đầu cô để hôn cô sâu hơn. Lưỡi anh lần lượt trêu chọc rồi táo bạo, trêu đùa các giác quan của cô, kích động cô tham gia trò chơi, đột nhiên trở nên tàn phá, thiêu đốt bằng cảm xúc mãnh liệt, cô cũng vậy, kinh ngạc và vui mừng bởi từng luồng xúc cảm mới mẻ ào đến nhấn chìm cô.

Hơi thở khó khăn hơn đến khi cô nhận ra bản thân quá bận rộn tận hưởng đến nỗi không kịp nghĩ về những thứ trần tục như hít thở. Sau đó cô cố giữ kín, hay ít nhất cũng làm thế, tuy nhiên, tiếng hỗn hển của cô thi thoảng vang lên lại mang gợi ý khác. Cô thực sự dễ thở hơn lúc miệng anh di chuyển xuống cổ cô, song đó mới chỉ là bắt đầu cho hàng loạt cảm xúc mới mẻ khác khiến cô ngừng thở trong cảm giác run rẩy thích thú.

Áo khoác của cô khép hờ - cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cài cúc, chỉ đơn giản kéo sát hai vạt lại lúc bước ra khỏi tòa biệt thự - miệng anh xuống thấp hơn một chút. Nhưng vì anh cao ráo nên gặp chút khó khăn lúc cúi xuống vị trí anh muốn, vì vậy cô không ngạc nhiên khi anh rời khỏi ghế ngồi, quỳ trước mặt cô.

Lúc này nụ hôn của anh di chuyển dọc theo viền cổ vuông của chiếc váy ban ngày mà mức độ khoét sâu đã rất thận trọng so với váy mặc buổi tối của cô. Viền cổ váy ở rất cao phía trên ngực cô, nhưng cô vẫn run rẩy bởi chưa từng trải nghiệm cảm giác được hôn ở đó, chưa từng được hôn nhiều như vậy.

Hai tay cô đặt trên vai anh, ngấp ngừng chạm vào tóc anh, rồi lại đặt xuống vai - cô thực sự không biết nên làm gì với chúng, trong khi cô chỉ muốn kéo anh tới gần, sát hơn nữa vào cô.

Không khí trong xe nóng dần lên. Cô nhận ra cùng lúc với anh, vì anh bắt đầu cởi áo khoác của cô rồi của anh, và cô chỉ chờ đợi gật đầu đồng ý. Song cũng chẳng khác hơn bao nhiêu, bởi cô đang mặc chiếc váy dài tay bằng vải dày, vì vậy, cô lại chờ đợi gật đầu lần nữa khi chiếc váy của cô bị cởi ra - và sơ mi của anh nữa.

Ôi, Chúa ơi, tất cả những gì cô cần là một ngọn nến, hoặc ánh trăng mờ nhạt, hay bất kỳ thứ ánh sáng nào, đáng tiếc là không có. Cô đã từng chiêm ngưỡng những bộ ngực trần tuyệt đẹp của các bức tượng, nhưng không giống cảm giác ấm áp của làn da nam tính dưới ngón tay cô khiến cô khao khát được nhìn thấy cũng như vuốt ve.

Cô băn khoăn liệu anh có cảm giác như cô không, bởi dường như anh cũng đang cố tưởng tượng ra hình dáng của cô nên anh chạm vào mọi chỗ trên người cô. Chiều dài và chiều rộng cánh tay cô, lướt qua vai, vòng quanh cổ, rồi trượt xuống ngực.

Cô thở dốc, chỉ đơn thuần vì kinh ngạc lúc hai bàn tay anh ôm trọn khuôn ngực cô. Vẫn còn lớp vải áo lót mỏng ngăn cách họ, nhưng có cũng như không bởi hơi nóng tỏa ra từ lòng bàn tay, bởi nắm tay siết chặt của anh. Và lúc miệng anh quay lại đòi hỏi môi cô, anh bắt đầu xoa nắn hai gò đôi tròn đầy của cô, một cơn sóng nhiệt trào dâng trong cô, cuộn xoắn, lan tràn và thoát ra ngoài qua tiếng rên rỉ kéo dài của khoái lạc. Nhưng nó cũng chưa là gì so với cảm giác mãnh liệt lúc anh đặt cô nằm xuống ghế và tiếp tục cho cô thấy khoái cảm yêu đương.

Chiếc xe rất lớn và sang trọng, nhưng buộc phải thế bởi nó đã trở thành bộ mặt của ngài huân tước. Ghế ngồi rộng rãi, cực kỳ thoải mái với lớp đệm dày bọc bằng vải nhung mềm mại, cửa sổ đóng chặt ngăn cách hơi lạnh bên ngoài, giống như một căn phòng nhỏ - với những chiếc giường hẹp. Song nó vẫn không phải là nơi cô lựa chọn để đánh mất sự trong trắng của mình, nhưng bọn họ thật sự không có cách nào khác. Bởi chuyện đang diễn ra là vấn đề của thời điểm, không cần suy xét kỹ càng, nếu không nó sẽ chẳng xảy ra.

Và sâu trong lòng, cô lo ngại anh sẽ dừng lại, sợ hãi bất cứ khoảnh khắc nào anh có thể thu hồi được lý trí giống như lúc hôn cô trên sân thượng, hoặc cô sẽ tỉnh dậy và nhận ra đây chỉ là giấc mơ. Cảm giác lo sợ mau chóng xen vào những cảm xúc đang cuộn trào trong cô. Cô muốn chậm rãi thưởng thức, nhưng cũng muốn nó diễn ra mau chóng để cô có thể tận hưởng tất cả.

Nếu anh chỉ đơn giản nói rằng, tôi sẽ làm tình với em, thì cô đã có thể thoải mái và tận hưởng từng giây phút. Nhưng cô cho rằng sự thôi thúc này của anh chỉ là một cơn bốc đồng, và có thể chấm dứt bất cứ lúc nào mà lý trí xen vào. Cô thầm ước mình biết cách ngăn chặn nó, nhưng với sự ngây thơ của mình, cô hoàn toàn không biết mình phải làm thế nào để khiến anh mau chóng hơn ngoài thúc giục anh, nhưng điều đó là không thể, bởi mỗi lời nói của cô có thể sẽ phá vỡ khoảnh khắc kỳ diệu này và đưa họ quay lại thực tại.

Tay anh tiếp tục vẽ lên hình dáng của cô trong đầu, hay có vẻ là thế, vuốt ve eo, hông rồi trượt xuống từng bắp đùi. Lúc vuốt lên trên, tay anh luồn vào trong váy lót và kéo nó lên tận hông cô, nhưng cô chỉ phát hiện ra khi cảm nhận hơi nóng từ lòng bàn tay anh trên làn da trần của mình. Anh vuốt ve đùi, bắp chân, rồi nhấc chân cô lên, thậm chí còn cởi giày và xoa bóp bàn chân cô. Anh không chừa một phân nào trên người cô và rất táo bạo, cô không cảm thấy chút ngộp ngừng nào trong từng cái vuốt ve của anh.

Cô tự hỏi đó có phải là đặc tính của người Scotland, sự táo bạo ấy. Nhưng không, cô thật ngớ ngẩn. Người Anh cũng rất bạo dạn, song họ phải tuân theo vài nghi thức đầu đón khiến cô tưởng tượng rằng có lẽ họ phải xin phép trước khi hôn hay chạm vào đầu gối hay...

Nó thành hình xảy ra, trước khi cô phát hiện hay phán đoán anh sẽ chạm tiếp vào chỗ nào trên người cô. Đột nhiên tay anh đặt ở đó, ôm chặt chôn bí mật giữa hai chân cô, và anh lại hôn cô thật sâu, nuốt hết tiếng hỏn hển của cô. Chờ đợi một sự phản kháng chẳng? Ô, không, cô không chút phản đối cảm giác lúc này của bản thân, quả thực cô chỉ hơi kinh ngạc về luồng cảm xúc mới mẻ này, trong khi cô nghĩ mình đã trải nghiệm đủ mọi cung bậc cảm xúc rồi.

Song anh cũng chẳng vội vàng. Cô muốn anh, vì thế cô rất hài lòng lúc anh leo lên ghé cùng cô, áp đảo mọi giác quan của cô bằng cơ thể to lớn của mình. Mùi hương nam tính mạnh mẽ của anh, khác hẳn với mùi nước hoa hồng, bột bánh và gia vị ngọt ngào rất riêng của phụ nữ luôn ở trong nhà. Làn da săn chắc trù lên cơ bắp cứng rắn, lớp lông thô cứng, nhột nhật trên ngực anh, vóc dáng to lớn của anh khiến cô cảm thấy mình thật nhỏ bé và nữ tính. Và trọng lượng của anh khi anh từ từ bao phủ toàn thân cô, dịu dàng êm ái lấp đầy trong cô...

Cô bật tiếng kêu, không hẳn bởi đau đón vì cú đẩy đột ngột của anh, mà do kinh ngạc vì nó. Anh lập tức đền bù bằng cơn mưa nụ hôn lên mặt cô, thề thốt rằng sẽ không đau nữa.

Dĩ nhiên cô tin anh, bởi cơn đau đã hoàn toàn biến mất, để lại cảm giác viên mãn từ sâu bên trong và những cảm giác tuyệt vời lúc anh bắt đầu chuyển động. Những luồng sóng thích thú nhanh chóng ập đến khi anh gia tăng cường độ, trêu chọc, mê hoặc cô, đưa cô tới đỉnh cao vút của thứ cảm xúc hết sức tinh tế và cô chỉ có thể đắm chìm trong vẻ đẹp của nó.

Anh đang hôn cô rất dịu dàng. Anh cũng đang ở đỉnh cao trào, nhưng cô không chú ý bởi còn đang ngất ngây với trải nghiệm của bản thân. Cô nghĩ mình nên tỏ ra xấu hổ vì lúc này mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không, cô chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi và có lẽ sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nếu anh không quấy rầy cô bằng những nụ hôn.

Anh giúp cô mặc đồ, thật may mắn vì lúc này cô chỉ có thể cố gắng không nhắm mắt. Cả một ngày dài với bao biến cố đột ngột đã khiến cô mệt mỏi. Nó là ngày bất thường nhất, thích thú nhất, bàng hoàng nhất và cũng là tuyệt vời nhất trong cuộc đời cô, bởi vậy cô chỉ có thể giữ tinh táo để thưởng thức nó.

Duncan không biện bạch gì về chuyện anh đã làm. Thực tế anh không nói nhiều ngoài câu, "sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện", trước khi để cô nằm trong xe ngựa và đánh xe đưa cô về nhà, chuyển đi chỉ mất vài phút và cô cố xoay xở để không ngủ mất.

Anh đưa cô tới tận cửa nhà, tạm biệt cô bằng một nụ hôn dịu dàng, nhắc nhở cô hãy ngủ ngon. Các dì của cô vẫn chưa về, có lẽ phải vài giờ nữa vì bữa tiệc còn kéo dài. Ngủ ư? Cô gần như đã ngủ gật trước khi nằm xuống gối, và cô không bao giờ biết đêm đó cô đã đi tới giường bằng cách nào.

Chương 32

Sabrina thức dậy với nụ cười trên môi, vẫn đang tận hưởng giấc mơ của mình. Chắc chắn chuyện làm tình với Duncan MacTavish là một giấc mơ. Mọi thứ thật tuyệt vời, nhưng không thể là hiện thực được. Cô vẫn nghĩ như

vậy đến khi nhìn tới đống quần áo trên sàn nhà, và trên cùng là chiếc váy vẫn còn dính máu.

Cô ngồi xuống trong nỗi kinh ngạc tột cùng, tiếp tục ngồi trên giường trong trạng thái u mê, hồi tưởng lại và nhấm nháp niềm vui sướng đầy hoài nghi, hết sức... hạnh phúc đó. Có lẽ cô sẽ chìm đắm trong tình trạng sững sờ, phấn khích cả ngày nếu không có tiếng gõ nhẹ ở cửa báo hiệu cô hầu gái phục vụ chung cho cả cô, Hilary cùng Alice đã đến, cô điên cuồng tìm chỗ giấu chiếc váy lót trước khi cửa phòng mở ra.

Cô không thể tưởng tượng mình đã xoay xử mặc đồ thế nào và xuống dưới nhà gặp các dì mà không để lộ ra rằng cuộc sống của cô đã thay đổi hay cô hạnh phúc đến mức không chịu được. Cô muốn chia sẻ niềm hạnh phúc này, muốn thừa nhận mọi chuyện đã xảy ra, nhưng dĩ nhiên là không thể. Có lẽ họ sẽ hiểu. Có lẽ các dì của cô sẽ phấn khích như cô và trông đợi thông báo chính thức về một cuộc hôn nhân. Và đó chính là lý do tại sao cô không hé răng.

Duncan không đề nghị cô lấy anh, mà chỉ nói rằng sáng nay họ sẽ nói chuyện, ngụ ý rằng có lẽ anh sẽ lấy cô. Lúc này cô rất mong đợi anh, và đây cũng là một lý do khiến cô thấy hạnh phúc đến vậy, tuy nhiên cô sẽ nói rõ ràng rằng anh không phải chịu trách nhiệm về chuyện đó. Nếu nó chỉ là giây phút bốc đồng của anh, cô sẽ không buộc anh phải lấy cô bằng cách nói cho mọi người biết. Cô hoàn toàn không hối hận. Làm sao cô có thể hối hận khi mà cô rất yêu anh chứ? Nhưng nếu anh cầu hôn cô thì phải có lý do chính đáng, chứ không phải là do các dì cô ép buộc.

Cô nóng lòng đến Summers Glade để gặp Duncan nên đã hối thúc các dì ra cửa đợi xe tới đón. Có chút lúng túng lúc ngồi trên chiếc xe đặc biệt này với những ký ức ngọt ngào về chuyện diễn ra bên trong, má cô hồng rục trong suốt quãng đường, nhưng các dì cô cũng không bận tâm.

Họ tới nơi vừa kịp bữa sáng, Hilary và Alice lập tức đi tới phòng ăn. Sabrina hy vọng gặp gỡ Duncan trước nên từ chối đi cùng họ. Tuy nhiên, cô

lại đụng phải Raphael và anh chàng khăng khăng giữ cô lại.

Cô cho rằng mình nên thừa nhận anh ta đã nói đúng, ít nhất là phần nào đó. Duncan không cần phải - tình ngộ - như Rafe đã nói, anh ấy chỉ cần cơ hội, và cô chắc chắn mình đã tạo ra cơ hội cho anh trong trạng thái điên cuồng chạy khỏi tòa biệt thự đêm qua khiến anh vội vàng đuổi theo cô. Điều đó lý giải tại sao các cô gái trẻ cần có người đi kèm, vì nếu ở một mình với một người đàn ông, họ sẽ bị thu hút bởi sự cảm dỗ tinh khiết nhất mà không thể cưỡng lại.

Do bị phân tâm vì mãi tìm kiếm bóng dáng Duncan trong đám đông nên không chú ý lắng nghe Raphael, mặc dù cô mơ hồ nhận ra giọng nói lạnh nhạt của anh ta và sự ghê tởm trong đó.

"Bữa tiệc này đã chuyển thành tiệc mừng rồi", anh ta nói. "Dĩ nhiên, nó còn tùy thuộc vào từng cá nhân, và cứ nghĩ về nó, tôi lại nghi ngờ cả những gã ẻo lả cũng có nhiều lý do để ăn mừng. Bất kỳ kẻ ngu ngốc nào đang điên cuồng vì tình yêu với nữ hoàng băng giá sẽ không thích tiệc mừng này, dù rõ ràng họ nên thế, vì họ vừa được cứu khỏi số phận còn tồi tệ hơn cái chết, chỉ có điều họ không biết đây thôi. Và bất kỳ quý cô trẻ tuổi nào đang nuôi mộng có cơ hội với anh chàng mới đến đáng yêu của chúng ta, bao gồm cả cô đây, cô gái thân mến, lúc này sẽ hết sức thất vọng."

Nhận xét cuối cùng đã thu hút sự chú ý của Sabrina, đủ khiến cô phải hỏi, "Anh đang nói về chuyện gì thế?"

"Tôi đang nói về một tin cực kỳ đáng mừng mà chẳng khiến cô bận tâm chút nào."

"Chà, tôi thực lòng cảm ơn anh vì đã không buồn bận tâm giải thích xem chuyện gì không khiến tôi bận tâm đây."

"Đừng trách tôi, Sabrina. Tôi chỉ không muốn phải là người báo tin này cho cô", anh ta thở dài rồi bỏ đi.

"Ừm, câu này thì rõ ràng hơn", cô lẩm bẩm.

Cô định đuổi theo để yêu cầu anh ta giải thích chi tiết hơn, ít nhất cũng phải cho cô biết đó là chuyện gì, thì Hilary vào phòng, nhắm thẳng hướng cô đi tới và thì thầm, "Không thể tin được!".

Sabrina nhận thấy chắc hẳn Hilary vừa nghe được một tin tức chấn động, và theo thói quen, cố làm bà dịu đi, "Cháu cũng thế", cô gật đầu dứt khoát tỏ vẻ đồng tình, rồi toét miệng cười, "Nhưng chúng ta đang không tin về chuyện gì nhỉ?".

"Đừng cố áp dụng mấy mảnh khóc đó với dì, cháu yêu, có điều chuyện này quá hoang đường, không thể bỏ qua. Và lần này dì cực kỳ chắc chắn là dì đã đúng. Phải bắt tin này cho đám môi giới chúng khoán London mới được."

Sabrina chớp mắt. Dì cô đang đùa, hay đang rất nghiêm túc? "Dì mua cổ phiếu à?"

Hilary thở dài. "Dì không nói về cổ phiếu, mà đang nói về tính thất thường của tình yêu. Dì biết cháu vẫn khăng khăng bợn cháu chỉ là bạn bè, nhưng dì chắc chắn là còn hơn thế..."

"Chờ một chút", Sabrina vừa buồn bực vừa tò mò, cắt ngang. "Sao cháu lại dính líu vào đó? Dì đang nói về bạn bè nào của cháu?"

Hilary cau mày nhìn cô. "Đừng nói là cháu chưa biết tin gì nhé? Nó đã được thông báo tới qua, hiển nhiên là sau khi Alice và dì đã về, nên đến giờ bọn dì mới biết. Còn cháu, tất nhiên là đã về trước do bị đau đầu, nhưng hẳn là bây giờ phải có người cho cháu biết rồi chứ? Sáng nay không ai bàn tán gì à?"

Kiểu nói chuyện này giống hết cuộc đối thoại vô nghĩa vừa rồi của Sabrina với Raphael, dấy lên trong lòng cô cảm giác bất an. "Thông báo nào ạ?"

"Rằng cặp đôi đính hôn vốn đã chia rẽ do sự hiểu nhầm ở lần gặp mặt đầu tiên giờ đã có cái kết hạnh phúc."

Khuôn mặt Sabrina dần dần tái nhợt. Cô chột cảm thấy chóng mặt và phải bám vào tay dì Hilary cho khỏi ngã. Hilary lại không để ý; bà tiếp tục kể lể về mỗi ngõ vực của mình.

"Dì cảm thấy chuyện này thật hết sức nhảm nhí. Tại sao phải phiền phức và tốn kém để tổ chức buổi tiệc này, mời tất cả các tiểu thư trẻ trung tới đây cho cậu ta tuyển chọn, nếu ông ta biết từ đầu tới giờ chỉ là trò cãi vã mà bọn họ có thể hòa giải chứ?"

"Nếu ai biết ạ?"

"Dĩ nhiên là Neville. Dì hy vọng ông ta nhận ra thông báo của mình gây thất vọng nhiều thế nào. Rất đáng ăn mừng. Một bi kịch đẫm máu."

Bi kịch thì không. Nhưng sốc thì có. Bất ngờ, không hẳn, chỉ đơn giản là lãng quên một thời gian ngắn, rằng kết quả sẽ là như thế. Vậy ra ngay từ đầu Ophelia đã đúng, và thật đáng buồn, Sabrina cũng đúng. Chuyện xảy ra tồi qua giữa cô và Duncan chỉ là giây phút bốc đồng của anh, là cơ hội mà một anh chàng khỏe mạnh sẽ không bỏ qua, và cô cũng không có phản đối. Hiện giờ cô cũng không hỏi hận.

Tuy nhiên, thứ làm tổn thương cô, tàn phá cô chính là anh vừa làm tình với cô xong lại ngay lập tức quay sang hỏi lỗi với Ophelia và cầu hôn cô ta. Nếu chúng xảy ra cách nhau một thời gian ngắn, thậm chí chỉ cần một tuần thì cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng có vẻ như tình một đêm với Sabrina chính là chất xúc tác để anh nhận biết rõ cảm xúc thật của bản thân.

Đúng lúc ấy, Ophelia bước vào phòng và nhận được lời chúc nửa vời từ một số người, song dường như cô ta không để ý vì còn mãi vui mừng với chiến thắng. Raphael đã đứng một điều, ít nhất chẳng có ai cảm thấy thực sự vui mừng với lễ đính hôn đặc biệt này. Những anh chàng trẻ tuổi, ngoại trừ Raphael có vẻ không ưa cô ta, thì đều rất thất vọng, nếu không muốn nói là tan nát trái tim, bởi lẽ Ophelia đã chính thức không còn tự do nữa. Và ít nhất, cũng có một cô gái với hy vọng tan vỡ...

Sabrina thực sự không thể chịu đựng được chuyện phải nghe Ophelia hả hê, và biết chắc cô ta sẽ làm thế nếu có cơ hội. Cô nghi ngờ cách duy nhất để tránh né là phải rời đi, thật nhanh chóng, trước khi cô nàng London kia chú ý tới.

"Cháu cảm thấy không khỏe, dì Hilary."

"Dì không trách cháu, cháu yêu. Dì cũng cảm thấy trong bụng không thoải mái. Chúng ta về chứ?"

"Vâng, mau lên dì."

Chương 33

Tiếng đập cửa cuối cùng cũng đánh thức Duncan, đủ khiến anh gằm gừ đe dọa sẽ nướng chín kẻ đó trên than hồng nếu còn chưa chịu bỏ đi. Nhưng cái kẻ bên ngoài vẫn gan lì, ngược lại còn mở cửa phòng. Duncan không buồn chú ý mà chỉ ngồi trên giường, cố gắng giữ chặt đầu bởi cảm giác nó đang vỡ tung ra từng mảnh.

"Trông anh tệ quá, bạn già. Uống quá nhiều trong tiệc mừng đêm qua hả?"

Duncan mở cặp mắt đỏ ngầu, dán chặt vào Raphael Locke, "Tôi sẽ phải tìm một cái vạc dầu sôi. Có vẻ than nóng là không đủ với anh".

Raphael cười khùng khục, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh giường. Duncan, bất lực với vị khách không mời mà vẫn chưa nhận ra thông điệp rằng mình không được chào đón, rên rỉ và vùi đầu dưới gối.

Thật không may, dù giọng của Rafe hơi nghèn nghẹt, nhưng vẫn xuyên vào đầu anh. "Sau khi suy xét kỹ càng, tôi biết tại sao mình lại buồn muốn chết trong buổi sáng ảm đạm này, còn lý do của anh là gì? Vì anh đã thay đổi ý định về chuyện kết hôn với Ophelia..."

"Tại sao tôi nên làm chuyện chết tiệt đó?"

"Có lẽ vì cô ta quá xinh đẹp khiến anh nín thở chẳng?"

Duncan khịt mũi, ngồi dậy. "Vẻ đẹp mà người Anh cho là chuẩn mực, hợp thời thì người Scotland lại cho là nhợt nhạt, ốm yếu. Đàn ông Scotland muốn tìm một cô gái với cơ thể khỏe mạnh và đủ da thịt để chịu đựng được mùa đông phương bắc. Anh có biết Ophelia sẽ không bao giờ sống sót nổi ở xứ bắc, rằng cô ta sẽ lập tức héo rũ ngay khi vừa gặp phải thời tiết xấu không? Và ở đó thời tiết xấu diễn ra thường xuyên, không ngừng nghỉ. Tôi đã nhận ra điều đó, cho dù cô ta không làm tôi ghét bỏ bởi cái lưỡi độc địa của mình."

"Nhưng từ giờ anh sẽ sống ở Anh đúng không, vậy thì có gì khác biệt đâu?"

"Nếu tôi cho rằng mình không bao giờ còn nhìn được thấy quê nhà nữa, thì tôi sẽ héo mòn đến chết."

"Vậy thì tại sao anh lại đột ngột muốn tái đính hôn với cô ta, bạn già?"

Câu trả lời đã tự động đưa lên đầu lưỡi Duncan, nhưng đây là lần đầu thứ hai Rafe ngụ ý rằng anh đã thay đổi suy nghĩ về Ophelia, nó hé ra một ký ức mơ hồ về lý do tại sao anh lại uống đến say xỉn đêm qua.

Và từ đó lại khuấy động một ký ức khác, thậm chí còn khó hiểu hơn, là phản ứng của cả hai người đàn ông lúc anh báo tin rằng anh sẽ cưới Ophelia, nhưng lúc đó anh đã quá say nên không quan tâm. Có thật anh đã nói với họ như thế? Rằng anh không quan tâm?

Cố gắng nhớ lại tất cả khiến đầu anh đau buốt, vì vậy anh từ bỏ và đáp, "Không phải tôi tự nguyện, tôi cam đoan với anh."

"À, ra là vậy hả?", Raphael đáp, bực bội và thất vọng xen lẫn trong giọng nói của anh ta. "Không hiểu sao tôi lại nghĩ anh có chút bản tính độc lập, hơn là rậm rạp nghe theo mấy lão già cơ đấy."

"Từ khi nào chuyện tôi làm quái gì lại trở thành mối bận tâm của anh thế?"

"Kể từ khi tôi quyết định dang cánh che chở cho anh, dĩ nhiên", Raphael đáp.

"Mang cánh của anh đi chỗ khác đi, tôi không cần."

Raphael cười khùng khục. "Quá muộn rồi. Tôi không bỏ rơi bạn bè chỉ vì họ trở nên quá ngu ngốc."

"Cảnh cáo lần cuối, anh bạn. Nếu anh không rời khỏi đây và để tôi chết trong yên bình..."

"Nào, nào, đừng đe dọa nếu anh không thể thực hiện trong hoàn cảnh hiện tại."

Rất đúng, Duncan muộn màng nhận ra, vì thế anh cố gắng từ bỏ ý định đẩy anh bạn này ra và lại vùi đầu vào gối. Anh hy vọng bỏ ngoài tai bất cứ điều gì Raphael nói có thể là cách tỏ thái độ rõ ràng nhất của anh. Thật đáng ngạc nhiên, thậm chí anh còn ngủ lại được một lát, quả là may mắn nếu xét đến chuyện anh đang đau khổ thế nào.

Lúc tỉnh dậy lần thứ hai, anh không biết đã muộn thế nào, nhưng ít nhất đầu anh đã không còn ong ong nữa. Nhưng nếu anh nghĩ Raphael Locke đã bỏ đi từ lâu thì nhầm to. Anh chàng người Anh vẫn đang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, đọc một cuốn sách mà hẳn là anh ta lấy ra từ giá sách nhỏ trong phòng. Chúng không phải sách của Duncan, mà đã được đặt ở đó như một phần trang trí trong phòng lúc anh chuyển đến.

"Mấy giờ rồi?", Duncan lẩm bẩm khi anh ngồi dậy, rất thận trọng để tránh cơn đau đầu như búa bổ lần nữa.

"Không quá muộn", Raphael đáp, đặt cuốn sách sang một bên. "Tôi đoán là anh vẫn kịp bữa trưa nếu nhanh chóng hơn."

Ý nghĩ về thức ăn khiến nước da Duncan gần như xanh lét. Không chậm trễ một giây, anh lao tới cái chậu vệ sinh trong phòng và cho ra toàn bộ chất độc trong ngũ tạng của mình. Một may mắn khác. Anh thực sự cảm thấy tốt hơn nhiều lúc lét trở lại giường.

"Anh vẫn còn ở đây à?", Duncan cần nhắc, thấy Raphael vẫn ngồi đó, các ngón tay đan hờ vào nhau, đặt trước miệng bình tĩnh nhìn anh.

"Anh thường mặc đầy đủ quần áo khi đi ngủ à?", Raphael vặn ngược lại, phớt lờ câu hỏi đang chĩa vào mình.

"Chỉ khi tôi không nhớ ra mình đã đi về giường như thế nào."

"À phải, một lý do rất đúng đắn, tôi đoán thế", Raphael trả lời rất lạnh nhạt.

"Tại sao anh vẫn ở đây?"

"Tò mò, dĩ nhiên, tôi thừa nhận mình không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hay làm sao anh có thể biến thành thằng hề đêm qua. Tôi rất khó lòng bỏ qua nó, anh bạn già, trừ khi anh thú nhận."

"Nếu có thể nhớ được, có lẽ tôi sẽ ban ơn cho anh, nhưng vì tôi không thể..."

"Nào, lý do này không có tác dụng đâu, thật đấy. Một khi anh ngẫm nghĩ đến nó, trí nhớ sẽ lập tức trở lại với anh. Tôi sẽ chờ."

"Vậy vui lòng đi chỗ khác chờ đi", Duncan nói.

"Và để mặc anh che giấu sự thật lâu hơn nữa hả? Không, không, sự hiện diện của tôi sẽ kích thích trí nhớ của anh, tôi chắc chắn đấy, nếu muốn đuổi tôi đi thì chỉ còn cách thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, không có lựa chọn nào khác đâu."

Nếu Duncan không cho rằng anh sẽ phải hối tiếc về nó, thì hẳn anh đã dùng vũ lực tống cổ Raphael ra khỏi phòng. Thay vào đó, anh lại nằm xuống, nhắm mắt, cố gắng hồi tưởng lại các sự kiện xảy ra đêm trước. Dần dần, ký ức của anh bắt đầu trở nên rõ ràng.

"Anh đang đỏ mặt kìa, anh bạn già", Raphael cười khùng khục, nhận xét. "Tất nhiên, nhìn dễ coi hơn nhiều về xanh lét khi này."

Mặt Duncan càng đỏ hơn. Anh sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để được ở một mình, nhằm chậm rãi nhấm nháp chuyện anh vừa nhớ lại. Nhưng cái kẻ không mời đang chai lì ngòi đợi ở kia thì có vẻ chẳng cần gì, anh thở dài nặng nề và đành để ký ức đặc biệt đó lại.

"Cô ta làm cô ấy khóc. Tôi hết sức giận dữ, lập tức muốn biết miệng lưỡi cô ta độc địa đến mức nào và cô ta đã nói gì."

"Tôi có thể hiểu ai là kẻ có cái lưỡi độc ác, nhưng ai là người bị làm cho phát khóc?"

Raphael hỏi với cặp mắt nheo lại, cho thấy bản năng bảo vệ của anh ta đã bị đánh thức buộc Duncan phải trả lời, "Không phải em gái anh, là Sabrina.

Và tôi đã cố hỏi cô ấy xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô ấy không nói. Cô ấy quá buồn phiền đến nỗi không muốn nói về nó. Vì vậy tôi đành tìm đến kẻ đầu sỏ. Tôi nhớ mình đã vô cùng giận dữ lúc đi tìm cô ta mà không thấy. Cuối cùng tôi nhờ người hầu đưa thẳng tới phòng cô ta. Tôi đoán cô ta về phòng để tìm gì đó, vì thời gian vẫn còn sớm và bữa tiệc vẫn đang nhộn nhịp, và nếu chúng tôi có to tiếng thì tốt nhất là ở trên gác, nơi không có ai nghe trộm. Tôi không hề nghĩ cô ta lại chuẩn bị đi ngủ."

"Tại sao tôi lại có cảm giác kinh khủng là anh thấy cô ta đang nằm trên giường nhỉ?"

"Chưa tệ đến mức ấy, nhưng cũng gần như vậy. Cô ta đang mặc đồ ngủ, váy lót, đại loại thế. Tôi chỉ chú ý..." Tiếng khịt mũi của Raphael làm anh hơi dừng lại, rồi nhấn mạnh, "Tôi thề với anh, tôi quá giận dữ nên thực sự chỉ nhìn thẳng cô ta, cho dù có chú ý thì làm sao tôi có thể biết đó là đồ ngủ của phụ nữ chứ, hả? Chẳng khác biệt là mấy so với vài bộ váy buổi tối mà tôi từng thấy. Chẳng qua chúng được gọi là 'đồ ngủ' chỉ nhằm tránh cho đám đàn ông dán mắt vào họ một cách không thích hợp mà thôi".

"Phải, phải, vấn đề ngữ nghĩa", Raphael nóng nảy. "Đi thẳng vào câu chuyện của anh đi."

"Tôi không kể chuyện cho anh, anh bạn, tôi chỉ đang tường thuật lại sự việc khiến tôi phải thỏa hiệp với cô gái đó, cho dù tôi chẳng hề lớn vồn quanh cô ta."

"Ôi, Chúa ơi, chuyện chỉ có thể thôi hả? Anh để cô ta lừa phỉnh, phải cưới cô ta chỉ đơn giản là vì đen đui thấy cô ta mặc đồ ngủ hả? Anh không có não à, chuyện đó sẽ chẳng có gì nguy hiểm cả bởi vì cô ta sẽ không dám nói với ai hết. Tôi không thể tin cô ta lại có thể cho anh vào tròng bằng trò lừa gạt xưa như trái đất..."

"Anh có thể câm miệng đủ để nghe hết câu chuyện không hả?", Duncan cắt ngang. "Cô ta đã hoảng hốt và tức giận giống như tôi. Tôi mong là mình

có thể đổ lỗi cho cô ta, nhưng không thể."

"Đừng cả tin như thế", Raphael chế giễu. "Dĩ nhiên, cô ta sẽ giả vờ giận dữ. Nếu tỏ ra hả hê thì sẽ khiến anh nhận ra mình đã rơi vào cái bẫy của cô ta."

Duncan cau mày, cố nhớ lại chi tiết hơn chuyện đã xảy ra trong vài phút anh ở cùng Ophelia. Hầu hết điều anh nhớ được là lúc đầu mình đã tức giận thế nào cũng không sánh nổi cơn thịnh nộ khi anh hằm hằm bỏ đi và uống tới quên trời quên đất.

Anh đã đập cửa mạnh tới mức khiến cô ta cúi kính và lúc giật cửa ra, cô ta đã gất gồng, "Chuyện gì?" trước khi kịp nhận ra ai đang đứng ở cửa. Cô ta hết sức kinh ngạc lúc nhận ra anh, rồi ngay lập tức lo lắng có người nhìn thấy anh ở đây. Thực tế, cô ta đã bảo anh đi đi, thậm chí còn đóng cửa lại.

Nhưng ngu ngốc, thay vì nhận ra đó không phải lúc thích hợp để chất vấn cô ta, anh lại bắt chập cánh cửa đang đóng mà ngoan cổ bước vào phòng, đóng sập cửa. Vốn lúc ra mở cửa cô ta cầm theo chiếc áo choàng, nhưng đã vút sang một bên vì cho rằng mình lại được ở một mình. Tuy nhiên, anh không hề nhận thức được việc anh vào phòng trong khi cô ta chỉ mặc đồ ngủ là không phù hợp thế nào. Cơn giận dữ đã đưa anh đến đây và che mờ lý trí khiến anh không nhận ra những dấu hiệu nguy hiểm sờ sờ ở đó.

Điều anh phát hiện ra là cô ta đã hiểu nhầm nghiêm trọng lý do anh đến phòng mình. Nếu anh không nhận thấy cô ta chỉ mặc đồ ngủ, dù anh thực sự không để ý chuyện đó, thì hiển nhiên cô ta cũng không nhận ra cơn giận dữ của anh.

Cô ta rụt rè nhìn anh và khiển trách, "Chuyện này có thể chờ đến sáng mai, nhưng tôi hiểu anh rất nôn nóng. Song hãy mau chóng lên trước khi một trong những cô gái ở chung phòng với tôi trở về sớm giống như tôi. Tôi sẽ giúp nó trở nên dễ dàng hơn với anh. Câu trả lời của tôi là đồng ý".

"Tôi đến đây không phải để nhận câu trả lời 'đồng ý'", Duncan gầm lên với cô ta.

Cô ta nhíu mày, rồi lại đưa ra kết luận khác. "Không phải à? Đừng nói với tôi là anh đến đây để đòi hỏi một lời xin lỗi khác nữa nhé. Thành thật mà nói, tôi không biết phải làm gì nữa để nói xin lỗi cho lần gặp mặt đầu tiên không may mắn của chúng ta. Đây, thậm chí tôi vừa nói lại rồi đây. Nào, giờ chúng ta có thể sửa chữa và..."

"Không, tiểu thư, điều tôi muốn chỉ là nghe cô giải thích cô đã nói gì khiến Sabrina phiền muộn đến phát khóc."

"Sabrina?" Cô ta hỏn hên, rồi đột nhiên tức giận. "Anh đến đây chỉ để hỏi tôi về Sabrina hả? Vậy thì xéo đi! Tôi chẳng có gì để nói về đứa con gái kinh khủng đấy."

"Cô sẽ nói cho tôi..."

"Cái gì? Rằng cô ta đã sỉ nhục tôi thế nào hả? Rằng cô ta đã lảng mạ tôi đến nỗi tôi phải bỏ về phòng để tự thương xót bản thân trước khi có người nhận ra tôi đang khóc sao? Cô ta buồn phiền hả? Nếu cô ta buồn phiền thì chính là vì cô ta cảm thấy hối hận vì đã độc ác với tôi. Đó chính là câu trả lời. Giờ..."

Rồi cánh cửa lại bật ra. Một cô gái trẻ đứng ở đó, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó xấu hổ, và cuối cùng là bật cười, xin lỗi vì đã làm phiền, rồi đóng cửa lại.

Duncan vẫn chưa nhận ra ngay kết quả đáng sợ, đến khi nghe tiếng gào thét của Ophelia. "Này, xem anh đã làm gì kìa! Anh chỉ cần rời đi lúc tôi bảo anh đi, nhưng không, anh đã hoàn toàn đẩy tôi vào tình thế bắt buộc phải cưới anh. Vì người chứng kiến là cô ta nên tất cả mọi người sẽ ủa đến đây. Tôi không thể tin được! Cô ta là kẻ thù đáng sợ nhất của tôi."

"Chẳng lẽ không có cách nào..."

"Thậm chí cũng đừng có nghĩ cách sửa chữa việc này, Duncan MacTavish. Anh có thể thuyết phục Mavis không hé răng, nhưng cô ta sẽ không bao giờ đồng ý. Và cho dù cô ta đồng ý thì cũng là nói dối. Cô ta căm ghét tôi. Anh không thấy vẻ mừng rỡ trong mắt cô ta sao, giờ cô ta đã có phương tiện để hủy hoại tôi? Chuyện chúng ta sẽ đính hôn phải được công bố ngay lập tức."

Mặc dù rất muốn nghĩ tất cả chỉ là một âm mưu mà bằng cách nào đó anh có thể thoát được, anh buộc phải chấp nhận bởi tính nóng nảy của mình. Anh có thể chờ cho đến sáng mai để vặn hỏi cô ta. Anh có thể rời khỏi đây ngay khi nhận ra cô ta đang chuẩn bị đi ngủ. Anh có thể đuổi theo kẻ thù của cô ta và nỗ lực để đảm bảo cô ta im lặng, thay vì tin tưởng Ophelia rằng chẳng có gì có thể buộc cô gái kia không hé răng, bởi vì anh không hề hoài nghi thực sự có người muốn hủy hoại Ophelia. Ngược lại, anh bỏ đi và cố gắng xóa sạch tình huống kinh khủng này bằng cách uống say khướt, và thành công đến mức anh chỉ mơ hồ nhớ được đã mời hai người ông tới phòng anh để tuyên bố rằng anh sẽ cưới Ophelia Reid.

Với những điều bóng gió của Raphael, anh buộc phải đính chính, "Anh không biết, anh bạn, cô ta không hề biết tôi sẽ tìm kiếm mình, vì vậy không thể nào thiết kế bẫy tôi. Với tôi, điều an ủi là chuyện đó không phải do cô ta làm. Tôi gây ra toàn bộ sự việc này do giận dữ và nóng nảy, bởi vậy tôi không thể để cô ta bị mất mặt, vì chính tôi mới là kẻ đáng trách. Tôi sẽ cắn rứt cả đời nếu làm thế."

"Chết tiệt, anh đặt danh dự trên tất cả phải không?", Raphael đáp bằng giọng có vẻ hơi chán ghét, nhưng cuối cùng cũng bỏ đi.

Chương 34

Sabrina nhìn chăm chăm vào chiếc xe ngựa đang dừng trước cửa nhà từ cửa sổ phòng ngủ. Cô thực sự không ngạc nhiên rằng mỗi lần nhìn thấy nó là cô lại bật khóc. Không nhiều, chỉ vài giọt thêm vào cơn mưa nước mắt cô đã đổ mấy ngày vừa qua. Và chiếc xe vẫn đều đặn tới đây hằng ngày, chờ đợi vài tiếng rồi mới quay trở lại Summers Glade, cho dù người đánh xe đã được dặn đừng đến nữa.

Không khí tiệc tùng không giảm xuống mà tiếp tục tung bừng chuẩn bị cho đám cưới dự định sẽ diễn ra vào giữa tuần tới. Đồn đoán rằng Neville cảm thấy ông ấy đang có sẵn một nhà đầy khách nên tại sao phải phí công mời mọc lần nữa mà không tổ chức ngay khi mọi người còn ở đây chứ?

Đó là những lời bàn tán xôn xao của hàng xóm láng giềng. Sabrina không tận tai nghe thấy bất cứ người nào nói thế, nhưng các dì của cô luôn cập nhật tin tức cho cô, bởi họ vẫn luôn tiếp đón người tới thăm viếng ngay cả khi cô không muốn. Trên thực tế cô tự nhốt mình trong phòng mà không chịu rời khỏi đó. Cô cũng không xuống dưới nhà nói chuyện với Duncan lúc anh tới đây vào cái ngày sau ngày Thông báo Lễ cưới của anh. Cô cũng không gặp anh khi anh tới lần nữa. Và hiển nhiên, cô cũng từ chối gặp Ophelia lúc cô ta tới thăm, không nghi ngờ gì là để hả hê vào buổi chiều muộn cùng ngày.

Nhưng sau ba ngày đầy nước mắt và đau khổ tột cùng bởi chuyện xảy ra đã triệt để lật đổ hạnh phúc ngắn ngủi của cô, Sabrina đạt tới điểm tê liệt. Đó cũng là một loại may mắn. Chết sẽ không cảm thấy đau khổ nữa. Cô cho rằng cuối cùng cô cũng có thể xoay sở để bỏ lại mọi thứ phía sau, trở lại con người trước đây, thi thoảng nhìn lại nỗi đau đón ấy với tiếng thở dài. Nhưng ngay lúc này, tình trạng tê liệt đó ít nhất cũng khiến cô rời khỏi nơi ẩn náu.

Tuy nhiên, đó lại là lựa chọn tồi tệ, lần đầu tiên cô xuống dưới phòng khách, hy vọng được gặp một trong hai dì cô. Thay vào đó cô lại gặp

Ophelia, một mình, chắc hẳn là được cô hầu gái đưa vào, rồi cô ấy lại chạy đi báo cho ai đó biết cô ta tới thăm.

Thật kinh ngạc, Sabrina chẳng cảm thấy gì, thậm chí còn không hiểu được phép lịch sự thông thường yêu cầu cô ít nhất cũng phải nhận ra sự có mặt của Ophelia. Trạng thái tê liệt của cô đã đạt đến mức tuyệt vời.

"Khỏe hơn chưa?", Ophelia hỏi với giọng quan tâm lúc nhìn thấy cô đứng ở cửa.

"Khỏe hơn?"

"Khi tôi tới thăm hôm qua, Quý bà Alice nói là cô bị ốm do thay đổi thời tiết và phải nằm trên giường. Tôi nên lên phòng thăm cô, thậm chí đề nghị như vậy, nhưng bà ấy bảo cô đang ngủ."

"Ồ, ra thế", Sabrina phẩy phẩy tay. "Chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì ốm thế nào cũng khỏi ấy mà. Con gió nào đưa cô tới cửa nhà tôi thế? Bữa tiệc vẫn đang diễn ra ở Summers Glade à?"

"Phải, dù số lượng khách đã giảm đáng kể", Ophelia có chút bực bội. "Tôi đoán là rất nhiều quý cô khác cảm thấy họ đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đó."

Sabrina không bất ngờ. Phần lớn các tiểu thư được mời tới đều đang trong độ tuổi kết hôn, và giờ anh chàng độc thân mà họ tới đây tranh giành đã bị cướp mất, nên họ cần tiếp tục tìm kiếm, vì vậy họ phải trở về London và tiếp tục sứ mệnh trong các bữa tiệc ở đó.

Tiếp theo là sự im lặng khó chịu. Về lịch sự giả tạo này cũng xóa đi được những cảm giác ghê tởm đã nảy sinh sau cuộc trò chuyện cuối cùng của họ. Cả hai đều không thích nhau. Chuyện này đã được cả hai xác định rất rõ.

Ophelia phá tan bầu không khí im lặng bằng tiếng thở dài. "Tôi muốn xin lỗi", má cô ta hơi đỏ và mi mắt sụp xuống. "Tôi nhận ra mình có chút ác ý tại bữa tiệc đêm đó, và vì thế khiến cô, ừm, mất bình tĩnh với tôi. Tôi muốn giải thích tại sao..."

"Đừng bận tâm", Sabrina ôn tồn cắt ngang. "Không sao đâu."

"Có thể với cô thì không, nhưng tôi đã rất hối hận về những lời lẽ nặng nề giữa chúng ta", Ophelia kiên quyết, "Dù sao chúng ta cũng là bạn bè."

Sabrina có lẽ đã khịt mũi nếu không được bảo vệ bởi trạng thái tê liệt. Trong thực tế, họ chưa bao giờ là bạn bè.

Ophelia đã giới thiệu Sabrina với những người quen biết của cô ta, song cô ta đâu có lựa chọn nào khác vì lúc đó Sabrina là khách trong nhà cô ta? Không. Bây giờ Sabrina đã nhận ra Ophelia rất miễn cưỡng làm thế, không phải vì cô ta muốn, mà vì cô ta phải làm. Và lần duy nhất cô ta viện đến thứ gọi là 'tình bạn' của bọn họ là lúc muốn thứ gì đó từ Sabrina và cảm thấy cô nợ cô ta.

Như thường lệ, Ophelia phớt lờ vẻ không hứng thú của Sabrina, tiếp tục nói chuyện mà cô ta định nói: "Cô thấy đấy, tôi đã không tự tin như đã thể hiện tối hôm đó. Tôi không biết tại sao - thực ra, có lẽ do chiến dịch của Duncan nhằm cố làm tôi ghen tức đã có hiệu quả. Cho dù là lý do gì, thì tôi cũng bắt đầu nghi ngờ, và điều đó làm tôi có chút bực mình mà thật không may lại đổ lên người cô. Tóm lại, tôi không thường hoài nghi bản thân, và sau đó thấy tôi thật ngu ngốc khi làm thế. Đáng ra tôi phải hiểu rõ hơn. Tại sao ư, vì ngay sau đó anh ấy đã không giả vờ nữa và chúng tôi lại tái đính hôn".

Nhận xét đặc biệt đó đã gây ra vết nứt lớn trong trạng thái tê liệt của Sabrina. Trước khi anh đuổi theo cô trên đường ư?

"Xảy ra khi nào?", cô hỏi.

"Khi nào thì có quan..."

"Khi nào?"

Ophelia chớp mắt bởi giọng nói sắc bén của Sabrina, nhưng sau một thoáng suy nghĩ, đáp lại, "Sao thế, ngay sau khi cô rời đi. Lúc đó, tôi đang rất buồn bã và mệt mỏi. Duncan hẳn đã thấy tôi đi lên gác, vì anh ấy đã đi theo và khăng khăng - khăng khăng rằng chúng tôi nên tái đính hôn. Rất mạnh mẽ, anh chàng Scotland ấy. Tôi đoán là anh ấy không thể giả vờ lâu hơn nữa, song cũng có lẽ là anh ấy đã hết kiên nhẫn. Có lẽ cuối cùng anh ấy cũng hiểu rằng, chúng tôi càng sớm đính hôn thì đám cưới càng nhanh diễn ra. Và anh ấy cuồng nhiệt", cô ta đỏ mặt nói thêm. "Tôi cảm giác anh ấy sẽ lập tức kéo tôi vào giường nếu không bị cắt ngang."

Sabrina ngồi sụp xuống sau khi nghe xong. Cảm giác bàng hoàng giống hệt buổi sáng hôm đó lúc cô nghe thấy về Thông báo đính hôn - thực ra còn tệ hơn. Nếu Ophelia tin tưởng như vậy, tức là sự nồng nhiệt của Duncan là dành cho cô ta, và không được thỏa mãn vì bị làm phiền. Rồi sau đó anh thấy Sabrina ở một mình trước lúc đắm mê của anh dụ đi, anh liền chớp lấy cơ hội đó. Không dính dáng tí nào đến cá nhân cô. Trong xe ngựa tối tăm đó, anh dễ dàng tự giả vờ rằng cô chính là người mà anh muốn.

Thật đáng buồn, sau khi suy xét mọi chuyện, Sabrina thực sự tin lời Ophelia. Nếu cô xinh đẹp hơn một chút, hay Ophelia xấu hơn một chút, thì có lẽ cô có chút nghi ngờ. Nhưng cô không thể tự dối gạt bản thân. Ophelia dễ dàng hạ gục bất cứ gã đàn ông nào và vấn đề của cô ta chỉ là lựa chọn ai mà thôi.

Câu hỏi là, liệu cô có thể đổ lỗi cho Duncan bởi thứ mà cô tự nguyện dâng hiến, trong khi anh đã đính hôn cùng người khác không? Có gã đàn ông nào mà không làm như anh chứ? Không, cô chẳng thể trách móc anh. Ngoài ra, cô vẫn rất yêu anh. Cô mong mình đừng như vậy, nhưng đó là thứ tình cảm không dễ dàng từ bỏ được. Cho dù cô có đổ lỗi cho anh thì mọi

chuyện cũng không thay đổi. Anh vẫn sẽ cưới Ophelia. Trái tim cô sẽ tan vỡ hơn chút nữa vào ngày cưới của anh.

Ophelia tiếp tục nói như thể lời của cô ta là vô hại. "Tôi rất vui mừng vì chúng ta đã hòa giải với nhau và trở lại là bạn bè. Cô biết đấy, Edith cùng Jane đã bỏ rơi tôi. Họ hứa sẽ trở lại vào lễ cưới, nhưng tôi thực nghi ngờ là họ có thể tìm được chút thời gian rảnh rỗi trong vòng xoáy quay cuồng của London - tôi biết là không thể. Nhưng nếu không có họ ở đây thì thật buồn chán. Cô phải đến Summers Glade đây, Sabrina, để bầu bạn với tôi."

May mắn là Sabrina đã không phải tìm cách giải thích lý do cô không thể tới đó, vì cuối cùng dì Alice cũng bước vào, nhìn thấy vẻ nhợt nhạt, buồn bã của cô đã buộc cô phải trở lại giường, như thể thực sự cô đã nằm trên giường suốt ba ngày qua.

Alice lẩm bẩm vài câu như "Về phòng", và "Không nên xuống dưới nhà nữa", là nhằm vào Ophelia, chứ không hẳn vì Sabrina cần một cái cớ để trở về phòng. Ophelia nghĩ thế nào tùy thích, nhưng hy vọng là cô nàng London đó đã nói hết những gì muốn nói và đừng quay trở lại nữa.

Chương 35

Ophelia đã hết sức bực bội trên quãng đường ngắn ngủi trở về Summers Glade. Cô ta đã làm xong việc mình muốn làm - hoàn thành chuyện xin lỗi ngớ ngẩn này và bình thường trở lại với Sabrina. Cô ta hy vọng ít nhất mình cũng sẽ thành công, bởi cô ta đã chán ngấy ở Summers Glade, và Sabrina có thể giúp cô ta khuây khỏa đáng kể.

Cô ta buồn chán không chỉ đơn giản vì đám người London ở lại lâu dài không đủ nhiều để khiến cô ta thích thú, mà còn vì bị Duncan phớt lờ. Ophelia đoán có lẽ anh vẫn còn giận dữ vì bị buộc phải đính hôn lại. Tội nghiệp cho anh. Cô ta không định giăng bẫy, nhưng anh lại tự mình chui vào, song không thể phủ nhận đối với cô ta, kết quả này thật quá tuyệt vời.

Tuy nhiên, Ophelia chưa từng nghĩ anh lại làm ra chuyện gì quá liều lĩnh như xông vào phòng ngủ của cô ta. Như thế là không phù hợp ngay cả khi cô ta vẫn mặc đồ bình thường. Nhưng cô ta đã rất tin tưởng rằng anh tới để cứu vãn mối quan hệ giữa bọn họ, nên sẵn lòng tha thứ cho hành động bốc đồng đó. Rồi lại phát hiện ra mục đích của anh chỉ là vì Sabrina. Hành động đó thật sự là giọt nước tràn ly, nhất là sau khi đứa con gái quê mùa đó thể hiện bản chất thực của mình, rằng cô ta không phải là 'cô nàng ngọt ngào và tươi tắn', mà chỉ là một ả đàn bà chanh chua, cay nghiệt.

Nhưng anh đã gợi nhắc Ophelia về cuộc nói chuyện lúc trước giữa cô ta với Sabrina. Và cô ta đặc biệt nhớ lại mình đã bịa đặt về một tình huống mà bản thân bị xâm hại, nhưng bất chấp như vậy, hoàn cảnh hiện tại là hoàn toàn có thật.

Mia mai thay, cô ta không hề nghĩ đến chuyện lợi dụng nó, nếu anh không đề cập đến. Ngay khi nhớ lại, cô ta lập tức nghĩ cách giữ chân Duncan ở đó sau những lời nạt nộ của anh, ít nhất đến khi những cô gái khác xuất hiện, mà người nên có mặt nhất chính là Mavis đã mở cửa. Mọi thứ quá hoàn hảo. Ophelia thực sự không thể bày ra một kế hoạch tuyệt vời như vậy. Thậm chí còn mĩa mai hơn là cô ta chẳng phải làm gì mà vẫn có được. Duncan đã tự mình gây ra toàn bộ mọi chuyện.

Vấn đề còn lại hết sức đơn giản, anh đã giận dữ bỏ đi tìm ngài Neville và kể lại mọi chuyện. Ông thuộc lớp người cũ, không cần phải thuyết phục ông rằng Duncan đã làm hại cô ta chỉ vì muốn sửa chữa sai lầm; thật đơn giản.

Ông cũng đã cố tìm kiếm Mavis, nhưng may mắn là không tìm được, vì vậy ông buộc phải thông báo về lễ đính hôn của cháu mình ngay trong đêm đó.

Edith và Jane đã rời đi vào buổi chiều hôm sau cùng với người đi kèm, giống như rất nhiều quý cô khác. Lúc này Ophelia có hẳn căn phòng ngủ đã từng phải ở chung với tám cô gái khác.

Mavis đã bỏ đi ngay đêm hôm đó, chính vì thế mà ngài Neville không tìm được. Chẳng nghi ngờ là cô không muốn bị ngài huân tước hay Duncan dọa nạt phải giấu kín chuyện mình đã chứng kiến, trong khi cô không định làm vậy. Nhưng tại sao cô lại bỏ đi ngay lập tức, đến nỗi không kịp mang theo đồ đạc? Cô chỉ kịp gọi người anh họ, vốn hộ tống mình tới đây, thu xếp xe ngựa và đi luôn. Nhưng Ophelia cũng sẽ làm tương tự nếu có tin tức sốt dẻo như thế, vì vậy cô ta hoàn toàn hiểu được tại sao.

Thông báo về lễ đính hôn trước khi tin đồn kịp tung ra là cách để đê bẹp nó ngay từ trong trứng nước. Cuộc hẹn hò của hai người yêu nhau sẽ bị dị nghị, nhưng với cặp đôi đã đính hôn thì hoàn toàn được thông cảm, bởi vậy chuyện này hoàn toàn có thể hủy hoại người phụ nữ nếu chưa đính hôn. Như thế Mavis sẽ chẳng làm đạt được gì dù có tung ra tin đồn. Chắc chắn cô nghĩ mình có thể trả thù được, nhưng thay vào đó lại giúp Ophelia đạt được thứ mình muốn. Quá hài hước.

Nhưng bây giờ, trên đường trở về Summers Glade, Ophelia không tìm được suy nghĩ rằng có lẽ cô ta đã khiến mối quan hệ với Sabrina trở nên tồi tệ hơn, và do đó cô ta mới cảm thấy bức bối trong khi lẽ ra không nên thế. Cô ta vốn không cảm thấy tội lỗi vì đã nói dối Sabrina. Con bé đó đáng bị như vậy, bởi đã cố đánh cắp Duncan khỏi cô ta. Nhưng cô ta thực sự muốn kết bạn lại với Sabrina, bởi vậy có lẽ cô ta nên cố tìm hiểu tại sao thời điểm cô ta gặp gỡ Duncan lại có vẻ quan trọng với cô đến thế, thay vì nói dối về nó.

Lúc trở lại tòa lâu đài, cô ta bị ngài Neville gọi đi. Ophelia cũng không biết ông đã đợi mình bao lâu, vì cô ta không có mặt ở đó lúc ông cho người đến gọi, nhưng cô ta lập tức được đưa thẳng tới phòng khách riêng của ông.

Cô ta vốn nóng lòng được nói chuyện với ông sớm hơn, nhưng ông lại cố tình phớt lờ cô ta sau khi công tuyên bố về lễ đính hôn. Song một lời xin lỗi là thích đáng. Suy cho cùng thì cô ta vẫn là người vô tội, và sẽ bị hiểu lầm tai hại nếu không muốn cưới Duncan, nhưng bị buộc phải làm thế vì anh đã

làm hại cô ta. May mắn thay, cô ta thực lòng muốn kết hôn với anh, nhưng không cần phải đề cập đến, trừ khi cô ta nhận được lời xin lỗi thích đáng.

Tuy nhiên, cô ta đã hiểu lầm nghiêm trọng về lý do của buổi gặp mặt này. Cô ta không vội vàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Neville đến khi ông bắt đầu bằng giọng nói cứng rắn, "Bên cạnh thực tế là bố mẹ cô đã được thông báo về mọi chuyện và sẽ sớm có mặt ở đây, chúng ta có vài vấn đề cần thảo luận ngay lập tức."

"Dĩ nhiên", Ophelia nghi hoặc trả lời, giọng điệu của ông ám chỉ có lẽ cô ta sẽ không thích cuộc nói chuyện này như đã tưởng.

"Tôi có thông tin từ rất nhiều nguồn, rằng cô có một thói quen xấu là thích ngồi lê đôi mách."

Cô ta lập tức phản bác. Ông ta định trách mắng cô ta ngay cả khi họ vẫn chưa thành họ hàng ư?

"Con người ai cũng thích ngồi lê đôi mách, thưa ngài Neville", Ophelia lạnh lùng chỉ ra.

"Không phải ai cũng vậy, nhưng họ cũng không thường làm như thế với mục đích xấu. Tôi chỉ đang cho cô biết, tiêu thư Ophelia, rằng hành vi tồi tệ ấy không được chấp nhận. Một khi bước chân vào gia đình này, cô phải cư xử đàng hoàng, tránh xa thói quen độc ác đó."

Lúc này cô ta cảm thấy vô cùng choáng váng và bị sỉ nhục. Độc ác? Cô ta ư? Ý tưởng hay ho. Có thể đôi khi cô ta thấy cần phải đặt mọi người về đúng chỗ của họ, hay thi thoảng cũng có chút thù hận, nhưng độc ác ư? Không đời nào.

Song chắc hẳn là ông ta đang nhắc tới chiến dịch biến Duncan thành trò cười để thoát khỏi cuộc hôn nhân không mong muốn của cô ta vào thời điểm đó. Sự việc này có lẽ đã khiến ông thấy bị xúc phạm. Nhưng cô ta

hoàn toàn không ác ý, và thực tế nó cũng chẳng làm tổn hại nhiều đến Duncan. Nó chỉ đơn giản là một cách để kết thúc mà thôi.

"Nếu cảm thấy hành vi của tôi đáng chê trách, thưa ngài, chỉ cần nói vậy thôi, nhưng đừng buộc tội tôi..."

"Cô gái thân mến", ông điềm tĩnh cắt ngang, "Nếu chịu khó lắng nghe, cô sẽ thấy tôi không hề nói rằng hành vi của cô đáng chê trách. Thực tế là tôi nghe thấy rất nhiều người chỉ ra rằng tự các thói quen xấu của cô đã nói lên điều đó. Cô luôn sẵn sàng đặt điều về người khác, và như thế là không thể chấp nhận được. Ngồi xuống!", ông quát lớn lúc cô ta phần nộ đứng bật dậy.

Ophelia ngồi phịch xuống. Hai má nóng bừng. Nếu ông không phải là người có địa vị cao như này thì chắc chắn cô ta đã bỏ đi ngay lập tức. Đó chính là lý do duy nhất giữ cô ta ở lại. Rõ ràng cô ta không hề sợ hãi giọng nói nghiêm khắc cùng cái nhìn sắc lạnh của ông.

"Đừng hiểu nhầm", ông tiếp tục với chất giọng bình tĩnh, dù hết sức lạnh lùng. "Đáng lẽ cuộc trò chuyện này đã diễn ra sớm hơn nếu Duncan không hủy bỏ hôn ước sau lần gặp mặt đầu tiên với cô. Cô cần hiểu rằng một khi đã gả vào nhà này có nghĩa là đòi hỏi cô một trách nhiệm lớn lao mà có lẽ cô không lường tới hoặc chưa từng được dạy dỗ."

"Tôi là con gái của một bá tước", cô ta ngạo mạn trả lời, "Tôi đảm bảo mình đã được dạy dỗ cẩn thận."

Ánh mắt hết sức hoài nghi của ông khiến cô ta bớt kiêu ngạo, và thực tế ông cũng tiếp tục bằng giọng điệu tương tự. "Bố mẹ cô đã sinh sống ở London gần như từ lúc cô mới sinh ra, vì thế những thứ cô được dạy ở đó có thể không phù hợp với cuộc sống ở đây. Đây là một điền trang. Với vai trò huân tước phu nhân tương lai, cô có những nhiệm vụ cụ thể mà sẽ chiếm rất nhiều thời gian cũng như buộc phải gặp gỡ rất nhiều loại người, từ người lau chùi ống khói, mục sư cho tới cả bản thân nữ hoàng. Nhưng cho dù gặp

gỡ ai, cô cũng phải cư xử sao cho xứng với tước hiệu Huân tước Phu nhân của Birminghamdale."

"Kiểu nhiệm vụ gì ạ?", cô ta cau mày hỏi.

"Các nhiệm vụ thông thường gắn liền với một điền trang tầm cỡ này. Tôi đoán là ít nhất cô cũng được đào tạo về cách quản lý một ngôi nhà nhỉ? Trợ lý của tôi sẽ hướng dẫn cô trong từng công việc cụ thể của điền trang bên cạnh những công việc trong nhà. Cần phải nói rằng, cô sẽ có rất ít thời gian dành cho giải trí, thư giãn - hay ngồi lê đôi mách."

"Không giải trí sao?", cô ta nghi ngờ, hỏi lại.

Hắn ông đang nói đùa. Cô ta đã kết giao với hàng loạt những người có địa vị ngang hàng với ông mà thường xuyên có những trò giải trí hết sức xa hoa. Các quý bà cùng tầng lớp với ông tại London là những bà chủ cực kỳ được coi trọng ở thành phố, lời mời của họ luôn được săn đón. Dĩ nhiên cô ta đã tưởng tượng ra cảnh mình gia nhập thế giới đó và trở thành bà hoàng của bọn họ.

Nhưng hiển nhiên ông đang rất nghiêm túc lúc giải thích rõ hơn, "Ở đây chúng tôi không có thói quen giải trí, hoàn toàn không. Vũ hội này là một ngoại lệ hết sức hiếm hoi nhằm mục đích cụ thể. Nó sẽ không lặp lại. Chúng tôi cũng không có nhà ở London, một sự lãng phí ngớ ngẩn vì chẳng bao giờ chúng tôi tới đó."

"Gia đình tôi sống ở London", cô ta nhắc nhở ông. "Tất nhiên tôi sẽ tới..."

"Gia đình cô có thể tới đây", ông cắt ngang. "Tôi rất nghiêm túc khi nói rằng cô không thể có thời gian rảnh rỗi để du lịch hay giải trí. Duncan cũng thế dù nó chẳng thích thú những thứ đó. Cô cần phải thay đổi suy nghĩ. Hãy tự thích nghi với cuộc sống thôn quê đi."

Thật không may, cô ta hiểu ông muốn nói gì. Những quý tộc mà sống cố định tại điền trang của họ hơn là người chỉ thi thoảng tới thăm thì hiếm khi rời khỏi chúng. Họ xa lánh London. Không tham gia vào các Mùa vũ hội sôi động ở thành phố. Ít nhiều họ đã mất đi nét tinh tế của tầng lớp cao quý và trở nên quê mùa. Họ có những mối quan tâm mới; thời tiết, mùa màng, giá cả thị trường. Xã hội London, tối thiểu là đám người cô ta quen biết, khinh thường những quý tộc này và đánh đồng họ với tầng lớp lao động.

Ophelia âm thầm tự véo mình, hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng không. Và đó cũng không phải chuyện cô ta cho là đương nhiên lúc quyết định kết hôn với Duncan. Tước hiệu trong tương lai cùng vẻ ngoài đẹp đẽ của anh cũng không đáng để cô ta phải chịu cuộc sống khùng khiếp mà ngài Neville vừa mô tả.

Nhưng cô ta chợt nhận ra với nỗi tuyệt vọng ngày càng tăng, rằng dù muốn hay không thì hiện tại bản thân đang bị mắc kẹt với Duncan, bởi đơn giản cô ta đã mang thù mắc oán với Mavis. Nếu cô ta và Mavis vẫn còn là bạn bè thì cô ấy sẽ đồng ý không hé răng về chuyện đã chứng kiến. Tất nhiên cô ấy sẽ đồng ý, nhất là sau khi Ophelia cam đoan chẳng có gì xảy ra cả.

Ophelia chưa thực sự bị tổn hại. Bởi vì cô ta và Duncan chưa hề lên giường với nhau. Nhưng không đời nào Mavis chịu giữ im lặng. Sao cô phải làm thế khi rất căm ghét Ophelia chứ? Và cách duy nhất để cô giữ im lặng là lễ đính hôn và đám cưới sắp tới.

Để kết thúc chuyện này, đương nhiên phải tái đính hôn vì nó sẽ ngăn cản Mavis tung ra tin đồn bẩn thỉu.

"Trông cô không được khỏe lắm", Neville lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ hỗn loạn của cô ta.

"Tôi cho là thế", Ophelia đau khổ đáp. "Thứ lỗi cho tôi."

Cô ta không đợi ông đồng ý. Thực tế, cô ta gần như đã chạy ra khỏi phòng.

Chương 36

Tiếng cửa phòng khách của Neville bị Ophelia đóng sầm thật mạnh khiến ông phải cau mày bởi âm thanh không mong muốn đó. Nhưng rồi ông ngả người vào ghế với ánh mắt trầm tư, tự hỏi có phải mình vẫn chưa mạnh tay với cô gái đó.

"Suy nghĩ lại hả?", Archibald hỏi lúc ló đầu ra khỏi chiếc ghế lớn dùng để đọc sách cạnh cửa sổ, nơi không bị phát hiện, ít nhất là bởi Ophelia.

"Suy nghĩ này, suy nghĩ nọ, suy nghĩ kia thì đúng hơn", Neville mệt mỏi đáp,.

"Ồ, đừng làm khó mình, lão già. Nếu ông cho là cô ta vô tội thì nhầm to. Cô ta đã làm gì đó chọc tức thằng bé, hoặc nó đã không kiềm chế được cơn giận với cô ta đến nỗi quẳng hết sự thận trọng của mình ra cửa sổ."

"Nó có nói với ông đó là chuyện gì, hay ít nhất nguyên nhân là gì không?"

Archibald thở dài lúc rời khỏi ghế đọc sách, thả mình vào chiếc ghế đối diện với Neville. "Thằng bé sẽ không nói về đêm đó đâu, ngay cả với tôi. Tin tôi đi, tôi đã hỏi nhưng mỗi khi nhắc đến thì nó đều nổi giận. Nó đổ lỗi cho bản thân và cơn thịnh nộ của mình đã gây ra toàn bộ chuyện này. Trái tim tôi tan nát khi nhìn thằng bé đau khổ đến vậy."

"Ông cho là tôi thích thế này lắm hả?", Neville hỏi. "Chính ông đã tuyên bố cô dâu là người thế nào cũng không quan trọng, miễn là xinh đẹp. Bây giờ ông đã thấy có vấn đề chưa?"

"Ông không cần nhắc đi nhắc lại chuyện này", Archie cúi kính. "Ông nghĩ tại sao tôi phải đề nghị ông nói chuyện với cô ta chứ? Cô ta có vẻ rất hài lòng với kết quả này. Nhưng bây giờ thì không, và nếu bất kỳ ai có thể tìm ra cách thoát khỏi chuyện này thì phải là kẻ mưu mẹo như cô ta. Còn những điều ông nói với cô ta là thật hả, hay thôi phồng lên đấy?"

"Thôi phồng thì không. Nhưng đau đầu thì có. Tất nhiên, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã biết cô ta không phù hợp với cuộc sống ở đây chút nào. Vì thế tôi rất vui mừng khi thấy Duncan không bị mê hoặc bởi khuôn mặt xinh đẹp của cô ta." Nói đến đó Neville thở dài. "Tôi chỉ đang nghĩ rằng những điều nói ở đây ngày hôm nay cũng không tạo ra sự khác biệt nào. Đơn giản là không có cách nào thoát được. Cô ta không thể hủy cuộc đính hôn này được cho dù hiện giờ rất muốn làm thế. Danh tiếng của cô ta sẽ bị hủy hoại nghiêm trọng một khi tình huống xảy ra trong phòng ngủ lúc đó bị rò rỉ. Cô ta cũng hiểu rõ như chúng ta vậy."

"Nhưng ông vẫn chưa nghe thấy thông tin nào về nó. Dù cô gái chứng kiến sự việc đã đi đâu thì cũng vẫn chưa phát tán tin đồn nào. Ông đã cân nhắc đến khả năng cô ấy không thuộc tuýp người thích ngồi lê đôi mách chưa? Cho dù cô ấy có thể rất căm ghét Ophelia và thích thú muốn chứng kiến cô ta bị hủy hoại như cô ta than thở, nhưng có thể lòng tự trọng sẽ ngăn cô ấy trả thù theo cách hèn hạ này."

"Chúng ta không thể trông chờ vào vận may được, ông biết thừa mà Archibald. Cho dù Mavis Newbolt đã bắt đầu tung tin đồn hay chưa cũng không quan trọng. Chúng ta phải tính đến khả năng xấu nhất và có biện pháp ngăn chặn nó như vẫn đang làm. Chúng ta chưa nghe thấy gì bởi vì từ lúc lễ đính hôn được công bố thì tin đồn đã không còn tác dụng nữa. Chuyện mà đáng lẽ sẽ rất sốc thì giờ mọi người có lẽ chỉ nhú mày một, hai cái thôi. Lễ đính hôn đã xóa tan vụ tai tiếng."

"Và ông vẫn chưa may mắn tìm được cô gái đó hả?", Archie hỏi.

Neville đưa tay vuốt mái tóc bạc trắng với vẻ thất vọng. "Biến mất hoàn toàn, giờ bố mẹ cô ấy cũng thế."

Archibald cau mày, nghe thấy thế liền suy đoán, "Liệu có phải chỉ vì họ e sợ ông không?"

Neville khịt mũi. "Tôi mong là thế, nhưng không. Ngài Newbolt là loại người không thích bị ép hỏi - về mọi chuyện, đặc biệt là khi ông ta không có câu trả lời. Tôi được báo lại ông ta đã giận đỏ mặt tía tai lúc người của tôi gõ cửa lần thứ tư, còn không buồn tiếp chuyện anh ta, ngay sau đó thì ông ta cùng vợ đã rời khỏi London để không bị làm phiền thêm nữa. Nếu họ biết con gái mình đã đi đâu sau khi rời khỏi đây thì sẽ không cư xử như thế. Tôi đoán cô ấy cũng không báo cho họ chỗ mình đang ở, và đó là lý do khiến ngài Newbolt nổi cơn thịnh nộ."

"Ồ, sao chuyện chết tiệt này lại trở nên khó khăn thế nhỉ? Chẳng lẽ truy tìm một cô gái yếu đuối lại phức tạp thế à? Hay đám người của ông quá vô dụng?"

Neville bỏ qua câu hỏi cuối cùng, nhận xét, "Chỉ là ngẫu nhiên chúng tôi chưa tìm ra cô ấy thôi. Nhưng tôi bắt đầu suy nghĩ đến tình huống cô ấy có tình lẫn trốn. Nếu vậy thì tốt nhất chúng ta nên thảo luận về chuyện phải làm thế nào để giúp đám cháu chắt tương lai của chúng ta không bị ảnh hưởng xấu từ mẹ chúng."

Archibald phẩy tay. "Ông chỉ cần gửi chúng đến chỗ tôi sớm hơn dự định là được. Tin tôi đi, cô ta sẽ không muốn đến Scotland đâu."

"Đó không phải là giải pháp hay", Neville gầm gừ.

"Vậy là chúng ta lại quay lại chủ đề tranh cãi muôn thuở hả?", Archibald đáp trả.

"Không hề", Neville cứng nhắc. "Tôi chỉ đang làm rõ rằng con của Duncan sẽ là người Anh, sẽ học cách yêu đất nước này, sẽ nói giọng Anh chuẩn trước khi chuyển tới sống cùng ông."

"Đừng xúc phạm tôi hơn mức cần thiết, lão già, nếu không tôi lại cho rằng ông không thích tôi nữa", Archie cười khùng khục, nhận xét.

Neville quắc mắt với ông. "Tôi mừng là ông hiểu được điều đó, nhưng sao ông có thể thấy chuyện tranh cãi với tôi về tình huống này là hài hước nhỉ?"

"Không, tình huống này chẳng hài hước tí nào, nhưng lúc ông thể hiện điệu bộ nước Anh thì có. Nào, đừng giận dữ thế, lão già. Chúng ta ở cùng một phe, đều không muốn cô tiểu thư nhà Reid bước chân vào gia đình này. Vậy sao chúng ta không hoãn đám cưới chết tiệt này đến khi tìm ra cô gái kia?"

Neville lại thờ dãi. "Bởi vì kết quả cũng sẽ tương tự. Nếu cô ấy không đồn thổi về vụ tai tiếng chỉ vì hiện tại có làm thế cũng không mang lại kết quả như mong muốn, nhưng nếu đám cưới bị trì hoãn, ông nghĩ cô ấy sẽ làm gì nếu nghi ngờ nó chỉ là một trò hề? Có lẽ cô ấy sẽ bắt đầu phát tán câu chuyện, và tình huống đó sẽ đòi hỏi phải tổ chức đám cưới ngay lập tức."

"Ông có biết chúng ta đang cố bảo vệ ai dù phải gây tổn hại cho gia đình của ông và của tôi không?"

"Nếu ông đang gợi ý rằng chúng ta sẽ bỏ mặc Ophelia Reid và ném cô ta cho lũ sói thì phải nói rằng tôi hoàn toàn đồng ý, vì cô ta thực sự không xứng đáng với nỗ lực của chúng ta để bảo vệ danh tiếng cho cô ta sau những gì đã gây ra - ít nhất là theo ý kiến riêng của bản thân tôi. Thậm chí tôi còn gián tiếp ám chỉ điều đó với Duncan. Nào, giờ nói cho tôi biết ông đoán thằng bé sẽ phản ứng thế nào khi nó tự cho rằng mình phải chịu trách nhiệm với cô ta?"

Lần này đến lượt Archie thở dài. "Nó là một đứa bé tốt bụng, Duncan ấy. Cho dù ghét bỏ cô ta, nó sẽ không để cô ta bị nguy hiểm bởi lỗi lầm của bản thân. Vì thế chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm kiếm cô gái nhà Newbolt, hoặc cầu nguyện Ophelia tự hủy bỏ đám cưới với Duncan, mà vừa rồi ông đã cho cô ta lý do làm thế."

"Ông có thể cho rằng cô ta đủ xảo quyết để phát hiện ra chuyện gì đó, nhưng tôi không nghĩ thế, vì vậy tôi sẽ nỗ lực gấp đôi để tìm ra Mavis. Tin tôi đi, nếu tìm được, tôi sẽ làm mọi cách để đổi lấy sự im lặng của cô ấy - trả tiền, đe dọa, cầu xin, bất cứ điều gì cần thiết. Nhưng tôi sẽ phải tìm được cô ấy trước, mà thời gian thì ngày càng ít ỏi."

Chương 37

Đám cưới nhanh chóng đến gần, Duncan ngày càng cảm thấy khó có thể nói chuyện với bất kỳ ai ở Summers Glade mà không gắt gỏng với họ, vì vậy anh cố hết sức tránh các vị khách lưu lại càng xa càng tốt. May mắn thay, anh không còn là “sự thu hút chính” nên không cần phải tham dự các buổi tiệc tùng liên miên nữa. Điều này cho phép anh trốn tránh, theo cách nhìn nhận của anh, khoảng thời gian dài mỗi ngày mà không gây ra nhiều dị nghị.

Hai người ông của anh cũng không làm phiền anh. Họ đã có thứ mình muốn – một cô cháu dâu, dù có vẻ không hài lòng lắm với lựa chọn cuối cùng của anh. Có lẽ họ cũng bực bội như anh, vì cô ta sẽ là người phụ nữ cuối cùng anh chấp nhận – nếu anh được quyền chọn lựa.

Anh chưa từng cảm thấy mình bị mắc kẹt và chán nản như thế này. Ngay cả khi nhận ra rằng mình phải tới Anh sống cùng người ông ngoại mà anh chưa từng biết, hoặc không buồn quan tâm tìm hiểu cũng không khiến anh buồn bực đến vậy. Nó chỉ khiến anh thấy tức giận. Nhưng phải cưới một người thậm chí anh không thích, và biết rõ sẽ không bao giờ thích, đã ăn mòn anh từ bên trong với nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Anh cần được an ủi. Anh cần Sabrina. Nhưng anh bắt đầu cho rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa và điều đó càng khiến anh thêm đau khổ.

Anh lo sợ mình sẽ đánh mất tình bạn của cô, rằng cô cố tình lẩn tránh anh bởi vì lúc này cô đang rất khinh thường anh. Và anh không thể trách cứ cô. Anh đã lợi dụng cô lúc cô đau khổ nhất và không thể suy nghĩ rõ ràng. Có lẽ cô đang rất căm ghét anh vì điều đó. Tội tệ hơn nữa là vừa làm tình với cô xong, anh lại lập tức đính hôn với người khác. Anh không thể tưởng tượng cô suy nghĩ thế nào về chuyện này, nhưng chắc chắn không phải suy nghĩ tốt đẹp. Song anh lại không thể giải thích được – bởi vì cô không muốn gặp anh.

Anh đã tới nhà cô và để lại rất nhiều lời nhắn. Anh được bảo rằng cô đang mệt mỏi, hiển nhiên đó là một thông điệp bảo anh “cút đi” hết sức rõ ràng. Và mặc dù cô nổi tiếng vì những chuyến đi dạo dài mỗi ngày, anh cũng không gặp được cô ở bên ngoài. Và anh cố tình lang thang tìm kiếm cô. Hằng ngày, anh đi đi lại lại trên con đường tới Oxbow, ngang qua trang trại Cottage by the Bow. Anh ngồi hàng giờ trên ngọn đồi nơi anh gặp cô đầu tiên, hy vọng cô sẽ lại đi qua đó. Nhưng không lần nào anh thấy cô, dù là từ xa.

Và cô kia rồi, đang đi dọc con đường xa xa phía trước anh, cơn gió mùa đông thổi tung mái tóc cô, chiếc áo khoác dày được siết chặt, che giấu đi đường cong tuyệt đẹp của cô. Anh thúc ngựa phi nước đại đuổi theo cô, khiến bụi tung mù mịt. Anh muốn ôm cô trong vòng tay mình và không bao giờ buông tay, nhưng thay vào đó anh thấy mình la hét gọi tên cô với tất cả nỗi thất vọng, lo lắng và sợ hãi.

“Em đi dạo trong thời tiết lạnh lẽo này khi đang ốm hả? Hay thực ra em không hề ốm? Vì lý do chết tiệt gì mà em không gặp tôi lúc tôi đến thăm hả?”

Cô liếc nhìn anh với ánh mắt xa lạ. Cô mở miệng định trả lời, rồi mím môi, lại mở miệng, rồi lại mím môi thật chặt và bước đi. Bỏ đi?

Anh nhìn chăm chăm theo bóng lưng cô đầy hoài nghi. Nhưng anh lại có chút thời gian để nhận ra rằng cách xưng hô của mình đáng bị lên án thế nào, và bất kỳ ai, cho dù là người vô tư và hoạt bát như Sabrina, chứ đừng nói là một người bình thường, cũng khó lòng chấp nhận.

Anh thở dài, chạy nước kiệu theo cô, “Chờ chút, tiểu thư”. Cô vẫn không dừng lại. “Ít nhất thì cũng nói chuyện với tôi chứ”

Cô dừng lại, thản nhiên nói, “Chúng ta không nên để bị trông thấy nói chuyện cùng nhau. Duncan”.

“Tại sao?”

“Anh đã đính hôn rồi. Anh không thể thoải mái trò chuyện – hay ngăn cản phụ nữ khác trên đường. Nếu bị trông thấy, có thể sẽ khiến người khác hiểu nhầm và nói lại với Ophelia, chúng ta đều không muốn thế, đúng không?”

Nói xong, cô quay người bước đi, hành động này chọc anh giận, tới nỗi không chú ý tới vẻ cay đắng trong giọng nói của cô. “Mặc kệ cô ta nghĩ gì thì nghĩ”, anh gầm lên. “Tôi chỉ chuyện trò với người bạn mà tôi muốn, hay chúng ta không còn là bạn bè nữa?”

Nghe thấy thế, cô quay ngoắt bước lại gần rồi nói, “Ophelia không cho phép anh kết bạn với phụ nữ, Duncan, hay anh không nhận thấy cô ta ghen tuông thế nào, hoặc sẽ giận dữ ra sao?”

“Có phải vì thế mà tối hôm đó cô buồn phiền không? Cô ta đã có những lời lẽ xấu xa với cô hả?”

Cô thở dài. “Không hẳn. Tôi buồn phiền vì đã tức giận và tự hạ mình ngang bằng với tính cách đơ bản của cô ta. Đó không phải bản chất của tôi và tôi kinh hoàng vì đã để bản thân hành động theo cảm tính.”

Sabrina tức giận ư? Anh không thể tưởng tượng được nhưng chắc chắn rất mong đợi được chứng kiến nó. Lần thứ hai à, không, anh không muốn. Thái độ lạnh lùng, cứng nhắc này của cô với anh đã đủ tồi tệ rồi, anh không hề thích thế chút nào.

Anh xuống ngựa, bước tới đứng trước mặt cô. “Ít nhất cơn giận bộc phát đó của cô cũng không gây ra hậu quả đáng sợ nào, tiểu thư. Thử nghĩ xem nếu cô tức giận và vì thế đã hủy hoại phần đời “còn lại” của cô xem”.

Anh nói hết sức khỏ tâm khiến cô không thể không quan tâm hỏi. “Hủy hoại thế nào? Anh đã làm gì?”.

“Tôi đã rất giận dữ khi thấy cô buồn phiền tới nỗi chạy loạn bên ngoài tối hôm đó. Mà chuyện ấy lại xảy ra sau khi cô nói chuyện với Ophelia nên tôi đoán được nguyên nhân.”

“Nhưng cô ta không hẳn là lý do khiến tôi buồn bực. Kiêu xúc phạm khôn khéo của cô ta không làm tôi khó chịu. Chỉ là hành động của bản thân khiến tôi choáng váng.”

“Nhưng cô không nói rõ chuyện xảy ra lúc tôi hỏi”, anh nhắc nhở cô. “Và khi quay lại Summers Glade, tôi đã quyết định tìm ra kẻ gây chuyện để hỏi. Cơn giận của tôi bùng nổ vì không tìm thấy cô ta. Rồi cuối cùng lúc biết cô ta ở đâu, tôi đã không chú ý đó là một nơi không phù hợp.”

“Ở đâu?”

“Phòng ngủ.”

Sabrina có thể nói hàng tá những chuyện khác chỉ nhằm giảm bớt tác động của điều cô vừa nghe được, nhưng cuối cùng chỉ thốt ra, “Ồ”.

Ngay cả thế thì cũng sẽ không có chuyện gì khác biệt nếu không có người đột ngột bắt gặp chúng tôi ở đó.”

“Ai?”

“Mavis Newbolt. Ophelia khẳng định là cô gái đó ghét cô ta và sẽ vui mừng phát tán tin đồn về chuyện này. Tôi hy vọng là không. Nhưng cô gái đó đã biến mất và không tìm được để xác định xem cô ấy có dựng lên một vụ tai tiếng về nơi bắt gặp bọn tôi không.”

Anh đang nói đó chính là nguyên nhân khiến anh phải đính hôn với Ophelia phải không?”

“Còn lý do nào khác sao, tiểu thư?”, anh hỏi. “Cô không cho là tôi muốn kết hôn với cô ta đấy chứ?”

“Và chuyện này xảy ra sau khi anh...đưa tôi về nhà à?”

“Phải.”

Sabrina rời mắt khỏi anh. Anh nghe như có tiếng gầm gừ, nhưng xuất phát từ cô thì có vẻ đáng ngờ. Một lúc lâu sau, cô quay lại nhìn anh với nét mặt vô cảm và giọng nói thản nhiên.

“Ophelia nói dối rất nhiều thứ, nhưng cảm giác của Mavis về cô ta không nằm trong số đó. Tuy nhiên đó là do cô ta tự chuốc lấy. Họ từng là bạn bè, nhưng gần đây đã đổ vỡ. Thực tế, chuyện xảy ra ở Summers Glade, nhưng kết quả là Ophelia lại cố hết sức bôi nhọ danh tiếng của Mavis.”

“Cô quen biết Mavis thế nào? Liệu cô ấy có trả thù Ophelia không, cho dù vì thế sẽ làm tổn hại đến người khác?”

“Tôi xin lỗi, Duncan, nhưng tôi không quen thân với cô ấy đủ để trả lời câu hỏi này. Cô ấy có vẻ khá tốt bụng – ít nhất là khi không ở cạnh Ophelia. Mỗi khi ở cạnh cô ta, Mavis thường trở nên chanh chua và ác ý. Nhưng có vẻ Ophelia đã ảnh hưởng đến rất nhiều người và làm bối bật bản tính xấu xa trong con người họ. Quả là một khả năng đáng kinh ngạc.”

“Không, điều ngạc nhiên là giả định rằng tôi đã làm tổn hại đến cô ta chỉ vì nơi chúng tôi bị thấy ở cùng nhau, khi mà tôi chưa hề động vào người cô ta. Và dường như chẳng có cách nào thoát khỏi chuyện đó mà không phải cưới cô ta, trừ khi...”

“Trừ khi gì?”

Anh quay đi, tự hỏi tại sao anh lại có thể nghĩ tới biện pháp này, còn gần như nhắc đến nó, trong khi nó sẽ gián tiếp lợi dụng cô để bảo vệ bản thân anh. Không phải là kết quả sẽ không được như cô mong muốn, nhưng vẫn sẽ phải lợi dụng cô – lần nữa.

“Đừng để ý”, anh lầm bầm. “Chỉ là một ý nghĩ bất chợt, không nên nói thì hơn.”

“Tôi lại cho rằng anh muốn thử mọi khả năng – nếu thực sự không muốn cưới cô ta.”

Cô nói cứng nhắc đến nỗi khiến anh quay lại và phản bác, “Cô cho là tôi không muốn ư? Điều luôn hiển hiện trong tâm trí tôi rằng người tôi thực sự tổn hại đến là cô chứ không phải cô ta. Nếu tôi buộc phải cưới ai, thì người đó chính là cô - ừm, tôi không có ý đó”.

Giọng nói của cô càng trở nên cứng nhắc hơn, mặc dù cô cũng thừa nhận, “Tuy nhiên, ý anh chính là vậy, đó không là một lựa chọn, Duncan. Bởi vì nó không làm thay đổi thực tế là Ophelia sẽ bị hủy hoại nếu chuyện ở riêng cùng cô ta trong phòng ngủ bị lộ. Anh có chạm vào cô ta hay không cũng chẳng quan trọng. Một vụ tai tiếng là như vậy, và tôi biết trải nghiệm

nó sẽ gây ra những bất lợi gì. Khả năng nhận thức là tất cả những gì một vụ tai tiếng quan tâm, vì sự thật và thực tế khác xa với nó. Cho dù không thích Ophelia nhiều thế nào thì tôi cũng không cho phép mình trở thành một nhân tố phá hủy cô ta, dù trực tiếp hay gián tiếp”.

Nói xong cô cất bước bỏ đi. Lần này Duncan không cố ngăn cô lại. Niềm hy vọng anh sẽ được nâng cao tinh thần từ cuộc gặp gỡ với cô đã không thành hiện thực. Ngược lại, anh còn cảm thấy tồi tệ hơn. Mà nguyên nhân là vì có vẻ cô cũng đang xuống tinh thần giống anh.

Chương 38

Trời đang mưa, rất to, che mờ phần lớn cảnh vật bên ngoài. Duncan đang đứng bên cửa sổ trong phòng khách, nhìn cơn mưa như trút nước, tự hỏi liệu Sabrina có đang ngắm nó không. Cô thích mưa, thích những cơn bão, thích mọi thứ liên quan đến tự nhiên, bất kể thời tiết nào trong năm. Anh nhớ tới niềm vui thích trên khuôn mặt cô lúc anh đưa cô ra ngoài sân thượng trong cơn mưa...

“Anh không thể tiếp tục lãng tránh tôi.”

Giọng nói đặc biệt vang lên phía sau anh cực kỳ chói tai, dù anh đã cảnh cáo nhưng có vẻ như Ophelia đang tới gần, đến nỗi hình ảnh cô ta phản chiếu trên cửa sổ. Do trời mưa nên buổi chiều tối nhanh hơn khiến cả căn nhà phải thấp đèn sớm, nhưng anh có thể nhìn thấy hình phản chiếu của cô ta mà không cần ngọn đèn phía sau, bởi lẽ dường như tự bản thân cô ta tỏa sáng với mái tóc bạch kim và làn da nhợt nhạt.

Anh không quay lại. Anh thực sự không muốn nói chuyện cùng cô ta về bất kỳ vấn đề gì, đặc biệt là chuyện lãng tránh cô ta. Đơn giản là anh vẫn chưa quyết định nên cư xử với cô ta thế nào.

Anh có thể nói sự thật với cô ta, rằng anh hầu như không thể chịu đựng cô ta, như thế sẽ dẫn đến cuộc sống của bọn họ trở nên lạnh nhạt sau đám

cưới, nếu xem xét kỹ hơn thì nó có vẻ là một sự dàn xếp lý tưởng – ít nhất là với anh. Hoặc anh có thể cố gắng để mối quan hệ của họ ổn thỏa hơn, cố gắng để một cuộc hôn nhân không mong muốn trở nên tốt đẹp nhất có thể. Anh không chắc mình có thể làm được không, nhưng ít nhất anh cũng thử. Song chắc chắn cô ta sẽ cảm nhận được cảm giác thực của anh, dù sớm hay muộn, và lại khiến họ quay trở về mối quan hệ xa lạ, vậy thì tại sao phải bận tâm chứ?

Nhưng anh đã có câu trả lời cho vấn đề này. Anh phải cố gắng vì Archie. Archie muốn anh kết hôn và mang đến cho ông những người thừa kế mới. Hiện tại ông không thể tự sinh được người thừa kế như mong muốn, nhưng Duncan lại có nhiều thời gian để làm việc đó. Tuy nhiên, ông không thể có chúng nếu Duncan không lên giường với vợ anh.

“Mọi người sẽ đánh giá thế nào đây?”

Cô ta vẫn đứng ở đó? Duncan âm thầm thở dài, quay lại đối diện với Ophelia.

“Kiểu như chúng ta không thực sự muốn kết hôn với nhau hả?”

Anh ngạc nhiên là bản thân lại hỏi cô ta câu đó. Nó tự nhiên bật ra, bất chấp mâu thuẫn trong lòng anh. Quá gay gắt đến mức không thể chứa đựng bất kỳ sự giả dối nào. Anh thích sự thật, có lẽ họ có thể thỏa hiệp và cố gắng cư xử tốt với nhau.

Suy nghĩ này làm anh băn khoăn liệu có khả năng Ophelia thay đổi được bản tính của mình, hay tính ích kỷ, chỉ yêu bản thân của cô ta đã ăn quá sâu. Liệu anh ta có thực sự muốn thay đổi cô ta? Câu trả lời của Ophelia cho thấy kết quả chắc chắn là thất bại.

“Phải, tôi không muốn cưới anh”, cô ta kiêu căng trả lời. “Dù sao cũng không muốn nữa, từ sau cuộc nói chuyện với ông ngoại anh cho thấy cuộc sống ở đây tệ nhạt thế nào. Nhưng anh – chẳng cần phải giả bộ nữa Duncan.

Anh biết thừa là anh hoàn toàn không phản đối chuyện kết hôn với tôi. Rõ ràng anh chỉ phản đối lý do chúng ta tái đính hôn thôi.”

Anh quả thực không nói lên lời, nhưng chỉ mất chút thời gian ngắn ngủi để anh thoát khỏi sự kinh ngạc, đáp lại, “Có khi nào cô chợt nghĩ rằng vẻ đẹp bên ngoài không phải thứ mà ai cũng cho là quan trọng, rằng một số người quan tâm tới phẩm chất của người phụ nữ họ sẽ kết hôn hơn là một khuôn mặt xinh đẹp chưa, Ophelia?”

Cô ta ngậy người nhìn anh chăm chăm hồi lâu, rồi bật cười hết sức ngạo mạn, thông báo với anh, “Tôi có hàng trăm đề nghị kết hôn để chứng minh điều ngược lại, và phần lớn trong số họ là những người hầu như không quen biết tôi. Chuyện đó có làm anh nhận ra đàn ông thích gì không?”

“Điều đó cho tôi thấy họ đã thuyết phục cô tin rằng vẻ đẹp của cô là tất cả. Và có lẽ cô sẽ bị đánh thức một cách thô lỗ nếu cô kết hôn với một trong số bọn họ, khi cuối cùng họ cũng hiểu rõ cô hơn. Tôi sẽ thành thật với cô, tiểu thư. Tôi không thích tính cách của cô, không thích sự hằn học, cũng như cách cô đối xử với người khác, như thể chẳng có gì quan trọng bằng bản thân cô.”

“Nếu anh cho rằng...”

Anh cắt ngang sự đáp trả giận dữ của cô ta, tiếp tục nói bằng thái độ bình tĩnh mà anh có thể, “Yên lặng một chút, và để tôi cho cô biết tại sao tôi lại nói với cô điều này. Nếu chúng ta buộc phải cưới nhau, và dường như chẳng có gì giúp chúng ta thoát khỏi cuộc hôn nhân này, vậy thì chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chung sống trong hòa bình, hoặc đó chính là địa ngục của chúng ta. Nhưng cách duy nhất để chúng ta sống hòa bình là cô phải thay đổi cách cư xử của mình. Cô có nghĩ mình làm được không, tiểu thư?”

“Cách cư xử của tôi chẳng có gì sai sót cả”, cô ta khăng khăng.

Anh thở dài. “Nếu thậm chí cô còn không nhận ra, với tôi thì tính cách kiêu căng và thiên hướng thù hận của cô là rất đáng chê trách thì chúng ta chẳng còn gì để thảo luận nữa.”

“Chỉ vì một sự tổn thương nho nhỏ mà anh cho là tôi có thiên hướng thù hận hả? Anh có biết tại sao tôi phải làm anh mất mặt không? Anh có bận tâm rằng tôi không muốn cưới anh, rằng tôi đã cực kỳ tức giận vì tôi đã bị sắp đặt đính hôn với anh mà thậm chí còn không ai hỏi xem tôi có muốn thế hay không? Tôi chỉ đơn giản muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này. Như thế là sai sao?”

“Cô có những lựa chọn khác”, anh bảo cô ta. “Mà chính đáng nhất là cô có thể nói với tôi cảm giác của cô và chúng ta có thể dàn xếp để thoát khỏi vụ đính hôn này một cách êm đẹp.”

“Anh đùa hả? Tôi biết chắc là ngay khi anh gặp tôi, sẽ chẳng điều gì có thể ngăn cản anh muốn cưới tôi – trừ phi anh bị kích động và hủy bỏ nó trong cơn tức giận, mà rõ ràng anh đã làm thế.”

Anh có thể hiểu luận điểm của cô ta – dù chỉ một phần. Anh đã cho rằng mình cực kỳ may mắn khi lần đầu tiên nhìn thấy cô ta. Không nghi ngờ gì anh đã lập tức bị đánh bại bởi vẻ đẹp của cô ta như những người đàn ông khác. Nếu cô ta nói rằng không muốn cưới anh, có lẽ anh sẽ cố hết sức để làm cô ta thay đổi suy nghĩ – ít nhất là cho đến khi hiểu rõ bản chất và khám phá ra cô ta không phải là người đáng yêu. Vì thế nếu cô ta thành thực có lẽ cũng không thay đổi được gì.

Nhưng thay vì thành thực, cô ta lại cố tìm cách xuyên tạc anh với lời lẽ lăng mạ của mình, và rất thành công. Và đó vẫn chưa phải là toàn bộ âm mưu của cô ta...

“Tung tin đồn bôi nhọ danh tiếng của tôi thì sẽ đạt được mục đích sao?”

“Đừng ngu ngốc thế”, cô ta khiển trách. “Nó hoàn toàn không phải vì lợi ích của anh, mà chỉ nhằm cho bố mẹ tôi thấy rằng anh không phải là người chồng lý tưởng, trong khi họ cam đoan như vậy, sau đó tôi có thể thuyết phục họ tự hủy bỏ vụ đính hôn này. Tuy nhiên, không có tác dụng. Họ vẫn sẽ tiếp tục cuộc hôn nhân cho dù chuyện gì xảy ra. Nhưng chúng ta không thể giả vờ là anh đã bị tổn hại, cũng như có cơ hội bị tổn hại, trừ khi tin đồn là sự thật. Nó chỉ khiến những người đã từng gặp anh nhận ra tin đồn là vô căn cứ.”

Anh lắc đầu. “Cô không nhận thức được kế hoạch này ti tiện thế nào hả? Trong khi chỉ cần một chút thành thực là...”

“Chẳng ích gì”, cô ta trả lời, giọng có vẻ cay đắng. “Tôi đã thử, Duncan. Ngay từ đầu tôi đã bảo bố mẹ rằng tôi không muốn lấy một người mà mình chưa từng gặp mặt. Bây giờ anh nói với tôi chuyện đó và anh rất thành thực về nó. Nhưng anh cảm thấy thế nào khi phải đính hôn với cô gái mà anh không quen biết chứ?” Cô ta thở dài. “Không sao, mà rõ ràng anh cũng chẳng bận tâm vì anh chấp nhận cuộc hôn nhân này.”

Anh đỏ mặt xấu hổ, bởi vì nó không hoàn toàn đúng sự thật. Phản ứng của anh khi biết mình phải cưới một người vợ được lựa chọn sẵn cũng giống hệt phản ứng của cô ta, hay ít nhất là như cô ta đã tuyên bố.

Anh buộc phải thừa nhận, “Trên thực tế, thưa tiểu thư, tôi không biết về nó đến vài ngày trước khi tôi chuyển đến đây. Cô biết đấy, tôi đủ trưởng thành để tự lựa chọn một người vợ cho mình. Neville đã sai lầm khi cho rằng ông ấy có thể làm chuyện đó thay tôi. Tôi đã muốn hủy bỏ đính ước nhưng lại được bảo rằng ít nhất cũng nên gặp mặt cô trước và tôi đã làm theo.”

Lúc này mặt cô ta đỏ lên và phàn nàn vẻ phản kháng, “Chà, làm sao tôi biết được chứ? Nhưng vì anh đã rất tôn trọng sự trung thực, vậy hãy nói cho tôi biết, nếu tôi không xúc phạm anh thì liệu anh có hủy bỏ hôn ước không?”

Bởi vì vừa rồi đã xem xét khả năng này nên anh trả lời rất nhanh chóng, “Không, ít ra là không hủy bỏ ngay lập tức. Cô rất xinh đẹp, tiểu thư, không thể phủ nhận chuyện này. Nhưng sẽ không mất nhiều thời gian để tôi khám phá ra bản tính của cô và không thích chúng. Nào, giờ thì chúng ta không còn lựa chọn nào khác, và tôi đã hiểu được rằng đó là hậu quả gián tiếp của cách cư xử của cô, bởi vì cô đã tạo ra một kẻ thù là cô gái đã chứng kiến chúng ta ở cùng nhau. Nếu là người nào khác thì có lẽ chúng ta đã dàn xếp được rồi.”

“Rất khó nói”, cô ta phản bác. “Mua chuộc sự im lặng là việc làm khó khăn, không thể chắc chắn được.”

Duncan ngược mắt nhìn trần nhà. “Không phải ai cũng cần mua chuộc, tiểu thư. Có một số người, dù cô tin hay không, họ thực sự hiểu và không muốn thấy người khác bị tổn thương hay hủy hoại chỉ vì một cuộc gặp mặt trong sáng mà có thể bị hiểu nhầm.”

“Anh quá tin tưởng vào bản tính tự nhiên của con người”, cô ta chế giễu.

“Còn cô thì lại không đủ tin tưởng. Vậy là chúng ta lại quay về điểm khởi đầu, bị mắc kẹt với nhau. Và tôi vẫn muốn biết liệu cô có thể thay đổi được không. Liệu cô có thể dừng gây thù mắc oán với người khác chỉ bởi cô không thích họ đã nói hay làm gì không? Cô có thể dừng âm mưu cùng các vụ trả thù không? Cô có thể thôi nói dối chỉ vì nó phù hợp với nhu cầu hay...”

“Ồ, dừng lại”, cô ta lạnh lùng cắt ngang lời anh. “Tại sao không đơn giản là tôi ngừng thờ đi?”

“Mia mai không giúp ích gì được đâu.”

“Không phải là mia mai, cô ta vắn lại. “Hiển nhiên là anh quá cao thượng so với thị hiếu của tôi, Duncan, vậy tại sao chúng ta không thừa nhận là cả

hai không phù hợp với nhau và sẽ không bao giờ phù hợp. Tôi cho là mình sẽ không phản đối đám cưới sau khi gặp mặt anh, nhưng giờ tôi đã thay đổi ý định, nhất là sau khi nói chuyện với ngày Neville và được vạch ra chi tiết cuộc sống cực nhọc nơi đây. Tin tôi đi, tôi cũng muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này nhiều như anh vậy. Nếu anh không phiền, thậm chí tôi còn cầu xin, nài nỉ Mavis ngậm miệng lại. Nhưng tôi biết sẽ không có kết quả. Cô ta căm ghét tôi, luôn là thế.”

“Tại sao chứ?”, anh phản đối. “Trừ khi cô đã làm gì với cô ấy.”

“Đừng ngây thơ thế. Tôi chẳng làm gì cả ngoài chuyện được sinh ra với vẻ ngoài xinh đẹp, chính vì thế mới khiến những cô gái khác đố kỵ và ghen ghét, dẫn tới tình trạng bị thù địch tột độ nhất. Họ cố che giấu, song thường là không thành công. Mavis, cũng giống những người khác, chỉ giả vờ kết bạn với tôi, bởi vì tôi rất nổi tiếng, “luôn được săn đón”. Anh cho là tôi không biết như tôi thường tỏ ra sao. Anh cho là có thể dễ dàng bỏ qua hả?”

“Tôi nghĩ rằng nếu không nghi ngờ là chính bản thân cô đã tự chuốc lấy sự ghét bỏ đó thì có lẽ tôi đã cảm thấy thương hại cô.”

“Anh dám hả!”, cô ta rít lên. “Nếu anh muốn thoát khỏi tình huống khủng khiếp này, mà tôi cần nhắc nhở là chính anh gây ra với cơn giận dữ điên cuồng của anh, thì hãy làm gì đi! Tôi không thể lang thang khắp cả nước để tìm kiếm Mavis, nhưng anh thì có. Vì thế đừng ngồi ủ rũ ở đây và tìm cách giúp cả hai thoát khỏi chuyện này.”

Cô ta vội vã ra khỏi phòng, bỏ mặc anh ở đó với hy vọng nhỏ nhoi về tương lai của mình. Tự tìm kiếm cô gái nhà Newbolt trong khi anh lạ lẫm với đất nước này và không biết phải bắt đầu ở đâu ư? Nhưng Ophelia nói đúng. Anh đang ủ rũ. Anh đã để hoàn cảnh đẩy mình vào quá sâu trong nỗi đau khổ đến mức không thể tìm ra cách nào thoát khỏi nó. Song chỉ vì anh chắc chắn không có ngay cả một cơ hội thành công nhỏ bé cũng không thể là lý do để thôi tìm kiếm cơ hội đó.

Hy vọng thực sự của anh là những người được cử đi tìm kiếm cô ấy – những người đã quen truy tìm dấu vết của người khác, hoặc như ông ngoại anh đã cam đoan. Nhưng như thế cũng không đủ trấn an anh, nhất là khi ngày cưới của anh đã ở ngay trước mắt.

Chương 39

Quyết định tự mình tìm kiếm Mavis Newbolt, Duncan nhanh chóng nhận ra chuyện này vô ích thế nào lúc anh bắt đầu tổng hợp thông tin trước khi rời khỏi Summers Glade, và có được hàng loạt các địa chỉ liên quan trải đều trên cả nước. Mĩa mai là phần lớn các địa chỉ này lại do Ophelia cung cấp, bao gồm cả danh sách những người bạn thân của Mavis, mà anh hy vọng họ đều ở London, vì cho dù họ có nhà ở các thành phố khác thì có thể Mavis sẽ ghé thăm một trong số đó.

Biết chắc chắn không có khả năng đến từng địa điểm chỉ trong vài ngày, anh phải quyết định đâu là nơi mình có thể lấy được thông tin nhanh chóng nhất, hoặc nếu may mắn thì gặp được chính Mavis. Song nó không phải là một quyết định đơn giản vì anh không hề quen biết bất cứ người nào trong đó, nên anh cần tìm một người có giao thiệp rộng rãi hơn mình.

Anh dễ dàng tìm được Raphael; hay thực tế là anh chàng con trai công tước này tự tìm đến thì đúng hơn, hoặc ngụ ý như vậy lúc lên tiếng. “Anh sẽ bị tàn phá, tôi biết, sẽ đau lòng bởi lời từ biệt của tôi, nhưng mọi chuyện dù tốt đẹp – hay xấu xa, như vốn dĩ, đều sẽ phải kết thúc. Và phải, tôi chắc chắn là anh cần một lời giải thích cho nó, hay nói cách khác, tôi chuẩn bị trở lại London. Nơi này đã trở nên đáng thất vọng. Anh sẽ có cảm giác mọi người đang chờ đợi một đám tang hơn là một đám cưới.”

“Tôi không thể biện luận về chuyện đó”, Duncan đáp lại. “Tôi cũng chuẩn bị tới London và muốn hỏi...”

“Đào tâu hả?” Rafe cắt ngang. “Tôi, tôi, không nghĩ là anh lại chọn con đường đó.”

Duncan nổi giận, nhưng vì cần ý kiến của anh ta nên đành nhẫn nhịn. “Không phải. Tôi định đi tìm Mavis Newbolt, cô gái đang nắm giữ vụ tai tiếng. Cô ấy là người duy nhất giúp tôi thoát khỏi mớ bòng bong này.”

“Tìm kiếm như kiểu cô ấy bị mất tích hả?”

Duncan gật đầu. “Sau khi rời khỏi đây, cô ấy không về nhà như mọi người nghĩ, bố mẹ cô ấy cũng tỏ ra rất bức bối khi bị hỏi về cô ấy nên đã rời khỏi chỗ ở của họ tại London. Người của Neville vẫn đang tìm kiếm nhưng chưa có kết quả.”

“Nghe như cô ấy không muốn bị tìm thấy nhỉ”, Raphael suy đoán.

“Tôi biết thế, nhưng chắc phải có người biết cô ấy trốn ở đâu chứ. Tôi có địa chỉ của bạn bè cô ấy và sẽ...”

“Chỉ lãng phí thời gian thôi”, Raphael lại cắt ngang. “Nếu cô ấy định trốn, dù tôi không hiểu tại sao, thì chắc chắn sẽ không cho bạn bè biết mình sẽ đi đâu.”

“Tôi hả? Tôi chưa từng gặp cô nàng đó, nhưng tình cờ lại quen biết anh họ cô ấy – John Newbolt, chính là người đã hộ tống cô ấy tới đây. Nếu là tôi thì tôi sẽ tìm anh ta vì anh ta là người rời đi cùng cô ấy.”

“Anh ta cũng biến mất luôn, ít nhất là tôi nghe nói anh ta cũng không về nhà.”

Raphael nhướng một bên lông mày rậm màu vàng lên, nhưng rồi lại lắc đầu, lẩm bẩm như đang tự nói với mình, “Không, họ là anh em họ hàng gần gũi, không thể - đừng bận tâm. Chí ít thì người của ông ngoại anh cũng rất cẩn thận, còn chú ý đến cả anh ta nữa. Anh nên lấy làm yên lòng”.

Duncan gật đầu, nhưng đó chỉ là chút an ủi nhỏ nhoi, vì bọn họ cũng vẫn chưa mang lại kết quả như mong muốn. “Theo ông Archie thì ông già

Neville không tiếc tiền của để truy tìm họ.”

Raphael cười khùng khục. “Chắc chắn rồi. Tôi cho là ý tưởng Ophelia trở thành cháu dâu của mình rất kinh khủng với ông ấy, giờ chắc hẳn ông ấy đã biết cô ta có thể ác độc thế nào.”

“Tôi không biết”, Duncan nhún vai. “Tôi cố tránh nói chuyện với ông ấy càng nhiều càng tốt.”

“Hoan hô!” Rafe cười vang. “Bị dọa hả? Không thể nói là tôi chê trách anh...”

“Ồ, đừng lãng sang chuyện khác chứ. Chỉ đơn giản là tôi không thích ông ấy.”

“Ông ngoại anh hả? Tại sao?”

Thay vì trả lời câu hỏi mà chẳng liên quan gì đến Raphael này, Duncan lại hỏi, “Anh có thể đoán nơi người anh họ này đến không?”.

Raphael hiểu được vấn đề và sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, anh ta đáp, “Tôi cũng không quá thân quen với anh ta, chỉ ngẫu nhiên chúng tôi cùng là thành viên của một câu lạc bộ, nhưng anh biết đàn ông sẽ nói chuyện – và khoe khoang thế nào khi không có mặt phụ nữ rồi đấy. Tôi nghe nói anh ta có một ngôi nhà Manchester chỉ để dành cho nhân tình, bất động sản anh ta thắng được trong một ván bài. Đây là chuyện bình thường, một nơi cho nhân tình ấy. Rất nhiều người đã kết hôn đều làm thế. Nhưng trong trường hợp này thì lại khiến tôi thấy buồn cười vì John vẫn đang sống cùng mẹ, và ngôi nhà ở Manchester là tài sản duy nhất anh ta sở hữu. Lúc này hẳn anh đang nghĩ có vẻ anh ta tự mình chuyển đến đó hơn là cất giấu nhân tình. Nhất là khi nó cách rất xa London, nơi mẹ anh ta sống”.

“Nhưng nó sẽ rất không thích hợp để đưa em họ anh ta tới đó, đúng không?”

“Dĩ nhiên, trừ khi hiện tại không có ai ở đó”. Raphael nhún vai. “Nhắc tôi nó là vì nếu tôi có một cô em họ trẻ trung, yêu cầu tôi đưa cô ấy đến ăn náu ở nơi nào đó, như tình huống này, và tôi lại có một ngôi nhà mà không ai trong gia đình biết, thì tôi sẽ đưa cô ấy đến đó – nếu nó đang để trống. Đặc biệt là nó khá gần đây và cách rất xa London.”

“Anh có địa chỉ không?”

“Tôi có nói là rất thân quen với anh ta hả?”

Duncan lại thờ dãi, nhưng suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Thị trấn đó có lớn không?”

Raphael cười vang. “Rất lớn nên anh đừng hy vọng gặp ai đó cũng có thể chỉ cho anh đúng nơi anh cần đến. Đó là một thành phố cổ kính, không phải một thị trấn hay ngôi làng nhỏ bé.”

Lúc này, Duncan rất muốn bóp cổ gã đàn ông này, vì đã mang lại hy vọng cho anh rồi lại giẫm đạp lên nó. Cỗ lễ vì biểu cảm trên khuôn mặt đã nói rõ suy nghĩ của anh, bởi vì Raphael vội vàng lùi lại một bước.

Nhưng rồi anh ta lại nhăn nhó cười một cách xác xược, “Tôi có thể giúp anh thoát khỏi mớ lộn xộn này.”

“Cho dù sự thật là thế, tuy tôi vẫn rất nghi ngờ, thì tại sao anh lại giúp?”

“Chúa ơi, anh không cần tỏ ra ngờ vực như thế. Tôi đảm bảo, không vì động cơ bí mật nào đâu. Tôi chỉ nhận ra là anh muốn kết hôn với người khác.”

Vì Raphael thường lái nhải nhắc về em gái mình, Amanda, và nói rằng anh ta sẽ sớm thoát khỏi nghĩa vụ hộ tống cô ấy nếu Amanda sớm lấy chồng nên Duncan tin chắc là anh ta đang nói về em mình.

Vì thế anh cam đoan, “Anh nhầm rồi, anh bạn. Tôi không muốn lấy cô ấy.”

“Không à? Thật choáng váng, tôi định ninh là anh muốn thế.” Rồi thở dài, “Chà, vậy là tôi hiểu nhầm rồi. Nhưng tôi vẫn sẵn sàng giúp anh.”

“Bằng cách nào?”

“Dĩ nhiên là đề nghị Ophelia kết hôn với tôi. Có thể tôi là người duy nhất khiến cô ta vứt bỏ anh.”

Duncan không thể ngăn một tiếng khịt mũi. “Anh cũng rất đề cao bản thân nhỉ, có thể là đối thủ tương xứng với cô ta đấy.”

Raphael cười lớn. “Không hề. Chúng ta đang nói về tước hiệu, là tất cả những gì cô ta quan tâm, cùng với sự giàu có đi liền với chúng. Đừng nhầm tưởng thứ cô ta thực sự muốn là bản thân anh. Và tước hiệu mà tôi được thừa kế tình cờ lại cao quý hơn một chút so với của anh.”

“Ngay cả khi nó hiệu quả, mà chắc chắn là không, tôi vẫn không thể đề nghị anh hy sinh lớn như vậy.”

“Hy sinh gì? Tôi không nói là mình sẽ thực sự cưới cô ta”, Raphael vừa nói vừa rùng mình. “Chỉ hỏi cô ta thôi, rồi giả bộ sửa soạn đính hôn một chút, sau đó hủy bỏ. Thậm chí tôi còn tỏ ra rất lịch lãm để cô ta tự mình hủy bỏ. Giữ thể diện hay đại loại thế. Như thế sẽ chẳng ai bị tổn thương, còn anh thì thoát khỏi số phận còn đau khổ hơn cả cái chết, tôi trở về cuộc sống trác táng của mình, mọi người đều hạnh phúc.”

“Ngoại trừ Ophelia, cô ta vẫn phải đối mặt với cô gái thù địch này, người nắm giữ thông tin có thể hủy hoại cô ta”. Duncan chỉ ra. “Chuyện gì có thể khiến Mavis không phát tán tin đồn nếu Ophelia không kết hôn với tôi. Đính hôn với anh cũng không ngăn cản được, mà sẽ chỉ biến câu chuyện thành vụ bê bối toàn diện mà chúng ta đang cố tránh.”

Raphael nhú mào, trong khoảnh khắc như không nhận ra mình đang làm thế. “Chà, chết tiệt, phải chính anh mới là người gỡ rối nhỉ? Vậy thì anh còn chờ gì nữa? Vừa mới nhớ ra, lâu rồi tôi không đến Manchester. Nên chắc tôi sẽ đi cùng anh. Hai người sẽ tìm kiếm nhanh hơn. Về chuyện này, anh nên nói với ông ngoại anh để ông ấy cử vài người đi cùng.”

Cho dù Duncan ghét phải thừa nhận thế nào và vẫn không thích cách nói chuyện vòng vo của Raphael, thì anh chàng này đã trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

Chương 40

Sabrina vẫn tiếp tục cuộc sống của mình. Cô chợt nhận ra nếu gạt được Duncan ra khỏi suy nghĩ thì thậm chí cô còn thể tươi cười trở lại nếu muốn. Dĩ nhiên, nó không có tác dụng mỗi khi nước mắt trào ra. Nhưng phần lớn thời gian, cô có thể xoay xở quay lại con người cũ của mình khi dần dần trở về với thói quen thường ngày.

Chỉ có một ngoại lệ là khi Robert Willison tội nghiệp dừng lại trò chuyện với cô lúc cô đi dạo ngang qua Oxbow và bắt gặp cô đang khóc. Ông tỏ ra rất lo lắng lúc cô bật khóc trước mặt ông đến nỗi vội vã chạy đi gọi ba người hàng xóm tới giúp đỡ.

Lúc mọi người chạy tới thì cô đã giấu được cảm xúc của mình, đổ lỗi cho bụi bay vào mắt và nhắc nhở mọi người rằng khóc là cách tốt nhất để rửa sạch mắt. Mọi người nhìn cô như thể cô bị dở hơi, nhưng vì thường xuyên thấy cô chìm đắm trong tâm trạng ngớ ngẩn nên cũng thấy lý do đó là bình thường.

Các dì của cô cũng tin là cô đã “hồi phục”, song mọi người không bao giờ thảo luận về căn bệnh của cô. Họ biết chắc chắn có liên quan đến Duncan, nhưng họ ngầm thỏa thuận với nhau sẽ không bao giờ hỏi han cô về nó. Tuy nhiên, đôi khi họ cũng vô tình nhắc đến. Làm sao có thể không

khi đám cưới của Duncan vẫn là đề tài nóng hổi của mọi người, và thật khó tránh nhắc đến nó chứ?

Nhưng rồi họ lại tiếp tục nghĩ đến những quý ông khác, những người có thể “thuộc” về cô, và ngay đêm qua, lúc tụ tập ở phòng khách sau bữa tối, Alice đã nhắc đến người hàng xóm mới chuyển đến.

“Tên cậu ta là Albert Shinwell. Cậu ta xây một trang viên rộng lớn phía đối diện Oxbow, gần đồng cỏ tuyệt đẹp. Em nghe nói cậu ta vừa nhận được khoản thừa kế bất ngờ và quyết định xây dựng một nơi nghỉ ngơi ở cùng nông thôn tại Oxbow.”

Hilary gật đầu, nói thêm, “Mọi người thường có xu hướng chi tiêu rất nhiều khi đột nhiên có một khoản tiền lớn. Kỳ lạ, nhưng tâm lý chung là thế.”

“Em nghe nói cậu ta còn có nhà ở Bath và Portsmouth nữa. Có vẻ là một khoản thừa kế lớn.”

“Cậu ấy vẫn độc thân và chưa cưới vợ”, Hilary tiếp tục. “Chuyện này đã được xác nhận.”

“Cậu ta còn trẻ nữa”, Alice nghĩ ngợi một chút rồi bỏ sung. “Hình như chưa tới ba mươi.”

Sabrina không khó khăn nhận ra câu chuyện sẽ đi tới đâu lúc nghe thấy thế. “Cháu sẽ gặp anh ta, có điều đừng đưa anh ta tới đây.”

“Chúng ta sẽ không làm thế, cháu yêu, ít nhất là đi”, Hilary cam đoan với cô.

“Ý chị là em sẽ làm hả?” Alice gất gỏng. “Em không quá thiếu nhạy cảm đến nỗi không biết thiên thần bé bỏng của chúng ta buồn bã với đám cưới hoành tráng vào tuần tới.”

“Không, chỉ thiếu nhạy cảm khi đề cập đến nó”, Hilary phản bác với tiếng khịt mũi.

Sabrina đứng bật dậy để kéo sự chú ý của họ ra khỏi cuộc cãi vã trước khi nó trở nên nghiêm trọng và lôi kéo cả cô vào. “Được rồi. Mọi người không cần phải lắng tránh vấn đề này trước mặt cháu. Sự thật như dì Hilary nói, cháu từng nghĩ tình cảm của Duncan dành cho cháu có thể vượt quá tình bạn, nhưng cháu đã nhầm. Cháu sẽ vượt qua nó. Chuyện anh ấy tái đính hôn với Ophelia là đáng kinh ngạc nhất, nhưng cháu đã suy nghĩ rõ ràng. Thực sự cháu rất ổn.”

Cô bỏ đi trước khi đôi môi run rẩy tố cáo sự thật, nhưng hai chị em nhìn nhau và đều tự hiểu.

“Con bé nói dối.” Hilary thở dài. “Nó vẫn rất đau khổ.”

“Em biết.” Alice thở dài nãy nề hơn. “Em muốn đâm cho...”

“Chị cũng thế”, Hilary cắt ngang. “Nhưng có ích gì chứ? Chẳng cô gái nào có hy vọng cạnh tranh với một người như Ophelia, ngay cả Sabrina tuyệt vời của chúng ta cũng thế, khi đàn ông đều là những kẻ đui mù, ngu ngốc.”

Có lẽ Alice đã bật cười thích thú nếu cả hai đang không quá phiền muộn về chủ đề này. “Nếu chị thắc mắc thì em cho là nó chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là làm thế sẽ giúp giải tỏa tâm trạng. Em cũng không mong muốn lão già Neville khó ưa lại lên mặt với chúng ta nếu chúng ta trở thành thông gia của lão ấy. Ngay từ thời điểm xảy ra vụ tai tiếng của gia đình mình, ông ta đã thể hiện quan điểm tránh xa chúng ta hết sức rõ ràng.”

“Chị không nghĩ sự việc chỉ có thế”, Hilary suy nghĩ kỹ càng mới trả lời. “Nhận xét của ông ta ở bữa tiệc đã khiến chị nghĩ ông ta còn ghê tởm chuyện gì đó mà ông nội chúng ta đã làm chứ không chỉ vì vụ tai tiếng. Suy

cho cùng thì ông ta đã rất gần gũi với ông nội. Ít nhất họ cũng luôn đi săn cùng nhau.”

“Nhận xét gì?”

“Ông ta hỏi liệu có phải tính ngu ngốc vẫn di truyền trong gia đình mình”, Hilary đáp.

Cơn giận dữ bùng bùng khiến mặt Alice đỏ ửng và được phản ánh rõ nét trong tiếng gầm rít của bà, “Cái gì, đồ đạo đức giả! Kẻ nào đã ruồng bỏ con gái và để mặc cô ta kết hôn với người Scotland rồi sau đó suốt ngày than vãn chứ? Đây mới là ngu ngốc”.

Hilary lắc đầu. “Đó là chuyện khó tránh vì bà ấy đã yêu người đàn ông đó sâu đậm. Điều ông ấy nên làm là cách ly họ sau lần gặp đầu tiên.”

“Em hy vọng chị đã làm ông ta mất mặt”, Alice nói, vẫn còn rất phẫn nộ.

“Dĩ nhiên. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, chị tin chắc là ông ấy chỉ đề cập đến chuyện ông nội chúng ta đã tự bắn chính mình, mà em buộc phải thừa nhận đó cũng chính là quan điểm của chúng ta từ trước tới nay.”

“Ồ phải, quá khứ là chuyện đã qua”, Alice đáp, nhưng rồi tiếp tục cuộc tranh luận. “Song chị cũng không nên khuyến khích Sabrina tin rằng con bé sẽ có cơ hội với anh chàng Duncan trẻ tuổi đó. Vì Neville sẽ không bao giờ cho phép.”

“Khuyến khích thế nào?” Hilary trừng mắt nhìn em gái. “Chị có mù đâu. Rõ ràng cậu ta đã tỏ ra thân mật với con bé, hóa ra chỉ vì cậu ta coi trọng tình bạn với nó”, bà thờ dài nói thêm.

“Không thể đổ lỗi cho cậu ta được”, Alice trả lời. “Con bé luôn mang lại niềm vui cho mọi người.”

“Đúng vậy. Tuy nhiên, em đã nhầm khi cho rằng Neville không chấp nhận là vì vụ tai tiếng. Có thể ông ta sẽ không thích, nhưng từ thông tin chị thu thập được thì ông ta chỉ muốn một người thừa kế, càng sớm càng tốt. Với tính chất vội vàng như thế thì họ không thể kén cá chọn canh được”.

“Chắc hẳn họ có thể”, Alice phản đối. “Vào thời điểm tổ chức bữa tiệc, Duncan có rất nhiều lựa chọn, và xem chuyện gì đã xảy ra. Cuối cùng cậu ta lại lựa chọn đúng cô gái mà Neville đã nhắm từ trước.”

“Nhưng cậu ta thực sự lựa chọn cô ta sao?”

“Ý chị là gì?”

“Em biết con gái của Mary Petty đang làm hầu gái phụ trách tầng trên ở Summers Glade chứ? Sáng nay chị nói chuyện với bà ấy ở nhà thợ chữa giày. Bà ấy nói là con gái bà ấy cho biết chẳng ai ở Summers Glade vui vẻ với đám cưới sắp tới, bao gồm cả cô dâu và chú rể.”

“Hai người bọn họ cũng không à?”

“Bà ấy kể thế.”

“Chà, chẳng rõ ràng hơn tí nào. Sao họ vẫn làm đám cưới nhỉ?”

Hilary chỉ nhướn mày vẻ khinh khỉnh làm Alice hừ mũi. “Vô lý. Chẳng nghe phong thanh bất kỳ vụ tai tiếng nào ở...”

“Chính xác”, Hilary xen vào với nụ cười tự mãn. “Một vụ hôn nhân bất buộc thường để ngăn chặn một vụ rò rỉ thông tin từ trong trứng nước trước khi nó có cơ hội phát tán.”

“Một giả định vô căn cứ”, Alice chỉ ra. “Chị chỉ đang suy đoán.”

“Thông thường...”

Alice cắt ngang, “Ai bảo chị thế?”

“Hừ, nói chuyện với em thà nói chuyện với đầu gối còn hơn”, Hilary phàn nàn.

“Ý gì?”

“Ý là em quá đầu gối, nói mãi vẫn chưa hiểu gì hết.”

“Hoặc em quá hiểu nên biết rõ nó chẳng có tí ý nghĩa gì”, Alice đắc thắng phản pháo.

Hilary nhường nhịn. Suy cho cùng thì phản ứng thế này là tốt, tuy bà không chịu thừa nhận là bản thân lấy làm tự hào vì em gái mình có thể suy nghĩ được như vậy.

Chương 41

Sáng nay, lúc Sabrina đi dạo trên tuyến đường điển hình của mình, cô đã có bốn cuộc gặp gỡ đủ thuyết phục cô nên từ bỏ thói quen cũ này, ít nhất là trong một thời gian. Nếu tránh suy nghĩ về Duncan thì cô có thể tiếp tục cuộc sống vốn có của mình, nhưng thật đáng buồn vì mọi người lại cứ vô tình gọi cô nhớ về anh. Không may là Duncan vẫn còn mới mẻ với mọi người ở đây nên anh sẽ là chủ đề bàn tán chính một thời gian dài nữa. Anh chàng Albert cũng trở thành đối tượng được tán gẫu, nhưng Duncan với tước hiệu thừa kế cao quý như vậy vẫn được quan tâm hơn.

Hai cuộc gặp gỡ đầu tiên cho cô biết thông tin Duncan đã tới London, hầu hết mọi người cho là đi mua nhẫn cưới tặng cô dâu. Cuộc gặp gỡ thứ ba với bà Spode có đôi chút khác biệt.

Bà Spode là một bà già khó tính và là một trong những người bạn thú vị của các dì cô, bà chế nhạo giả định về “món quà cưới”, thì thầm với Sabrina rằng có lẽ anh chàng quý tộc trẻ tuổi này muốn tận hưởng bữa tiệc độc thân

trác táng cuối cùng ở London trước khi bị trói buộc vào hôn nhân, nhất là khi ngài Locke, tay chơi nổi tiếng, đi cùng.

“Nào ta hỏi cháu, anh chàng Locke kia liệu có biết chỗ tìm quà cưới không, hay chỉ biết nơi có các ả đàn bà phóng đảng? Dĩ nhiên là vế sau rồi. Sau này nếu chàng quý tộc trẻ có trở về với một món quà, thì hẳn đó là một trong những thứ bệnh khó nói.” Rồi bà ta cười khúc khích, tỏ vẻ thích thú với câu nói hài hước của mình.

Thực tế Sabrina không thích tiếp tục cuộc trò chuyện này, mặc kệ bà Spode có thể cho rằng sự vội vàng của cô là hết sức thô lỗ. Nhưng trước khi cô kịp ra khỏi thị trấn thì có cuộc chạm trán thứ tư.

Đây là cuộc gặp gỡ tồi tệ nhất, với ông của Duncan. Không phải Neville. Trường hợp là ông ấy thì cô có thể xoay xử khá tốt – nếu cô vượt qua được cảm giác choáng váng lúc thấy ông ở Oxbow. Nhưng lại là người ông gốc Scotland của anh, đang réo gọi cô lúc bước ra khỏi quán rượu kết hợp với nhà trọ ở Oxbow. Dù cô chưa từng gặp ông nhưng có vẻ ông biết khá rõ về cô đủ để gọi rõ tên của cô.

“Cháu là Sabrina, bạn của Duncan phải không?” Đợi cô gật đầu xong ông mới tiếp tục, “Ta đã muốn gặp cháu ở Summers Glade, nhưng cháu lại không tới nữa. Ta rất băn khoăn về chuyện đó. Ta có thể hiểu vì sao phần lớn các cô gái lại vội vã trở về London sau khi không thành công với thằng bé. Nhưng còn cháu – ta không nghĩ là cháu tới đó cũng cùng mục đích với họ.”

“Cháu không hề.”

“Thế tại sao lại không đến nữa.”

Câu hỏi trực tiếp này cùng giọng điệu như lên án của ông khiến cô đỏ mặt. Thật không may, Archibald cũng nhận ra và lý giải nó một cách chính xác.

“Hóa ra là thật à? Cháu có tình cảm trên mức bạn bè với thằng bé hả?”

Thừa nhận nó, nhất là với ông thì chắc chắn sẽ truyền đến tai Duncan, mà trong hoàn cảnh này, đó là điều cuối cùng cô mong muốn. Nói dối, dù căm ghét nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, và mặt cô càng đỏ hơn.

“Hoàn toàn không phải vậy. Duncan rất quyến rũ, cháu thích anh ấy, nhưng thực sự chỉ như một người bạn thôi.”

Nét mặt ông cho thấy sự hoài nghi, nhưng vẫn tỏ ra đồng tình với khẳng định của cô, “Ồ, ta rất mừng khi nghe thấy thế. Cháu thực sự là một cô bé đáng yêu, ta chắc chắn, song lão già Neville rất lo lắng về thời gian thằng bé dành cho cháu, Duncan cũng quả quyết chỉ coi cháu là bạn, dù là bạn tốt. Ta khẳng định cháu chính là bạn tốt nhất của nó lúc này, thế nên cảm thấy rất kỳ lạ khi cháu bỏ rơi nó trong lễ...”.

“Thứ lỗi cho cháu?”, cô cắt ngang, giọng nói khá gay gắt là do cụm từ ‘thời gian dành cho cô’ mà dĩ nhiên là liên quan tới tin đồn về cô, hơn là lời buộc tội của ông. “Cháu bỏ rơi anh ấy thế nào? Chỉ là cháu cảm thấy không khỏe do ảnh hưởng của thời tiết và nằm bẹp trên giường vài ngày cũng không có nghĩa là cháu bỏ rơi anh ấy. Và cháu cũng đã nói chuyện với anh ấy sau lễ đính hôn.”

“À, ừm, ta không biết chuyện đó”, ông đáp, rồi lại tỏ ra khó chịu, “Thằng bé, à, có nói với cháu về, ừm...chuyện ngu ngốc khiến nó phải...”

Ông ho nhẹ, từ bỏ cố gắng hỏi về chuyện muốn hỏi mà không cần phải nói chi tiết là chuyện gì. Cô gằn như bật cười vì sự lúng túng của ông, dù chẳng có gì hài hước, bởi đề tài này vẫn rất đau đớn.

Nhưng cô thấy thương hại ông và thừa nhận, “Nếu ông muốn hỏi là Duncan có kể cho cháu tại sao anh ấy buộc phải cầu hôn Ophelia và đề cập đến lý do dẫn tới vụ tái đính hôn của họ không, thì có, anh ấy có nói”.

Archibald thở dài nhẹ nhõm. “Vậy thì ta có thể thoải mái trò chuyện rồi. Tốt, ta không thích cứ phải vòng vo một chủ đề. Cháu biết không, đây là lý do tại sao ta băn khoăn về sự vắng mặt của cháu? Lúc này thằng bé thật sự cần bạn bè. Ta hy vọng cháu đã động viên thằng bé một chút lúc trò chuyện với nó.”

Động viên anh ư? Đó là cuộc gặp gỡ trên đường đầy đau đớn với Duncan. Nghe thấy anh buộc phải cưới Ophelia cũng tồi tệ như trường hợp anh muốn cưới cô ta. Nhưng cô lại có hai lời giải thích trái ngược nhau về mối quan hệ của bọn họ. Cô đã biết Ophelia hay nói dối, nên khẳng định của cô ta rằng Duncan vẫn say mê cô ta là bịa đặt, nhưng nếu khẳng định của Duncan rằng anh thực sự không ham muốn Ophelia cũng là nói dối thì sao?

Anh đã nói rằng nếu buộc phải cưới ai thì người đó chính là cô. Nhưng liệu có phải đó là ý nghĩ kiên định của anh không? Liệu có phải anh đã cầu hôn Ophelia trong khoảnh khắc đắm mê và lập tức hối tiếc ngay khi anh rời khỏi cô ta? Rồi sử dụng Sabrina như cái cớ để thoát khỏi nó chăng?

Cô thực lòng không muốn tin như thế, nhưng sự thật có thể xảy ra theo hướng đó. Nếu không, tại sao Ophelia lại nói dối về thời gian anh cầu hôn cô ta chứ? Là bởi vì Sabrina không thể che giấu rằng câu trả lời đó hết sức quan trọng với cô chăng?

Cô đang tự lừa dối bản thân, dù cố gắng coi anh là người xấu để mong giết chết tình yêu cô dành cho anh. Nhưng không hiệu quả. Cô thực sự không tin anh nói dối. Song cho dù anh làm thế, thì không nghi ngờ là hiện tại anh đã rất đau khổ về chuyện đã làm.

Ngày hôm đó cô đã muốn cô vũ anh. Cảm giác thôi thúc rất mạnh mẽ. Nhưng làm sao cô có thể động viên người khác trong lúc bản thân đang vô cùng đau khổ chứ?

Vì vậy với câu hỏi của Archibald, cô quyết định lảng tránh bằng cách hỏi, “Cháu nghe nói hôm nay Duncan đã đi London. Có lẽ chuyến đi sẽ giúp đầu óc anh ấy bớt...”.

“Không, thằng bé đi tìm tiểu thư Newbolt, cho thấy tâm trí nó chẳng nghĩ đến chuyện gì khác.”

Cô ngạc nhiên và thậm hy vọng. “Anh ấy biết Mavis ở đâu ạ?”

“Hoàn toàn không”, câu trả lời của ông khiến cô thất vọng. “Nó không thích ngồi yên một chỗ trong khi người của Neville tìm kiếm, nên tự mình đi. Không phải là không thể tìm được cô ấy và thằng bé biết thế. Chỉ là không đủ thời gian trước khi đám cưới diễn ra.”

“Cháu cũng đoán vậy.” Cô cố gắng không thờ dài.

“Bản thân ta chỉ muốn ngăn nó lại, nhưng Neville cho rằng bất kỳ động thái mập mờ nào của chúng ta cũng sẽ khiến vụ tai tiếng nổi lên.”

“Vậy hẳn là ông rất mong anh ấy gặp may mắn.”

“Hy vọng mong manh. Nhưng nếu thằng bé có thể xoay xở thoát khỏi tình thế khó khăn này và tự do tìm kiếm cô dâu thì ta có cảm giác nó sẽ cầu hôn cháu.”

Sabrina chớp mắt. “Cháu?”

“Ai, nhưng có lẽ là vì lý do sai lầm, cháu biết không? Thằng bé chỉ muốn cháu ở ngay cạnh mình thôi. Nó đã từng sẵn sàng nhân nhượng thế nào để có cháu bầu bạn bên cạnh, ví như để cháu đồng ý tới dự vũ hội mà buộc phải mời cả Ophelia, nó cũng chấp nhận. Thậm chí hẳn nó đã đưa cháu đến ở tại Summers Glade nếu điều đó không bị coi là thiếu thích đáng. Ta nghĩ thằng bé muốn cưới cháu chỉ để giữ cháu lâu dài. Nó rất coi trọng tình bạn

của cháu. Nhưng chỉ vậy thôi. Đừng để nó đánh lừa cháu tin rằng nó có tình cảm khác. Cả hai sẽ vô cùng hối tiếc nếu cháu làm thế.”

Sabrina thầm cầu nguyện cô có thể che giấu cảm xúc của mình đến khi thoát khỏi cuộc trò chuyện không mong muốn này. Lần đầu tiên nghe thấy những điều Archibald vừa nói, rằng Duncan cam đoan chỉ coi cô là một người bạn, cô đã gạt nó ra khỏi tâm trí, vì chỉ cần nghĩ về nó lại khiến trái tim cô tan nát. Nhưng ông lại vừa xé rách nó ra lần nữa, khiến cô không thể phớt lờ được. Một người bạn. Cô chỉ là một người bạn. Tình cảm anh dành cho cô chưa bao giờ vượt quá tình bạn.

“Ông đang quá lo nghĩ về những chuyện ít có khả năng xảy ra vì chỉ còn hai ngày nữa là tới đám cưới rồi.”

“Phải.” Ông thở dài. “Ta rất xin lỗi, cô bé, vì cảm thấy phải cảnh báo cháu – chỉ nhằm đề phòng thôi. Cháu sẽ tới dự đám cưới chứ?”

Ngồi đó và chứng kiến Duncan cùng Ophelia thề nguyện bên nhau mãi mãi ư? Không đời nào, nếu thế cô sẽ lại phải nói dối, song cô chỉ thoái thác.

“Cháu chắc chắn bất kỳ ai nhận được giấy mời cũng sẽ tới dự. Còn bây giờ cháu thực sự phải về rồi. Các dì cháu không muốn cháu đi dạo quá lâu và có lẽ đang lo lắng...”

Cô không nghe thấy tiếng thở dài của ông lúc vội vã bỏ đi. Archibald lấy làm hối hận về những điều đã nói với cô.

Ông không hoài nghi chút nào mà chỉ muộn màng nhận ra rằng mình đã cầm đèn chạy trước ô tô. Chẳng có lý do gì phải cảnh báo cô khi mà Duncan sắp kết hôn với người khác. Nếu anh có thể thoát khỏi đám cưới đó thì ông cũng có thừa thời gian để trò chuyện với cô, mà không phải quá sớm thế này.

Chương 42

Bức thư được gửi tới vào buổi chiều ngày hôm sau. Sabrina hết sức bối rối về nó. Cô còn cho rằng nó chỉ là một trò đùa. Quá lố bịch. Nếu ai đó bị bắt cóc để đòi tiền chuộc thì tại sao lại chỉ có bốn mươi bảng chứ? Nếu bốn mươi ngàn, hay thậm chí vài ngàn bảng thì cô đã cho là sự thật, nhưng lại chỉ có bốn mươi bảng, dường như chỉ là một số lẻ? Chắc chắn là trò đùa rồi.

Thật không may, cô không thể bỏ qua nó. Thậm chí cô cũng không chắc chắn chữ ký tên bên dưới chính là của người gửi. Nếu chỉ là trò đùa, thì cũng không chắc người gửi là người thực. Nhưng cô lại không có thư từ cá nhân nào để so sánh. Vì vậy phòng trường hợp hạn hữu bức thư là thật, cô quyết định hành động.

Dĩ nhiên, cô đưa bức thư cho các dì xem.

Người gửi đã yêu cầu cô giữ bí mật, song cô không thể rời nhà mà không báo cho các dì biết lý do.

Cả hai dì cô đều đồng ý đây là một trò đùa, và nó thật nhạt nhẽo. Nhưng hiển nhiên họ rất trông ngóng một chuyến phiêu lưu nhỏ, dù chỉ là sự lãng phí thời gian, vì vậy họ đã gọi người đánh xe đang ở nhà tại Oxbow và cả ba rời đi lúc chiều tối.

Họ biết là không thể đi cùng cô vì chỉ dẫn yêu cầu chỉ một mình Sabrina có mặt và mang theo tiền chuộc. Nhưng họ khẳng khẳng cô không thể đi một mình, và họ muốn ở cạnh để tìm ra kẻ đầu sỏ sớm nhất.

Sabrina không coi đó là chuyện mạo hiểm, song cô cho đó là cái có rất hợp lý để từ chối tham dự đám cưới vào sáng ngày hôm sau, vì chắc chắn lúc họ trở về thì nó đã kết thúc. Ngay cả khi họ lập tức trở về lúc phát hiện ra bức thư chỉ là trò hề thì khi về đến nhà cũng đã là nửa đêm, hoặc rạng sáng. Do đó cô sẽ thức dậy muộn – và quá giờ dự đám cưới.

Họ đến nơi khi trời đã tối muộn, nên gặp khó khăn trong việc tìm kiếm địa chỉ chỉ định trong lá thư. Lại không có nhiều người ra ngoài vào thời

điểm này nên họ không hỏi thăm được nhiều, và họ còn bị chỉ dẫn sai tới hai lần. Cuối cùng lúc tìm được đến ngôi nhà thì đã gần nửa đêm.

Alice cùng Hilary ngồi đợi trên xe, ngay bên ngoài. Lá thư nhấn mạnh rằng Sabrina phải đến một mình, như vậy sẽ không ai bị tổn thương, song họ không thể để mặc cô ở đây. Và cô có thể hét to báo hiệu trong trường hợp cần giúp đỡ. Mickie, người đánh xe của họ đã được thông báo về tình hình cụ thể và mang theo một khẩu súng lục cùng cây gậy trông rất dữ dằn. Thêm nữa, các dì cô cũng trang bị vũ khí cho mình. Cô đã phải cố hết sức nín cười lúc trông thấy họ nhét mỗi người một khẩu súng nhỏ vào túi xách trước khi rời nhà.

Trong suy nghĩ của cô, mọi biện pháp phòng ngừa đều rất ngớ ngẩn. Cô tin chắc căn nhà sẽ trống không, hoặc một lá thư khác đang đợi cô ở hiên nhà nhằm chế nhạo sự ngu ngốc của cô vì đã đến đây. Căn nhà tối om càng khẳng định ý nghĩ này. Không có lấy một ngọn đèn, thậm chí không một tia sáng le lói phát ra từ cửa sổ. Kiến trúc căn nhà rất đẹp, cao hai tầng, không quá lớn, nhưng cũng không nhỏ. Căn nhà xinh xắn này khó có thể khiến người ta liên tưởng đến những hành vi đáng khinh như giam giữ nạn nhân bị bắt cóc để đòi tiền chuộc.

Chẳng có lá thư nào ngoài hiên. Cô thử đẩy cửa, song nó lại bị khóa. Dường như căn nhà trống không, cô tự nhủ. Cô định đi vòng qua phía sau nhà để xem có cánh cửa nào mở không, nhưng như thế có lẽ cô sẽ bị vấp ngã do quá tối, hơn nữa cô cũng không cố giả vờ như chuyến đi này của cô là bí mật. Vì thế cô đập cửa, rất mạnh và dồn dập. Càng sớm chắc chắn căn nhà không có ai, thì cô và các dì càng sớm được về nhà.

Cửa bật mở. Đó là điều kinh ngạc đầu tiên của Sabrina. Thứ hai là cô bị giật mạnh vào bên trong và nghe tiếng cửa đóng sầm sau lưng. Trong nhà vẫn tối đen, song cô nghe được tiếng hít thở và tiếng bước chân. Rồi sau đó chợt sáng lên khi tấm che được gỡ khỏi chiếc đèn. Tuy nhiên, vẫn còn một

lớp che mỏng quanh bóng đèn, nên căn nhà không sáng lắm, chỉ vừa đủ để nhìn cảnh vật mờ mờ.

Cô đã bị bao vây, theo đúng nghĩa đen, bởi bốn gã đàn ông và phải xoay người để nhìn được tất cả bọn chúng. Cô không quá kinh ngạc, dù phải thừa nhận lá thư không phải trò đùa.

Bọn chúng là những kẻ khố rách áo ôm, quần áo vá chằng vá đụp, ba tên trong đó gây đến nỗi cô tự hỏi liệu chúng có được ăn uống đầy đủ không. Cả ba đều nhếch nhác, lem luốc cho thấy hẳn cũng không tắm rửa thường xuyên. Tầm tuổi có lẽ bằng hoặc nhỏ hơn cô – rất khó nhận xét vì chúng hết sức bản thủ.

Gã thứ tư hơi khác biệt, ít nhất gã còn cố gắng chau chuốt vẻ ngoài lịch sự một chút. Quần áo sạch sẽ, tầm hơn hai mươi tuổi, mái tóc bóng mượt chải ngược ra sau, dài tới tận vai. Tuy trang phục không được may bằng chất liệu vải tốt, nhưng những chỗ rách cũng được vá khéo léo hơn. Gã ta trông cũng không quá gầy yếu, thậm chí còn khá đẹp trai nữa. Và cũng là kẻ duy nhất không chĩa súng vào cô. Nhanh chóng nhận thấy ba khẩu súng đang chĩa vào mình nên cô vẫn giữ im lặng cho tới tận lúc này.

Cô đoán chúng là tội phạm, nếu đúng thế thì có vẻ không thành công cho lắm. Thực tế, tuy chĩa súng vào cô nhưng chúng lại nhìn đi chỗ khác, cho thấy chúng không chuyên nghiệp. Chẳng ai trong số chúng có vẻ đã từng làm chuyện này.

Cô dần bình tĩnh lại, đồng thời nhận thấy hai tên trong đó cũng tỏ ra ngạc nhiên với sự xuất hiện của cô. Không mất nhiều thời gian cô đã hiểu tại sao, vì chúng bắt đầu cãi cọ, kẻ nào cũng tranh nói nên rất khó phớt lờ.

“Lại một tiêu thư nữa.”

“Thì sao? Mà cũng nghĩ như tao à?”

“Tao đang nghĩ chúng ta có thể gửi một lá thư nữa đòi tiền chuộc cho cô gái này.”

“Tao cũng nghĩ thế.”

“Vậy là chúng ta nghĩ giống nhau.” Tên kia vừa cười vừa nói. “Có thể nói là tư tưởng lớn gặp nhau.”

“Còn phải nói, tao phải vội vàng nhảy ra khỏi cái giường ấm áp trên kia đây.”

“Này, cô có mang theo tiền không đây?”

Câu nói đầu tiên với cô. Cô vẫn đang vật lộn với ý niệm rằng bọn chúng muốn giữ cô luôn ở đây, nếu cô hiểu chính xác điều chúng vừa nói. Do vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng nào hợp lý để ngăn cản chúng nên cô phải tìm cách trì hoãn.

“À, tôi không hiểu các anh đang nói gì”, cô đáp, cố giả vờ ngạc nhiên. “Các anh đang làm gì trong nhà tôi?”

“Nhà cô à? Gã kia cũng nói đây là nhà của anh ta.”

“Ai cơ?”

“Cái gã bị bọn tôi ném vào hầm rượu, nếu không có tiền thì cô cũng bị ném vào đó.”

“À, nếu biết anh tóm được hắn thì chắc chắn tôi đã mang theo tiền”, cô nói với gã vừa lên tiếng. “Anh yêu cầu bao nhiêu tiền?”

“Cô ta lừa chúng ta à? Cô không nhận được lá thư nào yêu cầu cô đến đây à?”

“Một lá thư? Sao, à có, nhưng vì tôi vừa làm vỡ kính mắt nên không thể đọc được. Liệu có phải nó báo cho tôi biết anh đã bắt giữ kẻ đột nhập vào nhà tôi không? Nếu thế, anh xứng đáng được ca ngợi và nhận phần thưởng. Có phải là số tiền anh đang nói đến không?”

Chúng quay sang nhìn nhau, bối rối hồi lâu đến khi một tên nói, “Tiểu thư, tóm lại là có hay không. Cô có mang theo bốn mươi bảng không?”

Bây giờ cô có thể hiểu được đôi chút tại sao lại là con số kỳ lạ này, bốn mươi là để chia đều cho bốn người, nhưng vẫn rất buồn cười. “Sao, à có, chỉ là...”

“Đơn giản là có hay không!”

“Cô ấy vừa nói có mà”, một gã nói.

Một tiếng gầm thất vọng vang lên. “Tao có nghe thấy, nhưng không đơn giản như thế.”

“Cô ta bị dở hơi”, giọng nói vang lên sau lưng cô. “Đừng cố tìm hiểu cô ta.”

“Chỉ muốn chắc chắn cô ta có mang tiền thôi.”

Túi xách bị giật khỏi tay, cô phản đối, gằn như phẫn nộ. “Nào xem kìa...”

“Chả có gì”, gã giật túi của cô phàn nàn. “Này, sao cô ta lại mang theo một cái túi rỗng?”

“Đừng cố hiểu những kẻ giàu có. Bọn họ đều bị điên.”

Một tiếng rít thất vọng vang lên bên trái cô. “Tiền đâu, tiểu thư?”

“Dĩ nhiên là ở trong ví của tôi. Bất kỳ kẻ ngốc nào cũng biết không nên để tiền trong túi xách vì nó rất dễ trở thành mục tiêu của bọn cướp giật. Anh cũng vừa giật túi của tôi đấy thôi. Đúng như tôi nói.”

Chúng lại tiếp tục nhìn nhau, nhưng lần này có vẻ rất khó chịu. Thực tế, cô hoàn toàn không ngạc nhiên lúc cánh tay bị tóm chặt trong khoảnh khắc tiếp theo và bị kéo thẳng lên tầng trên.

Cô tự nhủ có lẽ không nên giả vờ ngốc nghếch với chúng. Chúng không hề đánh giá cao hành động đó. Nhưng sau khi nghe thấy chúng muốn giữ cô ở lại, cô thật sự cần chút thời gian để cân nhắc mọi khả năng. Chí ít cô cũng đã cố gắng phần nào và không thích các kết luận của mình. Lúc này cô cần tìm cách thoát khỏi đây.

Đó là chuyện tối quan trọng. Vì nếu cô không sớm rời khỏi căn nhà, chắc chắn các dì cô sẽ xông vào, như thế cả họ cũng sẽ bị giam giữ. Và nếu tất cả cùng bị nhốt thì ai sẽ là người chuộc họ ra? Dĩ nhiên không phải là đám bà con xa, những người đã thừa hưởng tước hiệu của ông cố nội cô và từ chối thừa nhận họ là họ hàng.

Lúc bị đẩy vào một căn phòng ngủ trên gác và nghe tiếng cánh cửa đóng sầm sau lưng đã cho cô chút thời gian yên tĩnh cần thiết, hoặc lẽ ra là thế - nếu Mavis Newbolt không ở đó.

Chương 43

Căn phòng tối tăm. Thứ duy nhất cho Sabrina biết cô không ở một mình là giọng nói cẩu kính phát ra từ giữa phòng, “Giờ anh lại muốn gì nữa?”

“Là tôi- Sabrina”, cô hướng về phía phát ra giọng nói.

“Không phải cô đang mong đợi tôi sao?”

“Ồ! Phải, phải! Nhưng sao cô lâu thế? Tôi đưa lá thư cho họ từ vài ngày trước mà.”

“Tôi mới nhận được nó ngày hôm qua.”

“Hừ, lũ ngốc”, Mavis khinh bỉ. “Lẽ ra tôi phải biết bọn chúng không biết cách gửi thư qua bưu điện chứ. Ừm, không quan trọng, dù sao thì cô đã ở đây rồi. Cô không biết tôi cảm kích thế nào vì sự xuất hiện của cô đâu.”

“Đừng nói thế”, Sabrina đáp. “Tôi rất ngạc nhiên tại sao cô lại liên lạc với tôi. Tôi còn cho lá thư là một trò đùa đấy.”

Thở dài. “Mong là thế. Nhưng tôi xin lỗi, Sabrina, thật đấy vì đã làm liên lụy tới cô. Tôi thực sự không nghĩ ra ai ở gần đây. Sẽ mất rất nhiều thời gian nếu gửi thư cho bố mẹ tôi, hơn nữa, họ vẫn nghĩ tôi đang ở Summers Glade và tôi không muốn họ phát hiện. Họ sẽ rất tức giận nếu biết tôi đã rời đi mà không về thẳng nhà, và rồi lại xảy ra chuyện này.”

Sabrina quyết định không nói cho Mavis biết rằng bố mẹ cô ấy đã biết con gái họ không còn ở nơi đáng ra cô ấy phải ở rồi. Trước tiên cô muốn đảm bảo Mavis vẫn ổn, và phải tự mình xem xét.

“Trong phòng có cây đèn nào có thể tắt được không? Nói chuyện trong bóng tối có vẻ hơi kỳ cục.”

“Có vài cây, nhưng tôi không nghĩ có thể dùng được. Tôi đã dùng hết dầu rồi và chúng không châm thêm – có khi còn không buồn xem đèn đã hết dầu hay chưa ấy, lũ khốn lười nhác”, Mavis cay đắng.

Tuy nhiên, một lát sau, ánh trăng tràn vào phòng lúc Mavis kéo rèm ở tất cả các cửa sổ ra. Vì Sabrina đã ở lâu trong bóng tối nên ánh trăng yếu ớt cũng trở nên sáng rực như thấp đèn.

“Đỡ hơn chưa?”, Mavis vừa hỏi vừa quay lại mé giường cô ngồi khi nãy.

“Tốt hơn nhiều”, Sabrina đáp, nhích lại gần cô ấy hơn để xem xét cho kỹ.

Trông Mavis rất khỏe mạnh, dù quần áo hơi nhăn nhúm. Trang phục của cô ấy vẫn nghiêm chỉnh, nhưng cũng chính là bộ váy cô ấy đã mặc lúc rời khỏi Summers Glade, có vẻ như cô ấy chưa từng thay ra. Chắc cô ấy phải mặc nguyên như vậy trong lúc ngủ, còn chiếc giường chỉ như tấm ván kê, không hề có chăn đệm, song ít nhất cũng có chút ấm áp. Căn phòng không quá lạnh, cho thấy lúc trước lò sưởi cũng được đốt và vừa cháy hết. Áo khoác của Mavis ngay bên cạnh nên chắc cô ấy đã dùng để đắp khi trời quá lạnh lúc nửa đêm.

“Chúng có mang đồ ăn cho cô không?”, Sabrina quan tâm hỏi han. “Đối xử có tốt không?”

“Có, chúng vẫn cho tôi ăn, nhưng chủ yếu là vài ổ bánh mì chắc ăn trộm được, vì tôi không tin là chúng biết cách nướng bánh. Căn nhà cũng không dự trữ nhiều thực phẩm, chỉ có vài cửa hàng mà chắc hẳn chúng có thể chạy qua rất nhanh chóng. Còn tôi được đối xử thế nào hả, ừm, tôi bị nhốt trong phòng một mình phần lớn thời gian.”

“Chính xác thì chuyện gì đã xảy ra?” Sabrina hỏi tiếp. “Đây là nhà cô hả?”

“Không, là nhà của anh họ tôi, John. Chúng tôi rời khỏi Summers Glade và đi thẳng đến đây, tới nơi là khoảng nửa đêm. Lúc đó căn nhà đã khá lộn xộn nên John nghi ngờ có người đột nhập. Chúng tôi không nghĩ bọn chúng vẫn còn ở đây và đang ngủ trên gác. Thực ra chúng cũng kinh ngạc như chúng tôi. Hiển nhiên, chúng thấy căn nhà bỏ trống và quyết định chọn nó làm nơi trú ẩn trong mùa đông, hoặc cho đến khi người chủ trở về. Đa số bọn chúng là những người vô gia cư hoặc tôi nghe thông tin thế.”

Sabrina cũng nghĩ vậy. “Tôi đoán cô không đủ thời gian để gọi nhà chức trách.”

“Nếu cô muốn biết thì lúc đó chẳng ai suy nghĩ được rõ ràng. Đó vốn là việc cần làm đầu tiên. Tôi biết vậy. Cô cũng thế. Nhưng có lẽ John đã quá tức giận nên không thể suy nghĩ sáng suốt được. Dễ hiểu mà. Chúng đột nhập vào nhà anh ấy và ngang nhiên ở lại. Anh ấy tức giận đến bầm gan tím ruột. Nhưng quả thực không nên một mình đấu với cả bốn tên.”

“Bốn tên cùng lúc à?”

“Tôi biết, cho dù anh ấy có là võ sĩ Hy Lạp thì lực lượng đôi bên vẫn khá chênh lệch. Tuy nhiên bọn chúng cũng cuống quýt bỏ chạy. Mọi chuyện sẽ rất tốt đẹp nếu John không giận dữ đuổi theo chúng. Lúc anh ấy cố quật ngã một tên thì cả ba tên còn lại đã xúm vào giải cứu đồng bọn, cuối cùng thành ra John bị hạ gục.”

“Anh ấy bị thương có nặng không?”

“Tôi đoán là lòng tự trọng bị hủy hoại nghiêm trọng hơn. Hạ được anh ấy đã khuyến khích chúng to gan hơn. Chúng đã trói John và ném vào hầm rượu, rồi nhốt tôi ở đây. Vài tiếng sau chúng lên kế hoạch đòi tiền chuộc và bắt tôi phải viết một lá thư- với số tiền chuộc chỉ bốn mươi bảng. Cô có tin nổi không?”, cô ấy nói thêm với cái khịt mũi phẫn nộ. “Bố mẹ tôi giàu có...”

“Tôi biết đó là một số tiền hết sức ngớ ngẩn”, Sabrina cắt ngang.

“Nhưng với chúng thì có lẽ là khoản tiền rất lớn. Chúng còn có súng. Liệu có phải chúng đã trang bị sẵn không nhỉ?”

Mavis cau mày. “Không, trước đó tôi không thấy chúng có vũ khí. Lạy, lạy Chúa, chúng thực sự bước vào con đường tội phạm phải không? Chắc chắn sau khi bắt giữ bọn tôi chúng mới có súng, có lẽ ăn trộm được giống như ăn trộm bánh mì vậy. Bọn chúng đều rất ngu ngốc. Giờ có thể sẽ khiến ai đó bị thương.”

“Miễn không phải là chúng ta.”

“Ồ, tôi không lo lắng cho chúng ta. Có vẻ như chúng sẽ bắn trúng nhau hơn. Chúng thực sự bị thiếu năng đây. Tôi rất nghi ngờ chúng đã từng làm việc này trước đây vì thực sự rất không chuyên nghiệp. Tôi thậm chí còn chẳng ngạc nhiên nếu toàn bộ vụ bắt cóc này chỉ là cái cớ để bọn chúng ở lại càng lâu càng tốt. Chúng thực sự thích ngôi nhà này, dĩ nhiên, nếu không thì chúng sẽ phải sống vạ vật trên đường phố.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Và chúng lại có thêm một lý do để ở lâu hơn. Chúng cũng định giữ tôi lại và yêu cầu một khoản tiền chuộc nữa.”

Mavis bật ra một tiếng kêu thất vọng. “Không thể nào! Tôi không muốn cô đến đây rồi lại rơi vào tình cảnh giống tôi. Bọn chúng đúng là lũ ngốc. Không có cách giải thích nào khác. Chà, chúng ta phải cho chúng biết nếu làm vậy thì mọi chuyện sẽ chẳng thể giải quyết được.”

“Không chỉ mỗi chuyện đó cần giải thích”. Sabrina lên tiếng, giọng đượm chút lo lắng. “Tôi sẽ phải báo cho chúng biết những người khác sẽ đến đây nếu tôi không sớm trở về. Cô sẽ phải xoay xở với chúng vài ngày. Liệu đưa tiền chuộc thì chúng có rời đi không nhỉ?”

“Ai sẽ tới đây?”

“Các dì tôi”, Sabrina thở dài. “Họ đang đợi ở xe ngựa bên ngoài.”

“Ôi Chúa ơi”, Mavis rên rỉ và rồi họ nghe tiếng đập cửa rầm rầm dưới nhà. “Ôi Chúa ơi.”

Chương 44

Sự việc xảy ra quá nhanh, Raphael dùng vai húc mạnh vào cửa khi không có ai trả lời, phá được khóa – anh ta có một bờ vai khỏe mạnh - rồi lẩm bẩm, "Chuyện quái gì thế?" trước khi ngã sấp xuống sàn nhà.

Với ánh sáng phát ra từ chiếc đèn đặt ngoài hiên, Duncan thấy Raphael ngã xuống, rồi khẩu súng xuất hiện trong tay một gã, kẻ đã nện súng vào đầu và giờ chĩa thẳng vào anh ta. Một phát súng vang lên.

Tiếng la hét hoảng hốt vang lên từ trước cửa ngôi nhà, trên gác và từ căn nhà kế bên. Tiếng súng âm vang dọc dãy phố vào đêm khuya yên tĩnh. Mùi khói súng tràn ngập trong không khí. Viên đạn sượt qua cổ Duncan, nỗ điếc tai nên có lẽ đã khiến anh hết sức giận dữ đến nỗi đám chảy máu mặt gã đó trước khi gã kịp làm thế với anh.

Lẽ ra bọn họ đã tiếp cận căn nhà cẩn trọng hơn, chứ không phải nóng vội như này. Nhưng sau hai ngày tìm kiếm, bị sập cửa thẳng vào mặt, bị chó đuổi và cuối cùng được một thằng nhóc bụi đời dẫn tới nơi này bằng cách nhảy qua hàng rào, lên vào sân sau mà không phải từ cửa trước, rồi phát hiện căn nhà có vẻ hoang vắng... chà, thật khó để giữ bình tĩnh.

Anh ngẩn người giây lát để tự hỏi mình vừa đánh kẻ nào bất tỉnh. Anh không nghĩ đó là John Newbolt. Có lẽ là một trong số người hầu của anh ta, chắc được cử đi để xem xét khi họ nghe thấy tiếng động như có kẻ phá cửa xông vào nhà. Chết tiệt. Bây giờ họ phải giải thích rõ ràng. Nhà chức trách có lẽ sẽ sớm đến đây sau khi nghe thấy tiếng la hét.

Anh dành vài phút để xác định Raphael vẫn chưa chết. Anh ta còn sống, thậm chí còn bắt đầu rên rỉ. Anh quay lại xách chiếc đèn ngoài hiên. Thằng nhóc vô gia cư đã biến mất, hiển nhiên.

Trở lại phòng bếp nơi hai người đó đang nằm sõng soài, Duncan chỉ kịp đặt đèn xuống mặt bàn trước khi hai gã nữa xuất hiện ở cánh cửa dẫn vào sâu trong nhà. Một gã đang chĩa súng vào anh. Anh không kịp nghĩ đến chuyện nhặt khẩu súng rơi trên sàn của gã đã đánh Raphael.

"Cái quái gì thế?"

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Tôi cho là có chút hiểu lầm", Duncan giải thích. "Tôi tới đây để gặp John Newbolt, hay đúng hơn là em họ anh ta. Các anh làm việc cho anh ta à?"

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, rồi một tên nói, "Phải, nhưng giờ không phải giờ thăm viếng, mời trở lại vào sáng mai, thưa ngài".

"Cho dù các anh có nói gì thì tôi vẫn sẽ ở lại đợi."

"Nếu muốn tốt thì anh nên rời đi", gã cầm vũ khí nói, và đề phòng Duncan không chú ý, gã còn vung vẩy khẩu súng trước mặt anh.

Nhưng gã kia xen vào, thân thiện nói, "Được thôi, chúng tôi sẽ đưa anh tới gặp ông chủ Newbolt. Ngài ấy sẽ rất mừng có các anh 'bầu bạn' đây".

Tiếng cười khẩy không phải là dấu hiệu đầu tiên cảnh báo Duncan có gì đó không đúng. Mà chính cách chúng gọi Newbolt là "ông chủ" trong khi theo Rafe thì anh chàng đó giữ tước hiệu rất nhỏ, người hầu chỉ có thể gọi anh ta là cậu chủ Newbolt thôi.

Chiếc đèn Duncan mang theo vào nhà bếp soi tỏ đoạn hành lang ngắn và chỉ chiếu lờ mờ tới lối vào sâu hơn, mà ở đó lại không có chiếc đèn nào khác. Anh nên mang nó theo cùng. Một trong hai gã nên nghĩ đến chuyện xách theo đèn. Thật kỳ lạ khi cả căn nhà không chút ánh sáng, trừ khi mọi người đều đã đi ngủ, nhưng những gã này đều mặc quần áo đầy đủ, rõ ràng không phải vừa nhảy ra khỏi giường để đi xem xét tiếng động phía sau nhà.

Mà tiếng động đó chắc chắn đã đánh thức cả căn nhà, bao gồm cả những người ở trên gác. Ít nhất thì đó cũng là suy đoán của anh lúc liếc thấy gấu váy ở đầu cầu thang. Anh định hướng tới đó nhưng cảm giác khẩu súng dí vào lưng, buộc anh phải đi tới nơi chúng muốn.

Hành động đó là quá đủ để anh khẳng định có chuyện xảy ra ở đây. Về sau anh sẽ giải thích nếu hiểu nhầm, nhưng ngay lúc này anh quay sang gã đi phía sau, tóm chặt cánh tay cầm súng và đâm thẳng vào mũi gã. Gã ta bay ra sau, đập vào bậc cầu thang rồi nằm im không nhúc nhích.

Gã còn lại, vốn đang đi đầu, giờ lại trở thành đứng sau, găm gờ, nhảy lên lưng anh, vòng tay qua cổ họng Duncan và cố siết chặt. Chẳng có tác dụng gì, song gã lại cho là có bởi gã đã cười đắc thắng. Duncan hoàn toàn bị chọc

giận, anh kéo thân hình gầy guộc của gã ra phía trước, giờ nắm đấm lên, rồi thấy gã la hét và ngất xỉu trước khi anh kịp đấm. Chán ghét, anh thả gã ngã xuống sàn.

Rồi sau đó anh hoài nghi khi nghe thấy giọng nói anh dễ dàng nhận ra, bất chấp sự giận dữ trong đó. "Sao anh có thể phớt lờ vũ khí trong tay anh ta chứ?"

Anh không trả lời mà vặn ngược lại. "Cô đang làm cái quái gì ở đây thế?"

Cô cũng không thèm trả lời, vẫn bận tâm về câu hỏi ban đầu của mình. Cô giận dữ nói tiếp, "Anh có thể đã bị giết rồi!".

Duncan chợt nhận ra đó chính là nguyên nhân khiến cô giận dữ và cố gạt đi, "Nếu cô có một tương lai ảm đạm, thừa tiểu thư, thì những nguy hiểm khác chả có nghĩa lý gì nữa".

“Liều lĩnh, cho dù anh có viện lý do gì đi nữa”, cô lạnh lùng chỉ ra.

Anh không tranh cãi tiếp về chuyện này. “Cô nên trả lời cho câu hỏi của tôi.”

“Phải, dĩ nhiên – nếu anh để ý tới bọn họ”, cô đáp.

“Ai?”

“Những kẻ khốn khổ đã ẩn náu ở đây và ngu ngốc đến nỗi bắt giữ Mavis cùng John cả tuần nay. Chúng có tất cả bốn người.”

“Tôi chỉ mới gặp ba tên...”

“Vậy thì chúng tôi sẽ ở nguyên trong phòng và khóa chặt cửa đến khi anh tìm được tên thứ tư. Nhưng phải cẩn thận. Ít nhất có ba tên có súng và...”, cô dừng lại khi có tiếng gõ cửa vang đến từ trước nhà. "Có lẽ là Mickie, người đánh xe của tôi. Cho ông ấy vào. Ông ấy sẽ giúp anh tìm tên còn lại. John đang ở dưới hầm rượu. Làm ơn đảm bảo anh ta không sao."

Anh đứng im một lát trước khi cô biến mất vào bóng tối trên gác, vẫn rất băn khoăn tại sao cô lại ở đây, thậm chí còn hoài nghi hơn về thái độ hống hách vừa nãy của cô. Nhưng rồi anh mỉm cười, nhớ lại cô đã giận dữ thế nào khi anh gặp chút nguy hiểm.

Chương 45

Trên gác, Sabrina trở lại căn phòng có Mavis, dò tìm chốt cửa cạnh tay nắm và chốt lại để nhốt bọn họ bên trong. Cô vẫn rất ngạc nhiên vì cửa phòng không bị khóa ngoài, vẫn để nguyên như lúc cô bị kéo từ tầng dưới lên. Cô tự nhủ có lẽ câu chuyện bịa đặt của cô đã khiến chúng buồn bực đến mức quên cả khóa cửa sau khi đẩy cô vào phòng. Nếu biết thế thì cô và Mavis đã có thể lên ra khỏi căn nhà và leo lên xe ngựa đang chờ bên ngoài. Các nhà chức trách có thể đến giải thoát cho anh họ Mavis sau. Nhưng giờ không quan trọng nữa.

"Chúng ta đã được cứu", cô bảo Mavis. "À, gần như, hoặc đang được cứu, vì thế chúng ta nên ở đây đến khi mọi chuyện xong xuôi."

"Ai cứu?"

"Duncan MacTavish."

"Nhưng anh ta làm gì ở đây?", Mavis hỏi.

"Tìm cô, tôi nghĩ thế. Thật ra tôi tin là ngài Neville đã phái rất nhiều người tìm kiếm cô kể từ lúc cô rời khỏi Summers Glade, vì vậy bố mẹ cô đã biết chuyện cô không còn ở đó nữa."

"Ôi, phiền hà rồi, tôi sẽ gặp rắc rối lớn". Mavis rên rỉ. "Nhưng tại sao Huân tước Birminghamdale lại truy tìm tôi? Trừ phi, hừm, không thể nào."

"Chính là thế", Sabrina nói, nhận ra suy nghĩ thoáng qua của cô ấy. "Tôi biết tất cả chuyện cô chứng kiến tại Summers Glade vào buổi tối hôm cô bỏ đi."

"Thật à?"

"Phải, Duncan đã nói với tôi."

“Chà, tôi biết chuyện này không có gì lạ mà. Cô thực sự là một người bạn tốt của anh ta.”

“Phải, bạn tốt”, Sabrina lặp lại, giọng bắt đầu trở nên ủy mị. Cô lắc mạnh đầu. Cô không định cho mọi người biết cụm từ ‘chỉ là bạn bè’ đã phá hủy sự bình tĩnh của mình trong hoàn cảnh hiện tại. “Nhưng sao cô lại đột ngột rời khỏi bữa tiệc như vậy?”

“Cô thì sao?”

Sabrina chớp mắt, “Gì cơ?”

"Tôi hôm đó tôi đã thấy cô rời đi rất sớm, rồi Duncan chạy theo cô. Tôi đã hy vọng, thực sự mong là có chuyện vui, rằng anh ta sẽ cầu hôn cô." Thở dài. "Nhưng tôi đoán anh ta chỉ muốn chắc chắn cô không làm sao, vì chỉ gần một tiếng sau, anh ta lại đang thân mật với cô à đó, họ gần như đã lên giường. Đó là giọt nước tràn ly với tôi. Ophelia lại thắng. Cô ta có mọi thứ mình muốn."

"Sự việc có vẻ như vậy nhỉ?", Sabrina đồng tình, thở dài với lý do riêng của mình.

"Chuyện buồn cười là, tôi thực sự cho rằng thế giới đã đi theo đúng trật tự của nó khi Duncan phá bỏ hôn ước của bọn họ. Cô ta là kẻ chủ mưu để đạt được kết quả đó, song nó lại thành gậy ông đập lưng ông, khi cuối cùng cô ta nhận thấy Duncan là một mối hôn nhân tốt. Rồi tôi phát hiện ra chuyện đó chỉ là tạm thời, rằng cô ta sẽ lại chiếm được anh ta - quá sức chịu đựng của tôi. Loại phụ nữ như Ophelia sẽ luôn chiến thắng dù cô ta có làm gì sai chăng nữa. Chỉ là thật không công bằng! Khi giành được chiến thắng lần nữa, cô ta sẽ cố bôi nhọ danh dự của tôi, thuyết phục mọi người tin rằng

tôi là kẻ nói dối, dù sự thật hoàn toàn không đúng, song... nó vẫn khiến tôi rơi nước mắt. Vì thế tôi phải rời đi, hết sức nhanh chóng, trước khi tôi làm điều gì đó ngu ngốc."

Sabrina hiểu rõ cảm giác của cô ấy, bởi cô cũng trải qua chuyện tương tự. Cô cũng phải rời đi với lý do y hệt, trước khi cô không kìm được nước mắt và làm mất thẻ diện của mình.

"Và cô đi thẳng tới đây."

"Ừ. Tôi cần một chút yên tĩnh để cân nhắc mọi chuyện và khiến nó không thể làm phiền tôi thêm nữa. Tôi cho là chỉ mất một hai ngày - nhưng mấy gã ngốc này đã làm đảo lộn mọi thứ."

"Ngoài chuyện mất thời gian thì sự yên tĩnh này có hiệu quả như cô trông đợi không?"

"Có chứ. Tôi phát hiện ra mình luôn chán ghét Ophelia, cô ta đã làm quá nhiều chuyện không thể tha thứ được, và không chỉ với tôi. Nhưng tôi sẽ không để mình phải phiền muộn thêm nữa. Tôi chỉ cần tránh xa, thật xa cô ta từ bây giờ và cố quên đi sự tồn tại của cô ta."

"Nếu cô luôn chán ghét thì tại sao lại thân thiết với cô ta?"

"Bởi vì trước đây tôi không ghét cô ta. Tôi và cô ta vốn là bạn thân từ hồi nhỏ, cô tin hay không thì tùy. Chúng tôi đã rất thân thiết, tới nỗi tôi thường

xuyên ở lại nhà cô ta và tận mắt chứng kiến cô ta được bố mẹ chiều chuộng thế nào. Vì vậy phần nào tôi có thể hiểu được tại sao tính cách cô ta lại khó chịu như vậy, và luôn tha thứ cho cô ta - đến khi tôi gặp Alexander."

"Alexander?"

"Người đầu tiên tôi yêu và cũng có cảm tình với tôi. Anh ấy cũng quen biết Ophelia, và cam đoan với tôi là không hề say mê sắc đẹp của cô ta. Cô ta không thích cách anh hoàn toàn phát lờ mình, và muốn chinh phục anh. Cô ta bắt đầu tỏ ra để ý đến anh, rồi anh ấy rơi vào trạng thái 'tôn thờ nữ thần' của đám đông ngu dốt. Anh không đến gặp tôi nữa, mà chuyển sang thăm viếng cô ta. Tôi đã rất đau khổ. Nhưng tồi tệ nhất là tôi biết Ophelia không thực lòng quan tâm đến anh ấy, cô ta chỉ buồn bực vì không được chú ý thôi. Ngay khi anh ấy bắt đầu thể hiện lòng ngưỡng mộ của mình thì cô ta lập tức xóa anh ấy ra khỏi suy nghĩ. Dĩ nhiên, với tôi mọi chuyện đã quá muộn màng. Anh ấy đã cố giải thích nhưng tôi không bao giờ chấp nhận. Những bạn bè khác của Ophelia có lẽ sẽ sẵn sàng chấp nhận những kẻ bị cô ta bỏ rơi, nhưng tôi thì không. Tôi nên tha thứ cho anh ấy. Tôi biết anh không thật lòng yêu Ophelia mà chỉ say mê sắc đẹp của cô ta. Nhưng tôi quá cứng đầu và cuối cùng anh ấy đã cưới người khác."

"Xin lỗi."

"Không sao", Mavis đáp. "Đa phần là do tính cứng đầu của tôi."

"Nhưng sau đó cô vẫn làm bạn với cô ta à? Hay chuyện chỉ vừa mới xảy ra."

"Thật ra, tôi đã lập tức cắt đứt tình bạn với cô ta, nhưng cô ta tới năn nỉ tôi tha thứ, thề thốt rằng cô ta không cố quyến rũ anh ấy, và nếu anh ấy có thể dễ dàng quan tâm đến người khác thì cũng không đáng giữ lại. Nghe cũng có lý nên tôi đã bị cô ta thuyết phục vì chúng tôi vốn dĩ rất thân thiết. Nhưng tình cảm chúng tôi không còn thắm thiết nữa, và càng ngày tôi càng cay đắng khi thấy cô ta luôn thao túng mọi người theo ý mình, chứng kiến những trò hề đầy hằn học của cô ta mỗi khi ghen tị với ai đó. Thậm chí cô cũng là một nạn nhân của lòng đố kỵ của cô ta."

"Tôi hả?", Sabrina gằn như cười phá lên với ý tưởng có người đố kỵ với mình, nhất là Ophelia.

"Tôi không nói về tính ghen tị bình thường", Mavis giải thích. "Cô ta thực sự chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ người đàn ông cụ thể nào để có thể ghen tuông theo cách thông thường. Và tôi biết có thể cô không tin tôi sau khi cô ta đã gán mác nói dối cho tôi. Nhưng chính cô ta đã khơi dậy các tin đồn về tai tiếng của gia đình cô. Không phải cô ta vô tình nhắc đến đâu, mà là cố tình làm thế lúc thấy vài kẻ hâm mộ thường xuyên của cô ta tỏ ra quan tâm đến cô. Đó chính là thứ khiến cô ta ghen tức. Cô ta không thể chịu đựng chuyện mình không còn là trung tâm chú ý nữa. Tôi đoán là cô hiểu rõ vì dường như cô có qua lại với cô ta."

Sabrina có chút hoài nghi. Cô không nghi ngờ lời nói của Mavis. Chỉ là cô thấy có chút cực đoan nếu Ophelia làm thế chỉ vì lý do nhỏ nhặt như vậy. Chẳng phải vì cô đã bị hủy hoại khi vụ tai tiếng cũ nổi lên, hay không còn cơ hội để kết hôn. Nhưng nếu là cô gái khác mà coi trọng chuyện này thì chắc chắn sẽ rất đau khổ. Liệu Ophelia có nghĩ đến hậu quả không? Hay cô ta chẳng thèm quan tâm đến người bị mình hãm hại?

"Tôi nhận ra mình chưa bao giờ coi Ophelia là bạn bè", Sabrina thừa nhận.

"Tốt. Ít nhất thì cô sẽ không bao giờ bị lừa gạt như Edith và Jane đáng thương. Về phần mình thì tôi đã coi thường cô ta từ lâu, lý do duy nhất tôi tiếp tục ở trong nhóm của cô ta là tôi đang chờ đợi, hy vọng có ai đó, bất kỳ là ai, sẽ dạy cho cô ta bài học. Tôi chỉ muốn được chứng kiến nó. Tôi biết mình thật nhỏ nhen. Nhưng cô ta chưa bao giờ bị trừng phạt và có lẽ sẽ không bao giờ."

"Có lẽ cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nếu biết Duncan thực sự không muốn cưới cô ta."

"Vậy tại sao họ lại có cuộc hẹn hò thân mật đó?"

"Không phải vậy. Tình huống cô bắt gặp không giống như cô nghĩ đâu."

"Ồ, thôi nào Sabrina, đừng ngây thơ thế". Mavis chế giễu. "Ophelia gần như ở trần. Rõ ràng bọn họ đang định lên giường với nhau."

"Trong căn phòng cô ta ở chung với người khác sao? Khi mà bất cứ lúc nào cũng có người vào hả?"

Mavis cau mày. "Tôi đã không xem xét khả năng này. Vậy thì anh ta làm gì ở đó."

"Để xoa dịu cơn giận của mình, hoặc anh ấy đã thú nhận với tôi thế. Anh ấy muốn chất vấn cô ta, buộc cô ta phải giải thích, chỉ thế thôi."

"Chà, tôi không ngạc nhiên đâu. Cô ta nổi tiếng là luôn khiến mọi người giận dữ, kết quả là khiến họ gây ra những chuyện mà bình thường họ sẽ không bao giờ làm."

Sabrina hơi đỏ mặt, vì đã có những phản ứng kinh khủng với Ophelia đêm hôm đó, giống hệt như Mavis nhận xét. "Phải, ừm, lý do duy nhất buộc họ tái đính hôn là vì Ophelia đã thuyết phục gia đình anh ấy rằng cô sẽ tung tin đồn về chuyện đó để hủy hoại cô ta. Và cũng lý giải tại sao ngài Neville phải tìm kiếm cô. Ông ấy không muốn Duncan cưới cô ta. Duncan cũng không muốn. Nhưng anh ấy không thể làm trái lương tâm, vì chuyện xảy ra là do cơn giận dữ anh ấy và danh dự của cô ta sẽ bị phá hủy nếu họ không kết hôn."

"Lạy Chúa, ý cô là Ophelia chiếm được anh ta là vì tôi sao? Cô ta không tốn chút sức lực nào mà có được anh ta hả? Ôi không, không thể nào. Nếu đó là lý do duy nhất buộc anh ta phải cưới Ophelia thì tôi đảm bảo sẽ không hé răng nửa lời với bất kỳ ai. Tóm lại - danh dự thối tha của cô ta được bảo toàn nếu nó là cách duy nhất ngăn cản cô ta có được thứ mình muốn."

Sabrina mỉm cười, ít nhất là nhẹ nhõm vì lợi ích của Duncan. "Tôi cũng nghĩ cô sẽ cảm thấy thế."

Chương 46

Sabrina nóng lòng đợi Duncan gõ cửa phòng. Cô không mong đợi cánh cửa mở tự bật ra mà không cần cô mở chốt, nhưng sự việc lại xảy ra như vậy, bởi cô quên mất còn có chìa khóa.

Gã bắt cóc thứ tư đứng ngay trước cửa, chìa khóa trong tay. Gã chính là kẻ sáng sủa nhất, không cầm vũ khí - hay ít nhất là không giơ ra cho tới lúc này. Nhưng như thế không có nghĩa gã không có, hoặc ít nguy hiểm nhất trong bọn - tới tận bây giờ.

Câu nói đầu tiên của gã cũng không đáng lo lắng. "Đi nào, quý cô, tôi tới bảo vệ các cô. Có một gã Scotland to lớn, hết sức hung hăng ở tầng dưới."

"Vô tình anh chàng Scotland đó lại là bạn của chúng tôi", Sabrina cảnh cáo.

"Tôi đã lo thế", gã đáp, động tác căn môi dưới cho thấy gã lo lắng thế nào. "Chà, một trong hai cô phải đi cùng tôi, để bảo đảm cho tôi. Và tôi không muốn là cô, Quý-Cô-Lắm-Lời ạ."

Sabrina hơi tức giận vì cách mô tả của gã về cô, xẵng giọng, "Anh sẽ không làm phiền người bạn này của tôi thêm sau khi đã nhốt cô ấy ở đây. Nếu anh muốn tự cứu bản thân thì tôi khuyên anh nên khôn ngoan hơn. Có một cửa sổ ở ngay kia đấy."

"Chúng ta đang ở trên gác", gã phàn nàn như thể cô không biết ấy.

“Thì sao? Tôi cho là dù anh có bị ngã lúc leo xuống thì cũng đỡ đau đớn hơn là bị Duncan MacTavish ra tay đấy.”

Gã quay hẳn sang đối mặt với Sabrina, "Này, nhìn kỹ đi, tôi mới là người có quyền ở đây, và tôi sẽ không từ bỏ ý định sử dụng một trong hai cô để làm lá chắn cho tôi thoát khỏi mớ lộn xộn này, nhất là khi cô không thềm trả bốn mươi bảng cho chúng tôi".

“Chà, nếu đó là tất cả những gì anh đòi...”

Sabrina không cần nói nốt, vì Mavis có lẽ đã khá quen thuộc với bóng tối trong căn phòng, tìm được vật nặng nào đó làm vũ khí, và lợi dụng lúc gã đang quay lưng về phía mình, cô nện mạnh vào đầu gã.

Rồi cô ấy thả vật nặng xuống, phủ bụi ở tay, sau đó nói với gã tội nghiệp đang bất tỉnh, “Cái này là vì chỉ cho tôi ăn bánh mì”.

Sabrina bắt đầu nhe răng cười thì cánh cửa lại mở ra. Lần này là Duncan, sau vài giây nhìn chăm chú kẻ nằm lăn dưới sàn nhà, anh liếc nhìn cô, chắt vắn, “Tôi nghĩ cô đã khóa cửa rồi chứ”.

“À, tôi khóa rồi”, cô khó chịu trả lời kiêu tự vệ. “Tôi quên mất hẳn có chìa khóa.”

“Giờ thì biết rồi chứ?”, anh tỏ ra chán ghét lúc vác gã đàn ông bất tỉnh trên vai. Đi được nửa đường ra cửa, anh nói thêm, “Cô xuống dưới nhà

được rồi. Newbolt đã tìm được người đến bắt mấy gã này”.

“Anh ta ổn chứ?”

“Ừm, ổn, nhưng có vẻ hết sức xấu hổ vì đã bị hạ gục bởi những kẻ hạ lưu. A, tôi lưu ý anh ta cũng đang rất giận dữ.”

“Anh bảo cho các dì tôi biết mọi chuyện đã ổn thỏa chưa?”, cô hỏi lúc chạy theo anh xuống cầu thang.

“Lúc chưa tìm thấy gã này thì tôi cũng không biết dì cô cũng đến đây. Họ ở đâu?”

Sabrina đỏ mặt vì chưa đề cập đến sự có mặt của các dì cô. Cô thảm nhủ, tóm lại phiêu lưu cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp, vì nó khiến cô mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác.

“Họ ở trên xe ngựa đậu bên ngoài. Tôi sẽ quay lại ngay”, cô nói rồi vội vàng chạy ra cửa, trước khi anh kịp nhận ra cô đang xấu hổ.

Trần an các dì cô rằng không còn nguy hiểm nữa mất nhiều thời gian hơn cô nghĩ. Cô vào nhà quá lâu khiến họ hết sức lo lắng. Nhưng ngay khi hai người bắt đầu tranh cãi xem nên về nhà ngay hay tìm một nhà trọ vẫn mở cửa vào giờ này, cô biết họ đã đủ bình tĩnh nên cô quyết định quay vào nhà một lát

Cô muốn báo tin vui cho Duncan rằng Mavis sẽ giữ kín mọi chuyện cô ấy nhìn thấy ở Summers Glade, trong trường hợp Mavis vẫn chưa cho anh biết. Mavis đã theo sát cô lúc xuống dưới nhà, nên có lẽ cô ấy đã cam đoan anh không cần phải cưới Ophelia nữa.

Bởi vậy cô hết sức kinh ngạc lúc thấy anh ngồi một mình ở bậc thang, trông không giống một người vừa có cuộc giải cứu thành công, hay vừa thoát khỏi cuộc hôn nhân không mong muốn. Nét mặt anh giống như vừa đánh mất người bạn thân thiết nhất.

Cô lo lắng hỏi, "Chuyện gì xảy ra?".

Anh hầu như không liếc nhìn cô, thất vọng. "Cô ấy sẽ không giúp tôi. Cô ấy thẳng thừng từ chối giữ im lặng nếu tôi không cưới Ophelia."

Sabrina nhú mày. "Vô lý, cô ấy đã cam đoan với tôi là sẽ không tiết lộ mà."

"Nếu thế cô ấy đã nói dối cô. Mavis sẽ rất vui mừng nếu có thể khiến Ophelia đau khổ. Đây chính xác là lời cô ấy nói. Rồi không thảo luận gì thêm nữa."

Sabrina ngồi xuống bậc thang, có vẻ choáng váng. "Tôi không hiểu. Cô ấy cho là anh đã quyết định tái đính hôn với Ophelia, vì thế tôi hôm đó anh mới gặp gỡ cô ta. Cô ấy đã rất đau khổ vì nghĩ rằng Ophelia có thể giành được bất kỳ thứ gì cô ta muốn. Đó chính là nguyên nhân Mavis bỏ đi. Cô ấy vô cùng chán nản. Nhưng khi tôi giải thích chuyện thực sự xảy ra, rằng anh

buộc phải cưới Ophelia là nhằm bảo vệ danh tiếng của cô ta khỏi tình huống Mavis chứng kiến, cô ấy đã thề sẽ không hé răng nửa lời. Tại sao cô ấy lại thay đổi ý định, Duncan? Anh đã nói gì với cô ấy?"

"Sự thật."

"Tôi thì không à?", cô hoang mang hỏi.

"À, chuyện cô nói cũng là thật", anh trấn an. "Chỉ là có một chuyện cô chưa biết, và tôi cũng không biết là nên tránh đề cập đến. Tôi quên mất cô gái ấy căm ghét Ophelia thế nào. Lúc đó tôi đang cầu xin lòng trắc ẩn của cô ấy, nhưng rõ ràng mong muốn khiến Ophelia 'không có được thứ cô ta muốn một lần trong đời' của cô ấy còn mạnh mẽ hơn."

"Sự thật nào?"

"Ophelia cũng không muốn đám cưới này giống tôi. Neville đã có cuộc nói chuyện với cô ta, mô tả trách nhiệm cô ta phải gánh vác khi trở thành hôn tước phu nhân tiếp theo, Ophelia đã quyết định trở thành vợ tôi là một gánh nặng. Rafe nói đúng, cô ta chỉ quan tâm tước hiệu mà không phải bản thân tôi, và lúc này tước hiệu đòi hỏi nhiều trách nhiệm hơn mong muốn, nên cô ta lại tìm cách thoát khỏi cuộc hôn nhân này."

Sabrina không biết nên khóc hay cười. Cô cảm thấy nhẹ nhõm, rất nhiều, vì Ophelia không muốn Duncan, rằng cô ta chưa bao giờ để ý đến anh mà chỉ quan tâm thứ anh có. Nhưng cô ta sẽ giành lấy anh bằng được, bởi vì đó là bản tính của cô ta, bởi vì cô ta đã gây ra ấn tượng xấu đến nỗi người vốn

là bạn thân của cô ta thà chọn cách trả thù còn hơn là làm theo điều cô ấy biết là đúng đắn.

"Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy."

"Cứ tự nhiên, nhưng tôi đã nhìn thấy niềm vui sướng trong mắt cô ấy, rằng tôi vừa cho cô ấy vũ khí hữu hiệu để đánh bại kẻ thù. Cô ấy sẽ không từ bỏ đâu."

Chương 47

Duncan nói đúng. Mavis cố chấp giữ nguyên ý định trả thù của mình và quyết tâm làm tới cùng. Cô ấy cũng tỏ ra giận dữ với Sabrina vì cho rằng cô đã cố tình giấu đi một phần quan trọng của câu chuyện và không tin là cô không biết. Chi tiết này cũng không giúp Mavis xem xét sự việc có lý trí hơn, thậm chí còn coi nó là cái cớ để phớt lờ những điều mà Sabrina vừa nói.

Mavis chế nhạo ý kiến cho rằng Duncan vô tội và là người thực sự bị tổn hại trong chuyện này. Cô ấy phản bác rằng đàn ông không nghiêm túc coi trọng cam kết hôn nhân như phụ nữ, nhiều người còn không thèm che giấu sự phản bội của mình, và dám ngồi lê đôi mách thích những chủ đề như vậy.

"Nếu không hạnh phúc thì anh ta có thể tìm nhân tình, trong khi lại có cô vợ xinh đẹp nhất nước Anh khiến mọi người đổ kị", Mavis bảo cô. "Vậy thì tại sao anh ta không chấp nhận chứ? Cũng chẳng phải anh ta muốn cưới người khác, hay đã cầu hôn và bị từ chối."

Câu nói này đâm thẳng vào nỗi đau của cô, nếu không cố ý. Nó là lời nhắc nhở rằng hi vọng của Sabrina viên vông thế nào. Nhưng cô gạt sang một bên bởi đang trào lên niềm hy vọng khác.

Tuy nhiên, sau khi sử dụng hết các lời lẽ "hợp lý", Sabrina buộc phải viện tới lý do, "Cô ta sẽ biến cuộc sống của anh ấy trở thành địa ngục. Cô có muốn cả ngày phải đối mặt cô ta không?".

"Không bao giờ. Tôi sẽ nhốt cô ta lại, chỉ cho ra ngoài vào ngày nghỉ, thậm chí ngày nghỉ cũng không. Tôi sẽ khiến cô ta sống không bằng chết, tin tôi đi, tôi chẳng hề áy náy chút nào vì cô ta xứng đáng bị trừng phạt như vậy. Tôi thực hy vọng Duncan đủ thông minh làm thế. Về đi Sabrina. Tôi rất cảm kích cô đã tới đây giúp tôi, nhưng về việc này thì cô đang lãng phí thời gian đây."

Một trong những chuyện khó khăn nhất Sabrina từng làm là xuống cầu thang và lắc đầu với Duncan. Đây vốn là cơ hội duy nhất của anh và đã tan thành mây khói.

Nhưng chắc hẳn anh đã dự liệu được kết quả vì nét mặt anh không thay đổi, hoặc không thể thất vọng hơn được nữa. Anh ôm cô nhằm thể hiện sự cảm kích bởi cô đã cố gắng vì anh. Trong vòng tay anh, cô cảm giác vừa vui mừng vừa tuyệt vọng, mừng vì cảm nhận được hơi ấm của anh, tuyệt vọng vì có thể đây là lần cuối cùng cô được gần gũi anh.

Hai dì của cô quyết định tốt nhất là trở về nhà, bắt chặp thời gian lúc đó đã muộn thế nào vì có Duncan và Raphael cưới ngựa hộ tổng họ về Oxbow. Đến tận lúc vào xe ngựa và lên đường, Sabrina mới biết Raphael cũng đi cùng Duncan tới đây, vì cô nghe loáng thoáng tiếng anh ta ở bên ngoài, cần nhằn về cơn đau đầu khủng khiếp.

Lúc trở về có vẻ nhanh hơn nhiều, cuối cùng khi Sabrina được ngả lưng thì trời cũng gần sáng. Cô đã cố gắng không bật khóc cho đến lúc đó, nhưng ngay khi úp mặt vào gối, cảm xúc dồn nén trong suốt một tuần chợt ào về - với ý thức rằng Duncan sẽ kết hôn trước khi cô tỉnh giấc.

Cô cũng không cảm thấy quá đau đớn lúc thức dậy vào buổi chiều hôm sau và biết rằng hôn lễ của Duncan đã hoàn thành trong buổi sáng. Sabrina rất kinh ngạc. Cô cho rằng mình sẽ bị giày vò lần nữa. Nhưng sau khi suy nghĩ thấu đáo, cô hiểu ra sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp cho cô. Yêu anh, khao khát anh, nhưng cô cũng không thể có được anh dù Ophelia không xen vào.

Nỗi đau đớn nhất của cô đã xuất hiện từ trước đó, khi ông nội anh cho cô biết tình cảm thực sự của anh dành cho cô. Cho đến lúc đó, cô vẫn ôm ấp hy vọng mong manh rằng nếu anh không bị buộc phải cưới Ophelia thì có lẽ anh sẽ lựa chọn cô. Nhưng hy vọng đó là không thể, ít nhất là vì tình yêu như Archibald đã phân tích. Với anh, cô mãi mãi chỉ là một người bạn – nhưng với tư cách một người bạn, cô lại bỏ lỡ đám cưới của anh.

Lúc này cô đang rất phiền muộn vì chuyện đó. Archibald đã nói rằng hôm nay là ngày Duncan cần bạn bè hơn bao giờ hết. Và cô không tìm được nhớ lại đêm qua, khi ôm cô, anh đã buồn bã như thế nào.

Cô mong là ít nhất các dì cô đã tới dự đám cưới. Tất cả đều được mời. Nhưng xem xét thời gian lúc họ về đến nhà, có lẽ các dì cô cũng thức dậy muộn. Đau lòng là Duncan lại không thể ngủ nướng như họ. Cô tin chắc anh cũng rất muốn thế. Song hẳn sẽ có người đánh thức anh. Dù sao hôm nay cũng là ngày cưới của anh.

Lát sau khi xuống cầu thang, cô nhận ra ít nhất một trong hai dì của cô đã dậy và đang trên đường tới đánh thức cô, hoặc Alice tỏ ra như vậy lúc lên tiếng, “Cháu dậy rồi hả? Dì tưởng là vẫn ngủ nướng”.

"Vâng, dì có tới đám cưới không?"

“Lạy Chúa, tất nhiên là không, chúng ta cần ngủ cho lại sức chứ. Nhưng dì chắc chắn chúng ta sẽ nghe kể về nó trong một, hai tháng nữa. Còn lúc này cháu có khách đang đợi đấy.”

Không hiểu sao cô lại đoán người khách đó là Ophelia, có thể vì cô ta là người cuối cùng tới thăm viếng cô trong vài ngày qua. Nhưng trong ngày cưới của cô ta sao? Phải, hẳn cô ta tới để hỏi cô - không, không đúng, cô nhớ ra đêm qua đã được nghe về chuyện Ophelia thay đổi ý định và không muốn cưới Duncan nữa. Cô vẫn hoài nghi về thông tin này. Có cô gái nào lại không muốn cưới một người có đầy đủ phẩm chất đáng có của một người chồng chứ? Nhưng Ophelia có các tiêu chuẩn của riêng mình và Duncan không phù hợp với lựa chọn của cô ta.

Có lẽ cô ta tới để phàn nàn và than vãn về định mệnh đau khổ của mình, một định mệnh mà Sabrina sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được. Lần này Sabrina sẽ không khoan dung nữa. Cô sẽ không giả vờ vẫn là bạn bè với cô ta - một tình bạn vốn không tồn tại, nhất là khi cô biết Ophelia đã lừa dối, thao túng cô thế nào, thậm chí còn cố tình hủy hoại cô. Thực tế, cô quyết định sẽ đuổi Ophelia thẳng ra cửa.

Định ninh như vậy nên cô khá chung hứng khi thấy Mavis đứng trong phòng khách. Cô còn hơi đỏ mặt lúc nhớ lại những lời định nói với Ophelia. Song Mavis trông cũng có vẻ bối rối nên cô im lặng.

Nhưng có thể dễ đoán tại sao cô ấy lại cảm thấy không tự nhiên. Có lẽ Mavis cảm thấy lương tâm cắn rứt và muốn giải thích tại sao lại từ chối giúp đỡ Duncan. Dù sao cô ấy cũng không phải người xấu, chỉ không sẵn lòng từ bỏ cơ hội trả thù kẻ mà cô ấy cho là xứng đáng bị thế và không thể buông tay. Giờ cũng không còn quan trọng nữa vì mọi chuyện đã quá muộn.

“Tôi tới để xin lỗi”, Mavis lên tiếng.

“Cô không cần phải xin lỗi.”

“Có chứ. Tôi biết mình sẽ không làm như đã nói đêm qua nên ngụ ý cho cô hiểu hoặc ít nhất cũng tỏ ra mập mờ để cô không nghĩ xấu về tôi.”

“Cô đang nói gì thế?”

Mavis thở dài. "Tôi chỉ muốn thưởng thức cảm giác chiến thắng Ophelia, chỉ ít là trong vài giờ. Tôi chỉ muốn cho cô ta ném mùi thất bại trong khoảng thời gian ngắn. Cô ta thực sự cần nhận được bài học rằng những điều xấu xa cô ta đã làm sẽ trở thành gậy ông đập lưng ông, và đây là ví dụ rõ ràng nhất"

"Trong thời gian ngắn?"

"Phải, tôi định hôm nay sẽ ghé qua Summers Glade trên đường về London, để báo cho Duncan biết anh ta không cần phải cưới Ophelia, nếu chỉ nhằm bảo toàn danh dự cho cô ta. Nếu cũng tung tin đồn làm hại người khác thì tôi cũng chẳng khác gì cô ta. Chỉ có cô ta mới ích kỷ, vì thứ mình muốn mà làm hại người khác, ngày nào đó nếu tôi cũng bắt đầu hành xử như cô ta thì tôi hy vọng ai đó sẽ nhốt tôi lại và ném chìa khóa đi."

Sabrina bật cười. Cô rất muốn thoải mái cười vang, nhưng cố gắng kiềm chế. Cô không muốn để Mavis biết cô thấy vui mừng thay Duncan nhiều thế nào.

"Vậy cô đã báo cho Duncan chưa?"

"À, chưa", Mavis đáp. "Tôi hy vọng cô đi cùng với tôi. Sau này, tôi đoán là anh ta vẫn sẽ rất bức bối với tôi vì đã khiến anh ta tin rằng mình sẽ phải cưới Ophelia."

Mặt đất như sụp đổ dưới chân, Sabrina vô cùng choáng váng, nhất là khi cô đang cảm thấy hết sức nhẹ nhõm như này.

"Cô không biết đám cưới được dự kiến tổ chức sáng nay phải không?", Sabrina ngơ ngẩn lên tiếng.

Khuôn mặt thoát trở nên nhợt nhạt của Mavis là đáp án rõ ràng, nhưng cô ấy vẫn nói, "Sao lại nhanh thế? Phải mất ba tuần để nhà thờ chứng thực mà!".

"Trừ khi đã có giấy phép đặc biệt và hiển nhiên ngài Neville đã có nó từ lâu. Ở tuổi của mình, ông ấy không muốn lãng phí thời gian, một khi Duncan đã có lựa chọn, ông ấy muốn được đón một hoặc hai chất ngoại trước khi qua đời. Nhưng trong tình huống này, đám cưới vội vàng được tổ chức là để tránh một vụ bê bối. Tóm lại, họ không biết cô sẽ giữ kín chuyện đã chứng kiến."

"Chúa ơi, nếu tôi biết thời gian gấp gáp như vậy... tôi còn định sẽ im lặng một tuần rồi mới cho Duncan biết, nhưng lại nghĩ như vậy có vẻ giày vò anh ta quá lâu. Tôi không nghĩ một vài giờ lại đảo lộn mọi chuyện, vì cho rằng trong lúc đó anh ta còn đang ngủ. Ôi, lạy Chúa, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân."

Thông thường, Sabrina sẽ cố tìm cách an ủi, bởi lẽ đó chỉ là một khoảnh khắc bốc đồng của cô ấy, nhưng lúc này thậm chí cô còn không mở miệng nói. Không phải vì cuộc sống của Ophelia sẽ bị hủy hoại, dù cô ấy có nghĩ thế hay không, mà vì Duncan sẽ phải sống cả đời với hậu quả do Mavis đã không chú ý định thực của mình ngay lúc đó.

"Có lẽ vẫn chưa quá muộn", Mavis cố vớt vát.

"Hôn lễ đã kết thúc. Dù cô nghĩ thế nào thì cũng đã quá muộn."

"Phải, nhưng vẫn có cách thoát khỏi đám cưới này, miễn là họ chưa động phòng, và làm sao họ có thể làm chuyện ấy trong khi cả hai đều không thích nhau chứ? Họ có thể tuyên bố hủy bỏ đám cưới, dù sao cũng dễ chấp nhận hơn là ly hôn."

Sabrina không thể coi đó là một lựa chọn. "Dựa vào đâu chứ?"

Mavis nóng nảy phẩy tay. "Làm sao tôi biết được? Nhưng tôi cho là có thể thay đổi được. Biết đâu bố mẹ cô ta chưa cho ai biết họ cảm thấy thế nào về chuyện tái đính hôn này. Nếu thế, có lẽ họ sẽ phản đối và như vậy, cô ta đã kết hôn dù không được sự chấp thuận của bố mẹ."

"Trong khi chính họ là người đã sắp đặt cuộc hôn nhân này hả?", Sabrina nhắc nhở.

"Sabrina, nghi ngờ không giúp ích gì đâu?", Mavis cần nắn. "Ít nhất chúng ta cần cho họ thấy đây là một lựa chọn, và sau khi họ đã động phòng thì sẽ không thay đổi được nữa."

Chúng ta ư? Sabrina tự hỏi làm sao cô lại tình nguyện tham gia vào việc làm vô nghĩa này. Mavis quên mất rằng Ophelia đã cho toàn bộ mọi người biết bố mẹ cô ta đã mong muốn đám cưới này đến nỗi không quan tâm đến

mong muốn của bản thân cô ta. Cô cũng không muốn trở thành người báo cho Duncan biết rằng anh bị mắc kẹt với Ophelia đơn giản là vì cả hai đều quên không nói cho Mavis biết thời gian tổ chức đám cưới.

Chương 48

Bữa tiệc mừng đám cưới vẫn đang tiếp tục dù một số khách mời đã ra về. Chính vì thế Sabrina và Mavis không bị chú ý lúc đến Summers Glade trong khi một vài nhóm đang rời đi, viên quản gia Jacobs cũng bận rộn đầu đó nên không đứng tiếp đón ở cửa.

Song cũng không hẳn là họ tránh được mọi người. Raphael Locke, trông vô cùng đẹp trai trong bộ lễ phục, tựa lưng vào cánh cửa dẫn tới phòng khách, nơi hầu hết khách mời lưu lại tập trung ở đó, vô tình lại ngoảnh mặt ra sảnh, tạm biệt một vài vị khách đang chuẩn bị ra về. Ly rượu trong tay, hai mắt hơi đỏ - không rõ là vì thiếu ngủ hay uống quá nhiều - có vẻ anh ta không đứng vững được nữa nên phải dựa vào khung cửa.

"Tôi biết một vài phụ nữ thường tới trễ vì mãi trang điểm, nhưng muộn thế này có lẽ quá đáng quá nhỉ?"

Tiếng Raphael rất lớn, xuyên qua cả đại sảnh rộng lớn khiến cả hai cùng đỏ mặt. Bởi vì Mavis vẫn đang mặc bộ đồ đi đường, còn Sabrina thì mặc quần áo giản dị thường ngày cùng áo khoác ngoài khi đi dạo tới đám cưới nên cả hai đều cảm thấy xấu hổ. Sau khi quyết định cả hai đã vội vàng chạy tới đây, vì vậy họ không muốn bị chú ý.

Sabrina vội vàng tới gần anh chàng công-tước-tương-lai để không phải hét lên trả lời anh ta, "Nếu anh không phiền thì chúng tôi tới đây không phải để chúc mừng, có thể nói thế, mà để đề nghị một giải pháp có thể hủy bỏ đám cưới không mong muốn này. Cá nhân tôi thì cho rằng việc làm này là vô ích, nhưng Mavis đang nỗ lực sửa chữa sai lầm, vì vậy chúng tôi có mặt ở đây, và rất không muốn bị người khác chú ý, cảm ơn anh rất nhiều".

Sabrina nói nhỏ, nhưng tỏ rõ vẻ quả trách, song Raphael lại nhăn nhó cười, "Ồ, tôi thích những chuyện khó hiểu. Tôi hết sức tò mò các cô sẽ làm thế nào đây?".

Sabrina bực bội, tin rằng anh ta đang vờ vịt. "Họ còn đang ở đây, vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật đúng không?"

"Nếu cô đang nói về cô dâu và chú rể thì đúng, họ thực sự còn ở đây, hết sức rầu rĩ. Lần cuối tôi được biết thì Ophelia đang hôn dỗi trong phòng riêng, còn Duncan thì chắc chắn đang cô thủ ở quầy rượu. Nếu phải kết hôn hôm nay, chắc hẳn anh ta sẽ uống đến say để quên đi."

Sabrina tin chắc Raphael mới là người sẽ quên ngày hôm nay, vì vậy cô cau mày, gặng hỏi, "Ý anh là gì, nếu anh ấy kết hôn là sao?"

"Hà, tất nhiên là vì đám cưới bị hoãn rồi", anh ta hờ hững đáp.

Sabrina lập tức cảm nhận sự nhẹ nhõm lúc trước tràn ngập trong lòng, nhưng lần này cô cố nén lại. Cô không muốn mình lại thất vọng lần nữa nếu hiểu nhầm câu nói của anh ta.

“Họ vẫn chưa tổ chức hôn lễ à?”

Anh ta mỉm cười với cô. "Vẫn chưa."

Cô cũng mỉm cười với anh ta, thả lỏng tâm trạng, mặc cho niềm vui sướng lan tràn. Đó là điều cuối cùng cô mong muốn khi tới đây, sự bối rối nhanh chóng qua đi.

"Sao lại hoãn?", cô hỏi. "Bọn họ đều cho là bất kỳ sự hoãn nào cũng sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của Ophelia."

"Chắc chắn thế, nhất là trong tình huống này, nhưng đó không phải là sự trì hoãn thực sự. Theo thông tin tôi nghe được từ Duncan, vì tôi không được chứng kiến, thì sáng nay Neville đã hết sức tức giận lúc biết tin Mavis từ chối giấu chuyện. Vì vậy tôi không lấy làm ngạc nhiên khi ông ấy thuận tiện bị đột quy ngay lúc đám cưới chuẩn bị bắt đầu. Rất đúng lúc, tôi có thể nói thế, ông ấy lập tức được đưa về giường và cấp tốc mời bác sĩ tới."

Sabrina cau mày, “Thuận tiện? Dường như anh rất chắc chắn ông ấy không có vấn đề gì nghiêm trọng.”

Raphael cười toe toét. “À, xem xét việc Duncan tiết lộ cuộc tranh cãi giữa hai người ông của anh ta xem ai là người vinh dự được đột quy thì tôi khá chắc chắn.”

“Ồ”, Sabrina tỏ ra hoài nghi rằng ngài Neville đáng kính lại có thể thực hiện trò lừa đảo này.

Nhận thấy vẻ nghi ngờ của cô, Raphael nói tiếp, "Chỉ là một chiến thuật trì hoãn thôi, không kéo dài được. Hiển nhiên ngài Neville cho rằng nếu ông trực tiếp nói chuyện với Mavis thì có thể khiến cô ấy thay đổi. Nếu không, ông ấy có thể viện tới vài khoản nợ của bố Mavis nhằm gây áp lực buộc cô ấy phải đồng ý. Ông ấy đã lập tức cử người tới Manchester đón Mavis vì lúc này chỗ ăn náu của cô ấy đã bị lộ. May là cô đã tự đưa cô ấy tới đây."

Đáng mừng là Mavis vẫn đang đứng ở cửa và không nghe thấy đoạn hội thoại này. "Tôi không đưa cô ấy tới, là cô ấy gần như kéo tôi tới đây. Cô ấy hết sức thất vọng vì tưởng là đã quá muộn để dọn dẹp mớ hỗn độn này, và gợi ý có thể sắp xếp một vụ hủy hôn."

"Quá muộn hả? Tôi nhớ rõ đêm qua cô ấy đã quyết tâm trả thù Ophelia mà. Sao lại thay đổi ý định thế?"

"Cô ấy chỉ muốn cho Ophelia nếm đau khổ một chút."

"Cô ấy thật quá đáng, Duncan sẽ chính là người phải chịu hậu quả do sự trả thù của cô ấy."

“Tôi đồng ý, nhưng có thể hiểu tại sao cô ấy lại căm ghét Ophelia như vậy. Và hôm nay cô ấy thực lòng tới đây để cam kết. Nhưng chẳng ai nói

cho cô ấy biết hôn lễ sẽ diễn ra sáng nay. Cô ấy tin tưởng đám cưới phải đợi chứng thực nên sẽ dư dả thời gian để hủy bỏ.”

Raphael lắc đầu kinh ngạc. "Chúa ơi, các giả định thi thoảng có thể đánh một phát vào mô... à, vào miệng người ta nhỉ?"

Sabrina hắng giọng, nhưng không thể nhịn cười lúc cô nói, “Thật ra, gần đây tôi đã bị gãy vài cái răng rồi”.

Câu nói đùa này làm Raphael cười khùng khục. Không may tiếng cười này hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí như đưa đám của ngôi nhà. Bởi lẽ khách mời vẫn đang chờ xem tình trạng Neville nguy hiểm thế nào, nên âm thanh đó đã lập tức khiến mọi người chú ý.

Raphael vốn không quy củ nên chẳng buồn để ý, nhưng Sabrina ngượng chín cả người vì mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn vào cô với vẻ bất mãn vô cùng. Cô vội vã bước tới cạnh cửa, tránh khỏi tầm mắt của họ.

Cô rất muốn đá Raphael vì đã khiến cô quên mất sự tình mà trả lời anh ta theo thói quen hài hước của bản thân. Rồi cô chợt sững sờ. Đã lâu rồi cô không còn muốn trêu chọc người khác cười đùa. Giây phút bốc đồng này cho thấy cô đã thoải mái trở lại. Nó cho thấy cô đã dần không còn chìm đắm trong đau khổ nữa...

Chương 49

Tiếng cười vui vẻ đã thu hút sự tò mò của Duncan. Bình thường anh sẽ không thèm để ý, nhưng lúc này anh đang hy vọng một chút khuấy khuấy, dù rất nhỏ. Bất cứ là chuyện gì cũng đều tốt hơn phải ngồi một chỗ chờ đợi đám cưới bắt đầu, hay giả vờ tỏ ra chờ đợi, vì anh biết nó sẽ không diễn ra, ít nhất là trong hôm nay.

Neville không định "hồi phục" đến khi ông có cơ hội nói chuyện với Mavis Newbolt. Ông vẫn duy trì ý định như lúc đầu rằng sẽ thuyết phục cô, nhưng nếu không được thì sẽ ép buộc cha cô sử dụng quyền uy của cha mẹ để đảm bảo cô sẽ giữ im lặng. Nhưng lẽ ra cô đã phải có hành động, nhưng đến bây giờ vẫn không động tĩnh gì.

Duncan không tin tưởng vào cả hai khả năng, từ những thông tin anh có được, thì cha của Mavis nổi tiếng là một người cứng đầu cứng cổ, còn Mavis thì rất cương quyết. Neville đã quá tự mãn vào tước hiệu của mình.

Duncan nhìn nhận sự việc thực tế hơn, anh biết rằng chỉ cần Mavis nói với một người thôi thì tin đồn sẽ chính thức bắt đầu. Và cô ấy chỉ cần thừa nhận đã làm thế, dù thật hay giả, thì kế hoạch của Neville cũng bị phá sản.

Nhưng bất kỳ sự trì hoãn nào cũng đáng được hoan nghênh dù anh không thực sự đồng tình - chứ chưa nói đến là không được phát biểu ý kiến. Một lần nữa, các ông của anh lại tự đưa ra quyết định thay anh. Trong những ngày này, anh phải gạt bỏ mong muốn của bản thân sang một bên để không làm tổn thương đến cảm xúc của Archie và thẳng thắn bảo ông đừng can thiệp vào cuộc sống của anh nữa.

Vấn đề là, Archie vẫn coi anh là một cậu bé vắt mũi chưa sạch. Và vì luôn kính yêu ông, nên anh có thôi thúc bảo vệ cảm xúc của ông hơn là tôn thương chúng. Nhưng đối với Neville thì anh không có mong muốn này. Anh luôn thấy khó chịu mỗi khi Neville "giúp" mình, giống như cảm giác anh dành cho ông. Và đây không phải lần đầu tiên Neville làm gì đó để khiến Duncan biết ơn ông.

Thậm chí ông còn không chắc chắn lúc anh hủy bỏ hôn ước trong khi Archie đã phàn nàn. Và khi tình hình bắt đầu lộn xộn, ông còn rất thẳng thắn với Duncan rằng, nếu anh lựa chọn không cưới Ophelia thì ông sẽ ủng hộ anh và làm hết sức để bảo vệ danh tiếng cho cô ta. Song Neville không biết rằng dù cô ta không bị hủy hoại thì anh cũng sẽ từ chối đề nghị này, dù rất muốn.

Tuy nhiên, lòng biết ơn len lén xuất hiện trong anh cũng không làm thay đổi tình cảm của Duncan dành cho người ông gốc Anh này. Rằng lúc này, ông có cư xử như một người ông thực thụ cũng không xóa được sự vắng mặt của ông trong suốt hai mươi một năm trưởng thành của anh. Ông đã không buồn quan tâm xem anh sống thế nào trong suốt thời gian đó. Vì vậy, lúc này anh cũng không mở rộng trái tim đón nhận ông được.

Duncan đặt ly rượu xuống rồi ung dung bước vào sảnh. Anh đã muốn uống say quên trời quên đất, nhưng không biết tại sao rượu mạnh cũng không giúp ích gì. Anh đổ thừa chắc tại hôm nay là ngày có quá nhiều cảm xúc lẫn lộn. Nhưng đột nhiên anh thấy rất vui mừng lúc phát hiện Sabrina đang đứng cùng Raphael.

Anh có thể hiểu sao Raphale lại cười sáng khoái đến thế. Là Sabrina. Sabrina với khả năng làm người khác vui vẻ thiên phú của cô. Duncan thừa

nhận có chút ghen tị vì Raphael được cô quan tâm hơn, nhưng anh gạt đi. Anh quá vui mừng được gặp cô nên không cho phép những cảm xúc tầm thường xen vào, hủy hoại nỗ lực của cô.

“Tôi không nghĩ hôm nay cô có thể tới đây”, anh lên tiếng, thu hút sự chú ý của cô.

Cô tặng anh nụ cười rạng rỡ, tràn ngập niềm vui, nụ cười mà anh thích thú được nhìn thấy trên khuôn mặt cô, nhưng đã biến mất kể từ khi anh tái đính hôn với Ophelia. Trong hoàn cảnh này thì có vẻ nụ cười đó khá bất ngờ.

Cô mau chóng đáp lại, "Chúng ta vẫn là bạn bè, đúng không?".

“Tôi đang bắt đầu tự hỏi thế”, anh cẩn thận lên tiếng, cố che giấu sự bối rối.

Vô ích, vẻ nhăn nhó của anh đã tiết lộ sự thật, cho dù thế nụ cười tươi tắn của cô khiến anh còn khó hiểu hơn. Sao đột nhiên cô lại vui vẻ thế? Chẳng lẽ vì cô vừa được Raphael thông báo là đám cưới đã được hủy bỏ sao? Cô thực sự cho rằng vụ đột quy của Neville đã ngăn chặn được nó sau những nỗ lực của cô để thay đổi Mavis không có tác dụng?

Nụ cười toe toét ngày càng rộng của Raphael là giọt nước tràn ly, buộc anh phải thắc mắc, "Nói đi. Sao anh cười sung sướng như trẻ con được quà thế?".

"Ngay lúc này, tôi rất phản đối so sánh như vậy...", Raphael bắt đầu phần nô, song Sabrina đã xen vào với tiếng cười khúc khích.

"Về phần mình thì tôi thích làm thiên sứ bé nhỏ(*) hơn", cô nói như đang tâm sự. "Tôi cảm thấy như đang bay bổng bằng đôi cánh của mình và bắn mũi tên vui vẻ vào mọi người ở đây."

() Sabrina đang chơi chữ, vì tác giả dùng từ "cherubs" vừa có nghĩa là trẻ con, vừa có nghĩa là tiểu thiên sứ.*

Raphael trợn tròn mắt. Duncan lại quắc mắt. Sabrina thật sự bật cười khanh khách.

Nhưng rồi cô thấy thương hại Duncan và giải thích, "Tôi có tin tốt - phải nói là hết sức tốt đẹp, một trong những tin tức tuyệt vời nhất". Nhưng trước khi tiết lộ đó là tin tức gì, cô lại cắn môi, thú nhận, "Song nếu nghĩ kỹ, cũng có thể coi đó là tin rất xấu".

"Xấu?"

"Ừm, coi là tin xấu vì anh sẽ phải tìm kiếm cô dâu khác, do trước đó anh tỏ ra không hào hứng với chuyện này."

Anh thở dài, cuối cùng đã hiểu cô đang nói về chuyện gì. "Tiểu thư, cố gắng của Neville cũng không đảm bảo bất cứ điều gì."

"Không, không, đây không phải là tin tức của tôi, là tin tức của anh đây chứ. Thông tin của tôi là Mavis đã lừa chúng ta. Cô ấy cố ý làm thế, nên giờ đang hết sức hối hận. Sự thật là cô ấy không định buộc anh phải cưới Ophelia vì cô ấy."

Nhưng anh vẫn không tin mình đã thoát khỏi Ophelia. Tuy nhiên, anh phát hiện ra Mavis đang đứng trước cửa, hai tay nắm chặt, căng thẳng như thể cô sắp bị đưa ra pháp trường.

"Hãy nhẹ nhàng với cô ấy", Sabrina thủ thỉ, nhìn theo ánh mắt anh. "Cô ấy nghĩ là hôn lễ đã thực sự kết thúc và đang dẫn vật vì sự chậm trễ của bản thân. Lúc đầu cô ấy nghĩ nếu Ophelia cưới anh, cô ta sẽ đạt được điều mình muốn, như thế nghĩa là cô ấy lại thất bại. Nhưng rồi anh bảo cô ấy là Ophelia cũng phản đối đám cưới này, nên Mavis muốn cô ta phải ném chút đau khổ vì cho rằng cô ta sẽ không thoát khỏi nó."

"Cả tôi nữa."

"Không, không phải anh. Cô ấy nghĩ anh sẽ không bị dẫn vật quá nhiều, vì cô ấy dự định sẽ cứu anh trước khi đám cưới được tổ chức. Nhưng cô ấy lại không biết hôn lễ diễn ra quá sớm. Cô ấy định nhìn sẽ kịp thời ghé qua đây trên đường về London để báo tin cho anh trong ngày hôm nay."

"Vậy thì sao cô ấy còn đến đây nếu biết đám cưới đã kết thúc?"

"Để cố gắng sửa chữa sai lầm bằng cách đề nghị hủy hôn. Bản thân tôi thì cho rằng không có tác dụng, và có lẽ đã là thế. Bố mẹ Ophelia rất hài

lòng khi có người con rể như anh. Nhưng giờ thì ổn rồi, nhờ mưu kế của Neville. Chuyện đã được giải quyết, Duncan."

Nghe cô nói thế anh đã hiểu ra toàn bộ. Cảm giác đầu tiên của Duncan là muốn ôm chầm lấy cô, và anh thực sự làm thế. Nhưng tiếng cười sung sướng và hành động vòng tay ôm lại của cô còn khiến anh thấy nhẹ nhõm hơn cả chuyện không phải cưới Ophelia nữa, vì sự xa lánh gần đây của Sabrina mới là nguyên nhân chủ yếu nỗi đau khổ của anh.

Nhưng anh không được tận hưởng niềm vui sướng, hay khoảnh khắc thích thú được ôm Sabrina lâu hơn một chút. Giọng nói của Ophelia vang lên từ cầu thang sau lưng giống như chậu nước đá hắt thẳng vào họ và tách hai người ra.

"Ít nhất thì anh cũng nên giả bộ là một quý ông lịch thiệp và chờ đợi đến khi cuộc đính hôn hài hước này chính thức chấm dứt rồi mới thể hiện rõ tình cảm thực sự của mình chứ", cô ta khinh miệt. "Dĩ nhiên, không thể đòi hỏi tính lịch sự tối thiểu ở một người mới được tiếp xúc với nền văn minh tiên tiến được."

Chương 50

Duncan chậm rãi quay lại đối diện Ophelia đang đứng ở giữa cầu thang. Con giận của anh dâng lên vì nhận xét của cô ta, song nó được xoa dịu bởi thực tế là sau hôm nay anh sẽ không bao giờ phải đối mặt với cô ta nữa, tạ ơn Chúa.

Vì vậy giọng nói của anh chỉ phảng phất sự chán ghét, “Tiểu thư, nếu cô ám chỉ tôi là man rợ, vậy thì chúng ta đã không cần phải đính hôn nữa cho dù toàn bộ mọi người đều thấy tôi trong phòng ngủ của cô. Tôi sẽ không thêm quan tâm chút nào đến danh tiếng của cô, cô hiểu chứ?”.

"Nhưng anh phải chịu trách nhiệm!", cô ta ngoan cố dù hai má đỏ bừng vì lời nói của anh.

"Ý cô là gì? Hay đột nhiên những kẻ thô lỗ lại quan tâm đến trách nhiệm?"

"Hừ, được lắm, vậy thì anh không phải là kẻ man rợ", cô ta gất gỏng.

"Một ngày thú vị, tôi nghĩ mình sắp ngất rồi", Raphael xen vào với nụ cười cạnh khõe. "Nữ hoàng băng giá đã rút lại tuyên bố của mình."

Ophelia quay sang ném cho anh ta cái nhìn khinh miệt, song lại phát hiện ra Mavis. Hơi thở của cô ta trở nên dồn dập. Và lập tức quên đi ba người đang đứng ở chân cầu thang, cô ta vội vã chạy xuống, vượt qua sảnh, tới chỗ người bạn cũ.

"Mavis, mình biết cậu sẽ đến trước khi quá muộn mà. Mình biết cậu sẽ không gạt đi tình bạn bao nhiêu năm của chúng ta. Cậu phải tha lỗi cho mình. Cậu không thể bỏ mặc mình đau khổ trong suốt phần đời còn lại chỉ vì vài lời nói nhỏ mọn mà cậu biết rõ mình không định thế."

Duncan tròn mắt bởi mô tả về cuộc sống của cô ta nếu phải cưới anh. Họ đã đi theo Ophelia tới chỗ Mavis, đúng lúc nghe thấy tiếng nài nỉ của cô ta. Có lẽ anh đã mĩa mai về cụm từ "đau khổ" nếu Mavis không tỏ ra lúng túng.

Song mọi người lập tức hiểu tại sao cô ấy cảm thấy bối rối lúc Mavis lên tiếng, "Trước khi quá muộn là sao?".

Cô nhìn sang Sabrina dò hỏi. Sabrina mỉm cười, gật đầu. Mọi người gần như có thể nhận thấy gánh nặng trên vai cô ấy biến mất thế nào, và lập tức Mavis nhận ra cô lại nắm giữ chiến thắng trong tay và có quyền đùa giỡn kẻ thù của mình.

Ophelia hiểu nhầm hàm ý trong câu hỏi của Mavis, "Cậu nghĩ là chúng tôi đã kết thúc hôn lễ rồi hả? Vì thế cậu đến để chế nhạo mình đúng không?"

"Tên tôi cũng là Ophelia sao?", Mavis nạt lại. "Chỉ có cậu mới thích cười nhạo người khác thôi, bạn thân mến."

Ophelia cứng đờ. Bình thường cô ta sẵn sàng đáp trả sự sỉ nhục này, nhưng hiện tại không dám làm thế. Phải mất một lúc lâu sau cô ta mới đủ bình tĩnh để giữ yên miệng lưỡi hằn học của mình một lần. Rốt cuộc cô ta cũng hiểu được bản thân còn cần sự hợp tác của Mavis, nên nếu chỉ trích cô ấy theo đúng bản tính của mình thì đừng mơ được giúp đỡ.

"Vậy cậu đến đây làm gì?"

"Như cậu nói, tôi nghĩ đám cưới đã xong xuôi. Nên chúng tôi đến chúc mừng cô dâu chú rể hạnh phúc là hoàn toàn hợp lý, đúng không?"

Ophelia chỉ khịt mũi. "Hạnh phúc? Khi mà chúng tôi hết sức coi thường nhau hả?"

Mavis giả vờ hoài nghi. "Ý cậu là thật sự có người đàn ông vẫn đang sống mà không quỳ sụp xuống chân cậu nịnh nọt ư? Tôi choáng váng quá, thật đấy."

Ophelia mím chặt môi, hạ thấp giọng thì thầm, mục đích là chỉ nói với Mavis. "Anh ta không phải người Anh", cô ta nói cứ như đây là lời giải thích hợp lý duy nhất.

"Anh ta thật may mắn nếu đó là điều kiện duy nhất để không bị mù quáng bởi vẻ ngoài của cậu."

"Còn hơn thế nhiều", Raphael cười toe toét xen vào.

Ophelia, chợt nhớ ra họ không ở một mình, trừng mắt nhìn anh ta, "Anh không phiền chứ? Chúng tôi đang có cuộc trò chuyện riêng".

"Không phiền chút nào, cô gái thân mến", Raphael đáp trả. "Nhưng như thế không có nghĩa là tôi sẽ tránh đi. Không, không thể nào bỏ lỡ vì bất kỳ

lý do nào, tôi cam đoan đấy."

"Bỏ lỡ cái gì?", Ophelia gắt gỏng với anh ta. "Để thấy tôi khom lưng quý gói hả? Các anh căm ghét tôi đến thế sao?"

Không ai lên tiếng đính chính, có lẽ vì thế mà hai má Ophelia trở nên trắng bệch. Cô ta rất muốn bỏ mặc họ ở đó và chạy đi. Song lại không thể rời Mavis được, chỉ cần có một cơ hội, dù là nhỏ nhất để tranh thủ sự ủng hộ của cô ấy thì cô ta cũng sẽ tận dụng triệt để.

Cuối cùng, Ophelia cố phớt lờ ba kẻ phá đám, quay lại đối diện Mavis. Nhưng lúc này Mavis lại nhìn cô ta hết sức tò mò, Ophelia nhanh chóng hiểu tại sao.

"Hai người à, Ophelia?", cô ấy lên tiếng, vẫn cố tình giả ngốc. "Cả hai đều chiến thắng sắc đẹp của cậu sao? Nó có cho cậu thấy điều gì không?"

“Cậu đang nói về chuyện gì?”, Ophelia nóng nảy hỏi.

"Nghĩa là có lẽ không phải tại họ? Có lẽ là do cậu? Cậu đang mắc sai lầm, Pheli", Mavis gọi tên thời thơ ấu mà Ophelia căm bạn bè sử dụng từ rất lâu. "Hiện tại, cậu đã bộc lộ con người thật của mình sớm hơn rất nhiều, trước khi có cơ hội lừa gạt bất kỳ ai lần đầu gặp cậu. Mọi người đã không còn như cậu tưởng. Thậm chí vài người còn nhìn nhận rất rõ ràng, bên dưới khuôn mặt đẹp đẽ của cậu chẳng có gì ngoài sự xấu xa, lạnh lẽo."

Nhận xét miệt thị này thực sự đã khiến Ophelia tức giận, song cô ta vẫn không thể bỏ đi như mong muốn.

Duncan bắt đầu cảm giác có chút bực mình. Từ câu chuyện của bọn họ, anh có thể kết luận rằng Mavis sẽ không giúp Ophelia. Hẳn Ophelia cũng nghĩ như vậy. Nếu Sabrina không đảm bảo tại sao Mavis lại đến đây thì cuộc trò chuyện này thực sự là giọt nước tràn ly với anh...

“Cậu xúc phạm tôi xong chưa?” Giọng Ophelia nghẹn ngào trong khoảnh khắc rất ngắn ngủi, song cũng đủ cho mọi người nhận thấy sự tổn thương trong đó.

Mavis phớt lờ nó, hoặc nếu có nhận ra thì cô cũng vẫn tiếp tục cuộc công kích của mình. Đây là thời khắc trả thù của cô, và Duncan đủ thông minh để không xen vào, dù anh có chút thương hại cô nàng tóc vàng xinh đẹp.

“Từ khi nào sự thật lại trở thành xúc phạm thế?”, Mavis phản đối.

“Được, vậy tôi chính là người hèn hạ nhất mà mọi người tưởng tượng. Chồng chưa cưới của tôi đã khẳng định. Sabrina cũng đồng tình. Và ngay cả ngài Locke đây cũng cam đoan điều đó. Với nhiều bằng chứng chống lại tôi như vậy thì chắc là đúng rồi.”

Lúc này cô ta đã bộc lộ vẻ đau lòng nhưng vẫn không thể lay động Mavis. "Ôi, làm ơn đi", Mavis nhạo báng. "Cậu cho là có thể sử dụng chiến thuật đó với tôi hả, Pheli. Đừng quên, tôi hiểu rõ con người cậu. Tôi biết

cậu sẵn sàng sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào trong sách vở để đạt được thứ mình muốn."

"Tôi cũng hiểu rõ cậu, và chúng ta đều biết cuối cùng cậu sẽ hối tiếc về những điều đã nói ở đây. Đơn giản cậu không phải là con người thù hận, Mavis. Cậu muốn tha thứ cho tôi hơn. Chúng ta đã quen biết nhau quá lâu."

"Tôi nhớ đã từng tha thứ cho cậu", Mavis lạnh lùng cắt ngang, lúc này cô đã ít nhiều biểu lộ nổi tức giận trong lòng. "Nhưng kết quả thì sao? Nó có làm cậu thay đổi không? Có khiến cậu thôi hủy hoại cuộc sống của người khác như đã làm với tôi không?"

"Thành thật mà nói, Mavis, tôi tin là chúng ta đã đồng ý là tốt nhất là cậu nên rời xa Alexander."

"Cậu đã cố coi nó là một sự an ủi, nhưng vô ích. Trái tim tôi vẫn còn đau đớn vì sự mất mát đó. Thay vì vượt qua nó thì tôi càng cay đắng hơn đến nỗi không nhận ra bản thân nữa. Lý do duy nhất tôi tiếp tục làm bạn với cậu là vì tôi chờ đợi giây phút được chứng kiến sự thất bại của cậu."

Hiển nhiên Ophelia vô cùng kinh ngạc với tiết lộ này, đến nỗi thốt lên, "Mavis, cậu không thể căm ghét tôi đến thế!"

"Sao lại không chứ? Cậu vẫn chưa hiểu ra sao Pheli, chẳng ai yêu thích cậu hết? Cậu không có lấy một người bạn thực sự, bởi vì cuối cùng cậu sẽ lại lợi dụng họ, và trái với suy nghĩ của cậu, họ đủ thông minh để nhận ra điều đó."

"Không đúng", Ophelia yếu ớt phản đối. "Jane và Edith vẫn là bạn của tôi."

"Thật sao?", Mavis tiếp tục công kích phòng tuyến cuối cùng của cô ta. "Vậy họ có ở lại dự đám cưới của cậu không? Đám cưới người bạn 'thân nhất' của họ ấy?"

Sự im lặng của Ophelia là câu trả lời rõ ràng nhất. Và nếu vẫn chưa đủ rõ thì biểu hiện thoáng qua của cô ta đã cho thấy tất cả. Mavis nhếch môi, mà chỉ miễn cưỡng coi là cười, thể hiện sự chiến thắng của cô ấy.

"Như tôi đã nghĩ", Mavis tiếp tục. "Ngay cả Jane và Edith cuối cùng cũng nhận ra sự thật, đúng không? Nhưng làm sao họ có thể không nhận ra khi cậu đã nói xấu tôi ngay trước mặt họ chứ? Họ biết không thể tin tưởng cậu được. Tất nhiên, họ luôn biết như thế, vì phần lớn thời gian ở cùng cậu, họ đều ra sức xoa dịu mỗi khi cậu xù lông lên, bởi lẽ họ biết cậu sẵn sàng trút giận lên họ cũng dễ dàng như với bất kỳ người nào."

"Tôi không làm thế."

"Lạy Chúa, Ophelia, cứ nói dối bất cứ ai cậu muốn, đừng dối trá trước mặt tôi. Tôi đã chứng kiến cậu xỉ vả họ bằng những lời lẽ xấu xa không chỉ một lần trong quá khứ. Và lý do là gì chứ? Chỉ vì một vài chuyện lật vật không đáng nhắc đến mà cậu nổi giận đùng đùng. Cậu cho mình có quyền nhục mạ vì mọi người phải chiều theo ý cậu hả."

“Tôi không thể kiềm chế lúc giận dữ.”

Mavis lắc đầu. "Cậu có thể, chỉ là cậu chưa bao giờ thử làm thế. Cậu luôn tự biện hộ, thậm chí với cả bản thân, để lý giải cho hành động trả đũa ghê tởm của mình. Nó đại diện cho điều gì, Pheli? Nó cho thấy cậu vẫn cư xử như một đứa trẻ. Rằng cậu vẫn không chịu lớn. Cậu vẫn luôn luôn hành động như thế."

"Đủ rồi. Cậu đã nói rõ quan điểm của mình."

"Thật ư? Nhưng có giúp cậu sáng mắt hơn không? Tôi rất nghi ngờ. Cậu sẽ lại bào chữa, gọi tôi là kẻ nói dối ngu ngốc, rồi vui vẻ bỏ đi, phớt lờ ý kiến của người khác, chỉ quan tâm đến suy nghĩ của bản thân như cậu vẫn luôn như vậy."

"Tôi không thể vui vẻ bỏ đi khi bị mắc kẹt ở đây... Mavis, tôi cầu xin cậu - thấy chưa, tôi đã nói rồi đấy. Có phải mục đích của cậu đến đây là để nghe tôi cầu xin không? Cậu đã hài lòng chưa? Làm ơn đừng buộc tôi phải cười người đàn ông khinh thường tôi."

Mavis lại lắc đầu, nhưng lần này là vì buồn cười. "Pheli, cậu có biết cậu luôn coi bản thân mình là trung tâm không? Cậu chưa từng nghĩ tôi tới đây là vì ngài Duncan sao? Vô tình là nó lại chính là lý do tôi có mặt ở đây, để ngăn chặn một bi kịch cho bất cứ ai phải cưới cậu. Tôi đảm bảo về sự im lặng của mình, nhưng không phải vì bản thân cậu. Tôi sẽ mặc kệ cậu. Tôi làm thế là vì Duncan, vì bất cứ người đàn ông nào cũng không đáng bị mắc kẹt trong cuộc hôn nhân với cậu."

Đó là những lời nói cuối cùng của Mavis, thực tế, cô ấy xoay lưng về phía Ophelia, hoàn toàn xóa bỏ người bạn cũ ra khỏi tâm trí, hướng về Duncan. "Ngài Duncan, tôi rất xin lỗi, tôi đã không cam đoan với anh tối qua. Tôi đã để cho cảm xúc về Ophelia gần như phá hủy bản thân, dù chẳng thể bào chữa được và tôi biết điều đó."

"Không, tiểu thư, cô không cần bận tâm về chuyện đó", anh mỉm cười đáp lại. "Tôi quá vui mừng và chẳng biết phải nói gì ngoài cảm ơn cô."

Mavis gật đầu, vẫn ngượng ngùng vì vốn định để anh phải chịu giày vò thêm một ngày nữa.

Rồi quay sang Sabrina, siết chặt tay cô. "Cảm ơn cô đã cho tôi biết về sự âm áp và lòng vị tha trong tình bạn, Sabrina. Tôi sẽ rất vinh dự nếu từ nay về sau được là một người bạn của cô."

"Chắc chắn rồi", Sabrina đáp. "Nhưng nghe như cô sắp sửa rời đi."

"Đúng vậy, tôi không thể trì hoãn trở về nhà lâu hơn nữa. Tôi tin chắc cha tôi đã chuẩn bị sẵn một danh sách các hình phạt cho tôi và tôi đáng bị như thế."

Ophelia trốn đi mà không bị phát hiện. Cô ta biết họ sẽ chẳng buồn chú ý. Cô ta cũng biết mình không thể kiềm chế cảm xúc lâu hơn và muốn tìm một nơi riêng tư để phát tiết. Chạy nhanh lên gác, nhưng không ngờ cô ta lại đụng phải Raphael Locke ở góc rẽ đầu cầu thang.

Anh ta cũng lảng lạng rời đi mà không ai nhận ra ngay trước khi cô ta bỏ đi, và với mục đích rõ ràng là gặp riêng Ophelia, đã đoán trước được hướng cô ta sẽ đi. Anh ta đã nghe hết các cáo buộc của Mavis Newbolt, những chuyện anh ta chưa từng biết, và cảm giác Ophelia vẫn chưa tỏ ra hối lỗi về những rắc rối mà bản thân gây ra.

Anh ta định có vài lời miệt thị riêng cho cô ta. Song lại không nghĩ bắt gặp một khuôn mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt.

"Lạy Chúa, không phải nước mắt cá sấu hả?", Raphael nói, xoay cô ta về phía mình, đưa ngón tay chạm vào một bên má ướt đẫm. "Cô cũng không định than thở với ai hả? Tôi rất kinh ngạc đây."

"Bỏ... tôi ra", cô ta nghẹn ngào.

Anh ta không buông. Lúng túng và hết sức sửng sốt vì bản thân đã có hành động bốc đồng là kéo cô ta tựa vào vai mình. Nhược điểm đáng tiếc của anh ta là luôn trở nên khờ khạo bởi nước mắt, những giọt nước mắt thật sự, và anh ta biết rõ bản thân sẽ vô cùng hối hận trong trường hợp này.

Anh ta âm thầm thở dài, nhưng biết làm sao được. Cơ thể mảnh mai của Ophelia đang run rẩy trong cơn xúc động, không thể tin được, biết bao nhiêu cảm xúc đang đổ lên vai anh ta. Anh ta cũng không tin sự lạnh lùng bên trong cô ta đang tan chảy. Thực sự không. Anh ta chưa bao giờ tin là thế. Nhà Locke không nuôi dạy một kẻ ngốc.

Chương 51

Tuyệt vời làm sao, Neville "phục hồi" rất nhanh chóng từ cơn đột quỵ của ông sau khi biết tin về chuyến thăm viếng ngắn ngủi của Mavis Newbolt. Thậm chí ông còn đích thân xuống phòng khách để tuyên bố hai con người trẻ tuổi đã quyết định không kết hôn nữa, và đồng tình chấm dứt hôn ước của họ trong hòa bình.

Dĩ nhiên, sau thông báo này, ông lập tức tìm cách tống cổ những vị khách còn lưu lại trong nhà. Ông đuổi họ đi rất khéo léo, nhưng rất rõ ràng và ngấm ngầm thích thú. Vào buổi tối, Summers Glade đã khôi phục về yên tĩnh vốn có, ừm, ngoại trừ một vị khách không mong muốn mà ông không thể rũ bỏ đến khi Duncan tìm được cho mình người vợ thực sự.

Vị khách này đang ngồi đối diện Neville qua chiếc bàn ăn. Họ đang nhấm nháp ly rượu khai vị trong lúc chờ đợi Duncan tới dùng bữa. Đã thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan trong vụ kết hôn với nhà Reid, thỏa thuận ngừng bắn giữa hai người cũng hết hiệu lực.

Sau khi chúc mừng lẫn nhau và cảm tạ Mavis Newbolt đã trở về bàn chất tốt bụng của mình, Neville và Archibald lại trở về tranh cãi ban đầu xem làm thế nào để buộc Duncan phải lấy vợ.

"Thằng bé sẽ phải tới London", Neville lên tiếng, không nghĩ ra giải pháp nào khác.

Archie rên rỉ, "Chúa ơi, tôi đã nghe kể rất nhiều về cuộc sống địa ngục ở cái thành phố London của ông rồi".

"Toàn chuyện vợ vãn. London của chúng tôi chẳng khác gì so với Edinburgh của ông, tôi chắc chắn đấy."

Archie hừ mũi. "Làm sao ông khẳng định được khi chưa đặt chân tới đó."

"Còn ông thì tới London rồi chắc?", Neville vặn lại. "Khi nào thế?"

Archie xù lông, không biết trả lời thế nào, đành ngoan cố, "Không phải ở đây hay ở kia. Một thành phố lớn, cho dù ở đất nước nào, cũng không phải là lựa chọn tốt. Nếu tổ chức thêm một vũ hội nữa ở đây thì sao, hả?"

"Căn nhà này không thể chịu đựng một cuộc xâm lăng nữa", Neville cương quyết, tương đương như nói ông không thể chịu đựng cả đồng người xa lạ nhìn trộm vào từng góc ngách của mình. "Mùa Vũ hội vẫn hết sức sôi nổi ở London. Chúng ta sẽ dễ dàng có được lời mời tham dự các buổi tiệc sắp tới, và một khi Duncan xuất hiện thì thiệp mời sẽ ào ào đổ về."

"Có quá nhiều các cô gái trẻ trong một thành phố lớn như vậy", Archibald phản đối. "Thằng bé biết lựa chọn thế nào?"

"Archibald, chẳng phải chúng ta đã từng trải qua chuyện này sao? Sự thật hiển nhiên, không thể chối cãi là các cô gái đến tuổi kết hôn đều đổ xô về London mỗi Mùa vũ hội. Nó nổi tiếng là nơi tác thành nên các cuộc hôn nhân khôn ngoan. Nếu bao nhiêu năm qua đàn ông nước Anh đều tìm kiếm được người vợ của mình ở đó, bao gồm cả bản thân tôi, thì tại sao Duncan lại không thế? Và chẳng ai bắt ông phải theo thằng bé tới đó."

"Nghĩa là ông sẽ đi cùng hả?"

Neville rùng mình với ý nghĩ đó. "Không, thực tế tôi đang định đề nghị cậu Locke, dường như cậu ta đã trở nên thân thiết với Duncan, đưa thằng bé đi loanh quanh và giới thiệu nó với mọi người ở đó."

Lúc bước vào phòng, Duncan nghe được phần cuối câu chuyện, bèn lên tiếng, "Nếu cần phải cậy nhờ đến bạn bè của cháu, thì cháu sẽ tự mình làm. Hai người thực sự nên thôi coi cháu là đứa bé còn quẩn tã, không thể tự làm việc gì đi. Và không phải cháu hoàn toàn thừa nhận Rafe là bạn bè, nhưng cháu cần phải nhờ anh ta giúp đỡ chuyện gì?".

"Giúp cháu tận hưởng Mùa vũ hội ở London."

Duncan đang kéo chiếc ghế đặt ở giữa hai người ông ra, liền dừng tay với ánh mắt kinh hoàng. "Gì chứ, sao cháu lại phải làm thế? Archie, ông đã bảo cháu chỗ đó là địa ngục mà không người đàn ông lành mạnh nào muốn tới mà."

Archie bối rối, ho nhẹ. "À, cho dù đúng là thế, nhưng Neville khẳng định đó là nơi hiện tại cháu có thể tìm được cô dâu. Và ta buộc phải đồng ý với ông ta", Archie nói, nhận được cái nhíu mày không tán đồng của Neville, nhưng ông bỏ qua. "Chúng ta vừa trải qua chuyện loằng ngoằng khó chịu, nhưng đã đến lúc giải quyết vấn đề cấp bách là tìm vợ cho cháu."

"Vậy thì hãy thoải mái đi", Duncan đáp. "Cháu đã có lựa chọn của mình nếu cô ấy bằng lòng."

"Người nào?", Archie kinh ngạc hỏi.

Neville, đã phần nào đoán ra 'người đó' là ai nên không ngạc nhiên, song cũng không hài lòng, lấy tay che mắt, lẩm bầm lời phản đối yếu ớt của mình. "Con bé không có tước hiệu. Cháu có thể tìm được người tốt hơn."

"Ai?", Archie lặp lại, trừng mắt nhìn Neville vì có vẻ ông ấy biết gì đó mà không cảnh báo ông.

Neville không nhận thấy ánh mắt dữ dội đó vì ông vẫn đang che mắt. Song Duncan đã trả lời thay ông, "Đương nhiên là Sabrina Lambert".

Archie thực sự trợn mắt nhìn cháu mình, hai hàng lông mày rậm rạp dựng đứng lên vì kinh ngạc. "Chẳng có gì là đương nhiên cả, chàng trai", Archie khuyên nhủ. "Sabrina là bạn cháu. Cháu không nên cưới một người bạn, và cũng không cần dùng hôn nhân làm lý do giữ lại tình bạn của cô ấy."

"Dù ta rất nóng lòng muốn cháu sớm lập gia đình", Neville nói, đưa ra mối lo ngại của bản thân. "Nhưng ta cũng không muốn cháu mắc sai lầm."

Duncan không phản đối, thậm chí anh còn mỉm cười đáp, "Liệu có ai trong hai người cho là cháu có tình cảm với cô ấy trên tình bạn không?"

"Vớ vẩn", Archie bắt ngờ khịt mũi, "Cháu đã cam đoan với chúng ta, nhớ chứ? Con bé còn không xinh đẹp. Coi trọng một người bạn là tốt, nhưng cháu không cần tôn thờ tới mức cực đoan".

"Ông Archie, cô ấy xinh đẹp hơn bất kỳ người nào cháu biết. Hơn nữa, ông đã bị choáng ngợp bởi sắc đẹp của Ophelia nên sẽ chẳng thấy cô gái nào bằng cô ta được. Cháu không quá ấn tượng với Ophelia, nên thấy Sabrina đáng yêu hơn nhiều. Thực tế, cháu thấy cô ấy hoàn hảo."

"Sabrina thực sự có những phẩm chất tốt", Neville xen vào. "Nhưng cũng phải gánh trên lưng tai tiếng của gia đình mà không cách nào gỡ bỏ được."

"Một vụ tai tiếng ngu ngốc hết sức vô căn cứ", Duncan phản đối và thách thức, "Chẳng lẽ ông cũng sợ chút tai tiếng con con đó sao Neville?".

"Hoàn toàn không. Tình cờ là ta cũng đồng ý nó hết sức ngu ngốc. Nhưng nếu có thể tránh được thì ta cũng muốn tránh. Song nếu cháu thừa nhận cháu yêu cô ấy, vậy thì bằng mọi cách, hãy cưới cô gái đó đi."

"Chết tiệt", Archie gầm lên. "Ông không thấy thằng bé đang tự lừa dối bản thân hả? Sao ông lại đi khuyến khích chuyện vô lý như thế."

Một lần nữa Duncan lại hết sức kinh ngạc khi thấy Neville đứng về phía mình, mặc dù với vẻ phản đối, nhưng sự ủng hộ của ông chẳng nghĩa lý gì.

Ngược lại, anh có thể đoán trước được phản ứng của Archie.

"Ông Archie, hãy để cháu tự làm chủ cảm xúc của mình", Duncan vừa nói vừa đứng lên. "Ông đã tin tưởng cho phép cháu quản lý việc kinh doanh. Vậy hãy tin tưởng cháu biết mình muốn gì và tại sao. Ngay bây giờ cháu sẽ đến nhà cô ấy."

Archie gục đầu xuống bàn, thậm chí còn đập bồm bộp vài lần biểu hiện sự thất vọng ngay lúc Duncan rời đi. Neville, không mấy mặn mà với hành động diễn kịch này, phát tay ra hiệu rời đi với vài người hầu chọn đúng thời điểm không thích hợp này mang bữa tối vào. Lúc này thì rượu sẽ được ưu tiên hơn, ít nhất là cho vị khách Scotland của ông.

"Ông đã phản ứng quá gay gắt", Neville lên tiếng ngay khi chỉ còn hai người bọn họ.

Archie ngược lên, quắc mắt nhìn ông. "Tôi hả? Ông không nhận ra sai lầm là gì hả?"

"Không, nếu thằng bé yêu cô gái đó."

"Hừ, rắc rối chính là thế. Thằng bé thực sự yêu con bé. Tôi không mấy may nghi ngờ. Nhưng lại không phải là tình yêu mà một người đàn ông dành cho vợ mình, ông hiểu không?"

"Yêu chính là yêu...", Neville bắt đầu

"Không, khác nhau rất nhiều", Archie cắt ngang, nhấn mạnh. "Con bé là người bạn rất tốt của nó, vì thế thằng bé rất yêu quý Sabrina. Nhưng bởi vì vô tình, người bạn này lại là một tiểu thư nên thằng bé bị nhầm lẫn giữa tình bạn với tình yêu. Ô, mà ông có biết chuyện gì sẽ xảy ra khi nam giới kết bạn với phụ nữ không?"

"Nếu ông hiểu nhầm thì sao?"

"Tôi không nhầm. Tôi hiểu rõ thằng bé. Trước đây Duncan chưa từng có một người bạn thực sự, bây giờ có được tình bạn như vậy nên thằng bé không muốn đánh mất. Nó nghĩ hôn nhân sẽ giữ con bé vĩnh viễn ở cạnh nó, và sự thật là thế, nhưng cuối cùng thằng bé sẽ không hạnh phúc. Nó sẽ sớm phát hiện ra điều đó lúc cố gắng lên giường cùng con bé, và nhận ra thà đánh một ván bài cùng con bé còn hơn là phải lên giường."

Neville không tìm được, cười phá lên. "Archibald, tôi thề là cách suy nghĩ của ông đôi khi hết sức luẩn quẩn. Ông không biết, tình cảm khởi đầu từ tình bạn có thể sẽ tiến xa hơn sao? Có phải tình yêu nào cũng lập tức đơm hoa kết trái đâu? Đôi khi nó cứ từ từ nảy nở trong tim ông."

Archie khịt mũi. "Tình yêu, đồng ý, nhưng nó có thể bao gồm ham muốn hoặc không, và rõ ràng thằng bé không khao khát cô gái đó. Nào, giờ chúng ta đang chờ đợi một tình yêu mà không khởi đầu từ đam mê chính đáng hả? Cho dù là loại tình yêu chậm rãi phát triển như ông nói, ít nhất cũng phải bắt đầu từ sự hấp dẫn giữa hai bên. Không có sự hấp dẫn này thì chẳng còn gì để nói và cũng chẳng có chút cảm xúc nào để bắt đầu, đúng không?"

Neville trợn mắt. "Lúc Ophelia Reid quy kết Duncan là kẻ man rợ, tôi nghĩ cô ta sẽ đúng trăm phần trăm nếu chỉ đích danh ông đấy. Cảm xúc có thể thay đổi, Archibald. Bạn bè có thể trở thành người yêu. Kẻ thù có thể trở thành bạn bè và ngược lại. Nếu mọi chuyện cứ rõ ràng trắng đen như cách nhìn nhận của ông, thì thế giới này quả thật hết sức buồn tẻ."

Chương 52

Duncan nhận ra có lẽ anh đã không được phép gặp cô ngay sau khi đến trang trại Cottage by the Bow và dì Alice của Sabrina, ra mở cửa và tặng cho anh ánh mắt khiển trách vì đến quá muộn. Nhưng dù bực bội và lảm bảm gì đó vì anh không được ở quá lâu và lẽ ra nên đến thăm vào sáng hôm sau, bà vẫn đưa anh đi xuyên qua phòng khách, qua hai khung cửa kiểu Pháp dẫn tới khu vườn nhỏ và chỉ đường cho anh.

Anh tìm thấy Sabrina đang ngồi trên ghế đá cạnh mặt hồ lấp lánh ánh trăng, quấn chặt chiếc áo khoác mùa đông. Đó là nguồn sáng duy nhất, nhưng do căn nhà tối đen nên vẫn đủ chói lòa khiến anh phải điều chỉnh ánh mắt. Khu vườn như trơ trụi trong thời gian này của năm, nhưng có lẽ khá xinh đẹp vào mùa hè.

Anh không thắc mắc tại sao cô lại ngồi đó trong cái lạnh giữa mùa đông. Hiện tại anh đã biết cô rất yêu thích hoạt động ngoài trời, bất kể thời tiết nào trong năm, và cũng bất kể giờ giấc nào trong ngày.

"Em không lạnh à, cô gái?", anh hỏi ngay lúc bước tới gần cô.

Cô đã phát hiện ra anh từ lúc anh bước vào vườn, dõi theo anh tiến về phía cô, nhưng nét mặt vẫn bình thản. Không tò mò tại sao anh lại đến đây, không kinh ngạc, như thể cô đang chờ đợi anh, dù trời đã rất khuya.

"Không", cô đáp ngắn gọn.

"Anh nghĩ em sẽ yêu thích cao nguyên Scotland đây", anh nhận xét không đầu không cuối.

"Sao anh lại nghĩ thế?"

"Bởi vì phần lớn du khách, bao gồm cả người Scotland ở đồng bằng, đều không chịu dành chút thời gian để nhìn ngắm cảnh vật vùng cao nguyên, còn em lại vội vàng chạy vào trong nhà, nơi không khí ấm áp như lúc này, đúng không?"

Cô mỉm cười. "Có lẽ là không, nhưng đa số mọi người ở bất kỳ đâu đều như vậy, ngay cả ở đây cũng thế. Nhìn kia", cô đưa tay chỉ. "Mặt trăng mùa đông là cảnh tượng vô cùng xinh đẹp, cho dù xuất hiện ở đất nước nào chẳng nữa, nhưng hiếm có người dừng lại để chiêm ngưỡng nó."

Anh bật cười. "Đồng ý là thế, song anh rất ngạc nhiên vì nó có thể xuất hiện trên bầu trời nước Anh đầy mây mù của em."

"Anh vẫn ghét nơi này à?"

"Không", anh trấn an cô. "Anh đã bắt đầu yêu mến một số thứ của nước Anh rồi."

Sabrina mỉm cười, nhưng không phải vì nhận ra ẩn ý trong câu nói của anh, cô chỉ vui mừng bởi anh đã không còn ghét bỏ ngôi nhà mới của mình. Hôm nay cô rời khỏi Summers Glade với tâm trạng nhẹ nhõm. Không phải nhẹ nhõm cho bản thân cô mà hoàn toàn vì anh. Cô mừng cho anh đã thoát khỏi cuộc hôn nhân đáng ghét.

Cô cũng không di chuyển lúc anh ngồi sát bên cô trên chiếc ghế đá. Cô rất thoải mái với anh vì họ là bạn bè. Chỉ khi cô coi anh hơn một người bạn thì mới cảm thấy phiền muộn vì sự gần gũi của anh. Nhưng cô đã gạt bỏ hoàn toàn những suy nghĩ này sau cuộc nói chuyện với Archibald, và để tâm trí mình được bình yên, cô đã chôn giấu chúng thật sâu.

Anh vẫn phải kết hôn. Có lẽ anh sắp tới London để thực hiện nghĩa vụ đó. Cô còn cho là anh tới đây để từ biệt cô. Cô sẽ nhớ anh, nhớ khung khiếp, nhưng từ bây giờ cô sẽ phải làm quen với chuyện không được gặp gỡ anh thường xuyên. Lúc trở về, có thể anh sẽ mang theo người vợ mới...

"Các dì em có theo dõi chúng ta từ cửa sổ không?", anh đột nhiên hỏi.

"Dĩ nhiên là có."

"Anh không quan tâm, anh vẫn sẽ hôn em."

Quá bất ngờ. Và trong nháy mắt, cô đã nằm trọn trong vòng tay anh, đôi môi anh phủ lên môi cô trước khi cô kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh đang hôn cô, say đắm và cuồng nhiệt. Và giây phút bất ngờ qua đi, cô chợt nhận ra mình không muốn nghĩ, hay phân tích, hay làm bất cứ chuyện gì ngoài tận hưởng niềm vui thích được chìm đắm trong vòng tay anh lần nữa.

Cô thật ích kỷ. Cô sẽ khiến anh hiểu nhầm. Nhưng cô không thể cưỡng nổi. Đây sẽ là lần cuối cùng cô được chạm vào anh, thưởng thức anh, vọng tưởng về một vài khoảnh khắc anh hoàn toàn là của cô. Cô sẽ phải kiên quyết để nó không xảy ra lần nữa. Cô muốn làm bạn với anh, nhưng nếu anh cứ tiếp tục quyến rũ cô thì cô đành dứt bỏ tình bạn đó. Có lẽ đây chỉ là cách anh chia sẻ niềm vui sướng với cô, nhưng - lạy Chúa, chẳng lẽ người cao nguyên Scotland thường hôn bạn bè như này sao?

Giây phút tiếp theo cô lập tức có câu trả lời khi anh ngả người ra để nhìn thẳng vào mắt cô, giả dị lên tiếng, "Brina, em có đồng ý làm vợ anh không?".

Cô chỉ chăm chăm nhìn anh thật lâu, chỉ vài lời nói của anh đã biến mọi mơ ước xa vời của cô thành hiện thực. Cô phải nhắm nháp niềm vui sướng này, để tránh thực tế và nỗi đau thêm ít phút, nỗi đau sẽ xé rách cô thành từng mảnh ngay khi cô trả lời anh. Nhưng cô biết mình sẽ trả lời anh thế nào, bởi vì nó phải như thế, nên niềm vui không kéo dài với cô. Cô cố giữ nó thật lâu, song cảm xúc của cô lại bất hợp tác, nếu không kết thúc thật nhanh, có lẽ cô sẽ bật khóc trước mặt anh.

Cô phải giải thích cho anh, nhưng cuối cùng anh chỉ thốt lên, "Không".

Anh không mong đợi câu trả lời này. Biểu hiện của anh rất phong phú, từ kinh ngạc vô cùng đến đau đớn mà anh nhanh chóng che giấu, biến thành cứng ngắc. Nhưng anh cũng không thể bỏ mặc vấn đề lơ lửng như vậy, anh hỏi cô "Tại sao?".

Không thể tin được, bất cứ điều gì khó khăn nhất mà cô phải làm đều liên quan đến người đàn ông này, và có lẽ điều này là tồi tệ nhất, cô phải cố kiềm chế nỗi thống khổ của mình đủ lâu để giải thích cho anh hiểu, "Anh là bạn của em, Duncan, người bạn thân nhất mà em từng có, thật đấy, và em cũng luôn quan tâm đến anh với tư cách một người bạn. Nhưng cố coi nó vượt quá cảm xúc của chúng ta có lẽ là một sai lầm".

Cô nên nói rõ hơn, và cần phải thế, song lời nói cứ nghẹn trong cổ. Cô đứng dậy, xoay lưng về phía anh, trước khi anh nhận ra cảm xúc của cô. Ánh trăng cũng rất hỗ trợ, trốn đi thật xa, khiến khu vườn chìm trong bóng tối. Nếu anh nhìn thấy khuôn mặt cô, thì sẽ biết đó không phải lời nói tự đáy lòng mình. Nước mắt không thể kìm nén lâu hơn, đã bắt đầu rơi xuống má cô, là sự thật đơn giản nhất.

Song song với nỗi đau đớn là cơn thịnh nộ dành cho ông nội anh. Lúc này cô rất căm ghét Archibald vì đã cảnh báo cô, cho cô biết trước. Tại sao ông không mặc kệ cô với sự ngu ngốc của mình? Liệu mọi chuyện có thực sự tồi tệ nếu cô lấy Duncan không? Tình yêu của cô có thể đủ nhiều cho cả hai. Cô sẽ là người vợ hiền đảm của anh.

Song cô đang tự lừa dối bản thân. Một cuộc hôn nhân bền vững không chỉ cần tình yêu từ một phía. Họ sẽ chỉ sống cùng nhau, như những người bạn. Đó không phải là hôn nhân. Và cuối cùng cô sẽ bực tức, vì anh không yêu cô theo cách cô mong muốn.

Cô cố lau khô nước mắt trước khi quay lại đối diện với anh, để tránh tiết lộ cho anh biết cô vừa khóc. Cô nghĩ mình đã thành công. Song cũng chẳng còn quan trọng nữa. Anh đã bỏ đi rồi.

Chương 53

Duncan không về thẳng nhà vì anh biết cả hai người ông đều đang nóng lòng chờ để biết anh có dính hôn nữa hay không. Anh không muốn nói về nó. Thay vào đó anh đi tới nhà trọ ở Oxbow, hay chính xác hơn là quán rượu bên cạnh đó, và mua chuộc người chủ quán mở cửa khi ông ta cố khuyên nhủ anh về nhà, lúc đó anh đã say túy lúy.

Cuối cùng, anh cũng xoay xở về đến nhà, dù bị ngã ngựa hai lần, hay ít nhất anh chắc chắn là hai, và có lẽ cứ nằm gục trên nền đất lạnh nếu con vật không liên tục phì hơi thở nóng bỏng, hơi hám vào mặt anh. Anh hoài nghi đó chính là hơi thở của mình, nhưng chẳng quan trọng, anh không đủ tỉnh táo để nhận ra sự khác biệt.

Song anh cũng không thoát khỏi hai người ông. Họ vẫn vồ lấy anh ngay khoảnh khắc anh lao đảo vấp ngã ngay trước cửa. Ông Jacobs đã thông minh đi ngủ trước, song cả Neville và Archie, bất chấp lúc này đã hơn nửa đêm, vẫn đang chờ anh.

Song không phải cả hai đồng thời nhào tới. Archie vội chạy ra khỏi phòng khách để đỡ Duncan đứng dậy, vì dù anh xoay xở thế nào vẫn ngã nhào trên sàn. Neville đứng ở đầu cầu thang hỏi xem có cần gọi người hầu đưa Duncan về giường không.

"Tôi hoàn toàn có thể tự mình đưa thằng bé về phòng được", Archie giận dữ đáp.

"Vậy thì làm đi", Neville nói vọng xuống.

Duncan, vốn mong muốn được ngủ ngay trên nền tiền sảnh hơn, có cảm giác mơ hồ rằng Archie sẽ thực sự cố đưa anh lên gác, ông già Scotland cứng đầu, và chắc chắn sẽ mệt đứt hơi. Vì vậy anh cố gom chút sức lực cuối cùng, tự mình đi lên gác, chỉ dừng lại đủ lâu để nhướn một bên lông mày lên với Neville đang đứng ở đó, trong bộ đồ ngủ và giơ cao ngọn đèn.

Bởi cái nhướn mày đó mà anh nhận lại tiếng hừ mũi rất đặc trưng của người Anh, khiến anh bật cười. Anh không biết chỉ tiếng hừ thôi mà cũng có nhiều khác biệt về mặt ngôn ngữ đến thế và thấy rất thú vị.

"Nào, giờ hãy cho tôi biết", tiếng Neville vang lên sau lưng lúc anh nghiêng ngả đi xuôi hành lang về phía mà anh hy vọng là phòng mình. "Vì ông rất hiểu Duncan, vậy lần này thằng bé uống rượu mừng hay đang chết chìm trong đau khổ?"

"Suýttttttttt", Archie rít lên. "Đừng làm thằng bé nhớ lại chuyện nó muốn cố quên trong cơn say."

"Vậy là không phải chuyện vui rồi", Neville thở dài.

Duncan tự hỏi tại sao họ lại nghĩ là say rượu sẽ ảnh hưởng đến khả năng nghe nhĩ, nên tựa vào bức tường gần nhất, nói, "Cô ấy không yêu cháu, đã thẳng thừng cự tuyệt lời cầu hôn của cháu. Tuy đã cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của cháu như thể cô ấy sẵn sàng kéo cháu vào giường nếu được phép. Cháu không hiểu, Archie", anh than thở, nhưng rồi lại liếc nhìn Neville với ánh mắt buộc tội, hỏi ông, "Liệu đó có phải tính cách đặc trưng của các cô gái nước Anh không?".

"Ý là họ muốn kéo cháu vào giường hả? Hay là họ vẫn không muốn cưới cháu sau khi đã đưa cháu lên giường?"

"Ày, cái đó đó."

Duncan hoài nghi là ông rất muốn cười phá lên, song cô xoay xở, giữ nguyên vẻ nghiêm túc, "Ta không biết. Thành thực mà nói thì không có nhiều phụ nữ muốn kéo ta vào giường của họ".

Khả năng kiềm chế của Archie kém hơn, ông thực sự cười vang - với Neville. "Thật hả, sao tôi không lấy làm ngạc nhiên nhỉ?"

Và ông bị ném cho cái trừng mắt, rồi một tiếng hừ, sau đó gần như bị mất đi ánh sáng vì Neville đã bỏ đi cùng chiếc đèn. Nhưng sau đó ông lại mang nó trở lại, đặt lên chiếc bàn gần nhất rồi cứng rắn nói, "Vì thằng bé, để tránh cho nó không bị ngã gãy cổ. Sáng mai, chúng ta sẽ thảo luận xem dường như có chuyện hiểu lầm gì đó."

Nói xong ông ném một cái tròng mắt nữa về phía Archie, lần này ông già Scotland lại hết sức nhăn nhó, thay vì cảm thấy thích thú hơn.

Duncan không chú ý, khăng khăng hỏi, "Hiểu làm gì?"

"Chuyện mà cháu vừa phàn nàn không hiểu ấy", Neville đáp.

Câu nói này dĩ nhiên là quá khó nắm bắt với bộ não đang chìm trong rượu whisky của Duncan, vì vậy anh không cố hiểu nữa. Thay vào đó loạng choạng vài bước cuối tới cánh cửa có vẻ như là phòng ngủ của anh, cố mở cửa theo cách của mình, xoay xở đổ ụp xuống chiếc giường mềm mại. Ngày mai anh sẽ lo lắng xem nó có phải phòng anh không. Miễn không có ai gào thét bắt anh phải ra ngoài, đầu óc anh liền chớp lấy cơ hội để nghỉ ngơi.

Tỉnh dậy đã là chiều ngày hôm sau - anh đã ngủ thật lâu - Duncan chợt nhớ lại cảnh tượng có người ngồi bên giường, chờ đợi anh tỉnh giấc. Lần này là Archie, và dù ông già vờ là cũng đang ngủ, nhưng Duncan biết thừa. Sự mỉa mai vẫn đeo bám anh, bất chấp đầu anh đang đau như búa bổ. Cảnh tượng y hệt như lần trước anh tỉnh lại từ cơn say.

Archie hé một mắt ra nhìn anh, phát biểu suy nghĩ tương tự. "Cháu đã say xỉn lúc bị buộc phải đính hôn dù không muốn giờ cháu cũng như vậy khi thực sự muốn cầu hôn lại không được chấp nhận. Liệu con đau đầu sau đó có xứng đáng để đổi lấy sự quên lãng tạm thời không, chàng trai?"

"Không, hoàn toàn không. Và ông sẽ cảm thấy hối hận vì đã ngồi đây chờ cả đêm chỉ để hỏi cháu câu đó, bởi lẽ bộ xương già của ông sẽ răng rắc

cả tuần đấy."

"Tự ta biết lo lắng về bộ xương già của mình", Archie đáp lúc ông ngồi dậy, vươn vai. Cả hai đều nghe thấy tiếng răng rắc khi ông làm vậy và khiến ông bật cười.

Duncan lão đảo đồ ập vào chiếc ghế đặt bên cạnh giường. Anh đã cố thật cẩn thận, nhưng vô ích. Rõ ràng anh đã không ngủ đủ lâu để loại hết chất còn ra khỏi cơ thể. Lần tới nếu cho rằng rượu sẽ giúp giải quyết rắc rối, anh quyết định nên gọi ai đó bắn thẳng vào đầu mình thì tốt hơn.

Archie vẫn đang quan sát anh, khó chịu lên tiếng, "Chuyện này có lẽ nên đợi đến khi cháu cảm thấy khá hơn, nhưng lương tâm của ta không cho phép".

"Nếu ông muốn hét vào mặt cháu thì hãy nhẹ nhàng thôi", Duncan đáp.

Archie nhăn mặt. "Nếu có người muốn la hét thì hẳn phải là cháu."

Câu nói này hoàn toàn thu hút sự chú ý của Duncan. "Lương tâm à? Tốt, ông đang phiền lòng về chuyện gì?"

"Là chuyện cô gái đó cự tuyệt cháu rất quyết liệt."

Duncan nhướn mày, nhưng lại khiến anh đau đầu. Vì vậy anh chuyển sang cau có, song cũng vẫn rất đau. Cuối cùng anh quyết định vừa ôm đầu vừa lẩm bẩm, "Có phải cháu nên vui mừng vì cô ấy không yêu cháu theo cách cháu yêu cô ấy không?".

"Vậy là cháu khẳng định mình yêu con bé bằng tình yêu nam nữ hả?"

"Chẳng lẽ cháu lại cầu hôn cô ấy nếu vẫn coi cô ấy là bạn sao?"

"Chà, ta đã lo cháu sẽ làm thế, chỉ để cưới cho xong", Archie thở dài. "Nhưng khi ta gắng hỏi thì cháu đã cam đoan chỉ coi con bé là bạn thôi."

"Và cô ấy cũng thế vậy đấy. Trớ trêu là chính sự khẳng định của ông rằng đàn ông và phụ nữ không thể trở thành bạn bè thực sự đã khiến cháu nhìn nhận cô ấy theo cách khác. Và cháu nhận thấy mình rất thích thú những điều bản thân phát hiện ra, vô cùng thích. Thực tế, cháu đã có khoảng thời gian khủng hoảng, sau đó, cháu đã gần gũi cô ấy."

Archie nhắm mắt, thở dài. "Vậy thì ta phải xin lỗi về hành động của mình. Ta e chính ta là nguyên nhân khiến con bé từ chối cháu."

"Đừng vô lý thế", Duncan chế giễu. "Ông không thể thay đổi cảm giác của cô ấy."

"Không, nhưng ta đã có cuộc nói chuyện riêng với Sabrina, và có lẽ ta đã khiến con bé không dám thừa nhận cảm xúc thực của mình."

Duncan lập tức căng thẳng, nhìn chăm chăm vào ông nội. "Cuộc nói chuyện nào?"

"Ta đã nghĩ là mình làm đúng."

"Cuộc nói chuyện nào?"

"Tuần trước, lúc ta gặp con bé ở Oxbow. Ta đã cảnh báo Sabrina rằng có thể cháu sẽ cầu hôn con bé nếu thoát khỏi cuộc hôn nhân với con gái nhà Reid, nhưng là với lý do sai lầm."

"Chết tiệt, ông bảo cô ấy rằng cháu chỉ coi cô ấy là bạn thôi phải không?"

Archie rúm người lại, mặc dù giọng điệu của Duncan không quá gay gắt như nó có vẻ thế. "Ừm, là vì ta chắc chắn như thế sau khi cháu cam đoan về chuyện đó, và ta không muốn cháu phạm phải sai lầm nghiêm trọng khi cho rằng có thể xây dựng hôn nhân trên cơ sở đó."

Vẻ mặt cau có của Duncan chợt biến thành tươi cười khi anh hiểu ra, "Ông có biết như thế nghĩa là cô ấy thực sự yêu cháu không?".

"À, có khả năng."

"Chắc chắn đấy. Cháu đang cảm thấy mình ngu ngốc làm sao vì không lắng nghe trái tim mình, khi mà cháu biết cô ấy hết sức quan tâm đến cháu. Đêm qua, cháu đã để cho vài lời từ chối hủy hoại lý trí của mình."

"Ta sẽ gặp riêng con bé", Archie vội lên tiếng. "Để giải thích sự hiểu nhầm của mình."

"Không." Duncan mỉm cười lắc đầu. "Cô ấy cần được thuyết phục rằng cháu thực sự yêu cô ấy, và nếu không tự mình chứng minh được thì cháu không xứng đáng có cô ấy."

"Vậy cháu sẽ tha thứ cho sự can thiệp đó của ta chứ?"

"Đừng dẫn vật bản thân, ông Archie. Cháu biết ông có ý tốt. Nhưng bởi vì con đau đầu chết tiệt này khiến cháu không thể lập tức đến nhà cô ấy được thì, ừm, ông có thể đắm mình trong cảm giác tội lỗi vì sự cản trở của mình lâu hơn một chút"

Archibald khịt mũi, hướng về phía cửa. "Nếu ta phải đắm chìm trong sự không thoải mái nào thì cháu cũng phải chịu đựng cảm giác nặng nề vì sự ngu ngốc của bản thân", ông nói và đóng sầm cửa lại, biết rõ mình đã gây ra vài tiếng rên rỉ đáng sợ phía sau.

Chương 54

Sabrina không thể ngủ được, dĩ nhiên. Cô cũng không tin mình có thể nhắm mắt sau chuyện đêm qua. Một trái tim tuyệt vọng có thể làm những

chuyện thật kỳ lạ, khiến bạn phải lo lắng, phân tích và luôn luôn tưởng tượng "giá như", rồi cuối cùng vẫn tan vỡ, nếu trái tim chỉ cần có chút đáng thương thì có lẽ nỗi đau sẽ tạm thời bị làm ngơ để cô có thể ngủ giây lát.

Tuy nhiên, lần này cô thử đọc sách, và mang theo một cuốn vào giường để có thể ngủ thay vì dùng cách đếm cừu như những lần trước. Vô ích. Cô có thực sự nghĩ nó hiệu quả không? Khi mà hiện tại cô đang chìm sâu trong nỗi tuyệt vọng vì có thể sẽ mất cả tình bạn với Duncan? Làm sao họ có thể trở về như trước, sau khi anh đã đại dột cố biến mối quan hệ của họ trở nên sâu sắc hơn tình bạn, mà không có những cảm xúc cần thiết?

Anh đã tự lừa dối bản thân, và trong lúc đó cũng gần như thuyết phục được cô, nhưng chỉ bởi vì cô muốn tin rằng có thể anh yêu cô. Cô rất hiểu, nhưng không biết vì sao lại quên đi thực tế hiển nhiên, rằng cô không phải một mối hôn nhân tốt, không thuộc tuýp phụ nữ có thể thay đổi suy nghĩ của đàn ông, cũng chẳng sở hữu vẻ đẹp quyến rũ được người đẹp trai như Duncan. Cô đã ném đi lý trí của mình chỉ bởi vài nụ hôn và...

Ừm, chúng thực sự không giống nụ hôn giữa bạn bè. Làm tình với cô cũng không phải là chuyện nên có giữa những người bạn. Song - cô đã quên một điều - đó chỉ là suy nghĩ của cô - một người phụ nữ. Rõ ràng đàn ông nhìn nhận nó khác hơn.

Cô lại tiếp tục mở xẻ, phân tích, nhưng lại càng chìm sâu hơn vào tuyệt vọng vì sự thật vẫn không thay đổi. Cô rời khỏi giường. Đi lại vài lần. Dừng lại bên cửa sổ, kéo rèm, nhưng mặt trăng đã biến mất, khiến cô chẳng nhìn thấy gì bên ngoài.

Có lẽ cô cần một chuyến đi dạo dài - không được, như thế cô sẽ phải mặc đồ, viết giấy nhắn cho các dì...

Cô bước tới cạnh lò sưởi đang tỏa ra hơi ấm giúp căn phòng ấm áp và dễ chịu. Cô nên dập nó đi rồi thổi tắt đèn nữa. Tất nhiên, một căn phòng tối om cũng không giúp gì được đêm qua. Có lẽ một cốc sữa ấm chẳng? Tại thời điểm mà cô quyết định sẽ thử làm bất cứ chuyện gì để có thể ngủ được, như vậy cô sẽ ngừng suy nghĩ.

Cô khoác áo choàng, đi xuống bếp, nhưng không lâu sau đó cô đã lê chân về phòng. Sữa ấm cũng không giúp cô thấy buồn ngủ. Cô vẫn tỉnh như sáo, thậm chí còn tỉnh táo hơn lúc cô mở cửa phòng và phát hiện Duncan đang ngồi trên giường cô.

Tất nhiên, cô rất hoài nghi ánh mắt mình. Cô đã tưởng tượng anh ngồi ở đó, thậm chí còn tưởng tượng anh cởi áo khoác ra, vì cô biết hơi ấm trong phòng khiến anh mau chóng cảm thấy khó chịu thế nào. Chắc là cô quá mong đợi anh. Hình ảnh đó không có thực.

"Lúc anh cảm thấy đủ khỏe để đến đây thì đã quá muộn rồi", Duncan bảo cô. "Vì vậy anh quyết định đợi đến khi muộn hẳn để chắc chắn không có người dì nào nhìn trộm qua cửa sổ lần này. Tất nhiên, anh không biết làm thế nào để gặp được em mà không đánh thức cả nhà cho đến khi em xuất hiện ở cửa sổ."

Chính giọng nói đậm chất địa phương đó đã giúp cô nhận ra mình không thể tưởng tượng ra chính xác đến vậy, và thuyết phục cô tin rằng anh không phải là một trò chơi khăm trong đầu cô. "Anh leo qua cửa sổ à?"

“Phải, và rất vất vả mới leo được. Cái cây bên ngoài có vẻ không chịu hợp tác, anh nghĩ mình đã làm gãy vài cành của nó.”

Anh tỏ ra rất ăn năn. Còn cô vẫn đang hết sức kinh ngạc vì sự xuất hiện của anh nên không hiểu rõ anh đang nói gì.

“Nhưng - tại sao?”

Anh rời khỏi giường, tiến về phía cô, đóng cửa lại vì cô đang quá bàng hoàng đến nỗi quên là cửa vẫn đang mở. Cô tránh xa khỏi anh, ngang qua lò sưởi, bắt đầu cảm thấy... kích động. Phản ứng của cô không làm anh nản lòng, anh đi theo, nắm lấy tay cô để cô không tránh xa anh lần nữa.

"Anh đã đến đây và sẵn sàng làm một thằng ngốc nếu mắc sai lầm, nhưng anh phải nói với em, Brina, rằng tình cảm của anh dành cho em từ lâu đã không còn là tình bạn nữa."

Cô âm thầm rên rỉ, biết rõ mình sẽ không thể bình tĩnh được nếu anh tiếp tục thuyết phục cô rằng anh yêu cô, vì cô biết Duncan chỉ đang lừa dối bản thân anh. Cảnh cáo của Archibald không chỉ là thoáng qua và mơ hồ, nó lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần trong đầu cô, đóng đinh trong tim cô.

Thằng bé chỉ muốn cháu ở ngay cạnh mình thôi. Nó đã từng sẵn sàng nhân nhượng thế nào để có cháu bầu bạn bên cạnh, ví như để cháu đồng ý tới dự vũ hội mà buộc phải mời cả Ophelia, nó cũng chấp nhận. Thậm chí

hắn nó đã đưa cháu đến ở tại Summers Glade nếu điều đó không bị coi là thiếu thích đáng. Ta nghĩ thằng bé muốn cưới cháu chỉ để giữ cháu lâu dài. Nó rất coi trọng tình bạn của cháu. Nhưng chỉ vậy thôi. Đừng để nó đánh lừa cháu tin rằng nó có tình cảm khác. Cả hai sẽ vô cùng hối tiếc nếu cháu làm thế.

Lúc này, cô cố nhớ lại những lời nói đó như chiếc khiên chống lại lời nói của Duncan.

"Ông Archie đã thừa nhận những lời đã nói với em, nhưng ông ấy đã sai lầm..."

"Không", cô ngắt lời anh. "Em ghét ông ấy vì đã cho em biết, nhưng ông ấy nói đúng, chúng ta..."

"Hãy im lặng và nghe anh nói", anh nhẹ nhàng. "Anh không phê phán mục đích của ông. Chúng rất đẹp đẽ và cao quý. Anh chỉ muốn nói rằng ông đã suy nghĩ sai lầm. Đã có lúc anh thực sự nói với ông chúng ta chỉ là bạn bè, nhưng là vào thời điểm đó. Anh thấy thật gần gũi với em, thứ cảm giác anh chưa từng trải qua với bất kỳ ai, và thành thực anh không hề nghĩ về tình cảm khác với em, đến khi Archie cố khuyên nhủ anh rằng giữa đàn ông và đàn bà không thể có tình bạn đích thực, rằng tình dục luôn xen vào giữa họ." Nói đến đây mặt Duncan đỏ bừng. "Không có cách nào lịch sự hơn để giải thích chuyện này. Sau cuộc nói chuyện đó, anh bắt đầu nhìn nhận em không chỉ với tư cách một người bạn, mà là một cô gái xinh đẹp. Em có thể trách móc Archie nếu muốn, nhưng anh sẽ không đổ lỗi cho bất kỳ ai về tình cảm anh dành cho em. Nó đã không còn như trước nữa, cô bé."

Nỗi đau đón còn khủng khiếp hơn cô tưởng, bởi vì cô rất, rất muốn tin anh - nhưng không thể. Archie nói đúng, Duncan chỉ muốn giữ cô bên cạnh, đó là cách duy nhất anh nghĩ mình có thể làm được. Và chính anh cũng vừa nói, anh cảm thấy gần gũi với cô hơn bất kỳ ai. Cô là người bạn thân thiết nhất của anh, nhưng bởi vì cô là phụ nữ, nên anh cố gượng ép coi đó là thứ tình cảm khác.

Cô quay mặt đi, nhìn thẳng vào lò sưởi. "Nó vẫn như trước đây thôi", cô buồn bã. "Chỉ là anh nhận ra rằng em sẽ không thể luôn ở bên cạnh như anh muốn, rằng anh không thể đến thăm em bất kỳ lúc nào, và rằng anh không thể đánh thức em giữa đêm để chia sẻ suy nghĩ của anh, rằng..."

Tiếng cười của anh cắt đứt lời nói của cô, và cô chột thờ hỏn hển lúc anh vòng tay ôm cô từ phía sau. "Thế này nghĩa là gì, nếu không phải là 'nửa đêm'?"

"Anh biết em định nói gì mà. Anh không thể đêm nào cũng trèo cây được. Và hàng xóm cũng sẽ xì xầm nếu anh cứ đến thăm em thường xuyên. Nhưng anh biết không, nghĩa là..."

Vòng tay anh siết chặt để buộc cô im lặng. "Em là một cô gái cứng đầu, vì thế anh sẽ nói rất đơn giản. Bây giờ cứ nhìn thấy em là anh muốn ôm em vào lòng và làm tình với em. Em thực sự cho là bạn bè sẽ có cảm giác đó sao? Lúc này anh đang phải cố kiềm chế để không hôn em. Brina, anh rất thích thực tế trước tiên chúng ta vốn là bạn bè, và anh sẽ rất vui mừng nếu cứ mãi như vậy, nhưng anh muốn mang lại cho em nhiều hơn thế. Anh muốn trở thành người yêu, người bảo vệ, là chỗ dựa, là người bạn đời của em, song anh sẽ chẳng là gì trừ khi em cưới anh."

"Anh đang giết em đây", cô ghen ngào.

Anh xoay cô lại. "Hãy nhìn anh! Trông anh có giống một gã đến ngay cả suy nghĩ của mình cũng không hiểu không? Và nếu em trả lời không, anh thề sẽ bắt cóc em tới cao nguyên Scotland mà sống không hôn thú với em. Sau khi sinh chín hoặc mười đứa con, em có thể cho anh biết anh có yêu em nhiều như anh nghĩ không."

"Ý em là em không thờ được."

"Ồ", anh thốt lên, nhưng anh đã bắt được tia tinh nghịch trong đôi mắt màu tím hoa tử đinh hương của cô và bật cười lúc kéo cô vào lòng. "Giờ em đã tin anh."

Anh không hỏi, mà cô cũng không cần xác nhận, song cô vẫn nói, "Bất kỳ người đàn ông nào mà muốn nhiều đứa nhỏ từ em như vậy thì hẳn là phải yêu em".

"Sẽ rất đau đấy, cô bé."

Cô ôm lấy khuôn mặt anh, kiễng chân nhẹ nhàng hôn anh. "Không, nó chỉ đau khi không được chia sẻ. Chúng ta sẽ chia sẻ nó ngay lúc này, Duncan."

"Vậy thì anh muốn em biết rằng anh không thể chịu đựng lâu nó hơn nữa."

'Nó' nghĩa là hôn cô và không phải là những nụ hôn nhẹ nhàng. Miệng anh ngấu nghiến trên môi cô, đại diện cho đỉnh điểm của muôn vàn cay đắng, niềm vui sướng tột cùng khi trải qua quá nhiều thất vọng. Đam mê bùng nổ, nhưng là pha trộn giữa niềm thích thú và sự nhẹ nhõm, đó là một cảm giác độc nhất vô nhị, chỉ của riêng mình họ, của sự chia sẻ giữa hai người.

Sabrina muốn cười thật to với niềm hạnh phúc này, nhưng lại không muốn phải dùng hôn anh đủ lâu để cười. Hẳn anh cũng có cảm giác như vậy, vì đôi môi anh cong lên thành nụ cười không che giấu được dù vẫn đang đốt cháy môi cô.

Cả hai quỳ sụp xuống trước lò sưởi, nụ hôn vẫn tiếp tục, tay họ nắm chặt không rời. Chiếc giường, chỉ cách đó vài bước chân, trong tình huống khẩn cấp này cũng vẫn là quá xa. Thậm chí môi họ cũng không tách rời ngay cả khi vội vã cởi đồ. Và chẳng có gì bất ngờ khi vài chiếc khuy bị giạt tung, lăn ra khắp phòng.

Hơi nóng từ lò sưởi, từ làn da trần của họ, lớp lông mềm mại của tấm thảm trong sự tương phản gợi cảm, tất cả đều vô cùng kích thích, nhưng Duncan vẫn cố trì hoãn. Lần đầu tiên của hai người hoàn toàn diễn ra trong bóng tối. Với nguồn ánh sáng chan chứa như này, anh sẽ rất không bình thường nếu từ chối tận hưởng no nê người con gái anh yêu bằng mắt, bằng tay và bằng miệng của mình.

"Anh mừng là sự xinh đẹp này lại được giấu kín như vậy, cô bé. Nếu những gã khác đoán ra được, hẳn là họ đã xếp hàng dài để cầu hôn rồi."

Cô đỏ mặt, nhưng đó là sự bối rối thích thú nhất. Cô vẫn luôn nghĩ mình hơi quá đầy đặn, dù đầy đặn rất đúng chỗ, song ánh mắt anh như nói rằng anh thấy những đường cong gợi cảm của cô còn hơn cả hoàn hảo. Tay anh cũng chung ý nghĩ ấy, vuốt ve, siết chặt trong lúc ham muốn cuộn cuộn trào dâng đến mức khó chịu, tay anh vẫn dịu dàng như anh đang cố kéo dài khoảnh khắc diệu kỳ đó. Đồng thời miệng anh cũng chiếm đoạt khắp nơi trên cơ thể cô.

Cả hai vẫn đang quỳ, rồi hết sức kinh ngạc khi cô bị nhấc khỏi sàn lúc anh ôm chặt hông và kéo cô áp sát vào nơi căng cứng của mình, một sự ngạc nhiên và thích thú đầy nhục dục. Nhưng đó không chỉ là ý định của mình anh, cô cũng muốn thế, gần như cùng lúc anh quán chân cô quanh hông mình, cô đã sững sốt nhận ra anh sẽ làm tình với cô trong tư thế này khi anh từ từ thâm nhập vào cô.

Cô quán lấy anh bằng cả tay và chân, song không cần thiết vì anh hoàn toàn có thể kiểm soát được trọng lượng của cô, giữ chặt cô, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô và lôi kéo cô hòa theo chuyển động của mình. Anh cũng kiểm soát được nhịp điệu, chậm rãi, song lại không quá mãnh liệt, chỉ vừa đủ trêu chọc. Cho đến khi cảm nhận cô sắp tới đỉnh điểm, anh mới thúc vào trong cô thật mạnh, thật sâu khiến cô bật ra tiếng rên rỉ sung sướng đã bị bóp nghẹn bởi miệng anh.

Sau đó, cô mỉm cười khi cuối cùng anh cũng ngả người xuống thảm, kéo cô cùng nằm xuống. "Thực ra em không định đề cập đến loại chia sẻ này, anh biết không?"

Anh bật cười. “Anh biết.”

Tay anh vẫn tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve cô, đầy sở hữu. Cô không hề mệt mỏi chút nào, và lấy làm mừng vì điều đó. Thực tế cô sẽ rất hạnh phúc nếu được ôm ấp anh cả đêm.

Song đúng lúc này, cô hít nhẹ và báo anh. "Anh nên nhắc giày ra khỏi lò sưởi, nhất là khi anh vẫn còn xỏ chúng."

Phản ứng đầu tiên của anh là bật cười. Nhận xét của cô rất bất ngờ và khác thường, hết sức kỳ lạ. Nhưng rồi anh cũng ngửi mùi da cháy và bật dậy ngay tức khắc.

"Anh không xỏ chúng, nhưng có lẽ anh vẫn cần giày để về nhà." Bộ mặt anh như đưa đám lúc kéo chiếc giày đang bốc khói do bị ném quá gần ngọn lửa. "Ngày mai chúng ta sẽ làm lễ cưới, vì thế anh có thể đang hoảng cởi giày để lên giường. Neville đã có giấy phép đặc biệt, nên chẳng có lý do gì phải trì hoãn cả."

'Không', cô nói.

"Không à?", anh gầm lên, vồ lấy cô và ghim chặt xuống thảm, cho rằng anh cần phải thuyết phục hơn nữa.

"Không", cô lặp lại, mỉm cười với anh. "Chúng ta sẽ để các dì em lo liệu đám cưới này. Họ đã lên kế hoạch cho nó hết năm này qua năm khác. Em sẽ

để họ tùy ý sắp xếp, để họ được lên mặt với bạn bè vì em có một cuộc hôn nhân tốt đẹp dường nào."

"Ừ", anh đáp, có vẻ ăn năn, nhưng chợt nghĩ ra, "Chuẩn bị phải mất bao lâu?"

"Ít nhất là hai hoặc ba tuần."

Anh rên rỉ. "Chúng ta có thể trốn tới Gretna Green cho một đám cưới giản dị, nhanh chóng, rồi trở về tổ chức đám cưới này không?"

"Không, sẽ rất khác nhau, trong lúc đó em sẽ tìm cách để mái nhà cần phải sửa chữa vài nơi."

"Ồ, anh rất thắc mắc, mái nhà thì có liên quan gì đến đám cưới của chúng ta."

"Không liên quan lắm, nhưng sẽ có một chiếc thang tiện dụng ngay sát cửa sổ phòng em, cho đến khi chúng ta thực sự kết hôn với nhau."

Anh tặng cô nụ cười tuyệt đẹp. "Vậy em phải bảo vệ cả giày cho anh nữa chứ?"

"Ồ, dĩ nhiên. Thậm chí em sẽ tắt lò sưởi, chỉ vì anh đấy."

Anh cười to. “Em đùa hả, nhưng anh hứa em sẽ không cần lò sưởi khi ở gần anh đâu, cô bé.”

“Em không đùa đâu”, cô phản bác. “Em trông chờ anh khiến em ấm áp.”

Chương 55

Những tuần tiếp theo kéo dài lê thê với Ducan, dù chúng không quá khó chịu vì anh đã dành nhiều ngày ở cùng Sabrina. Chỉ là anh đang nóng lòng muốn cô trở thành vợ mình trước khi có sai lầm nào đó ngăn cản. Nỗi lo lắng này không phải vô căn cứ, và hoàn toàn không liên quan đến người phụ nữ của anh.

Sabrina đã khẳng định cô yêu anh, thậm chí còn nhận ra tình yêu đó trước cả anh, anh không hoài nghi chút nào, chỉ ngạc nhiên vì bản thân lại mù lòa, không phát hiện sớm hơn. Song vì có quá nhiều chướng ngại trên con đường của họ nên anh không thể thả lỏng hoàn toàn đến khi đám cưới kết thúc.

Song cũng rất thú vị khi chứng kiến cuộc tranh cãi giữa các dì cô và các ông của anh, bởi lẽ ai cũng có ý kiến riêng về việc tổ chức đám cưới hoàng tráng này. Đặc biệt thú vị hơn nữa là cuối cùng các dì của cô lại chiến thắng trước mọi bất đồng - ngoại trừ những phần mà chính hai người còn đang tranh cãi với nhau.

Lễ cưới sẽ được tổ chức ở Summers Glade vì chỉ có nơi này mới đủ sức chứa hết khách mời, bao gồm toàn bộ người dân ở Oxbow. Neville suýt nữa lên cơn đột quy, lần này là thật, khi nghe thấy tất tần tật đám hàng xóm láng giềng mà ông đã tìm mọi cách không qua lại nhiều năm sẽ vây kín nhà mình.

Ông đã lớn tiếng kịch liệt phản đối, nhưng Archie lại cho rằng “càng đông càng vui” nên không ủng hộ, Neville bị áp đảo về quân số. Ông đã có

thể thay đổi hoàn toàn ngôi nhà cho lễ cưới, nhưng đó luôn là lời nói một phía từ ông trong bất cứ vấn đề gì liên quan đến đám cưới.

Ông tiếp tục cằn nhằn, đến khi Sabrina bảo ông, “Hãy nghĩ theo cách thể này. Có lẽ các dì của cháu đã gạch tên ông ra khỏi danh sách khách mời, bởi vì trong suốt những năm qua ông đã không duy trì mối quan hệ láng giềng tốt với họ.”

“Đuổi ta ra khỏi nhà của ta hả?”, ông sừng sốt hỏi.

“Vâng. Ông cho là chi tiết nhỏ nhất đó có thể ngăn cản các dì cháu sao?”

Thật ngạc nhiên, ông phá lên cười. “Xin lỗi, ta gần như đã quên mất cuộc chiến này.”

Sabrina chớp mắt, mỉm cười với ông. Và Ducan thấy tủi thân vì không biết họ trở nên thân thiết từ bao giờ.

Archie, vốn hết sức áy náy do sự can thiệp sai lầm của mình, nên không tiếc lời xin lỗi Sabrina, nhưng với tính cách đặc trưng của mình, cô đã giúp ông cảm thấy hoàn toàn thoải mái chỉ bằng vài câu nói, và lúc này thì cả hai cũng đang hết sức thân mật. Thực tế, nếu Ducan không xoay xở kéo cô đi để có chút thời gian riêng tư thì cả hai người ông của anh đều độc chiếm cô mỗi lần cô tới Summers Glade cùng các dì.

Cuối cùng ngày cưới của Ducan đã tới, và không cảm thấy khiếp sợ như lần trước, lúc này anh vô cùng mong đợi. Raphael cũng trở lại tham dự, và với tính cách đáng ghét đặc trưng còn trêu chọc anh nhiều hơn, đồng thời khăng khăng là ngay từ đầu anh ta đã biết Ducan ưng ý cái cùm chân nào hơn.

Tinh thần Ducan vô cùng thoải mái. Anh cho rằng bất cứ chuyện gì cũng không thể làm phiền anh ngày hôm nay được nên rất vui vẻ. Song anh đã nhầm...

Anh đang ở trong phòng sửa soạn lễ phục cho đám cưới, hay chính xác hơn là cho phép người hầu cận mặc đồ giúp anh lần này khiến người đàn ông nhỏ bé ấy vui mừng hơn hở. Archie cũng đang đợi ở đó để hộ tống anh,

hay như ông khăng khăng là để giúp trấn an tâm lý khủng hoảng thông thường của chú rể. Có điều anh chẳng mấy may lo lắng và đã cam đoan với Archie như vậy.

Thực ra anh cảm thấy nôn nóng thì đúng hơn, và ngày càng thiếu kiên nhẫn vì anh đã không leo thang vào phòng Sabrina bốn đêm rồi. Chẳng phải vì anh không muốn, mà lý do là bốn đêm nay cô đều ở cùng với các dì, bàn tính các chi tiết cuối cùng của đám cưới đến tận khuya, mà anh cũng không muốn cô bị kiệt sức bằng cách buộc cô phải thức muộn hơn nữa. Nhưng cảm giác phải cách xa cô thật khó chịu, lúc này anh thực lòng hy vọng bản thân có thể đủ kiên nhẫn để không lập tức kéo cô vào phòng tân hôn ngay sau lễ cưới.

Rồi Neville tới.

Thái độ của ông đã thay đổi rất nhiều từ lúc Duncan thông báo anh sẽ cưới Sabrina. Ngoài vài lời căn nhắc rằng từ giờ ông sẽ phải chịu đựng Alice cùng Hilary Lambert thường xuyên hơn thì có vẻ ông thực lòng hạnh phúc thay Duncan. Và thái độ của Duncan với ông cũng từ từ thay đổi - ít nhất là ngoài mặt.

Anh không còn tỏ ra lạnh nhạt hoặc cau có mỗi khi Neville hiện diện nữa, và đó hoàn toàn là nhờ Sabrina. Đơn giản vì trái tim Duncan lúc này không thể chứa bất kỳ sự giận dữ nào, bởi cô đã mang niềm vui tới lấp đầy nó. Như vậy cũng không có nghĩa là anh đã tha thứ cho sự thờ ơ của ông trong suốt năm tháng trưởng thành của mình, chỉ là anh không muốn để nỗi cay đắng đó ảnh hưởng tới hạnh phúc hiện tại.

Neville ghé qua chốc lát, chỉ để cảnh báo rằng giờ lành sắp đến, cứ như ông không biết Duncan đang đếm từng phút vậy, rồi đưa ra vài lời khuyên khôn ngoan. Mọi người thắc mắc liệu có phải ông đang nói đùa hay không bởi ông tỏ ra hết sức nghiêm túc.

“Lời khuyên của ta chính là những điều cha ta đã nói lúc ta cưới bà ngoại cháu. Hãy yêu vợ mình, nhưng đừng để cô ấy dất mũi cháu bằng ngón tay

nhỏ bé của cô ấy. Nhưng nếu cô ấy làm thế thì hãy chắc chắn cháu thích điều đó.”

Archie cười to. Duncan cũng bật cười dù không muốn. Nhưng sau khi Neville rời đi, nét mặt anh hẳn đã phản ánh phần nào cảm giác của anh đối với ông, ít nhất cũng đủ khiến Archie nhận ra.

“Ta đã dần dần yêu quý lão già này, bây giờ ta đã hiểu rõ ông ta làm mọi thứ đều vì cháu. Đừng có nói với ông ta đấy, biết chưa?”, Archie nói. “Nhưng ta nghĩ đây là lúc nên nói với cháu chuyện này phòng khi cháu không nhận ra.”

Duncan cảm thấy bực bội. “Hôm nay không phải là ngày để nói về Neville.”

“Không, ta cho rằng lúc này là tốt nhất, chàng trai, hoặc ta hiểu nhầm rằng cháu vẫn chưa nhìn nhận ông ta là ông của mình? Ông ta cũng là ruột thịt của cháu, giống như ta.”

“Phải, nhưng lại khác biệt rất lớn, Archie. Ông đã ở bên cháu trong suốt thời gian khôn lớn, cho lời khuyên, hay trừng phạt cháu khi cần thiết, dạy dỗ và...”

Anh không nói được hết câu vì cảm xúc nghẹn ngào dâng lên, đồng thời bàng hoàng nhận ra bản thân vẫn cảm thấy đau đớn sâu sắc như vậy vì ý nghĩ Neville đã bỏ mặc, không quan tâm đến anh, không gặp mặt anh lấy một lần cho đến khi anh tới tuổi thực hiện lời hứa mang lại cho ông một người thừa kế.

“Ồ, cậu bé”, Archie bước tới đặt tay lên vai Duncan. “Ta không biết đó chính là nguyên nhân gây cho con giận dữ của cháu. Ta chỉ nghĩ là do cháu phải chuyển tới sống tại đây.”

“Ông Archie, nếu không tới đây, cháu đã không gặp được Sabrina, vì vậy cháu không còn khó chịu nữa. Thậm chí cháu đã sẵn sàng thực hiện nghĩa vụ của mình ở đây. Ông biết đấy, lười nhác không phải bản tính của cháu.”

Archie gật đầu, song vẫn nói tiếp, “Neville thực sự muốn đón cháu tới thăm nơi này từ rất lâu rồi. Nhưng mẹ cháu đã quyết định rằng cháu chỉ nên ổn định ở một nơi cho đến khi trưởng thành. Ông ấy muốn cháu sống ở Anh hơn, nhưng cha cháu không bao giờ đồng ý. Neville buộc phải chấp nhận vì lợi ích tốt nhất của cháu.”

“Chúng ta không nói đến chuyện phải thường xuyên thăm viếng vì quãng đường quá xa xôi, ông Archie. Nhưng ông vẫn đến đây, cho dù ở độ tuổi này, lúc cháu mới sinh ra thì Neville còn trẻ hơn ông bây giờ. Tuy nhiên, ông ấy không hề đến thăm cháu một lần, đúng không? Với ông ấy, cháu không tồn tại cho đến khi đủ tuổi lớn về đây, giống như sưu tầm một tác phẩm nghệ thuật.”

Sự cay đắng tràn ngập trong giọng nói và nét mặt của Duncan, không nhằm lẫn được. Archie biết nỗi đau buồn ấy vẫn luôn ở đó, chỉ là được chôn giấu thật sâu, thậm chí không hiểu sao ông còn lấy làm hài lòng vì không muốn chia sẻ tình cảm của anh. Nhưng ông sẽ thật ích kỷ nếu làm vậy.

Archie chỉ giản dị nói, “Ông ấy có đến, cậu bé, không chỉ một lần”.

Duncan cứng đờ. “Khi nào? Lúc cháu còn quá bé, không nhớ được chẳng?”

“Không, ông ấy chưa thực sự tới được cao nguyên Scotland. Hai lần đầu tiên ông ấy định đến đều bị thời tiết ngăn cản. Lần thứ ba thì bị cảm lạnh, ông ấy đã ốm rất nặng, suýt nữa thì không qua khỏi. Từ đó Neville không thể chịu đựng thời tiết lạnh nữa, ngay cả cái lạnh tầm thường như ở đây. Cháu cho là ông ấy thích ở trong căn phòng nóng nực của mình sao? Không, ông ấy cũng cảm thấy khó chịu như chúng ta, nhưng bác sĩ không cho ông ấy lựa chọn nào khác. Nguyên nhân chỉ vì ông ấy muốn tới thăm và gần gũi với đứa cháu duy nhất của mình.”

“Chết tiệt, sao ông ấy không bao giờ cho cháu biết!” Cảm xúc của Duncan bùng nổ.

“Có lẽ ông ấy cũng không biết đó chính là nguyên nhân nỗi phiền muộn của cháu, ta còn thêm dầu vào lửa khi nói với ông ấy rằng cháu rất chán

ghét phải sống ở đây. Nhưng ông ấy luôn giữ cháu ở vị trí quan trọng trong tâm trí mình, cậu bé. Mẹ cháu thường xuyên thông báo cho ông ấy về quá trình phát triển của cháu, và sau này nếu ta không làm tương tự, hẳn ông ấy đã ráo riết săn lùng ta rồi.”

“Cháu sẽ quay lại”, Duncan cố gắng nuốt xuống cục nghẹn to tướng chặn ngang trong cổ lúc hướng ra cửa.

“Ta có bờ vai rất rộng”, Archie đề nghị nhưng bị gạt phăng đi.

“Kinh quá.”

Archie cười khùng khục, tự cảm thấy hài lòng vì đã xóa đi hiệu lằm, và cho rằng Duncan chỉ cần vài phút riêng tư để kiểm soát lại cảm xúc. Nhưng anh cần nhiều hơn thế.

Anh tìm thấy Neville lúc ông vừa rời khỏi phòng, định đi xuống tầng dưới, bắt đầu buổi lễ. Ông định nói gì đó nhưng Duncan không cho ông cơ hội. Anh cẩn thận ôm lấy cơ thể yếu ớt của ông như ôm một đứa trẻ, mọi đón đau, tức giận và cay đắng của anh đã bị cuốn trôi trong cái ôm giản dị đó.

Neville hết sức kinh ngạc, tới nỗi lúc đầu ông không biết làm gì với hai tay của mình. Rồi ông vòng tay ôm anh, hốc mắt ẩm ướt vì xúc động. Ông không thuộc tuýp người thích thổ lộ, nhưng cái ôm này có ý nghĩa quá to lớn với ông.

Cả hai không hề cảm thấy bối rối lúc buông nhau ra; thực tế họ còn cười toe toét. Sự nhẹ nhõm này đã thú nhận rằng họ thực sự quan tâm đến nhau. Chẳng lời nói nào có thể diễn tả rõ ràng hơn.

Nhưng Duncan vẫn nói, “Cháu ước là được gặp ông sớm hơn. Cháu sẽ cảm thấy rất tiếc nuối khi ông qua đời”.

Neville mỉm cười. “Vậy thì cho phép ta mượn lối diễn đạt hoa văn của Archibald và nói rằng cháu đừng dằn vặt về chuyện đó. Ta quyết định sẽ sống lâu thêm vài năm nữa.”

Duncan bật cười. “Ông đã quyết định rồi đúng không?”

“Ừm, thực ra”, Neville thừa nhận, “Từ lâu rồi ta không có lý do gì để bám víu vào cuộc sống. Ta bắt đầu nghĩ đó chính là một phần nguyên nhân bệnh của ta và tại sao sức khỏe xuống dốc tới mức ta đã nghĩ không thể qua hết năm nay.”

“Ta đoán là cháu đã cảm thấy khá hơn nhi?” Neville nháy mắt với anh. “Nhưng đừng nói cho Archie biết nhé, ta đã quyết định sẽ sống lâu hơn ông ấy.” Rồi cả hai cùng cười vang.

Chương 56

Hôn lễ diễn ra trong sự quây quần của gia đình và bè bạn, vài giọt nước mắt tình cảm đã rơi xuống ngày hôm đó. Cũng rất nhiều tiếng cười. Đó là một dịp vui vẻ cho tất cả mọi người, thậm chí các dì của Sabrina cũng cố kiềm chế để không cãi nhau - quá nhiều.

Mọi người nghe thấy Hilary nói với Neville sau khi uống cạn ly champagne thứ hai. “Ừm, nếu ông không cảm cô ấy gặp gỡ chúng tôi sau vụ tai tiếng thì có lẽ mọi chuyện đã tốt hơn.”

“Cô đùa à, con gái tôi bị ốm nặng suốt mùa hè năm đó. Nó không thể gặp gỡ ai ngoài bác sĩ.”

“Chúng tôi không được thông báo như thế? Thay vào đó là cánh cửa đóng sầm vào mặt chúng tôi.”

“Chết tiệt, phụ nữ các cô luôn phóng đại quá mức. Tôi thề là chẳng có cánh cửa nào đóng sầm vào mặt các cô cả, tôi sẽ đi tìm ông Jacobs để chứng thực chuyện đó.”

Hilary giận dữ, nhưng Sabrina bắt gặp nụ cười ranh mãnh của bà. Vì vậy Alice đang đứng cạnh cô, lên tiếng nhận xét. “Bà ấy đang rất sung sướng vì từ giờ sẽ được thường xuyên ngắt nhéo chòm râu dê của ông ta. Cầu chúa cho lão già ần dật, ông ta sẽ sớm có thêm gia vị vào cuộc sống của mình.”

Sabrina cười khanh khách. “Nói về chuyện gia vị, vừa nãy cháu để ý thấy ông Archie đã đỏ mặt lúc nhìn dì. Cháu nghĩ ông ấy thích dì đấy, dì

Alice.”

“Hừ, ta tin chắc lão già đó tán tỉnh bất kỳ người nào mặc váy đấy”, Alice đáp, nhưng đôi mắt bà sáng lấp lánh.

“Cháu không nghĩ thế”, Sabrina tiếp tục trêu chọc bà. “Thực ra cháu sẽ không thấy kỳ lạ nếu dì Hilary sẽ sớm phải sống cô đơn, tội nghiệp dì ấy.”

“Thôi nào, cháu sẽ không phải lo lắng cho bà chị của ta đâu. Từ lâu bà ấy đã có cuộc sống rất hoàn hảo, bao gồm cả những trải nghiệm của một phụ nữ đã có chồng.”

“Dì không định nói...” Sabrina không biết nên nói thế nào.

Alice gật đầu. “Nhiều năm trước bà ấy đã phải lòng ngài Norton Aimsley góa vợ tốt bụng trên đường về từ Manchester. Thực ra, gần đây ta tin chắc họ đã cảm thấy khá bực bội khi cháu chuyển cái thang về phía phòng mình.”

Sabrina đỏ mặt, và không thể tưởng tượng được dì Hilary lại đang hẹn hò. Nhận xét của Alice chứng tỏ các dì cô không mắc lừa về chuyện mái nhà cần sửa chữa.

“Sao họ lại không kết hôn?”

“Bởi vì bà ấy không thể bỏ mặc ta, mà ta thì từ chối sống cùng vợ chồng bà ấy. Nhưng bây giờ ta hy vọng chúng ta sẽ thay đổi các ưu tiên của mình vì đã yên tâm cháu có một cuộc sống tốt đẹp.”

Nói xong bà mỉm cười vui vẻ, nhưng Sabrina tin chắc Alice lại đang nghĩ đến Achibald MacTavish. Cô thậm chí nếu hai người bọn họ mà cưới nhau thật, dì Alice sẽ có cách buộc Archie phải thường xuyên tới nước Anh, và chắc chắn Duncan sẽ rất thích.

Nhưng trước khi kịp trêu ghẹo bà thì chồng cô đã tới và buộc cô chú ý tới anh ấy - lạy Chúa, thật tốt biết bao khi được gọi anh ấy là chồng - và kéo cô ra khỏi phòng khiêu vũ, nơi tiệc cưới được tổ chức và đang phục vụ đồ uống.

Cô cảm tưởng anh thực sự có ý định đưa cô rời khỏi tiệc mừng, hay đúng hơn là lên ra ngoài, như vậy họ sẽ không phải chịu đựng một tuần rượu chúc mừng nữa. Nhưng vẫn đang giữa ban ngày! Họ vẫn phải có mặt ít nhất là vài giờ nữa.

Song anh thực sự hướng về phía cầu thang. Vì vậy anh tỏ ra khá thất vọng lúc gặp cả hai người ông đang ngồi ở chân cầu thang - cô hết sức kinh ngạc vì họ lại có thể ngồi cùng nhau ở chỗ này. Hai người có vẻ như đang tranh cãi về chuyện gì đó một cách thân thiện, hoặc không - rất khó nhận xét.

Rất dễ đoán ra chủ đề bàn cãi là gì khi Archie chú ý thấy Duncan đang cầm tay Sabrina, liền nói với anh, “Hãy bảo ông ta. Cháu sẽ có con đầu lòng trước cuối năm nay”.

“Sẽ sớm hơn nữa nếu các ông tránh đường cho bọn cháu”, Duncan đáp.

Archie cười khùng khục và đứng dậy. Mặt Sabrina đỏ bừng. Neville ngược mắt nhìn lên trần nhà.

Nhưng nhắc đến vấn đề này, Duncan còn muốn nói tiếp. Trước sự kinh ngạc của hai người ông, ít nhất là của Archie, anh tiếp tục, “Cũng không xáo trộn nhiều khi đứa con đầu lòng của cháu được sinh ra. Đã đến lúc cả hai ông cần biết rằng cháu sẽ không chia rẽ gia đình mình như các ông đã định đâu. Hai người đã tạo nên đế chế này, và hiện tại các ông đang có người thừa kế có khả năng quán xuyến tất cả. Khi một trong những đứa trẻ sẵn sàng gánh vác một vài trách nhiệm, cháu sẽ lập tức chuyển giao cho chúng. Vì vậy các ông nên dừng lo lắng về chuyện đó đi, từ giờ đi nó sẽ là mối quan tâm của cháu.”

Anh không cho họ cơ hội tranh luận. Vẫn nắm chặt tay Sabrina, anh kéo cô lướt qua họ, đi thẳng lên cầu thang.

Song họ có thể nghe tiếng Archie vang lên sau lưng, “Tôi đã bảo ông thằng bé có khả năng trở thành người thừa kế duy nhất của chúng ta rồi mà”.

“Nhưng như tôi nhớ thì chính tôi mới là người nói thế”, Neville tự mãn.

“Hừ, tôi nghĩ ra trước”, Archie phản đối.

Ở đầu cầu thang, Sabrina thì thầm với Duncan, “Làm tốt lắm”.

Duncan dừng lại đủ lâu để hôn cô, một nụ hôn chiếm hữu, trêu chọc và đầy khiêu khích. “Em nghĩ thế à?” Sau đó giọng anh chợt khàn khàn, “Anh đang tự hỏi em sẽ nói gì về phần còn lại của chuyện anh muốn làm ngay bây giờ, bởi vì anh rất nhớ em, cô bé?”

“Nhưng anh gặp em hàng ngày cơ mà”, cô tỏ ra không hiểu.

“Không, anh nhìn thấy em, nhưng không được thưởng thức em.”

“Phần còn lại” không chỉ là những nụ hôn. Không, “nó” bắt đầu khi anh vác cô lên vai, tiếp tục hướng về phòng mình.

Sabrina sẽ không bày tỏ thành lời như vậy, nhưng thế mới đúng bản chất man rợ của anh. Rồi cô chợt cười khúc khích một mình. Chắc chắn sẽ rất thú vị khi cưới một anh chàng vùng cao nguyên Scotland làm chồng, thú vị và vô cùng tuyệt vời. Điều duy nhất cô đang tự hỏi có phải cô đã thực sự làm được, rằng liệu cô có thể vượt qua được cảm giác kinh ngạc vì giấc mơ đã trở thành hiện thực hay không.

Hết